

മു നോ റം പ്ര ബാ ന്യ ഓ റി

(മന്ത്രാലം വാള്ള്യം)

(ലേവന്നസമാഹാരം)

കേരള സംഗീത്യ അക്കാദമി
പ്രസംഗം

വില പത്രണ്ട അപ

1976

തൃശ്വരപ്രഭാസ്യക്കാർ

Malayalam

THUNCHAN PRABANDHANGAL

Volume II

(COLLECTION OF ESSAYS)

Compiled by

KERALA SAHITYA AKADEMI, TRICHUR

First Impression—December 1976

Copies 1100

Rights held by

KERALA SAHITYA AKADEMI, TRICHUR 680001

Distributors:

NATIONAL BOOK STALL,
Kottayam, Kerala State—India

Printed at

THE GEETHA PRESS, TRICHUR 680001

Price Rs. 12.00

മു നോ റം പ്ര ബാ റഡ റി

(മരാറം വാള്യം)

(ലേവനസമാഹാരം)

കേരള സംഗീത്യ അക്കാദമി
പ്രസിദ്ധനം

വില പത്രണ്ട ത്രപ

1976

കേരള സാഹിത്യ അംബോൾമീ പ്രസാധനം

1976 ഡിസെംബർ

കൊപ്പ് 1100

പക്ഷ്യവകാശം

കേരള സാഹിത്യ അംബോൾമീക്കൾ

വിതരണം

നാഷനൽ ബുക്സ്റ്റംബി, കോട്ടയം

മലപ്പറമ്പ്

ഗൈതം ഫല്ലൂ, തൃശ്ശൂർ 680001

ഉള്ളടക്കം

1	കേരിസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ	1
	എസ്. കെ. വസന്തൻ	
2	പ്രധാനമായും മലയാളലാഷ്ട്ടം സാഹിത്യത്തിനും ചെയ്തിട്ടിട്ടുള്ള സംഭാവന	33
	കെ. പി. ശകറൻ	
3	ആദ്യത്തെ മലയാളപ്രസാദവും	89
	മണിപ്രവാളപ്രസാദവും	
	കെ. പി. സദാനന്ദൻ, എച്ച്. ഐ.	
4	രാമകമംസംഗാത്യം മലയാളത്തിൽ	155
	കെ. മഹേഷപരമ്പരയൻ	
5	കിളിപ്പാട്ടവുത്തമ്പരം	245
	പി. രാമൻ എം. എ.	

ഭക്തിസാഹിത്യഃ മലയാളത്തിൽ

എറ്റുപ്പ്. കെ. വസന്തൻ

കേരളിന്റെ മലയാളത്തിൽ

ജീഹിപ്പാവനം വിളികൾ യും ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ട് എങ്കിലും കീടാതെ നശിച്ചുപോകുന്ന ഉല്ലിനേക്കാരം പരി താപകരമായി ഒന്നംകൊക്കിൽ അതു ബോളിച്ചും കീടാതെ ചാക്കു കരാത്താവാണു് എന്നു്. എത്ര നാട്ടിലായാലും വേണ്ടില്ല, ഏതു കാഷയിലായാലും വേണ്ടില്ല, ഷൂണ്ട്രയുടെ നിർവ്വതി നക്കവാൻ വേണ്ടി സംപൂണ്ട്രനായ മനഷ്യൻ മനസ്സിക്കും കായിക്കുമായ ദീർഘസാഹസ്രിക്കുമാരം തുടങ്ങിയിട്ട് മനഷ്യായ്മുകരാ എത്ര കഴിഞ്ഞു: മരപത്രരം ഇനിയും എത്ര കൊഴിയുന്നും ഇതു സംസ്കാരം അനേകപ്പുണ്ടത്തിന്റെ ചരിത്രമാണു് അവന്റെ സംസ്കാരം.

എല്ലാ നാട്ടിലേയുംപോലെ, ഫൂച്ചിനമതം, ഇവിടെയും ഗാനസാഹിത്യത്തിലുടെയാണു് ആവിഷ്ടുതമായതു്. അതി ദീക്കരണമുള്ളം, മുർഖപ്പമുള്ളം, മുത്രവരമുള്ളം ആയ ഫൃതിപ്രതിഭാ സംഭരണക്കുന്നിൽ പേടിച്ചും വിറച്ചും, സ്വന്തം നിസ്സഹായത എപ്പോഴുമുണ്ടാക്കാതു് കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കിയും നിന്നാപോയ ആദിമമനഷ്യൻ, വിശ്വാസത്തിന്റെ പിന്നബലത്തിനവേണ്ടി, താദുശസന്ദർഭങ്ങളിൽ ഈ ഫൃതിഭാസമ്പദങ്ങളിൽ ഒരു ദിവ്യശക്തി അഭ്യവസായംചെയ്തു ശീതളരത്താബീകളിലുടെയും, ഉപാധാരങ്ങൾ ഉം ഉം അതിനെ ഫൃതിപ്പെട്ടതുവാൻ ശുചിച്ചു. ഏതാണ്ടു നമ്മുടെ കാഷയക്കാളം പഴക്കുമ്പുതു് എന്ന വിശ്വാഷിപ്പി

കിാവുന്ന ഭദ്രകാളിത്തോറന്മരങ്ങൾ, പാനപ്പുംകരങ്ങൾ ഉയർക്കൊടുക്കുന്നതും, ഈ ഭീതിവിശ്വസനമല്ലാണ്. മീകവാരും ആരും സംസ്കാരത്തിലുപരിത്തിനു തുന്നപുണ്ടായിരുന്ന അതു പഴരാണിക ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തിനേരു നിഴലാട്ടങ്ങൾ, അപൂർവ്വമായി, അവു കത്തമായി നാം ഇന്നവയിൽ കൂണ്ടുണ്ട്. ഭക്ഷണങ്ങളത്തിൽ എന്ന പോലെ ചിന്തയിലും സഞ്ചയ പാലിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുന്ന— മുക്കുളിയപക്ഷം അങ്ങനെനു നടക്കിക്കയെക്കിലും മെച്ചുന്ന—പരതിയ സംസ്കാരത്തിനേരു സന്തതികളിൽപ്പെട്ട നായിൽ പലക്കം, അതു പ്രാക്കന്നസംസ്കാരത്തിനേരു സാഹിത്യം കുടുതൽ നിറക്കുട്ടി ലാണ്” എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന തോന്തം. ആയുന്നികയുഗത്തിൽ മനഃപ്രയും, പലപ്പോഴും ക്ഷേത്രിക്കാവം, സ്നേഹത്തിനേരു അതൃപ്പജ്ഞപരമായ ആവിഷ്ണവാംമാണു് ഏകിൽ, സംസ്കാരത്തിനേരു ആദിമ ശരയിൽ ഉള്ള ഇതു ക്ഷേത്രിക്കാവം ഭീതിയിലാണു് ഉണ്ടിന്നിന്നുതു് എന്ന സത്യം എന്നൊരു വൈദിക്യമാണു്! ദേഹം, പരിണാമത്തിനേരു പടച്ചകരാക്കയറിക്കുവാൻ സ്നേഹം ആയിത്തീരുകാ പഴം, പുന്പാറ്റ ആയിത്തീരുന്ന ഇതു ആപാനതരമ്പാപ്പിയുടെ കമധ്യാണു് നമ്മുടെ ക്ഷേത്രിസാഹിത്യത്തിനേരു കമാ.

സാഹിത്യം നാട്ടിനേരു ആത്മകമാ ആവുദേവാം സപ്താം വികമായം നാട്ടിനെ കീഴുമേൽ മറിച്ച ആല്ലാതല്ലപ്പുംലാതന്നു ഭിട്ടെടു അന്നരണ്ടും സാഹിത്യത്തിലും ഉണ്ടാവാം. മലയാളത്തിൽ സാഹിത്യം വരമൊഴി ആയിക്കഴിഞ്ഞത്തിനാദ്ദേശം, കരാക്കിരം കൊല്ലപ്പരിക്ക ഇന്ധായിട്ടുക്കിലും, തുടങ്ങിയ ഇതു മാറ്റത്തിനേരു ചരിത്രം തെളിവുകരംസഹിതം ഉല്ലരിക്കുവാൻ ആവും. അതു തെബ്ബുങ്ങളേയും, മാടൻ, അരകൊല, പിള്ളതീനിക്കാളി തുടങ്ങിയ ദീക്കരണക്കല്ലുങ്ങളേയും ആരാധിച്ചിരുന്ന അതു പഴയ കാലം, ഒജന്വുഖമതജഭിട്ടെടു അതിപ്രസരത്തിനേരു ഫലമായി സന്ധ്യാസാമ്രൂമ്പങ്ങളാട്ടു് അംബവന്നിച്ചു വളർന്നവന്ന ക്ഷതരം സാത്പീക

ജീവിതം, ആദിശക്രരണ്ട് ഹിന്ദുതനന്വോദ്ധാനം, മദമാൻ ഹി ഒക്കെഴുടെ ബുദ്ധമതയുംസനം, ഇത്തീർപ്പുകളിലുടെയും അടി കലശലുകളിലുടെയും ഉള്ളവായ ആര്യദാവിധ്യവർഗ്ഗങ്ങളുടെ സങ്ക ലനം, തത്രവർഗ്ഗിക്കുന്നു പ്രാബേം, ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ, പ്രത്യേ കീച്ചു സവർഗ്ഗങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികാധിപതനം, ഭേദങ്ങളുടെ പ്രഭാവം തുല്യമായാണ് 16-ാംആറാണ്ടാക്കന്നോഡേ യേം ത്രാവലം ആയിരത്തിനുത്തും, എഴുത്തുപ്പേരുടെ ആഗമവും സ്ഥാപിന്നും, പരക്കികളുടെയും മറ്റൊക്കെന്നുവുമുഖ്യമായ മതപരിവർത്തനയും, മനസ്സിലും, മുട്ടിപ്പും ആധിപത്യം, വിഭവകാനുസന്ദർഭം, ചട്ടമ്പിസ്പർമ്മികൾ, നാശാഗ്രഹ മുതലായവക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ, മാപ്പിളലഹരി, എസ്. എൻ. ഡി. പി., എസ്. എസ്. എസ്. മുട്ടാം സമുദ്രാക്ഷണം മതപരമായ ഉഷ്ണംപോലെ സ്വീകരിച്ചും ധനംസി ചും നമ്മുടെ സൗഖ്യലിഗ്നും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ അഞ്ചും ഒള്ളായി അവ വളരൽ, അംഗങ്ങൾ നിന്നുംഹായതയിൽനിന്നും നിരാശയിലേയും നമ്മുടെ വലിച്ചേരിയൽ, മരിക്കാത്തതുംകാണ്ടി വീണ്ടും വിശ്രദാസത്തിലേയും തിരിച്ചുവരിൽ—ഇതെല്ലാം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ സ്വന്തം മുട്ടകൾ പതിച്ചിട്ടണ്ട്.

അതിപ്രാചീനഭായ ദ്രാവിഡഗാനങ്ങളുടെ ധമാതമമായ ആപം കണംതനന്ന നമ്മുടെ കിട്ടിയിട്ടില്ല. കിട്ടിയിട്ടുള്ളതാവുടെ ശാഖാവർഗ്ഗം, താരതമ്യേൻ അടക്കത്തും ഉള്ളവായവയും ആണ്. അവയിൽ എറബും പഴയതും എന്ന വിശ്വാസിപ്പിക്കപ്പെട്ടുനന്ന കൃതിയിൽപ്പോലും ആര്യസംസ്കാരത്തിന്റെ സകലനം കണ്ടുവെച്ചാം. കാവ്യസങ്ക്രാന്തിലും, തത്സമത്തഭവരിതീകളിൽ വാക്കുകൾ സ്വീകരിക്കാതിലും ഇതു പ്രകടമാണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ ഓഷ്ഠപരമായി ഇതിനുശ്ശെ പ്രാധാന്യം ഒരാൺഷാഗികപരാമർശം

ന്തിൽ ദവിഞ്ഞ യാതൊനും അല്ലാത്തതിനാൽ ഏറക്കുന്ന ഒരു ധാനമാണ്. ഈ നാടോടിക്കെതിഗാനങ്ങളിലെ ആത്മിയപ്രവ സ്ഥാനത്തെ ഏന്ന നമ്പകൾ അനേപണിക്കുക. പാരതീക ശക്തികളിൽ അപദാനങ്ങളെ പ്രകിർത്തിക്കുക ഏന്ന വരാത്താൻ ആയില്ല. ആ ശക്തി, തനിക്കും തനിക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ടവർക്കും ഒരു അപകടവും വരുത്തുകയും ഏന്ന വരസ്യമായ ദഹപേക്ഷയുണ്ട് ഇവയിൽ എല്ലാം. ഭ്രകാളിപ്പാട്ട്, കണ്ണകിതേതാറം, മലമ തെജപ്പാട്ട്, പഴിപ്പവല്ലപാട്ടകൾ എന്നിവയെല്ലാം ഏറക്കുചൂചി ലുകളോട്ടുടർന്നിട്ടും ഇ സർക്കും സാധുകരിക്കുന്നു. ഏന്നവച്ചും കെതി യുടെ സർവ്വാത്മമായ പടിയായി കണക്കാക്കുന്ന ആ നിഷ്ടാമ കെതി ഇവിടെ ഇല്ല; മരിച്ചും അതിന്റെ ഏററവും താണപടിയായ യാചനയുടെ സ്വരം മുട്ടമാണതാനും. പുരാണപ്രസിദ്ധ ഷാളായ പല കമകളിലും ഗാനരീതിയിൽ ആവിഷ്ടരിക്കുന്നയാണ്. ഈ കൃതികൾ, ഭാഷാപരമായി പ്രാവിഡ്യത്തിന്റെ ശീലം ദേശ ലിഖിതം മുകുക പിടിക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടക്കവേതനനു സംസ്കൃതത്തിന്റെ— ആരുന്നാത്തട— സാംസ്കാരികാതിപ്രസരം ഇവിടെ കണ്ടുമട്ടുന്നു. പുരാണപ്രസിദ്ധമായ പല കമകളിലും ഗാനരീതിയിൽ ആവിഷ്ടരിക്കുന്നവയാണ് ഈ കൃതികൾ. ഭ്രകാളിയെ ശിവപുത്രിയായി സകല്ലിച്ചിട്ടുള്ളതും, ശങ്കയോലുത്തിയും മറ്റൊരുപ്രാവിഡ്യസംസ്കാരങ്ങളുടെ മിശ്രണത്തയാണ് കാണിക്കുന്നതും.

ആത്മിയകാര്യങ്ങളിൽ ചർച്ചയിൽ മുഖാനും നല്ലാവുന്ന സദാക്ഷാദരം ദാണിക്കാതേയോ, തികച്ചും അവഗണിച്ചു, ദോഷത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി കമ പ്രതിപാദിച്ചപോകുന്ന രീതിയാണ് ഈ കൃതികളിൽ. ഏന്നവെച്ചും കെതി വൃക്കതി പരമായ ഒരു കാര്യം ഏന്ന നിലയിലെല്ല, ഒരു സാന്തുഷ്യാവശ്യം ഏന്ന നിലയിലാണ് ഇവിടെ കൈക്കാര്യം ചെയ്തപോരുന്നതും.

ഒശലികളും പ്രയോഗങ്ങളും പലതും ആവർത്തനംകൊണ്ട് മട്ടപ്പും ഉള്ളവാക്കുന്നതാണെന്നും. ചുരുക്കേണ്ടിൽ ഒരുക്കാലാതീതമായി കവിത ആത്മാവിൽ ഉണ്ടത്തനു ഉണ്ടതാനുഭവിച്ചി ഉണ്ടപ്പോ, അംഗങ്ങളിൽ മഹിയിട്ട് നോക്കിയാൽപ്പോലും ഇവിടെ കാണുന്നില്ല. ശിലാശാസനങ്ങളേണ്ടും ചെന്നുപട്ടയങ്ങളേണ്ടും തോന്തരം മനോഭാവം മാത്രമേ, പുത്തശാസ്ത്രത്തെക്കറിച്ചു പഠിക്കുന്ന പണ്യിൽ നോഴിച്ചുള്ള സാധാരണവായവക്കാരനും ഇവയോടും ഉണ്ടാവു.

ഈ കൂട്ടത്തിൽ സംശയവും ചില കൂതികളിലും ഒട്ടകാരാല്പും തമിക്കപ്പും അലിഞ്ചുചേന്നവയായിട്ടും. അതുകൂടം സംസ്കാരശാഖകളിലെ അതിമഹത്തായ ഒപ്പനിഷത്സംസ്കാരത്തിന്റെ നിശ്ചലാട്ടം കലന്നവ ആയതുകൊണ്ടും അവ കുറെതുടി ആധുനികമാണും എന്നതു നിസ്സന്ദേശമായേ.

“രൂലംപോയും രൂലംപോയും രൂലപോയവയേ
രൂലകൾിംഗാനും രൂനപ്പോ വള്ളി
രൂനായ വള്ളിക്കു രൂലമൊന്നുപ്പോ” ഇത്യാദി വജ്രാന്ധരാട്ടി ശ്രദ്ധിക്കുക.

“കാളീ കരണ്ട പെണ്ണേ
തൊണ്ണുയിൽ മുഖയില്ലാതോക്കേ,
നാരീട്ടുക്കവയേ.....” എന്നില്ലക്കാരമുള്ള ഭാരികൾപോ കുറിക്കിനും വളരെ ഉയൻതാണപ്പോ ശ്രദ്ധമരതെ രൂലകന്മായും ത്രിരുത്തിക്കളെ അതിന്റെ ഭാഗങ്ങളായും അയ്യുപസാധാരണമെങ്ങനെ സകലും.

പലപ്പോഴും ഈ നാടോടിപ്പുണ്ടുകളിൽ കേതി പൊട്ടന്നു വെ മരിയുന്നതും അ സ്ഥാനം വീരാരാധന നേടിയെടുക്കുന്നതും കാണാം. ഇതിനും ഏററവും നല്ല ഉദാഹരണങ്ങൾ അജ്ഞപ്പുൾപ്പെടുത്താണും. വാവർ ബെട്ടിയ ബെട്ട് മുറവന്നും, അജ്ഞപ്പുൾപ്പെടുത്താണും

പുണികൈകാണ്ട തച്ചക്കന്നതും, പുലിപ്പാലു കൊണ്ടവക്കന്നതും എല്ലാം ഇം വീരരാധയന്മാരുടെ ഭാവം കൈകൈകാളിനാ.

“അജ്ഞപ്പൻ വെട്ടുന വാവക തച്ചക്കന്ന
അജ്ഞപ്പ് വെട്ടപ്പേരു ചതോതീ വെട്ടപ്പേരു
അജ്ഞപ്പാ വെട്ടപ്പേരു കാലിനോൻ വെട്ടപ്പേരു.”

എന്നിങ്ങനെ രാഘവിച്ചപോക്കനോഡ കവറിതനന യുദ്ധത്തിൽ ഏപ്പെട്ടുപോവുകയാണോ? അഞ്ചിൽക്കു ചിതറിക്കിടക്കന, അപ്പ ധാനമായ ചില ഗ്രാഫുന്നങ്ങളാം കഴിവാക്കിയാൽ സത്യധന്മാരും കളിടെ മുകീത്തനം, തപസ്സും, ഭാനം തുടങ്ങിയവയുടെ മാഹാ ത്രും വാഴ്ത്തിൽ എന്നിയുകാരം കേതിയുടെ തുടപ്പിനവികളായി നമ്മരാ കണക്കാക്കന കാഞ്ഞങ്ങൾ കനാംതനന ഇം കുതികളിലില്ല താനം. മാത്രമല്ല, സമ്പന്നയായ പ്രതിയാണോ അവക്കുടെ ആശ യുടെയും ആവേശത്തിനീൻറെയും നീരാഗയുടെയും മുലകാരണമെ കിൽപ്പോലും പ്രത്യാരാധന ഇവിടെ ഇല്ല. ആരുംവന്ത്തതിലെ നിവാസികൾ എന്നേനെ ദൈവതികകാലത്തു സ്ഥാപനെന്നും പ്രതി യെയും പ്രതിപ്രതിഭാസങ്കളെയും വീക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച എന്നതിനും ഔദ്യോഗികമായ ഒരു തെളിവാണോ. അതിലെ മനോ ഭാവം ദ്രാവിഡൻ പഴയ പാട്ടുകളിലില്ല. ഉണ്ടക്കിലോ അതു കടം വാങ്ങിയതുമാണോ.

ബുദ്ധജീവനമത്താണു എതാനം ശതാബ്ദ്യങ്ങളോളം മലനാ ടിൽ സാഖ്യത്രികമായ അംഗീകാരം നേടിയതായി ചരിത്രം രേഖ ചെട്ടുത്തുനു. എന്നാൽ അതുപോലെ എന്ന പരിയട്ടു, ബുദ്ധദേവൻറെ തൃശ്ശേരാജജ്പലചരിതത്തെ പുക്കുള്ളുന ക്രൈറ്റു നാടൻപാട്ടം ഇന്ന നമകൾില്ല. പിള്ളാലത്തു ബുദ്ധമതയപംസനം നടത്തിയ ഹിന്ദുക്കൾ ഇം നാടൻപാട്ടകൾ മുഴവനും സംഹരിച്ച എന്നാ ദോ കരത്തേണ്ടതും? അവർ ബുദ്ധവിഹാരങ്ങൾ ചാന്ദലാക്കകയും ബുദ്ധിക്കൂർക്കൾ പൊരതിട്ടിക്കിഴക്കയും ചെങ്കുട്ടിക്കണക്കാവാം.

എന്നാൻ, ആയിരം കടത്തിന്റെ വായ മുടിയാലും, അരയാളിടെ വായ മുടവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ട്, ഈ നാടൻപാട്ടകളിൽ, അത്തരം പരാമ്രശങ്ങൾ ഒന്നം ഗണ്യമായ ഫലം ഉണ്ടാക്കിയിട്ട് ണ്ണാവില്ല. നേരെ മറിച്ചും, രാജവംശത്തിന്റെ സ്നേഹവിശ്രദ്ധ ഞഞ്ചം നേടി കേരളത്തിലെണ്ണായ ബുദ്ധമതസാഹിത്യം—അതും നാമമാത്രം ആയിരുന്ന—രാജഭാഷയായ തമിഴിലാണും ഉണ്ടായതും. മരിപ്പുത്രമാരവും മറ്റൊരു ഉഭാവരണം. രണ്ടാം നമ്മുടെ പർമ്മയ്ക്ക് അപൂർമാണും അവയുടെ നില.

കേരളത്തിലെ ഒരു കൊച്ചുഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ച എക്കിലും, ഇൻഡ്യയിൽ എവ്വാട്ടും ജീവിക്കുകയും, സംസ്കൃതാഭാഷ കൈകാര്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുകയും പ്രതിഭാഗാലിയുടെ മുസ്തകിനിൽ—‘മേഖജ്യേതില്ലെന്ന് ക്ഷണിക്കിവിതമല്ലോ കാഃ?’—ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണും ചരിത്രം സ്ഥാപിച്ചതും. അതേ, ചരിത്രത്തിൽ ജീവിക്കുകയല്ലാതെ, ചരിത്രം സ്ഥാപിച്ച അപൂർവ്വം ദിവിശാഖാലികളിൽ ഒരാറും ആയിരുന്നേല്ലോ ആഭിശക്രന്നും. ഉപരിശമനിമ്മാതാക്കളായ ആശികരാവെച്ചവനും വിപ്പിച്ച ജോലി, ശൈക്കരൻ എറററട്ടക്കുകയാണും ഉണ്ടായതും. സംസ്കൃതഭാബിജ്ഞനരിയും ജാഗ്രാവിവദവും സംസ്കൃതഭാബിജ്ഞനരായ ദലയാളികളിടെ ജീവിതത്തിൽ വരുത്തിയ മാറ്റം വളരെ ശക്തിമുത്താണും. ആത്ത ബോധം രൂട്ടങ്ങളിൽ ‘ചെരുത്തുതി’കരംകിരേണ്ടും ഉണ്ടായിരുന്ന വലിയ സ്വാധീനശക്തി.

മരത്തിന്റെ നേരെ ആഭിശക്രന്നും നമീപറാം തികച്ചും ബുദ്ധിപരമായിരുന്നു. ആ മാധ്യസങ്കളുംശാഖകൾ, സംശയത്തിന്റെ ഓളത്തുള്ളിലിൽ ഉഴന്നിരുന്ന മാനവാത്മവിനും ഉറച്ചനില്ലവാനുള്ള ചാവിട്ടപടിയുമായിരുന്നു. മതസാഹിത്യം എന്നാൽ വിഭാഗംതന്നെ ശൈക്കരൻ കാലഗ്രാമാണും—എറക്കരൻ ആ സ്വാധീനത പരോക്കാമായിട്ടുള്ളൂ മുവർത്തിച്ചുതിന്റെ

മലമായിട്ടാണോ— മലയാളത്തിൽ വളർന്നാൽ എന്ന തോന്തി പ്രോക്കം. ശകരൻറെ കാലഗ്രഹണം, അഉദ്യാത്തികാന്ത്രത്തിയുടെ അസ്ഥിയുംഖണ്ഡവലങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന തീർത്ഥാടനത്തിന് രണ്ട് ശാഖകൾ ഉണ്ടായി.

ഇവിടെ ഒന്ന് വിശദമികരിക്കണമെന്തോ. മതമനോഭാവം, യുക്തിയുടെ സ്വാഭാവികമായ മലമായിതന്നു ശക്രഭവതു പാദപ്പേഴ്സ്. ഇംഗ്രേസനു അറിയുകയായിരുന്ന ലക്ഷ്യവും. നിങ്കു കല്ലും കൊട്ടക്കാതെ, ഏതിരാളിയെ നിലംപരിശാക്കിക്കല്ലെന്ന വാദംവരെള്ളം ആ റിതിക്ക തുടിയേ തീരു. എന്നാൽ ശകരൻറെ പിന്ധിക്കാർ ശകരനാർ അല്പാതിരുന്നതുകൊണ്ടു ഈ വാദംവരെള്ളിൽ ചീലതോക്കെ ആവത്തിക്കണ്ണുകൊന്നു അവക്കു സാധിച്ചുള്ള. മതത്തിന് നേരെ വികാരപരമായ ഒരു മനോഭാവമാണു അവർ കൈക്കൊണ്ടതും. ഇംഗ്രേസനു അറിയുകയല്ല, അന്നവേണ്ടിക്കയായിരുന്ന അവക്കുടെ ലക്ഷ്യം. ഇതു ഭാവമാണു ഇവിടെ വേതരിച്ചതും. കാരണമെന്തോ. ബുദ്ധിപരമായ ചർച്ചകളിൽ വ്യാപാരിക്കുന്നവക്കു സംസ്കൃതലോഷം അതിനെന്ന് സകല ആംശങ്ങൾ ഒരുക്കുടി മുന്നിലുണ്ടോ. അവർ അത്തരം ചർച്ചകൾ ആംശം യിൽ നടത്തി. താരതമ്യനു ബുദ്ധിപരമായ ചർച്ചകൾക്കു വലിയ പ്രസക്തിയെന്നും ഇല്ലാത്ത വിശ്വപാസത്തിനെന്ന് കാവും ഒരു ദാഹിയും നടത്തി. താരതമ്യനു ബുദ്ധിപരമായ ചർച്ചകൾക്കു വലിയ പ്രസക്തിയെന്നും ഇല്ലാത്ത വിശ്വപാസത്തിനെന്ന് കാവും അംഗങ്ങൾ എറക്കരെ ഇവിടെവെച്ചു കെതിയും വിക്രീയിയും വേർപ്പിരിയുന്നു.

ഇവിടെനിന്നും കുറെ നുറവാണ്ടുക്കാക്കിപ്പുറത്താണു—രാമകമ്പുംട്ടം, രാമഹരിതവും അഞ്ചരാരപ്പൗഢിയൻറെ കമകളാണു പറയുന്നതെങ്കിലും അവ കെതിക്കു സവുംപ്രാധാന്യം നല്കുന്നില്ല— നന്നുടെ കെതിസാഹിത്യത്തിലെ സൗജ്ജപ്യങ്ങളും ആദ്യത്തീകരണ ക്കും കണ്ണാരുന്നാൽപ്പാട്ടുകരം. മതാധിപത്യം

മുംഖനാക്കായിക്കഴിഞ്ഞു. മരില ദ്രാവിദ വൈവാദങ്ങളേപ്പാലും ആരുദ്ധരവും ബഹുകലാധി അംഗീകരിച്ചും ശാവർ സ്വീകരിച്ചുപോന്നു. രക്തം ത്രട്ടിയ ഗവറേ: ദൃതിനുപരം, മുകളി നിറം കലന്ന് കൂതരിയും മെത്രിപ്പുവും മരി ഏറ്റവും വച്ചു. അററ കൈയ്യിനും അഞ്ചിലും ദിവസം മുഖ്യമാലി ഉംച്ചുടെയും അതു പ്രാഥുതമായ ആരാധന അനവദിക്ഷകയും ചെയ്തു. മുഖ്യാഗ്രിക്കാലായി, സകല കാര്യങ്ങളിലും, ഉത്തരവാദത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും മുംഖനാക്കായി സർവ്വാധിവതികരം. ന.സുലം അവകാട പുരാണത്തിനാസ്താദി പഠിപ്പിക്കാവാനം പഠിപ്പിക്കാവാനാം ഉള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടന്നവരികയും ചെയ്തു. ഇൻഡ്യൻസംസ്കാരങ്ങളിൽനിന്നു തന്നെ ദോഢംതുണകളായ രാമാധാരതഭാഗവതങ്ങളിൽ, ഉപനിഷത്തുകളാക്കന്ന ദൈക്ഷക്രമം കരന്ന പാൽ കടങ്ങുണ്ടാക്കിയ വൈദിക്യാധി ശ്രവദംഗിതയും ഈ കണ്ണറൂപാർ ഏറക്കുന്ന നഘ്ന മലയാളത്തിൽ ആവിഷ്ടരിച്ചു. തെരുവ കണ്ണപാടിച്ചു അടങ്കുന്ന ഏന്ന ശംകരനു ‘ഉദ്ദിഷ്ടപണ്ഡിത’ എന്നും, മണ്ണറൂപാടുകുളിൽ തെരുവ കണ്ണപാടിക്കാം. പ്രകേക്ഷ ലുഡിട സമാദരണാധി മായിട്ടുള്ളതും ഈ ഉദ്ദേതിനാസ്താദി അനുംതിപ്പിച്ചുമായ ഒരു ഭാവയാിൽ ആവിഷ്ടരിക്കാവാനുള്ള ആത്മഹത്യ ഭാഷാഭിമാനവും ആശാം. അതെല്ലാം മാററിവച്ചാൽതന്നെ റാല്ടീറിയോടും വൃംഡാനന്ദം നീതി പുലത്രവാന് — ശാരാലിയാകം ആക്കാശാം സാധിച്ചിട്ടുള്ളതും? — കണ്ണറൂപാർ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പട്ടാകാട ശിതാവിവർത്തനത്തിൽനിന്നു കാലം കുത്യമായി രിട്ടാപ്പട്ടത്തിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ, ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ, ഒരു പ്രകേക്ഷ ഉൻഡ്യുയിലെ പ്രാദേശികഭാഷകളിൽ ആകെതന്നെ, ശ്രവദംഗിതയെല്ലാം നഘ്ന വിവർത്തനം ആദ്യം ഉണ്ടായതു മലയാളത്തിലുണ്ട്.

കണ്ണറൂപാക്കാടുടെ ഉംഗം പേരും കാലവും പരസ്പരബന്ധവും, മുക്കാലിപ്പിശ്ചരസോത്രങ്ങളിൽ കൊം ഇവിടെ പ്രയോഗം അണ്ണ.

കുറവും വലിപ്പുവും തൃത്യമായി അറീഞ്ഞെടുത്ത ഏകിലും നിരുപ്പ് ഭാസുരങ്ങളായ നദശ്രൂരാജ്ഞങ്ങൾടെ നേരെ ഉളിവാക്കന്ന മനനാഭാവ മാണം ആലഘ്യാത്മികജ്ഞാതിസ്ഥിരൻറെ ആദ്യകിരണങ്ങളായ ഇതു കവികളോട് തോന്നാന്തു്. അരാധീടെ ഭാഷയുടെ ചൈവലക്ഷ്യം സ്വീംപോലും, ആ ആത്മിയാതിപ്രസരത്തിനുമുന്നിൽ അസ്ത്രപ്രഭ മായിരത്തിങ്ങനും. താളിനബലമായ പാട്ടകളിലുടെ ഇഷ്ടപ്രരഹന ആരാധിച്ചിരുത്തുന്ന പ്രാത്രതമായ ജനവാസന ഇവിടെ കണ്ണറുന്ന പാട്ടിനെന്നു താളിക്രമവുമായി വേഗം പൊക്കത്തെപ്പുട്ട്. വളരെ ഉയൻ ഒരു മനസ്സിനമാത്രമേ ഗ്രവൽക്കമെയിലുടെ ക്ഷതിഭാവം ആവിഷ്ടരിക്കുവാനും ആസ്പദക്ഷിഖവാനും ആവു. അതായതു തോററപാട്ടകളിൽനിന്നും കണ്ണറുന്നപാട്ടകളിലേപ്പുള്ള വരങ്ങുവാ ശേഖരം മതം ഒരാത്മീയഭാവമായിക്കഴിഞ്ഞു; സൗഹത്യത്തിനെന്നും ആവശ്യത്തിൽനിന്നും വ്യക്തിയുടെ ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. കാല ദേശാതീതമായിക്കഴിഞ്ഞു!

കണ്ണറുന്നതുടെ കാലം കഴിഞ്ഞത്തേപ്പോഴേയും നമ്മുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ മുഴുവിനിസം വേദാച്ച പോയിരുന്നു. മുഴുവിനിസത്തിനു ബുദ്ധിമുള്ള മേലാളർമാത്രം പോരാ, ചുന്നി കശവാൻ ദയപ്പെട്ടുന്ന അടിയാളർക്കുടി വേണും. ആദിശക്രരൻറെ ജൈത്രയാത്രയിൽ അഭിമാനം റൂണു മേലാളർ കീഴിാളരു എന്തു കൊണ്ടും രണ്ടാംതരക്കാർ എന്ന കരക്കുകയും ചെയ്തു. “വേദത്തി ഹാസാദിവിഭ്രതിയെല്ലാം ദേതജ്ഞാതിനും പെത്രകം” എന്ന വന്നു. “ബ്രഹ്മർഷിമാർ മുഖ്യനെ മുക്കുത്തി പെരോരായ പുന്നുക്കുതി മണ്ണയലത്തിൽ”, മനപ്പുനു മനപ്പുനോട് സാമീപ്യസന്ധ്യക്കം അധികമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

അഥവാനു കണ്ണറുന്നതുടെ കാലദേശം പാട്ടസാഹിത്യം നിർവ്വീര്യമായി. അതിനുപകരം സംസ്കൃതത്തിനുമായ മന്ത്രിപ്പ്

വശ്രം ആപാദനുംരമായി വളക്കവാനം തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്തെ സംസ്കൃതമുക്തക്ക്ഷണങ്ങളിൽ പലതും, മനിപ്രവാളദ്ദോക്ഷങ്ങളിൽ പലതും, അതിമനോഹരമായ ഇഷ്ടപ്രസ്താതുങ്ങളാണ്: മറ്റൊരുതും ‘മുരിഗ്രംഗം’ത്തിൻ്റെ ആവിഷ്ണവാമാണ്. ഏന്ന പറയുന്നവോലെതന്നെ. അക്കാലത്തെ ഒറ്റദ്ദോക്ഷങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, സൂതികളിലും, സന്ദേശകാര്യങ്ങളിലും, ചന്ദ്രക്കളിലും ഒക്കെകാണാം ക്രതിയുടെ ഇം ചിത്രരിയ ചിത്രങ്ങൾ. ഉള്ളനീലി സന്ദേശത്തിലെ,

നീലസ്ത്രിഭ്യും ഗഗ്രാതലമാം. മീക്കാഡൈട്ടിതൻകീഴും
ചാലാർ വെള്ളത്തിരന്നിരതരം ഫേന് ഫോഗീസ്റ്റോഗേ
മാർപ്പിൽത്തത്തും മനിവരമഹാദിപികേ പുവൽമാതി—
ദണ്ഡാഞ്ചു പുണ്ണപ്പായ് വെളിവിൽവിലസും ഭാഗ്യസീമൻ നമസ്ക.

* * * *

കാലിക്കാലിൽ തടവിനപൊട്ടിച്ചാത്തുകൊണ്ടാത്തശോഭം
പീലിക്കണ്ണാൽ കലിതച്ചികരം പരിതക്കണ്ണഗ്രായവീതം
കേരാലും കോലമഞ്ചലുമിയലും ബാലഗോപാലപീലം
കോലം നീലം തവനിയത്തും കോയിൽക്കാഡാക്ഷങ്ങൾചേരുതി.

ഇത്യാദിദ്ദോക്ഷങ്ങൾ ഇതിനുംബന്ധംമാണ്. ദശാവതാരചരിതം, അവതരണങ്ങൾകം, സംസ്പത്തിസ്ഥിവം, മെല്ലും നാമസ്ഥിവം തുടങ്ങി ഇം പട്ടിക സാമാന്യം നീട്ടാവുന്നതേ ഉള്ളൂ. ഇവിടെ ക്രതി പ്രധ്യാനത്തിന്റെ ദിവ്യപ്രഖ്യാതകൾമാത്രമേ പരാത്യജ്ഞമാക്കുന്ന ഉള്ള ഏന്നതുകൊണ്ടും ഒരു സത്യം ചുണ്ടിക്കണ്ണിക്കുന്നത്. മാരലേബ യുടെ ദലംബാണകളിയും, ഇട്ടിയച്ചിയുടെ കടാക്കാവും വണ്ണിച്ച പ്രോം. ആ വണ്ണനകളിൽ കണ്ണ ‘സ്വിരിട്ട്’ ഇം സൂതികളിൽ ഇല്ല. പ്രായം ഉയൻതലത്തിൽ ജീവിച്ചും ഇല്ലായ്ക്കുടെ ദിവം അറ്റയാളിക്കുന്ന തുടരിയ്ക്കിനിനം ഇതുവെയ്ക്കു പ്രതീക്ഷിച്ചാൽ മതി

ആവും താനും. സ്നേഹവും, ഭിഖവുംപോലെ ക്ഷതിയും മാനസികമായ ആരോഗ്യത്തെ അത്രാം കാണിക്കേന്നതെങ്കിൽ, മാനസികമായി പുഴുക്കളും വീണപോയ ഒരു സമൂഹജീവിതത്തിൽനിന്നും ഇതിൽ കവിഞ്ഞതാനും പ്രതീക്ഷിച്ചവാൻ വരുംപും.

ഇവിടെനിന്നും നമ്മുടെ ക്ഷതിസാഹിത്യും കൂതറിത്തെറിച്ചു വീഴുന്നതും, വിത്രുലിയുടെ നിശ്ചരാഡയ നിലവാവു കൂളിക്കു ചേക്കേന്ന തൃജിഗാമയിലാണ്. അവിടെ ക്ഷതനായ കവി, സാലോക്കു സാമീപ്യസാത്രപ്രധാനയുജ്യമണ്ണയലണ്ണളിൽ നേട്ടനു പരമോഭാരമായ നിർപ്പത്തി, നമ്മക്കുട്ടി അനുഭ്രതമാവുന്നു. പ്രൗഢതിലുടെ ഇഷ്ടപരബ്രഹ്മ സാക്ഷാട്ടിരിക്കുക എന്ന ആ ദൈവസ്ഥാപനക്കല്ലും മലയാളത്തിലെ ക്ഷതിസാഹിത്യത്തിൽ തൃജിഗാമയിൽ മാതൃമാണാം കാണുന്നതും. റിലപ്രമാംഗലത്തിന്റെ ക്ഷതിയും, മേലുത്തിരിന്റെ കവിത്രവും ഇവിടെ കണിച്ചുകൊണ്ട എന്ന പരഞ്ഞതാൽ അതിശയോക്തിയാവാം; പക്ഷേ മരാരോട്ടാണും ചെരുദ്രേരിയെ താരതമ്യപ്പെട്ടതുക? പതിനാറായിരത്തൊളം വരികളിലും ഇംഗ്ലീഷ് അനുസ്മരിക്കുന്നും, ചീല വരികളിലും ആണും, ‘അണ്ണും, അണ്ണും’ എന്ന കല്പിക്കേന്ന ‘ത്രുപ്പം’നാരോടും, രാധാകൃഷ്ണന്റെനാശം മനോഹരത്തിനും കാണുന്നതും, നമ്മൾഉജ്ജാളുകൊണ്ടുനായ യോഗിയാണും. ഭാഗവതം ദശമസ്തുപ്യത്തിനു മോക്ഷം കിട്ടിയതു തൃജിഗാമയിലാണും എന്നാക്കുട്ടി പറയുവാൻ തോന്ത് ആഗ്രഹിച്ചുപോവുന്നും.

ശാമയിലെ ക്ഷതി കരിക്കല്ലും വാച്ചുമല്ല. മരാരാജൈ പരഞ്ഞ വിശ്വസിപ്പിച്ചു അടങ്കു എന്ന വക്കേപാഴാണുണ്ടും ഇംഗ്ലീഷിലും വികാരങ്ങൾ വാച്ചുവും തന്നുലം അസുന്ദരവും ആവുക.

ഈ പരാജയം തുടന്നു; ഒന്ന് ചീല കൃതികളിൽ കാണുന്നതും. സൗഖ്യരൂപങ്ങളെ, ഉള്ളാശിന്തയും സൗഹ്യമികവാനമും കഴിവും അഥവാ വും ചീലക്ഷ്മാത്രം ലഭിക്കുന്ന ഒരു സിദ്ധിയാണു്. കൂദാശാമാ കാരനും അതിനായിരുന്നു. നമ്മുടെ ക്ഷതിസാഹിത്യനില്ലഗയുടെ ഏറ്റവും തെളിഞ്ഞു എടുത്താണു് കൂദാശാമ. അത്ഥവാ മുല്ല മായവനും ഇവിടെ ഇംഗ്രേഷ്യർന്നും കിട്ടുന്നു. ചെരുപ്പേരി അന്വാ ടീയിൽ ചെന്ന അക്കു രാബാണു് എന്ന പാഠത്താൽ മതി.

തമിഴക്കത്തപ്പോലെ ഗൈഗ്രാമവും മതത്തോടു തമ്മിലുള്ള കട്ടത്ത പോരാട്ടമാനം കേൾച്ചത്തിൽ നടന്നതിനു തെളിവിലില്ല. സ്നേഹിപ്പേഡം എന്ന കൃതി ഓത്തുകൊണ്ടുതന്നു പറയുന്നു, ഈ മതസമന്പയം നമ്മുടെ വ്യക്തിയുടും ഉയിരുന്നു. ശിവനേയും വിശ്വവിനോദ്ധും ഒരു പാംബവരിശ്ചയും കാണുന്നു. ഇരട്ടയപ്പേൻറു പ്രതീപ്പം എവിടെയുണ്ടോ വേറോ? എക്കിലും എടുത്തപരിയത്തു, വൈജ്ഞാവക്ഷതിയുടെ പാലാഴി കൂദാശാമയാണു്; നമ്മുടെ ഭാഷ യുടെ അക്കുതും അതുതനും.

പനിനീർപ്പുവകളിം, ചരിത്രാദ്ധിക്കാണ്ഡമും ഈ അരാധന യുടെ മഹാരാജാണു് എഴുത്തപ്പേൻ എന്ന അചാര്യന്തിൽ: ഇവിടെ തുളസിക്കതീയം, തുവളത്തിലായും മാത്രം. അചാര്യൻറു കവിത ചീരിക്കാറില്ല; അധികം സംസാരിക്കാറില്ല. ‘സത്യം, ശിവം, സുന്ദരം’ എന്ന കവിതയെ നിർവ്വചിക്കാമെങ്കിൽ ഇവിടെ അതും അനുപദം അനന്തരമായിരത്തീയിരുന്നു.

12—ാംനുറീണ്ടു് അവസാനം ആയപ്പോഴേക്കും ഇൻ സുയാിൽ ഉണ്ട്, ധാർമ്മികപുന്നയഭാരണത്തിനേൻ്റെ ഭാളം കേര കൂത്തതിലും എത്തി. പ്രൗഢ്യമന്ത്രങ്ങാടൊപ്പും നീറവായി നാടോടിപ്പുട്ടുള്ളുമായി. ഈ റാഡോടിപ്പുട്ടുള്ളുമാണു്, ഉത്തമ മായ ക്ഷതിസാഹിത്യത്തിക്കും സാമ്പത്തികമായ അംഗീകാരം

ലഭിക്കുവാനുള്ള പദ്ധതിലും ഒരുക്കിയതു്. കമ്പീറിൻറെ ഗുഹമണം, തുളസിയുടെ അനവധി ഭാഷാത്തികൾ, സുർജാസിൻറെ തക്തിഗാനങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ഈ ഒഴുകിൻറെ ഒരുത്തരാഹാഗം എന്നുയിരുന്നു. തിരഞ്ഞൈനസംബന്ധത്തിൽ, സുന്ദരൻ, അപ്പുൾ എന്നീ വർക്ക് തമിഴക്കുള്ള ശ്രദ്ധവശാനങ്ങൾ ചൊഴിച്ചു. കമ്പറംമായണം, നീന്മാളും ഉടെ തെലുക്കമഹാഭാരതം ഇവയെല്ലാം അതിൻറെ തെന്നീ സ്വന്നപതിപ്പുകളായിരുന്നു. ശ്രീരാമാനുജൻ, മാധവൻ, വിദ്യാരംഗൻ തുടങ്ങിയ ആചാര്യരൂപങ്ങൾ വരവും ഈ ഗ്രന്ഥാഞ്ചുകളിലാണു്. മേലുള്ള ഭട്ടപാദങ്ങൾ നാരായണനിയം ഭക്തിസിംഹി തൃത്തിലേയുള്ള കേരളംതിൻറെ ഉപദാരവും ആയി. മുക്കു ത്തിൽ, കാലങ്ങോതൈത്തമായ ഒരു വന്പൻ്മുവാഹം ആത്മിഖ്യജിവിതത്തിൻറെ ചൈതന്യത്തെ പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ആശേഷതു ഹീമാഹലം വൃഥിച്ചു.

ഈ ഒഴുകിനു് ഒരു സവിശേഷത്തുടെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കു പ്പെട്ടുന്നു. ധന്മാന്ത്രിയിൽനിന്നും ഉള്ള ഈ വൈദാപാമതനവോ തമാനത്തിനു നേരുത്തും നല്കിയവർ പലരും താണ്ണാതിക്കാരായും ഉണ്ടു്. വളരെ സ്വാഭാവികമായും ഇന്നുട്ടിൽ അംതായ ചക്രാലനായരിലൂടെ ആണു് വന്നതു്. (പാക്കനായങ്ക് നാട്ടിന്നും, സിഖാന്തത്തിലൂടെ പ്രയാഗത്തിൽ ഇത്തരം വിവേചനമുണ്ടോ?)

എഴുത്തുപ്പുന്ന ഭാഷയുടെ പരിതാവു് എന്ന വിശേഷിപ്പിക്കാവുണ്ടു്. ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളുമായാം വിവരങ്ങം ചെയ്താണു് അദ്ദേഹത്തിൻറെ മേഖ എഴുക്കിൽ ആ ബഹുമതി എത്രയോ മുന്പുതന്നെ കണ്ണുറുന്നാർ നേടി, പദ്മസംഗമരൂപത്തിൻറെയും വിചിത്രകല്പനകളുടെയും ആകത്തു കയാണു് കവിത എന്ന പറഞ്ഞതാൽ കൂദാശാകാരങ്ങാളും ആ പദ്മി മറ്റായം നേടിയിട്ടി സ്ഥിരേഖുത്തുപ്പുന്ന ഇരുന്നെല്ലാം ഉപരി ആചാര്യനാക്കണ ഉജ്ജപലമായ ഒരു സിഖി ഉണ്ടായിരുന്നു; വിരക്തിയുടെയും കവിതപ

തെന്നെൻ്റെയും അത്രതകരമായ സമ്മേളനം. | കെതി അദ്ദേഹത്തിനു ഒരാവധ്യവും ഒരാവേഗവുംമാത്രം ആയിരുന്നില്ല; കെതി എഴു തെപ്പുന്നതനെ ആയിരുന്നു. | കേട്ടിട്ടേ ഉള്ളൂ, കാക്കല്ലേരി പട്ടറി അത്യാളുമാണി ആയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൂടുതൽ ഖുശപ്രസന്നിൽ ലഭിച്ച നിർവ്വതി നകരാഡണ്ട് എന്നു. ഈതാ, തന്നെ സർബ്ബ വൈവേത്തിന്നെൻ്റെ പാരമ്യത്തിൽ—ഖുശപ്രസന്നെൻ്റെ കവിതപും സ്വശ്വി യിലാണു; കവിയുടെ ദേവികതപും സർബ്ബപ്രതിയയിലും—എ ശൃംഗാരപ്പുന്നു ആ പദവിയിലേയ്ക്കു് ഉയരുന്നു. ഈ നിറങ്ങൽ വിശ്രാ സന്തതിന്നെൻ്റെ ഭ്രാദീപം അഹന്തയുടെ പരജാണപോലും ഇല്ലാ താഴകയാണു. ഒരാത്മാനുഖൈകരണത്തിന്നെൻ്റെ ഉജ്ജപ്രലമായ അനുഭവത്തിയാണു ആചാരയുംഭാരതി പകർന്നനല്ലെന്നുതും.

| കമാഡാഗ്രദാരാ വിച്ഛകളിയാതെ ചുരുക്കേണ്ടതു ചുരുക്കി, ഒരു സപത്രുമാർഗ്ഗമാണു് എഴുതെപ്പുന്ന സ്വീകരിച്ചതും. | (ആ കാവ്യ സിലബിയുടെ ഗ്രാന്തഭേദക്കൾനിച്ചു്, നുറാണ്ടുകൂടാക്കിപ്പുറം നീനു് അഭിനന്ധിക്കിക്കാൻ താൻ ആരാണു്?) ഇവിടെ പ്രഥമയം മനഷ്യാ ത്വാക്കഭേദ സാന്തപ്രദൈപ്പുട്ടത്തിപ്പോന്നു ആ ദിവ്യജായ വാഗ്യവെ വൈത്തിന്നെൻ്റെ നമതിനകളില്ല. പ്രസക്തമായി മാറാനുണ്ടു്. എത്രകൊണ്ടു് ആചാരയും വാല്ലീകിരാമാധാരം ആകന്ന സുര്യ ശോഭത്തിനു മന്ത്രിൽ, വൈദം മീനാമിനാഞ്ചാകന്ന അഭ്യാത്മരാ മാധ്യം തിരഞ്ഞെടുത്തും? എത്രകൊണ്ടു് ഓരിക്കലും വാച്ചാല നാക്ക പതിവില്ലാതെ കവി, ശ്രവനാമഞ്ചളിടുടെ സക്കിൻതനന അതിൽ, നീയന്ത്രണം വിച്ഛപോയി? എത്രകൊണ്ടു് ശ്രവഭാഗീത അദ്ദേഹം വിവർത്തനത്തിൽ കൈവെടിഞ്ഞു?

ഇതിനെല്ലാം ഒരാററ സമാധാനമേ ഉള്ളൂ. | കെതി അദ്ദേഹത്തിനു ലക്ഷ്യമാത്രം ആയിരുന്നില്ല; മാർഗ്ഗവുംകൂടി ആയിരുന്നു. | വാല്ലീകിരാമാധാരാത്തിലെ രാമൻ തെരിട ചെയ്തിരുന്നു; ചെയ്ത തെരിറിൽ പദ്മാത്പവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും

മനഷ്യസഹജങ്ങളായ കോപതാവാടികളിൽ നീല തെററിപ്പോ കന ഒരു മനഷ്യനാണ്: ഒരു നല്ല മനംഖൻ. ഈ ‘വാല്ലീകി യുടെ രാമൻ’ എഴുത്തപ്പേരു സ്വീകാര്യനല്ല. അതിമാനപ്പത്തോ കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തൃപ്തിപ്പെട്ടിപ്പാണ്. അദ്ദേഹത്തിനാവധ്യം അമാ നമ്പത്തോ അതുകൊണ്ട്. കാവ്യചരമായി ഒന്നന്ത്യും വളരെ കുറ വാണിം എക്കിലും അല്ലെന്നരാമാധാരത്തിലെ സീതയും രാമനും തെററിനും അതീതരാണാല്ലോ.

ഭഗവാന്റെ നാമങ്ങൾ ചൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങുന്നോരു എഴുത്ത പ്പേരു തന്നെത്തെന്ന മറക്കുന്നു, ഒരാന്നുംപുജ്യം അധിനിന്ദനാവുന്ന അവിടെ ശിവൻ, വിശ്വാസി, ശ്രീരാമൻ തുടങ്ങിയ സംശ്ളഭാനാത ഒപ്പംകൂടുതലും പ്രസക്തിയെന്നാം ഇല്ല.

അച്യുതൻ അവധ്യൻ അവധ്യക്ഷതനദ്യയൻ
നിശ്വയിച്ചാക്ഷം അറിഞ്ഞുള്ളടാത്തവൻ
നാരാധരനൻ, നരമുത്തിമാനീശപരൻ
നാരദസേവിതൻ നാനാജഗനയൻ
നീറവിഗ്രഹൻ നീരിജലോചനൻ
നീരിജസംഭവകാരണൻ കോമളൻ
നീത്യൻ നീരജ്ഞനൻ നീമ്മലൻ നീർമ്മമൻ
നീത്യവിരക്തൻ പ്രത്തി പരാത്മകൻ

ഇങ്ങനെ അന്തർഭൂതം പ്രവഹിക്കുന്ന ആ സ്നേഹത്പാരാധാരാണ്. ഇവിടെ ഒരു കാര്യംകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനണ്ടു്. ഈ സ്നേഹത്പാലിലെവാനാം അത്മനയുടെ സ്വന്നമേ ഇല്ല: സന്ധ്യാജ്ഞ നാമം മഹാല്ലുന്നോരു, ‘നാരാധരാ നാരാധരാ’ എന്നിങ്ങനെ പറയുന്ന തുപോലെതന്നെ. ഈശ്വരൻ്റെ നാമങ്ങൾ തനിക്കു തുഡിപ്പെട്ടി തായതുകൊണ്ടുമാറും അദ്ദേഹം ഒരാത്മസുവഭത്തിനവേണ്ടി അവ

ഉച്ചരിക്കുന്നു. ക്ഷതിയുടെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന പട്ടി നില്പാമായ ഉപാസനയാണെല്ലാ.

ലക്ഷ്മണാപദ്മം, താരയോടുള്ള ഉപദേശം, വിച്ഛരക്കുടെ ഉപദേശങ്ങൾ, ഉദ്ദീപന തുടങ്ങിയവ എല്ലാം വിശദമായി പറഞ്ഞുപോയ കവി ഗ്രന്ഥങ്ങിൽ “ക്രൈത് വേണ്ടുന്ന കണ്ണതെ സ്ഥാമഹം” എന്ന ഘടകം വിച്ഛകളിൽ “ക്രൈത് വേണ്ടുന്ന പറയുകയാവും ക്രൈ. ഗ്രന്ഥങ്ങിൽ, ചിന്താസ്പദതന്നും തികച്ചും അനുബദ്ധിക്കുന്ന ഒരു യുക്തിവാദിയുടെ കൃതിയാണ്.

“ഇതി തേ അഭാനമാവ്യാതം

ഇഹ്യാം ഇഹ്യതരം മയാ

വിച്ഛവശ്യതദ്ദേശങ്ങാ

യദേഹ്യസി തദാ ക്രയ്” എന്നാണെല്ലാ ആ ചിന്താ സ്പദതന്നും. ആത്മീയമായി അധികാരിച്ച ഒരു ജനസൂഹിതയിൽ, ആ ശ്വാസമീക്രമായി വേണ്ടതു പാകപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ജനസൂഹത്തിനും, ചിന്താസ്പദതന്നും നല്കുക, കുട്ടികൾ കളിക്കുവാൻ ക്രതി കൊടുക്കുന്നതുപോലെയാണ്. അവക്കാവശ്യം ക്ഷതിയാണ്—അനധികാരിയായ ക്ഷതി എന്ന വേണ്ടെങ്കിൽ വിശ്വഷിപ്പിക്കാം.

| ഈ കാലഘട്ടം തുടങ്ങി സന്നാർച്ചപിന്തകളിൽ നീതിബോധന ഒഴിം എല്ലാം മതവുമായി ഉണ്ടം പാവുംപോലെ ചേരുന്നു. എഴുത്തപ്പേരിൽ ഈ ശ്രദ്ധപരക്ഷതിയെക്കാരിച്ചു മാത്രമല്ല പിതൃക്ഷതി, ഇയക്ഷതി തുടങ്ങിയവരെക്കാരിച്ചും സത്യധർമ്മാന്തരം ഒരു ക്ഷണം പറഞ്ഞു.

“താതകാര്യം അനാജനാപ്തമെന്നാകിലും

മോദേന ചെയ്യുന്ന നബനന്നത്തമൻ.”

*

*

*

പ്രത്യുപകാരം മറക്കുന്ന പുതശ്ശൻ
ചത്തതിനാനുകരണമെ ജീവിച്ചിരിക്കലിലും.

* * *

ശ്രദ്ധകർമ്മാനുകരണമത്രേ പാതി_

പ്രത്യുനിഷ്ടാ വധുനാമുന്ന നിന്റുണ്ടായി. |

എത്ര വേണമെങ്കിൽ ഈ ഉദ്ദരണികൾ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാവു
ന്നതേ ഉള്ളി.

പാരന്തരികജീവിതത്തിന്റെ സംഭാഗ്യത്തെ പുക്കു^{ത്രു}ന്നതിനു
സമുച്ചിതമായ പശ്ചാത്തലം എന്ന നിലയിൽ, ഷ്ടൈഹികജീവിത
ത്തിന്റെ ക്ഷണികതായക്കരിച്ചും, ഈ കാലം തുടങ്ങി നമ്മുടെ
ശ്രദ്ധക്കാരിയും വിവരിക്കുകയുണ്ടായി. എഴുത്തപ്പേര് ഗീത
വിവരത്തം ചെയ്തില്ല എന്ന പറഞ്ഞു. പക്ഷേ പല ദ്രോക
ഡാങ്കി, പദാനപദമായും ചിലതെല്ലാം അതശയം വിശദമാക്കി
ഭാഗികമായും, അദ്ദേഹം വിവരത്തം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ
നിരുപാരാധാരിത്തിന്റെ ഫലമായി അ സംസ്കാരത്തിലുണ്ടാക്കി
അവിടെ സംക്രമിച്ചതും അവാം.

“വാസാംസി ജീന്നാനി യദാ വിഹായ
നവാനി മൃഹംബാതി നരോപരാണി
തദാ ശരീരാണി വിഹായ ജീന്നാ—
നന്ദാനി സംയാതി നവാനി ദേഹി.”

* * *

ജീന്നവന്നുംഡളപേക്ഷിച്ച ദേഹികൾ
പുണ്ണശോം നവവന്നുംഡൾ കൊള്ളുന്ന
ജീന്നവേഹണംഡളവുണ്ണുപേക്ഷിച്ച
പുണ്ണശോം നവദേഹണംഡൾ കൊള്ളുന്ന.”

* * *

“നെന്നും കരിപ്പുന്തി ശസ്യാണി, നെന്നും ദഹതി പാവകൾ.”
എന്ന ഭാഗമാണെല്ലാ “ആത്മാവിനില്ല ജനനാമരണാവു, മാത്രമാണി
ചീനികൾ ഷയാംബവുമില്ല” എന്ന വിശദികരിക്കപ്പെട്ടിട്ടും.

ബോക്കോക്കതികളിൽ, നീതിവാക്യങ്ങളിൽ ഇവയെ കൂടുതൽ
മന്നാഹരമാക്കി.

“പാരിൽ സുഖം ചുംബക്കുലമല്ലോ റണ്ണം”

“കോപമാക്കന്നതു വിത്രതന്നറിയണം

പാപമാക്കന്ന മരാമരത്തിനേന്തോ”

അവയുടെ ഉല്പത്തിയെക്കരിച്ചു് ഒരു വിവരവും ഇല്ലാതെതന്നെ
എത്രയോ ഉരു അവയിൽ പലതും നിർബന്ധം ആവത്തിച്ചു.

എഴുത്തപ്പേൻറും, ശീഷ്യനായടുത്തു, അ പരമ്പരയിൽ
പെട്ട റിറ കവികളുടെയോ ആര്യടെന്നെങ്കിലും ആകട്ടു, ഇതുപ
ത്തിനാലുപുത്രം, ഹരിനാമകീത്തനം തുടങ്ങി എത്രയോ കൃതികൾ
പിന്നിട്ട് നടക്ക ലഭിച്ചു. പത്രപ്പാതാം, പതിനാലുപുത്രം തുട
ങ്ങിയവ എല്ലാം, ക്ഷതിപ്രവാഹാശപ്പുറി പറയുന്നോരും, ഇതേ
മണിയലത്തിൽ പെട്ടതാം. ഒരു കാലത്തു ഭോഖാപംന്നാംതന്നെ
ഈ ക്ഷതിസംവർഖകങ്ങളായ സക്കിത്തനങ്ങളിലൂടെ ആയിരുന്നു:
ഇവയിലെല്ലാം സാഹിത്യഗ്രന്ഥം അധികമാനം ഇല്ല. ഇംഗ്ലീഷ്
നാമം പ്രകടംായി പാഠാവസ്ഥാനത്തിലെല്ലാം നിബന്ധിച്ചിട്ടും
ഉണ്ടോ.

—

“കമലാകാന്തൻറ കാഞ്ഞുശീലൻറ
കമനീയാംഗൻറ കാമസമാനൻറ
ഗമനസന്നാഹം കേട്ട വിശ്വാദിച്ചു
കമനീ പാഠവാലി ഭേദ നാരായണം.”

(പതിനാലുപുത്രം)

*

*

*

ಉತ್ತರ ನೀತಕ್ಕಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನು
ಒಷ್ಟೊವರಾ ಸ್ಥಿತ ಮಾತಾಪುರಾನು ಕೇರಳ
ಹಷ್ಟಿತ್ತು ಕಾಗ್ತಾರಂ ಹನ್ನಿಂಡಬ್ಯಾಖ್ಯ,
ಕಲ್ಪಿತ್ತು ಪೊಣ್ಯಾಂಕ ಶ್ರೀರಾಮರಾಮ.”

(ಇತಿಪರತಿಗಾಳುವುತ್ತಂ)

ಅಗ್ನಾಂಕ, ತಾರತಮ್ಯಗ ವಲ್ಲಿಯ ಕಡು ಚಂಡಕವಿಟ್ಟಿರಿತತತ್ತರಕಾಣಂ
ವಾಂ, ವೇಂಂತಪರಮಾಯ ಪಾರಾಮರ್ಂಷಣೆ ಎಫುರತಷ್ಟಂತಿಕಳಿಲೆ
ಂಪೋಲೆ ಹವಯಿರು ಪಲತಿಲುಂ ಹಷ್ಟು.

ಇತನು ವಣ ಇತಗ್ರಹ ಇತಗ್ರಹಿರಿಷತ್ತು ವರ್ಣಣಣಳಿಂಳಿ ವಳಿನು
ಚಾನ್ಯಸಾಹಿತ್ಯತತ್ತಿಲುಂ ಅತ್ಯಂತಮಾಸಾಹಿತ್ಯತತ್ತಿಲುಂ ಅವತಾರ
ಪ್ರಾಣಿಯಾಡದ ರಹಿತತಾಯ ಹಾಮರಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಕಣಪ್ಪುಟಿರಿಕಣಾ.
ಹವಿರೆಡಾಯಷ್ಟುಂ ಅತ ಮಹ್ಯಕಾಲಮಣಿಪ್ರ ಪಾಳತ್ತಿಕಳಿಂಳಿ ಉಳ್ಳವೋ
ಲೆ ಸ್ತುತಿಪರಮಾಯ ಹಿಂತ್ಯಭ್ರಂಜಾಕಣಣೆ ಎಹಿಲುಂ ಉಣಿ. ಎಗ್ನಾಲ್ಲಂ
ಇತಿಪ್ರಾಣಾರಥಿಗೆನ್ನಿ ಶಾಬಡಾಯಿ ಇತಿಗೆ ಪರಿಗಣಿತ್ತುಕಾ
ಏಗಣಣಿಕಣ ತೋಣಣಂ.

ಹೃಷಿಪಾದಣದ ಅತಃಪ್ಯಾತ್ಮಿಕಪಾಷಣಣಂ ಉಜ್ಜವಲಮಾಯಿತತಣಣ
ಂತಹಣದ ಸಾತ್ವಾಹ್ಯಾಜೀವಿತತೆತ ಸಪಾಯೀತಿಷ್ಠಿತಣಪ್ಪಾಣಾಣು,
ಪುಣಾಂ ಎಗ್ನಾ ಕೆತ ಹವಿ ರಂಗಪ್ರವೇಶಂ ಚೆಫ್ಫಿತ್ತು. ಅತಿಭಾತ
ಣಮಾಯ ಜೀರ್ವಿತಾರಂಭವಣಣೆ ಅತ ಸಾತತಪಿಕಣ ವಿರಕತಣಾಕಾ
ತತ್ತಿತ್ತ. “ಪುಣಣಾಂ ಪಲ ಕಾವ್ಯಂ ಕಣ್ಣಾಗ ನಿವೇಧಿತ್ತ ಪುಣಾ
ಂ, ಅಣಾಗಪ್ಪಾಗ ಪಾಟಿಯ ಪುಂಷ್ಪಾಕಿಲುಂ”, ಅತವಿಷ್ಟಿರಣತೆ
ಗೆನ್ನಿ ಪ್ರಸಾಂಭಾಯುರ್ಜಾಣಳಿಂಳಿ ಚೆರಬ್ಜ್ಞಾರಿಕಣ ತ್ರಲ್ಯಾಣಾಣು. ಎಗ್ನಾಂ ಮೊರಬ್ಜ್ಞಾರಿಯದ ಕಲ್ಪಣಾವೆಚ್ಚಿತ್ಯಾಣಣೆ ಪುಣಾಣತೆ
ನಿಷ್ಟು. ಈ ಪುತಿಯ ತರ್ಣಾಂ ಇಂಂ ಪುಣಾಣತೆಗಿಂ ಅವತರಿತ್ತು
ಈಷಾಗಿಷ್ಟು.

“തിങ്കാമ്പേം നാവിനേലെപ്പോഴാം
പിരിച്ചാതെയിരിക്കണം നമ്മുടെ
നരജനമം സഹലഹക്കീടുവാൻ.....” എന്ന അദ്ദേഹ
തിന് പറയുവാനുള്ളി, ‘സക്തിക്രാതെ നാമ്പേംഭേപ്പോഴാം,
കേതിപുണ്ട് ജപിക്കണം’, ‘കേതിതന്നിൽ മുക്കിപ്പുമത്രയുണ്ട്,
മത്തനെപ്പുംലെ റുത്തം കുതിയ്ക്കാം.’

അണ്ണാനപ്പുറനായിലാണ്, മനഷ്യജീവിതത്തിൻറെ ക്ഷണി
കത, വളരെ സരളമായി ആവിഷ്ടരിച്ചിട്ടുള്ളൂ

“കണ്ഠകണ്ഠങ്ങിരിക്കും ജനത്തിനെ
കണ്ഠില്ലെന്ന വക്രതുന്നതും ഭവാൻ
മാളികമുകളുറിയ മനബന്ധ
തോളിൽ മാറാപ്പു തുംബന്നതും ഭവാൻ....”

തത്തപജണാനം പകന്നില്ലെന്നൊരു ഇവിടെ കരാംഡവും ഇപ്പ്.
വെറും സത്യംശാത്രം: സത്യംതെക്കാം സുന്ദരമായി മഹറാനം
ഇപ്പേണ്ടു.

സംസ്കർത്തശലിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടി, നല്ല മലയാളകാവ്യ
മായ ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ഠാധൂതവും ഇതേ കൃഷ്ണകേതികൊണ്ടു സദ്ഗോഹന
മാണം. കണ്ണൻറെ കമ്പകരാ വണ്ണിക്കുന്നതോടൊക്കെപ്പുംതന്നെ ശഭാ
നപ്പാനയിൽ പറഞ്ഞത ആശയങ്ങൾ പലതും ആവാന്തിക്കുന്നം
ഉണ്ട്.

“അവാട്ടിയേറ്റും ഭ്രഷ്ടാം, രീപ്പസ്തു—
ഹത്തിനാദോ ടീഷാം,
പൈവാൽവെള്ളാതയിക്കു മോബാം, അതി..
ആരാത്മനാം പേഡാം

വൻപാപത്തിന് ശ്രോഷണം, വനിതമാർ_

ക്കാരാദസംപോഷണം,

നിന്നപാദം മതിഴ്ഷണം, ഹരതു മേ_

മജ്ജീരസംഹ്ലാഷണം.”

കണ്ണാതുവും അഞ്ചാനപ്പാനയുംകൊതെ പുന്നാനത്തിന്റെ
തായിട്ട് സരളവും പ്രഥമവുമായ പാല കീത്തനങ്ങളിൽ ഉണ്ട്.
നാരാധാരകീത്തനങ്ങൾ, ശ്രോവിദകീത്തനങ്ങൾ, ജയകൃഷ്ണ
കീത്തനം, ദക്ഷകീത്തനം, ആനദ്രോഗം, ഒശ്രാവതാരസ്ത്രാത
ങ്ങൾ_ ഉണ്ടെന്ന ഉന്നം ആസ്തികൾ നിത്യപാരാധാരത്തിനും ഇപ്പ
യോഗിക്കുന്ന അനവധി കൃതികളിലും.

“പച്ചക്കല്ലാത്ത തിങ്കമെനിയും നീഞ്ഞു
പിച്ചകളികളിലും കാണാറാക്കണം.”

* * *

“നരനായിങ്ങെന ജനിച്ച ഭ്രമിയിൽ
നരകവാരിയിന്ത്വവിൽ ഞാൻ
നരകത്തിങ്കുന കരകേരിഡേനം
തിരവയ്ക്കുവാഴം ശ്രീവശംഭോ.”

* * *

അവാടിതനിലെവാതണ്ണിയുണ്ടെങ്ങെന
ഉണ്ണിക്കൊതണ്ണിക്കഴലുമുണ്ടെങ്ങെന

“ഉണ്ണിക്കും മനസ്സിൽ കളിക്കുവോരു ഉണ്ണികരം മരു
വേണമോ തുട്ടിനായ്” എന്ന ചോദിച്ചുപോയ ആ ക്ഷതൻ, ഇത്
കീത്തനങ്ങളിലുടെ ഇത് ഭാഷ നിലനില്ലെന്നതുയുംകാലം അവിന്നു
രണ്ടിയനായിരിക്കും. നാരാധാരിയത്തിൽ ഭട്ടിരിപ്പും രാസ
ക്രീഡ വള്ളിച്ചുവണ്ണും.

“കേൾപാശ്യുതപിഞ്ചികാവിതതിസന്മാനകരക്ഷയലം” ഇതിൻറെ സ്വാധീനതയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതാണ് എന്ന തൊന്ത്രം പാതമ്പാരമിസ്തും.

“പീലിച്ചിന്നി വിരിയുന്ന വേണിയിൽ മരഞ്ഞ
കോമളമിവാബും ജമാ—
ലോലഹാരനവഫേമസുതവന്മാലികാ—
മകരക്ഷയലം
ഹാലബാലമതിമേലണിഞ്ഞത കമനീയ—
എമ്മക്കണികാകരം
കോലമണ്ഡപിതരമം ഗതം ജയതി ജൈജ്ഞിവം
കീമപി വൈജ്ഞവം.”

ഈ ഉദ്ദരണികൾ ഏവിടെയെങ്കിലും അവസാനിപ്പിശ്ചനമ്പോ; അതുകൊണ്ടും ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കാട്ട. കാളിയമർദ്ദനം വർഷിച്ചപ്പോരു ഉള്ളിക്കള്ളണോട് തന്റെ മനസ്സിൽ വന്നിരിക്കു വാൻ തുഞ്ചതാഹാരുന്ന് പറഞ്ഞു. പാതമ്പാരമിയെ വർഷിച്ച ചുപ്പാരു, ഏന്തെ മനസ്സിലിരിക്കുന്നപോലെ ഏന്താം അദ്ദേഹത്തെ വിശ്രേഷിപ്പിച്ചു. ആ സമയങ്ങളിൽ, എഴുത്തച്ചുരണ്ടായ ആംഗം നാളിയിണങ്ങപ്പോ, അതാണും, സദാ, ‘നുവറിട്ടഹരി’എട കത്താ വായ പുന്നാനത്തിനും. ഇവിടെ ഭിംമില്ല; അതനുമാലില്ല; ക്രോധമില്ല; വിരക്തിപോലും ഇല്ല: “ഒന്നമാതൃക്കണാം വേണ്ണനാദ്ധ്യുമിത മായ നാഭല്പവണ്ണാം”

ഈ കാലം തുടക്കിയെങ്കിലും നൃഷം വേണ്ടമട്ടിൽ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത വലിയ ഒരു കീത്തനസാഹിത്യപ്രഖ്യാതം തന്നെ ഉണ്ടും. നമ്മുടെ സാഹിത്യസമ്രാജ്യകളിടെ ‘നേരനോക്ക’ കരിപോലും ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടുണ്ട്. മിക്കവാറും ഏതെങ്കിലും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ പരഘവത്തെ സൗതിച്ചുകൊണ്ടാവാം അവ

യിൽ ചലതും. ചോറു നിക്കരദേവിനെ ഏഴരിച്ചുമുള്ള സ്നേഹങ്ങൾ, ശബരിമല അജപ്പനെക്കരിച്ചുമുള്ള സ്നേഹങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ കേരളക്കരയിലെ പ്രസിദ്ധക്ഷേത്രങ്ങളേക്കരിച്ചുമുള്ള നിരവധി ഗാനങ്ങളിലും ഉത്തേവക്കപ്പിൽ ചെട്ടന്നതായിട്ടുണ്ട്. പുരാണപ്രസിദ്ധമായ കമ, സരളഭാഷ പ്രതിപാദനം, ഉടക്കിടയും ശ്രവനാം ദിവാനും ഒരു സക്കിന്തനത്തിനാശിനായ ചായ വരത്തെല്ലാ മുന്നാം റീതി. ക്ഷേത്രമഹാത്മ്യങ്ങൾ ചലതും ഇതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണും. ദശമംകിളിപ്പാട്ട്, ദേവീഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട്, പാംബരവിന്ദതകം, പുണ്ണത്രജിശക്രാദിപാദ വാൺനാം, ശ്രവദിഗീതാവ്യാവ്യാനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ വലുതും ചെരുതും. ആ ഉ അനവധിഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പല കവികളിലും രചിച്ച കട്ടയികകം ദക്ഷതകങ്ങളിലും നമ്മുടെ ക്ഷേത്രിസാഹിത്യരംഗിലാശിനാശിനായ പരപ്പു വർഖിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉഡാഹരണത്തിനായി, ദേവിയെയും ഗണപതിയെയും തൃംഖനയും പററിയുമുള്ള ഓരോ ദ്രോക്കങ്ങൾ ഉദ്ദരിക്കുന്നു.

മുഖ്യാളിം മഹിഷാസുരൻനാർ ശ്രദ്ധനാ—

ഉത്തിൽ ത്രിശ്രൂലം വലി—

ശ്രൂക്കോണ്ടു തരച്ചു മുന്നവച്ചിയായ്—

ച്ചാട്ടം കട്ടംചേരാരയൈ

ത്രശ്ശേരുക്കാണ്ടു, കചാലഹാലചാഷരു

വാഞ്ചിച്ചു മോന്തിക്കെടി—

ചുംക്കം നെരവീരൈ ബുദ്ധയജ്ഞകലാന്

ക്ഷത്യാ ഭജിക്കുന്ന ഞാൻ.

* * *

ത്രസ്വിക്കൈയിലമന്ന് പൊൻകലശരവും

മറരമുള്ള കൈ പരതിലും

നാരങ്ങാ, ഗദയും, കരീന്തു ധനംച്ചറ

ശ്രൂലം തമാമക്രവും

പിന്നെപ്പുകഴമൊട്ട്, പാതുടങ്ങ
നീലോല്ലുലം നെല്ലുച്ചായ്
കൊന്തും ഷുണ്ടക്കളും വിനാക്കഹരന്നു—
ക്രൈറ്റം തുവാ പ്രീടിക്കാം.

* * *

പിലിക്കാർത്താതൽ എട്ടീക്കുശകൊട്ട നീട്ടിലേ
നല്ല ശോദ്രാചനം ചേ—
അത്തലസ്സും പൊൻമരിലന്തും റാളകളുമണിയു—
ചുമ്മതന്നുകളാഗേ
ലിലാഗോപാലവേഷത്താട്ട മുരളി ഇമ—
കാലിമേധ്യേന കോലും
പാലേ കൈക്കാണ്ടു മനസ്സിതമൊട്ട് മജുവും
ചെപ്പതലേ, കൈക്കതാഴുന്നേൻ.

ഇവിടെ കീത്തനസാഹിത്യത്തിന്റെ ദാരിദ്ര സ്വന്ധാനപരിഷാരം
മുണ്ടിക്കാണിക്കുവാനേ സാധിക്കും.

(1) പല കീത്തനങ്ങളിലും റണ്ടാഹാരാവസാനത്തിൽ
അഭ്യുക്തിൽ നാലുംപാദാവസാനത്തിൽ, ഖങ്പത്തിനാലു പുതിയ
ദിക്കളിലെപ്പോലെ ദേവാന്തര നാമം നിബന്ധിച്ചിരിക്കണം.

(2) വെരും സൗതികൾ ഏറ്റന്തിൽ കവിതേഴ്സ് ഏതെത്തുറിയിൽ
സംഭവത്തെ പ്രകീത്തിക്കുവായാണ് മിക്ക സോംതുമാളിം.

(3) വേദാന്തചിന്തകരാണും ഇവ വളരെ മുഖ്യാന്തും നല്ല
നാഡി. ഏറാംമാത്രമല്ല, അനന്തനാൾ, അനാമന്തനാൾ, അതുമില്ലൂന്ത
ഹീനനാൾ, നീർത്താനാൾ ഏതെന്നല്ലോ ഇംഗ്രേരനു ഇവ വാ ശ്രാംകണ്ഠഃ:
എക്കില്ലും പ്രപഞ്ചത്തിനതീതനായി കട്ടികൊള്ളുന്ന ജഗന്നിയ
നാവായ ഇംഗ്രേരനെന്നാണോ—കെപ്പതവാദമാണോ—അവ പ്രകീ
ത്തിക്കുന്നതും.

(4) ഹീന്തുകളിടുന്ന പുന്നുദിവസങ്ങളിടുന്ന ഫുകീൽത്തനം ഇവ യിൽ നല്ലോരു പാക വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഫലത്രുതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരുപദ്ധതായ പരാമർശങ്ങൾതന്നെ, നിംഫാമമല്ല ഉപാസന എന്ന വ്യക്തതമാക്കുന്നു.

കഴിഞ്ഞ ഗ്രനാണ്ടിന്റെ മലുത്തിലേയും എത്തുനേബാധം ഇതു പ്രവണതകൾ കാണും. അവിടെ കാവക്കരയുടെയും കിഞ്ഞി ക്ഷേട്ടരവുരാൻറെയും റഡം ചില ദ്രോക്കങ്ങളിടുണ്ട്, ക്രോസ് പെപ്പത്തും കലന്തായി എന്നമായും. ക്രൊഹരണം:

അഹത്തിൽ പെരുമാറ്റമിന്തിയഗണം

അതാനം ഉന്നേസന്നാരി—

രാധയത്തിനേരും തൃശ്ശൂർക്കതി ദുഷ്ട,—

ബജ്ഞാലവതാനേന്നിയെ

ഉഡയത്തിനുമഗ്രാചരണമിതിയിലായ്

സർവ്വത്തിനും മുലമായ്

സേപ്പുഹത്തിനോരു കാതല്പണ്ടതിനെ തോന്ത്

വസ്ത്രിപ്പുനാത്മാവീനെ.

നന്നുഭോധരത്തിൽ ക്രതിർന്ന വ്യാജസ്തുതികളാണ് ചുണ്ടിക്കാ സീക്കുവാനുള്ള മരുരായ സവിഗ്രഹണത്. ഇതാവാട്ട് അടുത്ത കാലത്തുപോലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ ദ്രോക്കങ്ങൾ നോക്കുക:

“മുപ്പായം കാക്കവാനില്ലപര, എന്നുയെന്നുകൻ

ഉക്കതിയിൽ തുപ്പിയിപ്പു—

തെപ്പുാധം വന്നല്ലോ, പരിഞ്ഞയമണ്ണയാ—

പ്പുണ്ടകിടാവുബണ്ണായത്തി,

വില്ലാനമേളായ പാഡം നഹി, പകലുദയാ

സോദരൻ, തെണ്ടി ഭർത്താ—

വിപ്പാടാക്ഷിള്ള വേരേ, തവ മലമകളേ
ജാതകം ജാതിതന്നെ!”

“പിച്ചകാരൻ ശമിച്ചാനുവിടെ, ബലിമവം—
തനിൽ, എങ്ങിനു റാതം,
മെച്ചതോടച്ചിമാർവ്വിടതിൽ, എവിടെ മുഗം,
പനി പാണ്ടത്തു പോയോ!
എന്തെ കണ്ണിലു മുരിക്കിഴറ്റിനെ, ഇടയൻ
ചൊല്ലുമക്കാരുമെല്ലാം
സശമ്പൂതക്കുമെവം രമയുദ്ധമയം—
യുള്ളതേക്കെടു മോം.”

ഒഞ്ചുണ്ണം കുടംബം ഉള്ളവായ, കുമിലും വി. കെ. ഗോവിന്ദൻ
നായകൻ, ‘ശവിൻപുരാതി’യിലെ

— “ഓണാവിൽ ജനറം വള്ളാതിടയ—
പ്ലേണ്ടിൻറെ കൈത്തൊട്ടിലിൽ
പ്രാണൻ കാതത്തു പെണ്ണക്കാലക്കാട്ടമയാൻ
വിദ്യാലയം ഗോഗ്രഹം
ക്കോൺറെക്കളാം പ്രജാംഗനകൾക്കൻ
ജാരതപ്രദേശം, എ—
ന്താണാവോ തവ മേര കാംസവയമോ
പാത്മൻറെ സാരാധ്യമോ? ”
എന്ന ദ്രോക്കവും ശൈലിയിൽ കനാതന്നയാല്ലോ?

കെതിസാഹിത്യത്തിൻറെ മരുരാജ ശാഖ ക്രിസ്തമതം ഫു
രിപ്പീക്കവാൻ ശുമിച്ച. എന്നാൽ സാംഗ്ലാരികജീവിതത്തിൽ
ഉത്തമസാഹിത്യഗുമാനം വരുത്തുന്ന സ്വാധീനത വേണ്ട

പോലെ ഉച്ചയുംഗിക്കാതെ, സാമുഹ്യജീവിതത്തിൽ ശക്തിയും പരയോഗിച്ചു മരബ്ബാധിയം അടിച്ചേപ്പളിക്കുകയായിരുന്നു ആ പാര വരും. പരിശുദ്ധയും രാജ്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്തവോന്നർ മഹച്ചരിത തെരുക്കിരിച്ചു്, മനോഹരമായ നീരിരാധി കുതികളിലും ഇവിടെ, ആ സാമുത്യശാഖ വളരുത്തവാൻ ശ്രമിച്ചില്ലേണ്ടും അഭ്യർത്ഥിച്ചാനും തൊന്ത്രത്തും അല്ലെങ്കിലും സാമുത്യശാഖ കിരണ്ടു കുതികളാണു്. നീണ്ടവീണ്ടപോകുന്ന ബ്രാഹ്മണിപ്പുട്ടു കളിടെ നാഹിത്യശാഖാംപോലും അവായ്ക്കില്ല. രാമായണാരംഭം ദാഗവതാലികളിടെ സൃജപലതദായ വിവരംനുണ്ടും മലയാള തത്തിനു കിട്ടിയപ്പോൾ, റിലക്ഷണമായ മലയാളത്തിൽ എഴുതിയ ‘സത്യവേദപുസ്തകം’ മാത്രമാണു് നാടക കിട്ടിയ ക്രിസ്തുസാമുത്യം. അടക്കത്തു കൂലിംഗംമായും ദാഗവതാലികളിടെ വിടവുകൾ നികത്തി നിലക്കൊള്ളുന്ന മരറാത്ത മഹാഗ്രന്ഥം. മലയാളഭാഷയുടെ നൈരാഗന്ധാ ശിഖാശാഖ രഹിക്കുന്നുട്ടും, ഫ്രോഡ്. മാത്രാം തരക്കാൻ ആ റാലിയ കുതി, മരറപ്പും നെങ്കുസ്തവക്കുതിസാമുത്യത്തിക്കെല്ലായും പുരക്കിലേയ്ക്കു തട്ടിമാറി, അംഗങ്കു നീറ്റുന്നതു കുറഞ്ഞും. എഴുത്തുക്കാൻവരുമ്പോൾ നീണ്ടവീണ്ടപോകുന്ന ദാഗവതാലികളും അനുസ്ഥിപ്പിക്കുന്നാണു് ‘വിശ്വദാപിപം’.

കഴിഞ്ഞ ഗ്രാമാണ്ടിക്കാൻ അവസാനം എത്തിയപ്പുംപേജും ജാതിമാനിന്നകാലക്കെതിരായ സമരം റംഗപ്രവേശം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. ആമ്പാരമര്യാദ. റംഗപ്പുറം മതം മനസ്സുംകെന്നു ആശ്രാസംമാത്രമായി കരുതുന്ന ഒരു ‘പഴയ പുതിയ’ ചീനാഗതിയും വളരും. വിവോകാനാദസ്പദികളിടെ വരവു്—അതു് ഒരതിമാനംകുഞ്ഞു കൈജുരാതുക്കുതനുന്നയിരുന്നു—ഇന്നാടിക്കാൻ കണ്ണു തുറന്നു. നീരാധാന്മലയുംസപാമിയുടെ സംഘടനാപാഠവത്തിനും മുരവ്വാപ

ക്രമായ മലയാളം ശുള്ളവാക്കൊന്ത് സാധിച്ചു. ചട്ടമ്പിസ്തുവികരം തുടങ്ങിയ സീഡുന്നാൽ ഈ ഉന്നത്വീനും ആക്കംകൂട്ടി. ഈ ഗ്രന്റ് ലഭിക്കേണ്ട റണ്ടാംദശക്രതിൽ ആരംഭിച്ച 1921-22 കാലത്തു ജപലിച്ചപോയ മാപ്പിളലഹള, മതം തുട്ടായ റാഡിപ്പേശലിനു തുറിരത്താൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ദേവിപ്പുത്രകൾ വ്യക്തമാക്കും ചെയ്യും. ഈ കാരാ സംഭവങ്ങളും നന്നുടെ സംസ്ഥാനത്തിൽ വരുത്തിയ ഗതിവിഗതികൾ പഠിക്കേണ്ടതു സാദൃശ്യം അണം.

ഈഞ്ഞെന്ന ഗ്രന്റാണ്ടുകളായി മതത്തിന്റെ ചുംബിച്ചുള്ളിന്ത മടങ്കിൽ, അദ്ദേഹം തേടിയ മനസ്സും, മധ്യരവും തിക്തചുമായ അനുഭവത്തികളാൽ സന്ദര്ഭമായി ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ശാപമായ വിശ്വാസരാഹിത്യത്തിലേക്കും വന്നുകഴിയു. ആദാമിനും, പര ദീസ് നഷ്ടപ്പെട്ടതിലും ശോദ്ധ്യമായിക്കഴിഞ്ഞതിരിക്കേണ്ട, സംതു ഷ്ടിയും വിശ്വാസവും ഇല്ലാതായ പുതിയ മനസ്സിന്റെ സ്ഥിതി. നന്നുടെ കാലഘട്ടത്തിനു മതം ഒരു ‘റാഫ്പോക്രസി’മാത്രമാണും. പണക്കാരൻ്റെ ഹിപ്പോക്രസി; സ്ഥാപിതതാല്പര്യക്കാരൻ്റെ ഹിപ്പോക്രസി. യേതുവിനെന്നും നൃഖലനെന്നും ത്രിശ്രീനെ ചൂപ്പോ അഞ്ചു മഹാമാർ നന്നുടെ ഇടയിലില്ല; അംഗും, താൻ കാലുബവ ജീന്നിടത്തോളംമാത്രമേ ഭൂമിയുള്ള ഏന്ന നടക്കണ വാമനമാർ ഉണ്ടുതാണും.

മുലമായ കവിതയുടെ മന്ദിരത്തിൽ കള്ളിനാണയ പ്രശ്നം എന്നുകാലം പ്രവർത്തിക്കുവാനാവില്ല. പരിമുലമായ മതമന്ദിരത്തിൽ അതുപോലും സാധിക്കില്ല. സപ്താഭവികമായും നന്നുടെ ഭക്തിസാഹിത്യം, ഈ കള്ളിനാണയ പ്രശ്നികൾ കാശില്ല

ഇവിടെ ഒരു ഫോറ്മും വരുന്നു. വിശ്വസിക്കേതെ നൃഖല ജീവിക്കുവാനാവുമോ? നടക്കല്ലുകളും തോളല്ലും ചേന്നാണ്ടാക്കന്ന

കരിശീൽ സ്വന്തം മാംസം കുശിച്ച നടക്കന ഈ മനങ്ങൾ, ഇത് തരിക്കുള്ളമിയിലെ പൊള്ളുമനപ്പുൾ, എവിടെ അതിനാസം കണ്ണാളും? മനങ്ങുശ്രദ്ധം കേരാക്കാത്ത ഈ മങ്കുമിയിൽ എന്നോ ഒരു പ്രവാചകൻ വരും? ഈ കിരക്കേഷത്തിൽ എന്നോ ഒരു പാത്മ സാരമി വിശ്വസ്തിന്റെ ഭ്രാതീപവും പഞ്ചഷത്തിന്റെ പാണ്ഡജന്യവുമായി വരും? നടക്ക പരയുവാനാവില്ല. എന്നാൽ....

.....എന്നാൽ മനങ്ങൾന്റെ കഴിവുകളെ വെള്ളവിളിക്കുകയും അവൻ തള്ളുപോം താഴുകയും ചെയ്യുന്ന ഒന്നണ്ടും: സന്ദരിയായ പ്രത്തി. ഈ പ്രത്തിയെ ഇംഗ്ലീഷർന്റെ ലാഘവായി കാണി വാൻ കേതിസാഹിത്യം നമ്മു വാറിപ്പുക്കുന്നു. എഴുത്തുപ്പ് നേരിയും മറ്റും കൃതികൾക്കും മേരു ഇതിലാണോ കീക്ഷന്തരം.

എഴുത്തച്ചൻ മലയാളഭാഷയ്ക്ക്
സഹിത്യത്തിന് ചെയ്തിട്ടുള്ള
സംഭാവന

കെ. വി. ശങ്കരൻ

എഴുത്തച്ചൻ മലയാളലിപിയും
സാഹിത്യത്തിനും ചെയ്തിട്ടുള്ള
സംഭാവന

മലയാളലിപിയുടെ പിതാവ്[”]

എതാണ്ടു് കാർക്കുവെച്ച കാലം ദത്തൻ കേട്ടതുടങ്ങിയതണ്ണോ”,
എഴുത്തച്ചനോട് ബന്ധപ്പെട്ടതിക്കൊണ്ടു് ഈ ഒരു വിശദമണം:
‘മലയാളലിപിയുടെ പിതാവ്’ എന്നു്. മനസ്സിൽ യുക്തി
ബോധം അക്കരിക്കംടിയുതനെ അരക്കിട്ടിരപ്പിക്കപ്പെട്ടു ഇത്തരം
അടിസ്ഥാനധാരണകളോടു് അറിയാതെ ഒരു തരം മമതാബന്ധം
ഉണ്ടിച്ചപോവും. അവ പിന്നെ തിരസ്സുരിക്കേക എന്നല്ല, തീരു
ത്രക്കപ്പോലും തീരേ എഴുപ്പുമാവില്ല. അചാരമഞ്ചുംകൊണ്ടോ
അവത്തനസൗഖ്യങ്കൊണ്ടോ അടിക്കടി അവ ഉളവിട്ടും ഉപയോ
ഗിച്ചും പോരിക്കുന്നതാണു് പലതം പതിവു്. എഴുത്തച്ചൻറെ
കാര്യത്തിൽ എറാറപ്പെട്ടുകൂടം അഞ്ചെന്നതനെന്ന പരാരിയിരിക്കും.
പൊരാണികത്പരം പല കവികൾക്കും അഴിയാതെ ഒരു പരിവേഷം
മാത്താരണംപോലോ. മലയാളത്തിൽ ആ മഹിമ എറാറുമയികം
അവകാശപ്പെട്ടുന്നതു് എഴുത്തച്ചന്റെ. എന്നിരിക്കേ, അദ്ദേഹ
തെക്കാരിച്ച പറഞ്ഞു പഴകിയ മതദേശം അതേപെടി അംഗീകരി
ക്കാനാവും പരക്കു വാസന.

എന്നാലും ശരി, വെറും പുല്ലതീകരണ വിശേഷിച്ച വല്ല അത്മവുംബോ എന്ന് എത്തു സാഹിത്യവിദ്യാത്മികം പതു ക്രക്കണ്ടു്, പഠനത്തിന്റെ മുതിൻ്റെ ഘട്ടങ്ങളിലെക്കിലും, പര്യാ ലോചിക്കാതെയും വയ്ക്കുന്നു. എഴുത്തച്ചുനെ ‘മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവു്’ എന്ന വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിലെ ഒച്ചിത്യും അന്നപ ത്മതയും ഒന്ന വിണ്ണവിച്ചാരംഖയ്ക്കു നോക്കുന്നതു് എത്തായാലും നല്കുതനെ. അതുനുമായപ്പെട്ടും, സാരാംശത്തിൽ, ആ മഹാ പ്രതിഭ മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനാം സമപ്പിച്ച സംഭാവ നകളിട ഒരു വിലയിൽത്തല്ലുമാവും.

ഒന്തുടടി: മറ്റാക്കപ്പകരിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും, വിമർശകനെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുന്നൊളം ഈ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ സാമ്പത്യം ഉണ്ടുകൂടിക്കരുമായിരിക്കുന്നു. തന്റെ വിചാരഗതികരാക്കു് ഉന്നതവിതാന ഒള്ളിൽ വിററരിച്ചു പരിപയിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു വേദി വേണ്ടുമെന്നാവുംപ്പോൾ ആത്മാത്മതയുടു് എത്തു വിമർശകനും അഭി ലഹിക്കുക. എഴുത്തച്ചുന്റെ കവിത ഈ അഭിലാശത്തെ നിന്നേറ്റി ഷ്മായിരതനെ നിരവേററിത്തരാതിരിക്കില്ല. അന്നവാചകൾ ഇതുയും ഉന്നതവും ഉഭാവുമായ മന്യലഞ്ചളിലേയ്ക്കു് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടുന്നതിനു നമ്മുടെ ദ്രാസിക്കോകവിതയിൽ വേറെ ഉഭാവ രണ്ടും കാണുകയില്ല. കാഴ്ചിരിലെ മലർബാടികര നൃക്ക പലതു സോഡാം. എന്നാൽ ഹിമാലയത്തിന്റെ ഉത്തരംഗതുംഗം ഇതൊന്നാമാത്രമേ ഉള്ളില്ല. ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ ചെറിയ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുകയും എന്നിട്ടു ചെറിയ തോതിൽ ആനന്ദിക്കയുമാണു് പ്രായേണ നമ്മുടെ ശീലം.

“ഈജൈല്ലുന്നാർ, കാലമഴയേറോരോ കാക്കി—

മണലായു് ഈജൈരിക്കുള്ള ജീവിതക്കപ്പായങ്ങൾം”

(‘കൊച്ചുതോമൻ’—എൻ. വി.)

എന്ന കവി പാടിയതുതന്നെ പഠമാത്രമാം കവികളുമ്പേ, പിന്നെ
പുണ്ണൻ, ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ ചെറിയ തോതിൽ ആനന്ദിക്കയും
ചെയ്യാനെ നമ്മുൾ ശീലപിപ്പിക്കുമ്പോള്ളി എന്നായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ
ഇവിടെയിൽ ക്രാന്തുശ്ശിയായ ഒരു സ്ഥാസിക്ക്‌കവി: ഇദ്ദേഹം
കാട്ടിത്തരുന്നതു ചെറിയ കാര്യങ്ങളില്ല. ഇദ്ദേഹത്വിന്റെതന്നെ
ശ്രദ്ധിയിൽ സംഗ്രഹിക്കുന്ന്: ‘അക്കാനലാറി വെളിവോക്കെ
ഗ്രഹിക്കശമായ കണ്ണും, അതിനു കണ്ണായ ദഹവും, ആ മനസ്സും
കണ്ണായ തന്നെത്തന്നെ’യും—ഈ രൂപകാരം ഇവിടെ നമ്മുടെ കാഴ്ച
അടിക്കടി അവഗാധമാവുന്നു. അപ്പോഴത്തെ ആനന്ദം അത്രയ്ക്ക്
അയ്ക്ക് അനന്പയവുമാവുന്നു.

II

അതിരിക്കുന്നു. അനന്പയമായ ആ അനന്ത്രതീ വിവരി
ക്കാൻ നിന്നും അവസാനമില്ല. അതിനാൽ വീഘ്നത്തിലേയും
കടക്കാം. |എഴുത്തപ്പേരു മലയാളഭാഷയുടെ പീതാവുന്ന വിളി
ക്കുന്നതിനും| എത്തേതാളം അത്മധാരണം|അതാണല്ലോ പരിശോ
ധിക്കേണ്ടതും.

|പണ്ടി പല ഏഴുത്തകാലം അന്നെന്നെ വിളിക്കയുണ്ടായി.
എന്നാലും അട്ടത്തെ കാലത്തായി അതിലെ അനപപത്തി പലരും
വിശദികരിച്ചുകഴിഞ്ഞതിട്ടുള്ളതാണും| നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് ഈ നൂ
പയോഗത്തിലുള്ള ഈ ശാക്ഷരമാല സമ്മാനിച്ചതും| എഴുത്തപ്പേരു
ണ്ണെന്നായ ധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നു. | കേരളപാണിനിരയപ്പോലെ
പ്രാഥാണികരായവർപ്പോലും അന്നെന്നെ പാഞ്ചവേദപ്പിട്ടണ്ഡാവാം.
പക്ഷേ അതും അനാസ്പദമാണും ഈ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു
കഴിഞ്ഞതിട്ടണ്ടും. | | എഴുത്തപ്പേരെന്നുംപാല്പി എററവും ഉജ്ജപലമായ
അപലാനമ്പാ ചൊരിയുന്ന മഹാകവി ഉള്ളിർപ്പോലും ഇക്കാര്യ
തെരക്കരിച്ചു| എഴുതുന്നതു നോക്കുക: “ഈ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന

മലയാളലിപിയുടെ ഉപജന്മതാവു് എഴുത്തച്ചനാണെന്നു പറയുന്നതു പ്രമാദമാണു്. കൊല്ലും അഭ്യാംഗതകംരുതൽക്കണ്ണനു തീയതിക്കരിപ്പുകളോടുകൂടിയ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇക്കാലത്തുനിന്നുടെ ദേഹത്തിലെപ്പട്ടകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നാലാംഗതകത്തിലുള്ള ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളും നശകൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനും മുൻപു—പക്ഷേ കൊല്ലുവർഷാരംഭാരതിഞ്ചത്വനു—പ്രസ്തുത ലിപികൾ അംഗീക്കേണ്ടു് ശ്രദ്ധാപ്രയോഗങ്ങൾക്കുടെ പ്രചരിച്ചിക്കുന്നിരിക്കണമെന്നാശും നിവൃതിവാദമാക്കുന്നു. തോലപൻറെ മണിപ്രഖ്യാത ദ്രോക്കങ്ങൾ മററായ ലിപിയിൽ ലിവിതമായെന്നു പറയുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാണു്.” | ഈ ഭാഗത്തുനയിക്കുന്ന ചീല അംഗിപ്രായങ്ങൾ ആധുനികഗവേഷകരിൽ ചീലപ്രാദ്യംമെഘജീ എന്നുവരും. എക്കിലും, അവക്കും ഇന്നുതന്നെ നിന്നുടെ അക്ഷരമാലയുടെ ഉപജന്മതാവു് എഴുത്തച്ചനാണെന്നു വാദിക്കാൻ വഴിയില്ല.

അക്ഷരമാലയുടെ കമ്പയിരിക്കുന്നു. അതു വിഭ്രാംഘം, പിന്നു യും സംശയം: എഴുത്തച്ചു ഗുരുപ്പു മലയാളം അതിനേൻറെ സപ്പുക്കാന്തിയും, സപ്തപത്രാഖാലിയും തിരിര കാണിച്ചിട്ടില്ലനോ? പുന്നതിനേൻറെയും കണ്ണലുന്നാതിടുന്നും, അത്തരം പല പൂർണ്ണമായികളിടുന്നും കാര്യം മറക്കാം. സംസ്കൃതത്തിനേൻറും തമിഴിനേൻറും അതിപ്രസരം അവക്കുടെ ഭാഷയിലെ മലയാളത്തിനു് ആവേദനക്കി കമായി മണ്ണലേല്ലിച്ചിരിക്കാം. എന്നാലും ശരി, മൊത്തത്തിൽ അംഗങ്ങൾ ചാരിയാണെന്നുള്ളിട്ടും. അവിടവിടെ മലയാളത്തിനേൻറെ വ്യക്തതിത്തും അവരിൽക്കൂടിപ്പോലും അനാപുതമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നതാണു് രാസ്തവം. ചെരുദ്രോരിയുടെ കാര്യമാവുടെ, ഒറ്റ മലയാളിയും ഒരും ചരന്തുടാ. ‘കൈവാനേൻറെ ചൊന്നോടക്കണ്ണൻ വിളി’ മാതൃമല്ല, അതു തിരുമേനി അതിൽക്കൂടി ‘കേരളഭാഷയാക്കന്ന ശോപിയാളി’-ടെ കേവലസപ്പള്ളവും നാമമുണ്ടാക്കാനുള്ളിച്ചു. അവിടെ

വെച്ചതനെ തനിമയററ് ഒരു കാവ്യഗണകവി മലയാളഭാഷയ്ക്ക് കൈവരികയും ചെയ്തു. “(ബാഹ്യമായ പദനിബന്ധനാക്രമം എന്നാണ്, ആന്തരമായ ശ്രദ്ധയുകാശനാരിൽ എന്നപ്പു, ശ്രദ്ധ ലിക്ഷം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്ഥാത്മം വിവരിക്കുന്നതു് എന്ന സ്പഷ്ട മാക്കിക്കൊള്ളുട്ടേം.) എന്നിരിക്കേ, ഏഴുത്തപ്പുനെ മലയാളഭാഷയുടെ പരിശാഖയി പ്രശംസിക്കുന്ന തിരക്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിനു മുമ്പു ചെരുപ്പേറി ആ വിശ്രേഷണത്തിനു് അവർത്ത നേടിക്കഴി എത്തിരുന്നില്ലെ എന്നാലോച്ചിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. |

ഈകാര്യവുമതേ, ഇപ്പോൾ പല ആധികാരികനിബന്ധങ്ങളിലും ഉപദർശിക്കപ്പെട്ടുകൂടിത്തുന്നു. ‘ആ മഹാപുരാഖൻ (എഴുത്തപ്പുൻ) ഭാഷാകവികളുടെ മലബുത്തിൽ പ്രമാണംനാനീയ നായി ശ്രോഡിക്കുന്ന’വെന്നു് മഹാകവി ഉള്ളിൽ സമർത്തിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും, (മലയാളത്തിൽ) ‘കനാമത്തെ കവി’ എഴുത്തപ്പുൻതന്നെ യാണെന്നു സഹദായകുാർ സശിരിക്കുവം സമ്മതിക്കുകതനെ ചെയ്യു്’ എന്ന ശപമത്തോടെ ആ പ്രകരണം സമാപ്തിക്കാമുമു്, സശിരിക്കുവമായാലും അബ്ലൂക്കിലും, അദ്ദേഹത്തിനതനെ സംശ തിക്കുണ്ടിവരുന്നുണ്ടു്: “മലയാളത്തിൽ കനാമത്തെ കാവ്യം തൃജ്യം ഗാമയാണെങ്കിൽ അതുനെയിരുന്നുകൊള്ളുട്ടേം”² എന്നു്. ബോക്കു കെ. എ. ജോൺജ്³ നിരീക്ഷിക്കുന്നു: “മലയാളദേശത്തുന്ന നിയതവും പ്രശ്നശഖമായ ഒരു സാഹിത്യഭാഷ പ്രചാരത്തിൽ വന്നതു് എഴുത്തപ്പുൻറെ കാലത്തോടുകൂടിയാണെന്നു സമ്മതിക്കാംഎന്നാൽ അതുത്തല്ലാവനായ എഴുത്തപ്പുൻറെ പ്രാഥാണ്യം, അതിനമുമ്പുള്ള സാഹിത്യപരിഗ്രമങ്ങളെ നോക്കുന്ന നമ്മുടെ കണ്ണു മഞ്ഞുവാൻ ഇടയാക്കുന്നതു്”....“തൃജ്യം ഗാമയുടെ കാലത്തോടുകൂടി, മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ആധുനികമായ തുടങ്ങുന്ന എന്ന ആധുനികമായിരുട്ടുന്ന എന്ന വിചാരിക്കുന്നതാണു്

രുക്കതിയുക്കന്നു”⁴ എന്ന നിർദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യുന്ന ‘പഴമയിൽ നിന്ന വിചുപോരാനുള്ള ശ്രമത്തെ എഴുത്തപ്പേൻ അല്ലോ ഒന്ന ദ്രുത പ്രേക്ഷണത്തിയിരിക്കാം എന്നല്ലാതെ എഴുത്തപ്പുന്നാണ്’ ഭാഷാബന്ധലീ പരിപ്പുരിച്ചതും എന്ന വാദത്തിനു ഒസ്ത്തകൾ പരിശോധിക്കു നേബാൾ ഗണ്യമായ ബലക്കിടവു വരും’ എന്നതനുണ്ടാണ് ഡോക്ടർ കെ. എൻ. എഴുത്തപ്പേൻറും അഭിപ്രായം. “കിളി പ്ലാറ്റിലെ ഭാഷാ കരെട്ടത്തു ചാട്ടുകയിരുന്നവനു പറഞ്ഞുള്ളടാം”⁵ എന്നും അദ്ദേഹം ജീഥിവും ലാഘവമായി ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നതനെ പറമാത്മം. തന്നിക്കുളവും, ഒരു ഭാഗത്തു ചെരുവേറ്റരിയിലും മരഭാഗത്തു കണ്ണറുന്നരിലുമൊക്കെയായി അസ്ത്രാധികാരി അസ്ത്രാധികാരി സ്ഥാപിച്ചുമോ അയാൾ അകർച്ചുകളിൽത്തുകൊണ്ടു പ്രവണ്ടക്കാക്കണം ശക്തവും ഭ്രവുമായ ആപമങ്കളി—എഴുത്തപ്പേൻറു ഭാഷാപറമായ സംഭാവനയെ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കുന്നതാവും ഒരു എന്ന തോന്തനാ. ചന്ദ്രക്കാലപ്പേരിലെ കുടംസംസ്കൃതത്തിലേയും, കുഞ്ഞാമയൈപ്പോലെ തന്നില്ലയാളത്തിലേയും തിരിയാതെ കൈരളിക്കു സംഖ്യാമായ മല്ലുമാർഗ്ഗം അദ്ദേഹം കാണിച്ചതനും.

എന്നാൽപ്പുണ്ടെന്ന ‘ഭാഷയുടെ പിതാവു്’ എന്ന ഇതു വിശേഷണംകാണ്ടു എത്ര വേഗം? വെരും വീണ്ട് വാക്കുകളെന്ന നിലയിൽ ഇത്തന്തു വിനൂറിച്ചേയ്ക്കുണ്ടാണു? വരട്ടു; അക്കാദ്യം ഒന്ന പുനഃ പരിശോധിച്ചുകുടുംബം എന്നിട്ട് പുതിയ അത്മത്തിൽ വകയിൽ തന്ത്രിക്കും? ആ വഴിക്കുള്ള വിനിത്തമായ ഒന്നേപ്പണാമാണും ഇത് ആശ്വസ്യത്തിന്റെ വിഷയം.

ങന്നാമത്തെ കാവധ്യം കുഞ്ഞാമയായാലും നന്നാമത്തെ കവി എഴുത്തപ്പേൻതന്നെ എന്നും ഉള്ളിൽ ഉപഭർത്താരിച്ചതിലെ വിരോധാഭാസം തൊട്ടുതന്നെ വിചാരണ തുടങ്ങാം. ഇത്തങ്ങനെ സംഭ

⁴ 3 സംഹിതയശരിതും മുസ്മാനങ്ങളിലുടെ_വണ്ണം 2. പേജ് 72-73

⁵ 4 സംഹിതയശരിതും മുസ്മാനങ്ങളിലുടെ_വണ്ണം 5. പേജ് 431.

വിച്ചു? കൂട്ടുഗാമയുടെ ഭാഷാപരമായ സ്വാധീനങ്കൾ അനും, അതാവിൻ്റെ കാലത്രു്, മുഖ്യമായ പരിമിതമായിക്കൊ എന്ന ചുരുക്കം. ചുറവുള്ള കലാപങ്ങൾക്കിട, വിശ്വാനാദമോ ദരളീ ഗാനമോ എത്തു കാതിൽ വീഴ്ചാനാണു്। സ്വന്നമായ ഒററർക്കുകൾ മോ അനുയായികളിടെ വസ്തുവുമോ സ്വഭ്യക്ഷമനാതിൽ എത്തുക്കൂ ണ്ണോ അതു കൂടി വേണ്ടതു വിജയിക്കുവണ്ണായില്ല. ചെരുപ്പേരി നല്ല കടങ്ങു ചിന്നോരിട്ട് നടംമലയാളത്തിൽ കവിതയുള്ളതി, ശരിതന്നെ. പക്ഷേ അങ്ങനെ കരകേണ്ടാണീ തുവുന്നതുകൊണ്ട് പുലരിപ്പേരും രാവു്! അന്തു അന്നിവീടെ തങ്ങിനിന്ന രാവിന്റെ ഇരുട്ടു് അതു കന്നത്തുമായിരുന്നു. ഒരപക്ഷേ, മാർക്കുവം കുറേ കൂടിപ്പോയതിനാൽ, അതു മധുരഭാഷ മനസ്സിൽ പതിയാതെ വഴി കിപ്പോവുകയാണു് ചെയ്തെന്നാണ്ണോ? എന്നതായാലും ‘ഭാഷയുടെ പിതാവു്’ എന്ന വിശ്രേഷണം എഴുത്തെല്ലാട്ടു് അന്തര്യാക്കണ തിൽ അനുച്ചിത്യും ശക്തിച്ചു്, അതു ചെരുപ്പേരിയോട്ടു് അന്നപരയിക്കുവാനെന്നിരിക്കുട്ട്, അനുച്ചിത്യമപ്പോരാ അധികമാവുകയെല്ലു ചെയ്യു്? അതു വിശ്രേഷണം അത്മഗർഭാക്കാൻമാത്രം പുരുഷഗംഡവം തിക്കണ്ണത്തല്ല ചെരുപ്പേരിയുടെ ഏലെലി. അതിന്റെ അതുവരെത്തരെയന്നല്ല ബാഹ്യരാജുപോലും, ഭാവാക്കാണ്ട് ശ്രദ്ധിപ്പിക്കാനമാണു്. അവരെട്ട് ഇതു അതുവരെ വഴിയെ അല്ലംകൂടി വിശദമായ പര്യാലോചനയ്ക്കു വരും.

മുച്ചീനകവികളിടെ ഭാഷയിൽ മലയാളത്തിന്റെ തെളിവും മിച്ചിവും തിട്ടപ്പെട്ടതുനോക്കുന്ന നാം മിക്കവാറും പരിഗണിക്കു പതിവില്ലാതെ ചുവിലും അംഗങ്ങളുണ്ടു്—അവർ ഉപയോഗപ്പെട്ട മുത്തന്ന സവിശ്രേഷമായ ഏലെലിയിലെ അവധൂയങ്ങൾ, നീപാതംങ്ങൾ, അനുസ്രൂത്യോഗങ്ങൾ മുതലായവ. ഏറം ഏവയും കരണ്ണൾ ഇതുവരെ വക്കെവച്ചില്ലെന്ന വരാം. എക്കിലും സാഹിത്യ വിദ്യാത്മി വക്കെവയ്ക്കുതന്നെ വേണും. ഭാഷയുടെ ‘ജീവൻ’

(Genius) എന്ന വൃപദ്ദേശികപ്പെട്ടനും, വൃക്തമാക്കാൻ വിഷമ മുള്ള അംഗവും ചെതുവും പലപ്പോഴും ഉത്തരം പാട കണ്ണാളിലാവും കടികൊള്ളുന്നതും. ഭാഷയിൽ ഭാവത്തിന്റെ മുട്ട പതിക്കുന്നതും, അംഗവും ഭാവത്തിനാത്തനും മുട്ടായ പക്കനും, പലപ്പോഴും ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങൾക്കാവും. എഴുത്തപ്പേരും ഭാഷയിൽ നിന്നും ഇത്തരം ചിലതിനും എത്രാണും ഉഭാവരണങ്ങൾ എടുത്തു കാണിച്ചുകൊള്ളുന്നത്. അഖ്യാതരാമാധാരവും ശ്രീമഹാഭാരതവും മാതൃമേ ഇംഗ്ലീഷുത്തിനും ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. അതു രണ്ടും മാതൃമാണാണോ എഴുത്തപ്പേരുംതന്നും അവിതക്കിത്തമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൂതികൾ. (ശ്രീത്രിംഗം, വേണുമെങ്കിൽ, നിർദ്ദേശിക്കയുമാവാം: ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിലെ ഭാഷാധൃതകളും മുട്ടായകളും കയറ്റി വെള്ളുക. എന്നിട്ടും എഴുത്തപ്പേരും പേരിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണുള്ള എടുക്കു പത്രം മറ്റു കൂതികളാണോ, അവയിൽ ഇവ റാസ്റ്റും കണ്ണഭത്താമോ എന്ന പരിശോധിക്കുക. അവയുടെ കർത്തൃത്വം നീള്ളുന്നതിനും സ്വയജ്ഞമായും സഹായിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളിലോന്നാവും ഇതും.)

അഖ്യാതരാമാധാരാം, അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡത്തിൽ വിച്ഛിനാ ദിശേക്കത്തെ തുടന്ന് ദശരമന്നും വിവരം വിവരിക്കുന്നിട്ടും നിന്നാവുടെ ആദ്യത്തെ ഉഭാവരണം—

“എന്നിത്തരം പല ജാതി പറകയും,
കണ്ണുന്നീരാലോല വാത്തു കരകയും,
രാനായ് മുരക മുരകത്തുകയും,
പിന്നാച്ചുടുടെ ദീർഘമായ് വീക്കയും”

ഈ കണ്ണുന്നീരാലോല വാക്കുക, മുരകമുരകത്തുകക, ചുട്ടുടുട വീക്കക എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എത്ര പ്രസന്നവും അസ്വാധ്യമായി ഭാവസംഭവം സാധിക്കുന്ന എന്ന രോക്കക.

ഇവിടെതെ ഈ ‘ആദ്ദോഹ’യും അത്മം പറയാൻ പറിപ്പി. എന്നവെച്ചു് അതിന്തമ്മൾപ്പേരും ഉള്ളു്, അത്മവും അതിനപ്പുറ ഒരു ഭാവംതന്നെയും ആ വാക്ക കേരാമജനതോടെ മലയാളിയുടെ മനസ്സിൽ പെട്ടു പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടോടെ അത്മവും വഴു പറഞ്ഞ മലിപ്പിക്കാൻ. അത്മം പറയുന്ന പാകം വിച്ചു്, അനുഭവം പക്കനു പാകത്തിലണ്ണയണം—അതാണാല്ലോ കാവുംബാഷയുടെ സാധ്യം. അതുതനെ ഇവിടെ സംഖ്യിച്ചിരിക്കുന്നു.

മഹാഭാരതത്തിലെ ഭാഷയിൽ ഈ പ്രവാന്നതയും കൂടുതൽ മീകച്ചു മാതൃകകൾ കണ്ടുതന്നും. പ്രശസ്തായ ഒരു പ്രകരണം മാത്രം ഇവിടെ ഉണ്ടാവരിക്കുന്നു.

“ചളിപ്പു എകവിട്ടെങ്ങട്ടു എകവാളാൻ
പൊളിച്ചു മരിടം നവഞ്ഞേക്കാണ്ടം
പൊട്ടുപോടെപ്പുംചിച്ചുടനടനടൻ
ചട്ടചട്ടതിളച്ചു വിയാർപ്പോലെ
തുട്ടുടെ വരും അയിരപ്പുരുത്തു—
കണ്ടക്കുടക്കടിച്ചുലറിച്ചുടിയും....”

ഇവിടെയുംതെ, ‘പൊട്ടപോടെ’ ‘ഉടനടനടൻ’ ‘ചട്ടചട്ട’ ‘തുട്ടുടെ’ ‘കണ്ടക്കുട’ എന്നീ ആവശ്യന്തരങ്ങൾ ഏറം പ്രാസ തിനാവേണ്ടി മാതൃഭാണ്ണനു വിചാരിക്കുന്നു വിശേഷിതയാ വിസ്തി. അതിൽക്കവിഞ്ഞതു പ്രസക്തിയും പ്രയോജനവും അവയും കണ്ടുതന്നാവുന്നതാണു്. മലയാളാധിക എന്ന മാലുമത്തിൽക്കൂടി ആ പ്രക്രമത്തിനെലും ഭാവം പകരണമെങ്കിൽ ഈ ആവശ്യന്തരം അനിവാര്യമാവുന്ന എന്നതേതു പറമാത്മം. കവിതയിൽ പദം തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നതിന്റെ പൊതു

“ശബ്ദേശു് വിവക്ഷിതാർത്ഥമെമകവാചകോദ്ദൈന്യമു സൽസപ്പാി”

എന്ന നീരിക്ഷാികപ്പെട്ടിട്ടണാലോ. അതനുസരിപ്പിക്കേണ്ണ, എഴു തുച്ഛവും ഉത്തരം പദ്ധത്യാഗങ്ങൾ.

ഇപ്പോൾ ഭാഷയുടെ മമ്മത്തിൻ്റതെന്ന വിരൽ അഭ്യർത്ഥനയു കൊണ്ടുള്ള ഭാവസ്വന്നം എഴുത്തുപുറും കവിതയിൽ ഉടനീളം കാണാം. അല്ലെങ്കിൽ വിവരത്തിന്റെ മുലക്കെത അതിശയി കണ്ണ എന്ന അവലാനം വിവ്യാതമാണെല്ലാം. അഖ്യാതമരാമാ യാത്രിക്കുന്നു കാര്യത്തിൽ അതു ത്രിലോം അതുമാത്രം അതുമാത്രം. വിവരത്തിൽ അതായും മനോധർമ്മപരാ ചേത്ത് വികസിപ്പി ചുട്ടാണു് ഈ വിജയം കേന്ദ്രനാതെന്ന പലകം ഉപപാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനു് അനേകം ഉപാധാനങ്ങൾ കൂൾക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. മനോധർമ്മപരാമാത്രമായി മലയാളമമ്മകളിലും ഉത്തരം ചീല സന്ദ ത്തുപോലെ ഗ്രൂപ്പേയമാക്കിനാണെന്നാണു് ഇവിടെ നീരിക്ഷാിക്കാനു ഇള്ളതു്. വിവക്ഷിതം റാംശദമാവാനായി ഒരു പ്രത്യുഥാഹരണം ആദ്യംതന്നെ പ്രദർശിപ്പിക്കാം. ഹനമാൻ അശോകവനത്തിൽ കാണുന്ന സീതയെ “സപാത്തനേയവ ലൈമാനാ, അദ്യാമുഖി” എന്നമാത്രം മുലക്കുന്നു അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കേ, അതിന്റെ വിവർത്തനം ഇങ്ങനെയാണു്:

“ഉസിജവുമുകളുടകളാൽ മറച്ചായി എ—
ണ്ടതമാംഗം താഴ്ന്നി വേപപ്പറാത്രിയായ
നീജരമണനിപ്പമഹരിരം നീരാകലം
നീക്കലം ധ്യാനിച്ചിരിക്കണം തശാനതരേ.”

ഈ തീർച്ചയായും മുലാതിശായിയായ വിവർത്തനംതന്നെ. എങ്കിലും ഇവിടെ ഭാവത്തിന്റെതല്ലാതെ, ഭാഷയുടെയായി വിവര ചീച്ചുടക്കത്തെക്കു ചെവതന്നുമാനം വിശ്രഷ്ടവിശയായി കാണു

നീല. ഇത്തരത്തിൽപ്പെട്ടവർപ്പ് ഉന്നി ഉന്നയിക്കാൻപോവുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ. ഒന്നാ രണ്ടാം റോക്കാം.

അഖ്യാതമായണം കിപ്പിന്നിധികാണ്ഡയത്തിൽ, അതുസന്ന മൃത്യുവായ ബാലിയുടെ വാഴക്കരാ:

“വിശല്യം കയ്യെ രാമ, എദയം പാണിനാ സൗഖ്യഗൾ”
എന്ന മുലം. ഇതിന്റെ വിവരങ്ങളോ:

അവും പറിച്ചു തുരക്കുകൊണ്ടടയാളം—

യൻപോടു മെല്ലുത്തലോട്ടുകയും വേണം”

എന്നതു. ‘പാണിസ്വർം’, ‘തുരക്കുകൊണ്ടു മെല്ലുത്തലോടല്ല’വു ദേശാം, ബാലിയുടെ മനസ്സിലെ ക്ഷതിഭാവംമാത്രമല്ല, മലയാള ഭാഷയുടെ മാർഗ്ഗവാങ്ങളിൽ അതിൽ ഒരുക്കിയെത്തുന്ന. നൂറ്റാഞ്ചാണ്ഡ തത്തിൽനിന്നു മരിയു മാത്രക.

“അരുപ്പമാണോ തിരുപ്പാ കപീശപരം
ജഗാദ രക്താന്തവിലോചനോ ജപ്പലൻ”

എന്നും, രാവണൻ ഹനമാനെ നോക്കിയ നോട്ടത്തെക്കരിച്ചു മുലം. വിവരങ്ങളോ:

“നയനമിൽപ്പതിലുമ്പെ കന്തം ചീതരമാടുടൻ
നന്നായുട്ടു മൊല്ലീടിനാൻ.”

‘രക്താന്ത’ത്തെ ‘കന്തം ചീതരം’ എന്നാക്കിയതിൽത്തന്നെന്നയണ്ടു സ്ഥിരമായ സാസ്ത്രണം. ഭാവം കാണുകയല്ല, അതിന്റെ കത്തി കിണാളിൽ അനുഭവിക്കുന്നെന്നയാശം അതുകൊണ്ടും. എക്കിലും ആ സംശയം ‘ജപ്പലൻ’ എന്ന മുലത്തിലും അനുഭവിക്കുന്നാണെന്നു പറയാം. എന്നാൽ അതിനുപുറത്തുള്ള ആ ‘നന്നായുട്ടു മീചി കിൽ’ എഴുത്തുപൂശ്ചെന്നു സ്വന്തമായെന്നു. അതിന്റെ തനി മലയാളിത്തും മനസ്സിൽത്തും, അതിൽ പതിനേരു ഭാഷയുടെ മുദ്രയും.

හුඟ ප්‍රවානත හ්‍රිතරේ ප්‍රක්‍රමාධුන තේ සපය්‍රංශ්‍යා පූරීකාර්ය—සුපරකාශ්‍යාත්‍යිල්ලාගිනෘතෙන. රාක්ෂණයාත්‍යවර් තත්ත්‍යෙන් ඩැනමාන් පරායුන මැජ්‍රට්,

“න මේ සමඟ රාවණ කොඳයෝ”

පුළුනමාත්‍රමාණ⁶ ඉළත්තිල්. පාත්‍රියෙන් පරිඛාපයෝ:

“ගිගෝනෑත්තිරෝ නුදුගුරාභිරෝ

රජනිපර්ක්‍රාලපතික්‍රාය ගෙඹුළුගෙඹුළු

රාවණානාරෝම්‍යිත්තිස්ථිලුව්

තැයැතම්‍යිත මම ගෙඹුවිර්ජ්‍ය පොරා....”

පුළුනශේ. නුව්‍යිනෙනිං පටික්‍රීලා ලාභයාද මිශිවුං. පාඨ්‍ය බරය්‍රික් පැවැස්ස්‍යා ගෙඹුලික්‍රාය එංජත්ත්‍යා මාරි පර්ක්‍රාභිත්‍ය ගොස්ස්. පාපුළුගියාං එබයිලාණ්‍ය ලාවභේතයුව් ගියුරුයාව් ගික්‍රීප්‍රමායිරික්‍රීගෙනෑතෙන්⁷. එබයාවේත්, තන් මලයාළුත්තිශේ තිබාදුස්ප්‍රත්‍රික්‍රාය පැවැස්ස්‍යා ගෙඹුලි ක්‍රාමානාතාං. ‘පුළුගිලාං කාජුළුවෙයුළු’, ‘ුත්‍රකානු තක්‍රීත්‍යායුළු’—හුමෙන, පුළු සපය්‍රං පරිශෝයිත්‍රාව් හුතරං පැවැස්ස්‍යා ගෙඹුලික්‍රායා පැඕිකයිල් ගෙක්කාන් යුතිය ජ්‍යීල සංඡාවාකරා කිඳාතිරික්‍රීගෙයිලු.

සැමියාද අුදෙශනයා සුග්‍රීවාන් කාඩ්‍රික්‍රාභත්‍රපුළු ගුරීරාමගාරවපුළුන ටුළුක්‍රාල පුළුත්ත්‍යාප්‍රාන් පුළුවූමාක්‍රීගාත්‍යා. “කුළුගැළුතෙන ක්‍රාලය බිජා රිජ්‍ය⁸.” හුතිශේ ස්‍යාගත්ත්,

“හුඩී ගික්‍රීවු තක්‍රීස්ව්‍යා තරොට ප්‍රාත්‍යාගා යමා”

පුළුනාණ්‍ය ඉළු. අනු ‘ප්‍රාත්‍යාගාප්‍රා’ බිජ්‍යත්තාගත්තිල් පරිජ්‍ය

6 ජ්‍යෙෂ්ඨප්‍රාකාශ්‍යාත්‍යතිය පැරාමතාප්‍රා ප්‍රාත්‍යාශ්‍යාත්‍ය ප්‍රාත්‍යාශ්‍යාත්‍ය.

7 කුළුවිස්‍යාකාශ්‍යාත්‍ය.

രിച്ചിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, മിച്ചിവേറിയ മലയാളംകാണഡാണു് പരിഷ്വരിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്ന വസ്തുതയിൽ പരിഗണിക്കേണ്ട തുടങ്ങു്. അല്ലോ അതിശയോക്തിയാവുമോ എന്നോ—എന്നാലും പരയാൻ തോന്നുകയാണു്: പിൽക്കാലത്തു് ഇതുവരും ഭാവതരജ്ഞ മായ ഒപ്പാവാക്കും കാണുന്നതു് ആശാൻറെ ‘ക്രിസ്തീയിൽ മാത്രമാവും—“ക്രിസ്തത്താൻ ചീരിക്കയും കരകയും ചെയ്യുന്ന പാദം” എന്നോ!

പടകളെത്തിൽ ആദ്യമായി റാവണനെ നേക്കുന്നു കണ്ണു തുന്നോടു റാമൻ

“രാക്ഷശാധന തിന്നും കപ ഗമിഷ്യുണ്ടി മേ പുരഃ? ”
എന്ന പഞ്ചം പരയുന്നതായിമാത്രമേ മുലഖതിലുള്ളത്. എഴുത്ത് പ്ലാറ്റിനും റാമൻ പരഞ്ഞുള്ളഞ്ചുന്നാതാവഞ്ചു, ഇപ്പുകാരമാണു്:

“നീനെയട്ടത്തു കാണ്ണാൻ കൊതിച്ചേൻ തുലോം
ഇന്നതിനായു ദോഗം വന്നിതു....”⁸

എന്നാണു്. ഭാവത്തിനു ജീവനെത്തു തുടിയിട്ടുണ്ടോ, അതെ സ്ഥാനെ ഭാഷയുടെ തന്ത്ര ശൈലിയിൽവരുന്ന ചാകന്നിട്ടുണ്ടോ ശ്രദ്ധിക്കുക.

ഇത്തരം തന്മലയാളപ്രയോഗങ്ങൾ പലതും എഴുത്തുപ്പാർന്ന കാലംവരെ പ്രായണ്ണ അവഗണിക്കപ്പെട്ട കിടപ്പായിരുന്നു. അമധ്യ അവ പ്രയുഷപ്പെട്ടകയാണെങ്കിൽത്തന്നെ ഏവിടെയാവും—കാളുള്ളതുപോലെ കമയിപ്പാതെ നീളുന്ന വല്ല ചന്ദ്ര ശദ്ധാജളിലുംമാത്രം. നന്മത്തിനു കൊള്ളും, അല്ലാതെ നാഡു പ്രകരണങ്ങളിൽ പ്രയോജനപ്പെട്ടകയില്ല — എന്നായിരുന്നു ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങളുണ്ടായിരും അനേകാബ്ദിയിലും പൊതുലയാരംഭം. ചെരബ്രോറിയുടെ മലയാളിൽ, ഇപ്പുകാരമുള്ള പ്രധാനങ്ങളിൽ

⁸ ആഖകാണ്ണം.

ലേക്കാളേരെ, പദ്മഭൂലിലാണോ കുന്ന് കാണുക. ‘അശ്വി’യെ ‘അക്കി’യും ‘കംസ്’നെ ‘കണ്വ’നെമാക്കുന്നുകിയിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹം. പ്രയോഗങ്ങളിൽഡാവാം ചിലതു—‘ഞായ്’വും മറ്റു മായിട്ടും. അവ അഡിക്കും പ്രാദേശികമായിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. ഈ പദ്മാനഭവത്തിൽ വേണം എഴുത്തപ്പേരും സേവനത്തിൻ്റെ പരിധി എത്ര വിശ്വാലാധായിൽനാം എന്ന പര്യാലോച്ചിക്കാൻ. പദ്മഭൂലിടെ അന്വാതം പരിശോധിക്കുന്നോരും, എഴുത്തപ്പേരും ചെരുപ്പേരിയെക്കാരാം എത്രയോ തുടക്കൾ സംസ്കൃതം എടുത്തു പദ്മാഗിച്ചുകാണും. എന്നിട്ടും, ഒരു മാഖ്യമമെന്ന നിലയിൽ, മലയാളഭാഷയുടെ സാഖ്യത്കരിക്കുന്ന ചെരുപ്പേരിയെക്കുവിഞ്ഞു വികസിപ്പിക്കാൻ എഴുത്തപ്പേരും കഴികയും ചെയ്തു.

ഭാവത്തിൻ്റെ ഏററവും സഹലമായ സംവേദനത്തിനു പാകത്തിൽ ഭാഷയെ പരവപ്പേട്ടത്തിയെടുക്കുക എന്നതിനു എത്തു കാലത്തും കവിക്കമ്മത്തിൻ്റെ കാതലായ വരും. അതോടൊപ്പം കവിയമ്മത്തിൻ്റെ കാതലായ വരമോ? ഭാഷയുടെ സാഖ്യത്കരിക്കുന്ന സാഹസികമായി നവീനമേഖലകളിലേയ്ക്കു നയിക്കുക എന്നതും. ഇതു റണ്ടും ഇതുയും സമർപ്പിക്കാനും സാധിച്ചു ഒരു കവി എഴുത്തപ്പേരും വേരെയില്ല.

ഈ സിഖിയുടെ സന്ധുണ്ടായ സാക്ഷാൻകാരംകൊണ്ടു ശ്രീമഹാഭാരതംകീഴിപ്പുചെട്ടു നന്നുടെ പ്രാചീനസാഹിത്യത്തേവയിരിലെ പ്രാഥാണികസന്പരതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എഴുത്തപ്പേരും ശ്രേഷ്ഠം മലയാളഭാഷ പിന്നെയും എത്രയോ വികസിച്ചു. എന്നാലും, ഇന്നാം കാവ്യശശലിയുടെ മമ്മം കണ്ണടത്താൻ എത്തു സാഹിത്യവിദ്യാത്മിയും വിശ്രേഷിച്ചു. അഖ്യയനം നടത്തേണ്ണെ മാതൃകയ്ക്കു മഹാഭാരതംകീഴിപ്പുചെട്ടു. അതിൽ ആദ്യത്തെ മുന്ന് പറ്റുമ്പെട്ടുടെ കാര്യം—പഞ്ചലാമം, ആസ്സികം, സംഭവം—വേണു മെക്കിൽ വിസ്തൂരിക്കാം. അതായും എരാവുത്തങ്ങളിൽപ്പെട്ടു അവിടെ

ഓഹയേറ്റാരു സപാപ്പിസ്യം ദോരായ്യുണ്ട്. പക്ഷേ സഭാപവ്വ് തനിലെത്രന്നതോടെ, സംഗതി മരുകയായി. റാറിനാ തിക്കണ്ഠ ഓഹയുടെ നിസർദ്ദൈയുമരായ ലയം അവിടംതൊട്ട് അന്നഭവ പ്പുടാതിരിക്കയില്ല.

“തന്ത്ര വരികരിക്കണമ്പിരി മര—

ചിത്തം ദള്ളരപി തെളിഞ്ഞിതല്ല”

എന്നാണ് സഭാപവ്വ് സജാരംഭിക്കുന്നത്. ഒരേ, അവിടെ ചിത്തം തെളിയക്കുന്ന ചൊല്ലിരിക്കുന്നു. നത്താപ്രസ്താരമെഴിം വസ്തുക്കടന്നുമെഴിം വിട്ടു താൻ കൂട്ടതൽ പ്രസന്നവും പ്രവാഹക്കുമ വുമായ തനിക്കവിതയിലേയും പ്രവേശിക്കയായി എന്ന സുചന. തനിക്കവിതയിലേയുള്ളാത്മസ്തുപി, മീകവാരം തനിക്കലയാളത്തി ലേയും കൂടിയതേ ഇവിടെവെച്ചു പ്രവേശിക്കുന്നതും! ഇവിടന്ന ശ്രോട്ട് മലയാളത്തിന്റെ മാധ്യമം അതുകൂടുതലും എറിയേറി വരികയാണ്. തെളിഞ്ഞത ചിത്തത്രേം കവി അടക്കത്തു വിളിച്ചിരുത്തന്ന തത്ത മലയാളാധികാരിക്കുന്നയാഃാനന്തമാം. പിന്നെ പ്രീനെ ഇം തത്തയെ സംസ്കരിക്കുന്നതിൽ ക.വി.കു കൗതുകം കൂടികൂടി വരുന്നതും കാണാം. ഭ്രാംബവല്ലാണെന്നു അനുരാംഗ നോക്ക:

“പണ്ഡവണ്ണക്കീഴിപ്പുണ്ണകിടംബു തെളി—

ശേതാൻചേവി രണ്ടും കൂളിക്കപ്പുറക നീ

നെന്നും തെളിഞ്ഞത കൂടക്കിക്കാഴ്ത്ത ഏംബൾ

പണ്ഡവസാരപ്പോടി കൂട്ടിക്കഴിവാക്കി

നല്ല കാളിപ്പുശ്ശമ്പാ തെരിഞ്ഞ നോൻ

മെല്ലുത്തിക്കമ്മിയുട്ടു തേനും വീഴ്ത്തി

വെല്ലുവും ശക്കരയും പൊടിച്ചിട്ടതിൽ

വെള്ളിതെളിക്കയിൽ മേളിച്ചു വെവ്വേറെ

വെച്ചിരിക്കുന്നതെട്ടുത്തു ഭജിച്ചാലു—
മിച്ചയാകുന്നതു; അഹമുണ്ടകിലോ
നീലകരിന്പുതൻ ചാടമിളനീൽ
പാലും മധുവും കിടിച്ചാലുമാവോളം.”

തിരഞ്ഞെടുത്ത ഏതെല്ലാം റവിവേദംബരകാണ്ഡാണു് ഭാഷയും
വികസനാങ്കമുണ്ടു്! അപ്പുൾ അകമ്പ്പുത്തിയെ ആട്ടപ്പുറിനുംളുട്ടുക
യാണു് എന്നതെന്നയെല്ലു പറയാൻ പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ ആചാര്യൻ്റെ സർക്കാരമേറ്റു് മനം തെളിഞ്ഞു
മധ്യരിച്ചവയനു ലഭ്യാളുമാവട്ടു, ഒരു മാലുമമെന്ന നീലയിൽ
അശ്വളതകരമായ സാമ്പദ്യമാണു് പിന്നെ അനുഭവപ്പുട്ടത്തുന്നതു്.
അതൊരിക്കലും അപര്യാപ്തമല്ല, അസംതൃപ്തവുമല്ല. വൃക്തതിത്രം
തിക്കണ്ണത വിശ്രഷ്ടനാഥംബരം, ചമരണ്ണതാങ്കാരിയ ശ്രേംഖലിക്കാരം,
ചമൽക്കാരംനിറങ്കാരം അനുപ്രയോഗങ്ങളാണു്, ചട്ടലവും സഹലവു
മായ നാടൻ ചൊല്ലുകൾ — ആന്തിനേരെ, ഏതു നീലയും ഗോക്കി
യാലും കേരളഭാഷയുടെ കേരാരം ഭാരതംകിളിപ്പുംടിൽ വിളഞ്ഞു
കതിയ ചാഞ്ഞു കൊത്തു പഴുത്തു കിടപ്പാണു്. ഒരാററ അവ
ലോകന്നതിൽനിന്നുന്ന അവിടവിട്ടുനിന്നായി കണ്ണിൽപ്പെട്ടുന്ന
ഒട്ടചീല ഉദാഹരണങ്ങൾമാത്രം ഉല്പരിക്കാം.

1. ഗന്ധൻ കൊക്കിൽ കൊത്തിയെട്ടുത്ത ഇരയുമായി
ഒരു വടവുകൾത്തിൽ ചെന്നിരിക്കുന്നതിന്റെ വണ്ണന:

“പക്ഷിപുടങ്ങം കുലുക്കിക്കിഴങ്ങുക
പക്ഷീശ്രദ്ധൻ ചെന്നിങ്ങോരു നേരത്തു.”

(ആസ്തികം)

ഗങ്ഗൻ വരവു കണ്ടു് ഇത്രും വാനവരെ അണ്ണിനിറത്തു
നേന്മാറ്റത്തെ വാക്കക്കാം:

“പോർക്കൊൽമിച്ചുറപ്പിച്ച നിന്നീടുവിൻ
പാർക്കണമോടതൊരുമൊയരതയം
അവുവസ്തുകൾ ഉള്ളതുകൾ നാമോട്
തട്ടകേട്ടണംമിടവാട്ടത്തീടണം.”

(ആസ്റ്റികം)

2. ‘അപ്രസന്നത’യുടു് എത്ര നല്ലോരു ലഭയാളിപദ്ധതാണു്
‘തിരുവുള്ളക്കെടു’— വിശ്വേഷിച്ചും ആ ചാരണാഹയിലാവുന്നോരാ
എഴുത്തച്ചുൻ ഇരു മന്മരിന്തു് അതു പദത്തിനു ജനസാഹല്യം
സമ്മാനിക്കുന്നു. വൈജ്ഞവഭാവാത്മയും ഉപന്യസ്ഥിച്ച നിത്തിയ
വൈശ്വനബാധനമുന്നിയോട് ജനമേജയൻ ഒരു സംരാധമുന്നന്നയിക്കു
യാണു്.

“കനാണ്ട് മനക്കാവിൽ തോന്നനിതെന്നിക്കിപ്പോരാ
ഇന്നിതു ശക്കിച്ചിട്ട് ചോദിപ്പാൻ പണിതാനം.
ഭിശ്വാദ്യമെന്ന തിരുവുള്ളക്കേട്ടണംകാല്ലിൽ.”

(സംഭവം)

3. ശമ്പിള്ള പുച്ചും കലൻ ദേവയാനിയെ നംസിക്കുന്ന
ഭാഗം:

“ശമ്പിള്ള കോപത്രൈട ചൊല്ലിനാളിടങ്ങു നീ
നിന്നഹിമകളെല്ലാം ഞാനറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
എന്നടെ താതൻതന്നെന്ന കാരണ്യമുണ്ടാകയാ—
ലിംഗനിരം തെളിയുന്ന നീരെയുന്നതറിഞ്ഞാല്ലോ.
നേരിയ പുടവയും കരിയും കോപ്പുമെല്ലാ—
മേരു നീ തിളക്കിലോ പോകണം മരയത്തു—
വേണമെന്നാകിലുത്തട്ടതു പോന്നീട് നീ....”

(സംഭവം)

മറ്റ പദ്ധതികൾക്ക് കാര്യമിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെത്തെ ഈ ‘കോപ്പ്’, മലയാളഭാഷയിൽനിന്നു നേരിട്ട് നെരകയിൽ തുക്കേക്കാവുള്ള അന്തരൂഹം നേടിയ ഒരു കവിക്കമാത്രമേ എഴുതാൻ കഴിയു!

4. യുധിഷ്ഠിരൻറെ നവസംശയത്തിൽ സ്ഥലജലദാശം സംഖ്യാ ഭര്യാധനൻറെ സഹതാപാർമ്മായ നില:

“നാണവും പുണ്ഡലിമാനക്ഷയത്താട്ട—
മാനനവും താഴ്ത്തിയാരയും നോക്കാതെ
പോയി സുഖ്യേയനും നാനു തുടങ്ങീട്ട്
കായം ചെലുത്തു പനിയും പിടിച്ചുതേ.”

അതിനെത്തുടർന്ന് അസൃതയുടെ രോഗം ആ എദ്ദേഹത്തിൽ അങ്കിച്ചു വളരുന്നതിന്റെ ചീതം.

“താണിയും ബുദ്ധി തളർച്ചയും പാരമാ—
യുണ്ടാക്കുവാൻില്ലോതെ വന്നിയും.” (സംശാ)

5. ഭര്യാധനൻ വിച്ഛരേറു ഭാഷിക്കുന്നു:

“ഉംഗ്രേഷ്യമുള്ളോരു ഭാസിപ്പുതാൻ തനി—
ക്കൈച്ചുപിഞ്ചു കൊടുത്തു വളർത്തുന്നേരു ഫലം.
അങ്ക താനെക്കിലിവിട്ടുനു താൻ പോയി
വാഴ്ത്തു തനിക്കു തെളിഞ്ഞേതടങ്കണം
നിൽക്കുത്തല്ലോ വെള്ളിച്ചുതിട്ടുന്നില്ല താൻ
ഡിക്കരിച്ചാൽ പീശച്ചീടുമെല്ലാവനും.
പാർക്കുന്നതെന്തിനുനീനിച്ചില്ല കാര്യമാണു
ഭോഗ്യായും വക്കുമോ യുധിഷ്ഠിരൻ ചൊല്ലിയാൽ.”

6. ശോഗ്രഹണസമരത്തിൽ കണ്ണൻറെ മേനീ കെട്ട സഹിക്കാനെന്നും അശൈപ്രത്യാമാവിന്റെ മരംപടി;

“വായുപട്ടയാട്ട് കുറച്ചുടോ കഴന്ന് നീ
വായുപോട്ട് പാതമ്പൻ വകന്നതു കാണേക്കിൽ.”

(വിരാം)

7. ശരശയനത്തിനാ പട്ടതലയണ സമ്മാനിക്ഷന ഭൂരേം
ധനങ്ങാട്ട് ഭീഷ്മം:

“പൊട്ടന്തേരു നീ സുദേഹയാ നിന്നുയം.”

(ഭീഷ്മം)

എന്തിനേരെ, ഈ ഒരു വാക്ക പോരേ!

8. അഭീമന്ധവിൻറെ പരാക്രമംകൊണ്ട് പരവത്രശാഖന
കൊരവപ്പുടയുടെ അവസ്ഥ:

“വെള്ളക്കംകൊണ്ടതു നേരമരിക്കംക്ക
തട്ടകേള്ളണ്ണായതു പറവാൻ പണ്ടി.
മേലേംട്ട് നോക്കിനാരെയു ഗതിയെന്ന
പേപ്പേട്ട് നീനിതു കൗരവബൈശ്വയും.”

(ദ്രോണം)

9. പാണ്ഡവന്മാരെ മുടിക്കാമെന്ന ശപദമന്ത്രം കഴന്നു
'അണ്ണവംപോലെ' കന്നലറിയതു കേട്ടപ്പോൾ തൃപ്പജന്ത അപ
ദാനം:

“എനം കുറയ്ക്കു പട്ടി കടക്കയീ—
ബ്ലൂ നീ കേട്ടിട്ടമില്ലെ സുദേഹയാ!”

(ദ്രോണം)

10. ശാഖാഭംകൊണ്ട് ഭീമനം ഭൂരേംധനന്നു ഉടലില്ല
നീളം ചോര ചിന്തിയതിനാം ഒരുപമ:

“തുംഗാശാഖാഭം ശൈലപാളിക്കിനിനാനാ
ചെങ്കല്ലുലിഞ്ഞതാഴുകിട്ടന്നതുപോലെ.”

(ശല്യം)

നില്ലട്ട്, ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇതുനെ എത്ര വേണമെങ്കിലും ഇന്ത്യം റിക്വേഴ്സിക്കാം. ഇതുവുംകൊണ്ടുതന്നെ തസ്തികയിലും ഉദ്ദേശം നിരവേറിക്കശിഞ്ചിരിക്കുന്ന എന്നമാത്രം. ഇവയ്ക്കു പുറമെ നാണംകുട്ടാൻ, കൺഗ്രസ് ചാമ്പിച്ചാമ്പി, പറങ്കു പത്രപ്പിച്ചു⁹ (അന്നരജിപ്പിച്ചു, മധ്യപ്പുട്ടണി എന്നത്മാം), ഹാടകെട്ടിൽ, പൊട്ടപൊടലറിടിനാൻ, മുഖംവാടി, കുറത്ര, മതലായ മിചിവുറ പ്രയോഗങ്ങൾ എവരുടുമ്പെന്നു് എന്നീക്കണക്കാക്കാനാം വജ്രം.

പറവിയ വാക്കുന്നു കണക്കിന വന്നവീഴ്ന്നതിന്റെ പകിട്ടും മിച്ചക്കമാണല്ലോ ഇതുവരെ വിസ്തരിച്ചപോന്നതു്. ഇതു ചെയ്യാനാം വിസ്തരിക്കാതെതന്നുനു, കറപ്പുട്ടതിന്റെ കാര്യത്തിൽ സംക്ഷേപിച്ചു്, ഇക്കാര്യം വിശദമാക്കാമെന്ന തോന്നുന്നു. ‘കോ ലാഡലം’ എന്ന കറപ്പുട്ടമെട്ടക്കുക. കൂട്ടായി ഉയരുന്ന ശബ്ദം കലംപം എന്ന വിവക്ഷയിൽ ഇതുവും സാത്മകമായോരു പദം വേരെ കണ്ടക്കിട്ടാൻ തെരഞ്ഞും. മറ്റൊരു വാക്കുള്ളപ്രയോഗിച്ചു് ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ലാതെ എന്നല്ല, പറയാൻ പറാത്ത, അതു അനുഭവാത്മകവും അഭിസംകുമണക്ഷമവുമായ ഭാവസു് മുക്കി ആ പദത്തിനുള്ളതായി ഇന്നു് എത്ര മലയാളിയും മനസ്സിലാക്കി മണ്ഡലും. പദം പരമാത്മത്തിൽ ഒരു സംസ്കൃതത്തോടു് വെമ്പറു. ഇം വസ്തുതയും ഇന്നു പലയം വിസ്തരിച്ചുള്ളൂം. അതുതോളം നാമിന്തു സ്വാംശീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുനെ താനെടുത്തു പെരുമാരുന്നതോടെ, സംശയാതീതവും സ്വാംശീകരണാസമത്വമായ ഒരു സാഹല്യം പദത്തിനു പകരുക എന്നതാണല്ലോ എത്ര കവിയുടെയും ദാരമാവധി വിജയം. എഴുത്തുക്കുൻ ആ പദത്തിനു്

9 എൻ ബി. ഫീസ്. പതിപ്പിക്കുന്ന ‘പറങ്കു പഠിപ്പിച്ചും’ എന്ന പാഠം കൊടുത്തു്, അടിക്കരിപ്പായി ‘പറങ്കു പത്രപ്പിച്ചും’ എന്ന പാഠംന്തരം. ‘പത്രപ്പിച്ചു്’നെന്നല്ലോ അഡിക്കം നല്ലതു്?

ഈ സാഹല്യം സമ്മാനിച്ചതു് എങ്ങനെ എന്ന നോക്കാം—
അതിൽപ്പുണ്ടെനെ ഒരിക്കലും സങ്കേതം സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത
സാഹല്യം:

“കോലാഹലമൊട്ട് ചൊല്ലാവതോ രണ്ടോ?”

അതേ, ചൊല്ലാനാവാത്ത എന്നൊക്കെയോ അ പദത്തിലന്തം
വിച്ചിരിക്കുന്നബന്ധന പഠിക്കാൻ നില്വണ്ട മറിച്ച നോക്കിയാൽ
പോരാ, എഴുത്തച്ചുകുറ നീപുണമായ പ്രയോഗം ഉന്നസ്ഥിലാക്കുക
തന്നെ വേണാം അ പദത്തിന്റെ ചമർക്കാരം കണ്ണെത്താനായി
അതിവ്യാതമായ മരീറായ സദർഖംത്തടി സ്ഥൂരിക്കാവുന്നതാണോ:

“വാരണവീരൻ തലയരു റില്ലറു
വീരൻ ശ്രദ്ധത്തൻ തന്റെ തലയരു
നാലാമതാനതൻ വാലുമരിഞ്ഞതിട്ട്
കോലാഹലതോട്ട് പോയിതു ബാണവും”

(ഭ്രാം)

കോലാഹലശബ്ദത്തിന്റെ അത്മം വിവരിച്ചുകൊട്ടക്കാൻ മറ്റുള്ള
ക്ഷേഷണാഭമൊന്നം ആവധ്യമില്ല. വെരുതെ ഈ സദർഖമൊന്നു
ചൊല്ലിയാൽമാത്രം മതി. പല വിക്രം കാണിച്ച പാതയുവരുന്ന
അ അസ്ത്രത്തിന്റെ ചക്രിട്ടം ചരിക്കുമ്പും ഒരേ സമയം കണ്ണിനം
കാതിനം അനഘവപ്പേട്ടത്തിത്തരാൻ ഇതിലും പര്യാപ്തമായ
മരീറായ പദ്ധതി എന്നാലോചിക്കുക. അപ്പോളരിയാം,

“ആധാരാജാഭരണാ യാവത്താവദ്ദോളായതെ മനസ്സ്
പദസ്യ സ്ഥാപിതേ സൈമരേ ഹനത സിഖാ സരസ്പതീ..”

എന്ന പണ്ട് പരയപ്പേട്ടതിന്റെ പൊതുള്ളൂ. ഇവിടെ ‘കോലാ
ഹല’ശബ്ദം നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടുന്നതോടു, അതുവരെ അതു

വേണ്ടോ ഇതു വേണ്ടോ എന്നാടിക്കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മനസ്സു കാണാം. അതിലെഴുറയ്ക്കുന്ന സർസ്പതി ഇവിടെ ശരിക്കും ‘സിലു’യാവുകതനെന്നയാണ്! “പദാവലി തോന്നും കാലേ കാലേ” എന്നു എഴുത്തപ്പുൻ സർസ്പതിയോടു നടത്തിയ പ്രാർത്ഥ നയുടെ മലവും ഇതിൽനിന്നുണ്ടാണ്. ഈ പദം പരമാർത്ഥ തതിൽ, ‘തോന്നി’യതുതനെന്നയാണ്. മനസ്സിലെ ഒരു ദിവസതെ ഇതിനെക്കരിച്ചു മററുതു പറയാം

ഭാഷയുടെ മേലുള്ള വിജയം ഇതുയും സന്ധുർഭൂമാണെന്നീ റിക്കേ, കവിക്കു പിന്നെ കാതലിൽ തൊട്ടുകൊണ്ടു് കരി വാക്യമേ വേണ്ടും, ഒരു കമാപാത്രത്തെ കണ്ണാകെ വാർത്തയെടുക്കണം. ഈപ്രകാരം, ഒരീടടി, ഒരു കമാപാത്രമാണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഏന്ന മട്ടിൽ എഴുത്തപ്പുൻ മലവിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സിലുക്കിൾ പര്യാപ്തമായ ഒന്നരണ്ടു മാതൃക പരിഗണിക്കാം:

“നീരയന്തിവിഭ്രം തട്ടുന്നതനോടു്

അങ്ങോധയനിക്കുവൻ അഞ്ചുവയക്കാണുണ്ടാം!”

(വിരാഡം)

കിട്ടകിടെ നീനു വീറയുന്ന ഉത്തരൻ ഈ കരി മലയാളവാക്യം കൊണ്ടു് ഉടലെടുക്കുന്നില്ലോ? അപ്പുറത്താരിടത്തു്, ഇതിനെതിരെ തെള്ളതെള്ള നീനു ഒപ്പിക്കുന്ന ഭീഷ്മങ്ങം ഇങ്ങനെ കരി മലയാള വാക്യംകൊണ്ടുതന്നെ ഉയർക്കുക്കാളുന്നു.

“പരതമൊട്ട പൊയവതിനു വരിക വരികാനു നീ
ചാകാത നാള്ക്കു തോന്നം പരിന്നിതു്.”

(ഭീഷ്മം)

ഈതേരാളിമെത്തുവോരാ എന്നിക്കു ശരിക്കും സംശയമുണ്ടു്: ഈ കവി മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതുകയോ, അതോ മലയാളഭാഷ തന്നെ ഈ കവിക്കഴിവുണ്ടി എഴുതിക്കൊട്ടുക്കയോ എതാണ്ടോ എതു!

හුණුගෙන තාර් මූලිකිල් කිෂේකයින්න සඳහාදු අමුණුණු
වමාය පාවතුම ලුදමායි පකරාය් මතියාය මුපායියාණොනා
තෙහියිතුතරිකයු මෙයුගෙඹක් අමුණුත්ත්ත් එමැලේහති
සේර ශිබිතම ඇටිත්ත්ත් සේ තීර්තමයාත්‍රායිගො අමුගා
ශා පරිගු කෙරීකෙනු යුද්. එමැතිගායාදු, ආම කාවුෂිබි
තම මුපාද්‍රායාහ්‍යයිත තික්සුගියිලිපේශ්‍රු සේ තීර්තම
යාත්‍රායිගො අමුගාත් තීර්ත්ත්ත් ගො. නායුත්තියෙනා කෝ
තෙනු රාමයාකිලිපුළුත්තිගො මාපෙමධ්‍රිතු, මුපාද්‍රති
සේර තිමියු තෙහිමයු අභ්‍යාසානාත්‍රියෙනා කෝතෙනු
ඩාරිංකිලිපුළුත්ති කො ශ්‍රිතම් කාගො. ආතිශත්තිගො
ඇජ්‍යමෛද්‍යාමගමතුපොශ්‍රු, අවා ගොිගොවා ශ්‍රිත්ම්ජ්‍ය
වරිකයාණාතාගා. ගෝත්‍රප්‍රකුත්තයෙහිල් අරාතායාදු ගෙර
ව්‍ය සංස්ක්‍රිතපුරාමාවගා, අමුගාල් ප්‍රාලිජාතුයු අර්ථම
පූජ්‍යායු තිකයු අමුගායිගො අමුද්‍රමාස්‍ය අමුණුත්ත්ත් ගා
යාරිනා අමුගා තොගාගා. එංසුරාත්‍රාධායාණාතිලාව අරුගාකා
සුතිකර මාත්‍රිකාරිතු සංස්ක්‍රිතගාළ්‍යායාය ගෙරල්
යිල් ගිඩෙයිකීපුර්තිරිකෙනා.

“අග්‍රාදායුමාදුවුයුතුමරුමෙයි—

මබ්‍රිලජගර්සුයුදීසිමිතිස්‍යාරුවා

පරම පරාපරමාගාම පරාත්‍රාගා

වරෘමහා උග්‍රෙන්සු සංගතම රාම්”

අමුගාරංඩිතු

“මතමදරකොඩිසුපරකලොඩ්බරා

ඇගාගාදාඩිහැරා ඡිශය ඇගාගා

ගිර්හුල යේත්‍රමකර්හායාරාමපුගායාරා

ගිර්හුලමාත්‍රාරාම උග්‍රෙන්සුහා රාම්,”

എന്നവസാനിക്കേന ജടായസ്താ (ആരണ്യകാണ്യം) ക്ഷമാഹരം സ്ഥാണാം. ഭാരതാതിലുത്തേ, തുടക്കാതിഃല എതാൻം ദഗവൽ സ്വവഞ്ചളിൽ ഭാഷയ്ക്ക് സംസ്തുതത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളും അധികം മാർവ്വ കാണാം. എന്നാൽ ഉടൻ ദലയാളത്തിന്റെ മർഖം മനസ്സിലാവുന്നതോടെ, കറീക പീരു ഇത്തരം പ്രത്യാളിലും ശൈലി സംസ്കൃതനീളം എന്ന റിംബനയചില്ല. പ്രതി സ്ത്രായ പാർത്തമസാരമീവണ്ണനം പരിഫോധിക്കുക—

“നിരു പീലികൾ നിരക്കുവേ കുത്തി
നെരുകയിൽക്കൂട്ടിത്തിരുമൊട്ട കെട്ടി
കരിടകിലാത്ത ചീകരണാവും
മണിക്കം മിനാന മണിക്കിരീടവും
കൗക്കനച്ചിനം കുടനിരതനേൽ
നന്നനപ്പൂട്ടിത്തൊരു പൊട്ടി ചററി—
തിലകവുമാട്ട വിയർക്കുമിനാൽ നന—
ഞുലകു സ്വച്ചിച്ച രേഖ സംഹരി—
ചുളികന ചില്ലിയുഗളംഗിയും....”

(കർണ്ണം)

ഇവിടത്തെ അതു കൗക്കനച്ചിനം കുടനിര, നനനനപ്പൂട്ടി എത്തൊരു പൊട്ടി—കാരോനാം ശ്രദ്ധിക്കുക. ഇം കേശാദിപാദം നന്മുടെ കവിതയിലെ ദനനനപ്രയമാണെന്ന വിശ്രേഷിച്ചും എടു തുരു പറയേണ്ടതില്ല. കൗമാത്രം പറത്തുകൂട്ടുട്ടു. ശ്രീകൃഷ്ണ ആവത്തിന്റെ മരോഹാരിതകൊണ്ടമാത്രമല്ല, മലയാളാശയുടെ മാധ്യസ്ഥാനകൊണ്ടകൂട്ടിയാണും ഇതിങ്ങനെ അനനപ്രയമാവുന്നതും. ഒന്നു കേട്ടാൽ പീരുനാരിക്കലും മരക്കാതിരിക്കുന്നതുബിധിയം തുരു മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞപോവുന്നു. കാരണം മരോന്നാമല്ല. മലയാളത്തിന്റെ മർഖം കാണാൻ കഴിഞ്ഞത് ആധുനികമഹാകവി

യായ റ ത്രിതോരം സിലബാന്തിച്ചീഡ്യു, എല്ലും “എത്തിൽ പതി യേണാഭേദങ്കിൽ സപ്തകാശത്തിന്റെകുറവാണിട്ടുടർന്ന് ശ്രദ്ധിക്കണാം” എന്നും. ആ സിലബാന്തം ലഭിക്കുന്ന പാലിക്കാപ്പുട്ടിരിക്കുണ്ടോ. പല കവികളിൽ പാലത്തും നാമത്തും ഒരുപ്പിക്കുന്ന പതിവുണ്ടു്. പക്ഷേ അവ നിഃവിശദിച്ചാണ് ‘സപ്തകാശത്തിന്റെ നാമാദിഡ്യുന്ന മാത്രം. അതിനാൽ അഭി സംശയം മനസ്സിൽ പതിയുന്നതിനും പകരം അവരെ പഠിക്കാൻ നടപ്പിലുള്ള പാട്ടപെടുന്നതിനും അതാണും പരബര്ഥത്തം. എഴുത്തപ്പേണ്ടിനും ഇപ്പോൾ വാൺ്നന്നയാഥാട്ടി, സപ്തകാശത്തിന്റെകുറവുടെ മാത്രമുള്ള വാക്കാലും പുട്ടുടെ തന്ത്രജ്ഞനും ദാഹിത്യം ഉണ്ടും അതിന്റെ നാമാദിഡ്യും ചുരുന്നും കുറഞ്ഞും കുറയാണും. അതുകൊണ്ടാണ് അതിന്റെ തണ്ടരത്തും നാമാദിഡ്യും മായുകയുമില്ല.

അസിലഭായ ഗാന്ധാരീവിലാപത്തിൽ അഞ്ചാത്തിന്റെ ഉറവു ചുരുക്കുന്നതും തോ, കാര്യമായും മലയാള പദങ്ങളും തുക്കിട്ടി തന്നെന്ന. ഇപ്പറ്റിനും ഒരു സാധിപ്പുണ്ണാണെന്ന താരതമ്യേന കാരിത്ത ഒരാദ്ദേഹം അതിലെബാരിട്ടതു കാണാം. നാഞ്ചലളയിട്ടു കരയിക്കാവോ, കല്പിപ്പോലെ അലിയാതെ മനസ്സുമായി കണ്ണാറിനാം രസിക്കാവും ഇപ്പറ്റിനെന്നും ശാന്ധാരി ആവാലാൽപ്പില്ലെന്നും.

“കൊല്ലാതെ കൊള്ളുപ്പത്തെതെന്നവൻ തന്നെ നീ
കൊല്ലീക്കയേതു നീനുക്ക രസമെടോ

.....

അല്ലിൽ പുണ്ടിപ്പേരു തന്നെംബ കേഴുന്നതി—

ലില്ലയോ വേദം ചെരുതു നീനുന്നുണ്ടോ?

കല്പിനുംബന്തുതയുണ്ടിൽ കാണാവും—

കല്പിനുംബന്തുതയുണ്ടിൽ കാണാവും.” (സ്രീ)

അല്ലോ കരസാധാരണത്പരത്തിന്റെ പരിവേഷമുള്ള ഈ ആശയം പോലും നല്ല മലയാളത്തിൽത്തന്നെ പകർന്നതെന്ന എന്നതും, അതുവരത്തെ നീല ചീറ്റിക്കണ്ണവും, ചീലുറക്കാരുമല്ല.

അമവാ, ക്രാത്തിന്റെ കമയിരിക്കുന്നത്. സപ്ലാവേന മയമുള്ള ആവം മലയാളഭാഷയ്ക്ക് വലിയ പ്രധാനംകൂടാതെ വഴിക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുനിന്നു ക്രാതാം. പക്ഷേ ബീഡൈവും ദിഃനക ദുർഘട്ടനേബാശാ? അവിടെ ശൈലി സംസ്കൃതബലമാവാതെ സാഖ്യമല്ല എന്നാവും തോന്തക. അതെന്നും പ്രകരണം കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടത്തു് ഭാഷയ്ക്ക് മേഖലാക്കണ്ടതുംയാനമാവാനോയും പ്രവണത ഇന്നും കാണാറണ്ടു്. കാടു വർഗ്ഗീകരിക്കുന്നതു് ‘ദില്ലിയുംകാ റോദിഡിസിത്തു്’ എന്ന സംസ്കൃതത്തിൽത്തന്നെന്നയായാലേ പന്തി യാറു എന്നാണ്ടും പലങ്ങം ഇപ്പോഴും കയറ്റുക പതിവും ഏതായാലും മലയാളഭാഷയിലെ ഏററവും ഭീഷണമായ ഒരു ബീഡൈ വഴിനും എഴുത്തപ്പോൾ നിവൃഹിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്ന കാര്യ തത്തിൽ പക്ഷാനാരമ്പിലും. അതു മുക്കേ പച്ചമലയാളത്തിലുണ്ടാം. മുറ്റാസനവായം എന്ന മുൻനാരീക്കൂമായ ആ രംഗത്തിനും അമാരുന്ന് തന്നീ ശലയാളപദ്ധതിലൂടെ ജീവാൻ പക്കുന്നതു കാണിക്കും.

“പളിപ്പു കൈവിട്ടെങ്ങളുത്തു കൈവാളാൻ
പൊളിച്ചു മാറിടം നവഞ്ഞെളക്കാണട്ടു
പൊട്ടപൊട്ടെപ്പാടിച്ചടന്നനും
ചുട്ടചുട്ടത്തിള്ളുങ്ങവിയാൻപോലെ
തുട്ടുടെ വകം അയിരപ്പുരത്തു—
കിട്ടക്കെടക്കടിച്ചുലറിച്ചാടിയും
പെരുവവള്ളുംപോലെ വകന ശോണിതു—
മൊരു തുംബിപോലും പുറത്തു പോകാതെ

കവിംഗ നന്നായിക്കീടുന്ന കൈബന്ധങ്ങൾ
കവിതയ്ക്കും നന്നായ് നിറച്ചിരക്കിയും
മറിച്ച മാത്രം ചിരിച്ച മൊല്ലിനാൻ
മതിപ്പാതിരു നാവുമരവുമല്ലോ.

കിടർമ്മാല മെല്ലേന്നടത്തുകൊണ്ടു
തുടർമ്മാലപോലെ കഴുത്തിലിട്ടുകൊ—
ഞടൻനിലമല്ലോ വോട്ടിപ്പെടുവണ്ണും
ഉടനടിൽ ചാടിത്തുടമലേ തച്ചും....” (കർണ്ണം)

സാധാരണകവികൾക്കു ബോധകേട്ടണംകൊന്ന ഇംഗ്ലീഷ്
സന്ദർഭം ഇതുയും സ്റ്റ്രീസ്റ്റുവും സാക്ഷാത്കാരസംശയംമായി
വള്ളിക്കാൻ സാധിച്ചിരിക്കുന്നവല്ലോ എന്നതുമാത്രമല്ല എൻ്റെ
വിസ്മയം. എന്നിട്ടും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, എങ്ങുംനും രണ്ടോ
മൂന്നോ ഓല്ലാതെ എറെ സംസ്കൃതഗണ്ഡുംളില്ല! ഇതൊരുത്തുരം
തന്നെ.

ഇപ്രകാരമുള്ളുള്ള ഒരാകവിയെയെല്ലുക്കിൽ പിന്നെ മറ്റാരാറ
വിളിക്കണം ‘മലയാളാഖയുടെ പിതാവു്’ എന്നും! എഴുത
ചുനും ഒരു മകളിണ്ണായിരുന്നു, അവർ വലിയ വിചുംഖിയായിരുന്നു,
ബാരതംകിളിപ്പാട്ടിൽ ഒരു ഭാഗം അവർ എഴുതുകയുണ്ടായി, 10
അവിടെ ശൈലിയിലെ സംസ്കൃതാധിക്യം കണ്ട തുടനും എഴു
തേണ്ടെന്നും എഴുതുചുൻ അവരു വിലക്കി എന്നൊക്കെ ഒരു
കമ കേട്ടിട്ടണും. എന്നിക്കു തോന്നുന്നു, എന്നിട്ടു പിന്നെ എഴുതി

- 10 സംഭവാർവ്വത്തിലെ കന്തിവാക്യമാനന്തരു ഇതു സന്ദർഭം. എത്താ
യാലും അതുവരെയും അതിനപ്പുറമുള്ള ശൈലിയിൽനിന്നും ഭീന
മായി, “ഗതപാ ഔർപ്പവകർഷ്ണഗായാം താം പാർത്തമാ പൂമാം
നത്പാം താം യാംജ്ഞസേനനിമർദ്ദിഗവുംകാജാം” എന്ന മട്ടിൽ തന്നീ
സംസ്കൃതമാനവിടെ കാണുന്നതു്.

കൈഞ്ഞിയെല്ലിച്ചതു തന്റെ മരഹായ മകളായ മലയാളഭാഷയെ
തന്നെന്നായാവോ അങ്ങൾക്ക് ഈ അമ്പാരൂപ ശരീക്കാ മലയാള
തന്റെ അരാധ്യനായ പിതാവായി മാറ്റണ. ഇദ്ദേഹത്തിന
ശേഷം എത്ര ഇച്ചന്നായ കവിക്കം ഒല്യാള്ളത്തിൽ കവിതയെഴു
ത്രാൻ തുടങ്ങേബുദ്ധി ഇദ്ദേഹത്തെ ദാർശകാണ്ട പരിശാഖനായി:

“ഞാനതിബ്യാലനശക്താനനാകിലും
മാനിയാമെന്നട താതനെയോക്ക് നീ”

എന്നോ. ഇദ്ദേഹ അനിരോധ്യവും അതിദീപ്തിവുമായ ഒരു പെ
ത്രകം, അഭിമാനാവഹമായ ഒരു പാരമ്പര്യം, മലയാളഭാഷയും
സ്വന്തമായി സ്ഥാപിച്ചുകൊടുത്ത എഴുത്തപ്പേരന് ‘ഭാഷയുടെ
പിതാവു’ എന്ന വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു് എദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും
കാവും മറ്റാക്കം അണിയാൻ അവകാശമില്ലാത്തതാണു് അതു
അപാദാനം. ആ റത്നത്തിന്റെ കാന്തിയിൽ അവക്കെടുത്തു
മാറു കരിഞ്ഞുപോരുത്തു വരും. അതിനും എഴുത്തപ്പേരും
തീരുമാറ്റിത്താനാവും ഇനിയും ഒരു കീടവാ തിളങ്കുന്നതു്.

III

അവുടെ; എഴുത്തപ്പേരന് മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവു് എന്ന
വിശേഷിപ്പിക്കാം ഇളിത്തിന്റെ ഒച്ചിത്യം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ
ശൈലിയിൽനിന്നു് എത്താനം ഉച്ചഹാഡണങ്ങളിൽ ഉല്പരിച്ചുകൊണ്ടു
വിശദമാക്കാനായിക്കുവഁണ്ടി ഇത്തരംവും ഉദ്യമം. മരഹായ
വീക്ഷണക്കാണിൽ നിന്നാക്കാണ്ടു വിലയിൽത്തുനേബാഴം ഇം
ഒച്ചിത്യം വിശദമാവും എന്ന തോന്തരം. ഇവി അതിനുണ്ടായ
മിക്കുന്നതു്. ഇവിടന്നേബാടു ശൈലി എന്നപ്രയോഗിക്കുന്ന
തിനു്, ബാറുഡ്യമായ പദനിബേദ്യനാക്രമങ്ങളും ആന്തരംമായ
ആരുപ്രകാശനരീതി എന്നാണു് അത്മവിവക്ഷ. ഇതു അർത്ഥ
ത്രിലാവാട്ടു, എഴുത്തപ്പേരും ശൈലി അച്ചുപ്പുമായ ദന്താശി

അന്നതാനും മലയാളം അനേകാളം കണ്ണതിൽവെച്ച് ഏററാവും അഭിഭാതമായ ഒന്ന്. അതുമായി അട്ടത്തു നോക്കേണ്ടും അറിയാം, അദ്ദേഹത്തിനു മലയാളഭാഷയുടെ പരിവാരകാനുള്ള അർത്ഥ എത്രമാത്രംബന്ധമാണ്.

കാളിഡാസൻ ദിലീപനു വണ്ണിക്കാനപരയോഗിച്ച് ഒരു ശയം ഇവിടെ അനുസ്ഥിതി പോവുന്നു:

“പ്രജാനാം വിനായാധാരക്കണ്ണാദുംഭണ്ണാദപാ

സ പിതാ; പിതരസ്താസാം കേവലം ജനമേതാഃ” ۱۱

പരിവി കൊട്ടര പിതാക്കന്നാർ വേറാറ്റുന്നായിട്ടും ദിലീപന്നിരുത്തുന്ന മുജക്കംഖ ശരീരക്കുള്ള പിതാവും അദ്ദേഹംതന്നെന്നയായിരുന്ന വരു. കാരണം, അഡ്രോഫമാണു് അവരിൽ വിനായാളവാക്കി കയ്യും; അദ്ദേഹശിഖാം അവരുടെ കാത്താരക്ഷിച്ചപ്പും; അദ്ദേഹമാണ വരെ പോറിപ്പോന്നും. ഈ വ്യാവ്യാനം എഴുത്തെല്ലാം മലയാളഭാഷയുടെയും കാര്യത്തിലേയും വ്യാപിപ്പിച്ചേണ്ടും തികച്ചും അർത്ഥഗം്ഭായി അനുഭവപ്പെട്ടുന്നു.

എഴുത്തെല്ലാം എന്നുത്തിനു് ഏറ്റവുംപൂർണ്ണമലയാളഭാഷയിൽ കവിതയെഴുതാതിരുന്നില്ല. സംസ്കാര ഒരു ഭാഷയുടെ പരിവിക്കം കാരണമായ പിതാക്കര എന്ന പദവി അവക്ഷം അവകാശപ്പെട്ടാം. പക്ഷേ ശാരീരികമായ ഈ പിത്രപതാതിനു പരികേ, സാംസ്കാരികമായ പീലി ബാഡ്യതകളുംപേണ്ടും, ഒരു പിതാവു നിവൃത്തിക്കേണ്ടവയായിട്ടും. ആ ബാധ്യതകളും ആ ശുഖിച്ച നിർക്കുന്ന പരിനാമ പ്രജയനട ഭാവിക്കാഗംഡയാം. അതു മറന്നപോയി എഴുത്തെല്ലാം ശുഖിച്ച ശിക്ക കവികളിം. അവർക്കു കാബ്യരഹ്യം കൈത്താം കളിവിളിയാട്ടാക്കായിരാം. അമ്പാ, അ പരട കണ്ണിൽ ജീവിതംതന്നെ അഞ്ചലരായായിരുന്നിട്ടേ, ആദ്ദോ?

അല്ലോ സാഹസരാധ്യാല്പം ഇവിടെ ഇത്തുടി നീരീക്ഷിക്കാൻ തോന്നുന്നു: അന്നന്തര സൗഹ്യപടനയിൽ മിക്ക അല്ലോക്കും സന്താനപ്പീറിവിയൈക്കരിച്ചു് ശരതു സാരമായ ഉർക്കണ്ണയൈനാം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അസാരമൊരു ‘നോരന്മോക്കി’ന്റെ അനീ വാദ്യമായ ഒരപോൽപ്പുനും എന്ന നിലയേ സന്താനത്തിനു കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നാണില്ല! അല്ലാതെ, അതിന്റെ ആരോഗ്യകരമായ വളർച്ചയിലും ഉയർച്ചയിലും തങ്ങൾക്കുന്നതുകൂടിലും ഉത്തരവാ ദിത്രുജൂതാഡി അധികിക്കും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കും കുറഞ്ഞാണില്ല. ഈ സൗഹ്യപടനയുടെ സാംസ്കാരികപ്രകാശനമന്നനിലയിലോ എന്നോ, ഇത്തരം അലബസതയുടെയും അഭാസമയുടെയും പ്രഖ്യാത അക്കാ ലഭ്യത കവിതയിലും മുകടമായിരുന്നു. തങ്കാലത്തെ ഒരു റണ്ടിനും എഴുതുക എന്നല്ലാതെ, അതിന്റെ മുരഖ്യപക്ഷമായ സാഹല്യത്തുകരിച്ചുനാം തന്റെടത്തോടെ ആരും ആലോച്ചി ചെയ്യുന്നതുണ്ടില്ല. എഴുത്തുപ്പുറ ഒക്കെ ഇ നില പൊരുപ്പി കാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. കവിയും കവിതയും വലിയ ആചാര്യ നാശയിൽനാം അദ്ദേഹത്തിനു കവിതയെ വെറും കളിവിളയാട്ടമായി കണക്കാക്കാനും കഴിഞ്ഞതില്ല. എഴുതുന്ന ഒരോ വരിക്കും നിന്മുണ്ടായ സദാചാരംല്ലെന്നുണ്ടെന്നും, അതിനാൽ, അദ്ദേഹം നീണ്ടുപോകില്ല.

എഴുത്തുപ്പുറ കവിതയുടെ അനുഭൂതശമായ സാംസ്കാരിക ദീപ്തി എന്ന വിഷയത്തിലേജ്ഞാണോ, സ്ഥാഭാവികമായും നാം എത്തിച്ചേരുന്നതു്. ഇതു കുറെ വിപുലമായ ഒരു വിഷയംതന്നെ. ഇതിനെക്കരിച്ചു ബോട്ടുതന്നെ വിസ്തരിച്ചുചന്ദ്രസിക്കയുണ്ടോ വേണ്ടതും. എങ്കിലും ഇത്തുടി സ്വർഗിച്ചാലേ, എഴുത്തുപ്പുറ മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവു് എന്ന വിളിച്ചുപോരാറുള്ളതിന്റെ മമ്മം ശരീക്കും മനസ്സിലുണ്ട്.

എഴുത്തച്ചറ അവതാരപുരഷനായി പ്രകീർത്തിക്കുന്ന എത്രോ എത്രിഹ്യം മുചരിക്കുന്നണഡേലോ—അദ്ദേഹം ഒരു ഗസ്യ വും എൻ്റെ അവതാരമായി കുന്നത്. അതിനാസ്തികമാവാം. ۱۲ എന്നാൽ ഭാഷാപരിത്രയിൽ ഒരു തത്ത്വം നിന്നു നോക്കുന്നും, എഴുത്തച്ചറും ചെയ്ത സേവനാണഡേലോ, അതു ഒരു അവതാരപുരഷൻറെതിനിനാം ഒട്ടം വിഭിന്നമായി കുന്നില്ല. അതാതഭിസന്ധികളിൽ ദർശന തനിൻറെ സംസ്ഥാപനമാണഡേലോ അവതാരത്തിൻറെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യം. മലയാളലോചയയ്ക്കും ബന്ധിച്ചിട്ടേണ്ട അത്തരമൊരു ദമ്പംസ്ഥാപനം തന്നെയതു എഴുത്തച്ചറാം നിവൃഹിച്ചതും. ഈ നിലയും നോക്കുന്നും കേരളത്തിൽ എഴുത്തച്ചറും പിറവിയും മുവർത്തനവും കേവലം യാദച്ചീകരായിക്കുന്നില്ല എന്നപോലും കാണാം. എ. ഡി. പതിനാറാംഗതകത്തിൽ എഴുത്തച്ചറും കേരളത്തിൽ പിറുന്ന മുവർത്തിച്ചു. ۱۳ അതിനാം അല്ലാതുനേവാ പിന്നോ ആയി, ഒരു തന്ത്രിലാലൈക്കിൽ മററാക്കുന്നതും, ഇന്ത്യയിലെ ഫോളമിശോളം ആലൂദ്യാത്മകാക്കിയും കലർന്ന സാഹിത്യ മുവണ്ടയുടെ അലകകൾ ഒഴുകിപ്പുരക്കുന്നതു കാണാം. കെതി മുസ്ഥാനം എന്ന ചരിത്രകാരന്മാർ ഇതിനു പേരിട്ടുണ്ട്. ആയി ടയ്യേരുവച്ച പല കാണ്ണങ്ങളാലും അതിലൂതിക്കരിക്കാനും അന ജീവിതരീതിയോടൊക്കെ പ്രതികരണമെന്ന നിലയ്ക്കുവാം ഈ

12 ഉള്ളൻ ഈ എത്രിഹ്യം ഉല്പരിച്ച നിശ്ചയിക്കുന്ന: കേരളസംഗമി തുചരിതം വാള്യം II ഭാഗം 3 പേജ് 485-86

13 കാലഘനങ്കരിച്ച്, പല പ്രാധിനകവികളിടയിൽ കാര്യത്തിൽ പതിവുള്ളിട്ടുപോലെ, പക്ഷാന്തരങ്ങളിലും ജീവിച്ചു. “സാഹിത്യ ചരിത്രം—മുസ്ഥാനങ്ങളിടയുടെ” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ‘കീഴീപ്പംട്ട്’ എന്ന എഴുംവണ്ണത്തിൽ 433—ഓഡാജിൽ ഈ പല പക്ഷാന്തര അഴിം ഡോ. കെ. എൻ. എഴുത്തച്ചറും സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. കാലം 16-ാംഗതകമെന്ന ചൊതുപക്ഷം; അതിൻറെ, പുർണ്ണംഖമംകം നാണ്യം പഴി എന്നതു നിഗമനം.

പ്രസ്താവനത്തിന്റെ പരിവി. എതായാലും ഇതിന്റെ കേരളീയ പ്രതിനിധികളിൽ പ്രധാനിയാണ് എഴുത്തച്ചൻ എന്ന സകല്പി കമ്മന്താവും സമജം സം.

എഴുത്തച്ചൻ മുമ്പുതന്നെ എഴുന്നേപ്പട്ട എതാനം കാവുശൈലി ലഭിക്കുന്ന നാട്ടിൽ പ്രചരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എത്തുരെയനു കാര്യത്തിലേ സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർക്ക് തക്കെഴുള്ളി. എന്തോ ആവക്കെ, എതാനം ചരിത്ര പ്രചരിച്ചിരുന്ന എന്ന കാര്യം പരക്കെ സമ്മതിക്കുന്നാണ്. ആ കാവുശൈലികൾക്കാണാം, അന്നത്തെത്ത നാട്ടവാഴികൾക്കുന്നപോലെത്തന്നെ, ഒരവണ്ണയദ്ദേശിയാക്കിക്കണ്ണമെന്നതു് ഉണ്ടായിരുന്നേയില്ല. എല്ലാം അതായും കൂടു വച്ചതിൽമാത്രം കുടിയിരിത്തെപ്പെട്ട്. എക്കിലും, എന്തോ ഒരു സ്ഥാരംഗ്യത എന്ന അംഗരതിൽ അവക്കുറാക്കു എറക്കണ്ണരെ പ്രൈക്കുവുമുണ്ടായിരുന്നതാണം! വാചാവലവും വർണ്ണശബ്ദാവലവും മാറ്റിരുന്ന അവയുടെ ആവാചം. ആർക്കാടത്തിനം ആധിക്യവരത്തിനം കൂടു കുറുച്ചില്ല. എന്നാൽ, ഭാവമനേപ്പാക്കിവോഡാണ് അല്ലോ സാംസ്കാരികനിഷ്ഠർഹയയും അനവാചകൾ നിരാശനാവുക. കൊന്ധും കൂടിച്ചെല്ലാം തുരുന്നുക്കുഴിഞ്ഞു അസ്ത്ര രത്തും എന്തവശേഷിക്കുന്നു, അതാവുമണ്ണും പലപ്പോഴും കവിതയുടെ കാനും. ആ കാവിന്റെ അംഗം വരങ്ങുവാം അന്നത്തെ പല കാവുശൈലിക്കും കമ പരഞ്ഞലുായിരുന്നു. നാമ്പുടെ കേളി കേട്ട ചപ്പുറുന്മാളിക്കും സദേശകാവുശൈലിക്കും മൊക്കുകാരും, ആററിക്കുകവിപ്പിറയുന്നോരും, ഈ ആവലൂതിയിൽ കലാ ശിക്ഷനും. പ്രവൃംപിതലക്ഷ്യമെന്നായാലും, അവയുടെയെക്കു പ്രത്യക്ഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ മാത്രമായിരുന്നു. അതും, അംഗ നകളുടെ മഴുത്തും കൊഴുത്തും നിർക്കുന്ന അവയവങ്ങളിൽ വിഹരിക്കുന്നു, അധികവും അവിടെതന്നെ വിരമിക്കുന്ന ക്രതരം കൂടയും!

ഇതു പെറ്റിവേ. ഒന്നോ രണ്ടോ അഹരാദശമല്ലണായിട്ട് സംഭവാം—ഈക്കരിഗ്യം മറക്കുന്നില്ല. ഏററാവും പ്രധാനം കണ്ണറ്റു ത്തിക്കരിതനെന്ന. അവിശ്വസ്യമായ ഒരു സാംസ്കാരികഗണരബം അവയ്ക്കു പ്രത്യേകംമായ ഒരു പ്രഭാവലയം ഇണക്കിനാണെന്ന്. എന്നല്ല, എഴുത്തച്ചുന്നർ കവിതയിൽ പിൽക്കൊള്ളത്തു വികസിക്കാനിരി കണ്ണ പല വിശദമായിഡിപ്പിക്കുന്നുണ്ടും പിറവി അവയിൽ നട കണ്ണായണെന്ന്. എഴുത്തച്ചുന്നർ പ്രതിഭയ്ക്കു ഒരു ചുമ്പുത്തപം കണ്ണ തന്നാബങ്കിൽ, അതു കണ്ണറ്റുനില്ലാണെന്ന് എന്ന ചുരുക്കം. എക്കിലും ഭാഷാപരമായ പരിശീലനിക്കാണോക്കാ എഴുതാ കണ്ണറ്റുത്തികളിടെ സ്വാധീനശക്തി താരതമ്യേന പരിനിഷ്പിത്തമായിപ്പെടുയി. ആ കവിതയുടെ സംസ്കാരസൂചനമായ സന്ദേശം, അപ്പറാത്ത അപ ചയസാഹിത്യത്തിന്നർ സംഗീതകലാപത്തിനിടയ്ക്കും, അതു ചേയ്യാനാം പരിഗണിക്കപ്പെടാതെയും പോയി.

കൂദിഗാമയുടെ ഹാരുമോ: ശരീരാണെന്ന്, ആ ത്തിയുടു എഴുത്തച്ചുന്നർ കിളിപ്പാട്ടുകരിക്കുന്നും ഏതു സാഹിത്യവിദ്യാർ തമിനേയും ഏററാവും ആക്കർഷിക്കുന്ന രാഖിവം. അതിന്നർ ആപാതമായുരൂപത്തിനും ആരം അടടിപ്പെട്ടുപാകാതിരിക്കുന്നുണ്ടും. എക്കിലും ഏററെത്തുല്പന്നതിനുന്നു ഒരുപ്പിക്കം എന്നതാണെന്ന് ഇത്തരം ഏകാന്മായുരൂപത്തിന്നർ രാഖേട്ടും പിന്നെ ത്തിഗാമ യുടെയും, പ്രവൃദ്ധിപരിലവക്കും എഴുതായാലും, പ്രത്യുഷം കലാപുണ്ണിമതനെന്നായായിരുന്ന എന്നാണനഭവം. അതിന്നർ ശില്പവും, ഏതാണ്ട് മനുഖരിക്കുന്ന ശില്പത്തോളംതന്നെ, ആംട്ട മയമാണെന്ന്.

മാത്രമല്ല, മാർദ്ദവം കൂടിപ്പോയ ആ ശില്പത്തിനു മാഹാത്മ്യം കിടവാണെന്ന മനസ്സിലാവും, എഴുത്തച്ചുന്നർ ശില്പവുമായി താര തമ്മിപ്പെട്ടത്തി ദന്തക്കിയാൽ മതി. ഇം രണ്ട് കവിക്കളും താര

തമ്പംചെയ്തു പഠിക്കേന്നതു രണ്ടുപേരുടുമുകളും അതുവരെ പരിപൂണിക്കുന്ന മായി കണ്ണഭാസ് പല നിലയ്ക്കും സഹായിക്കും എന്ന തോറാനും. ക്ലാസിക്കൽഗത്തെ വിലയിക്കുത്തുന്നുാം നന്ദിടെ കാവുവിമർശ നന്ദിനും അവഗ്രഹിക്കേന്ന കന്നതെ കടകകളിലോന്നാണും അതെ രഹിതം താരതമ്പര്യപറമും.

ചെരുദ്രോഹിയുടെ പ്രതിഥ തരളഭൂം മധുരവുമായിരുന്നു. മുഴുഖാവഞ്ചലെ ലളിതമായി അവതരിപ്പിക്കയേ വേണ്ടും എക്കിൽ, അതിന്റെ വിത്തെന്നും വേറെത്തന്നെന്നയാണും. തന്മുഖിയുടെ താരാട്ടപാട്ടാണും അതു കൂതിയുടെ പിറവിക്കുഷ്ഠും പ്രസാം എന്ന കമയുണ്ടാക്കും. അതു ഏറ്റവും കമയേ കാര്യമോ അതേവോടു എതായാലും ഒരു താരാട്ടപാട്ടിന്റെ പതിഞ്ഞതു ഇംഗ്ലീഷാണും അതു കാവൃത്തിലൂടെയിലും എന്നതു പരമാർത്ഥമായു. അന്നു തെരുതുക്കൊണ്ടും ഇരിവെച്ചത്താണിക്കൊണ്ടും വേണമല്ലോ എഴുതാൻ. എന്നാൽ ചെരുദ്രോഹിയുടെ കാവും അങ്ങനെ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കും എന്ന വിഭാവനംചെയ്യാൻ എന്തോടു വിശ്വാസം തോന്നുന്നു. ശക്കന്തളും ശ്രമലേവബന്ധം താമരയിലയിൽ എഴുതിയ തായി കാളിഭാസനും ചിത്രീകരിക്കുന്നണ്ടുംല്ലോ. ചെരുദ്രോഹി തന്റെ കാവുമെഴുതാനും അങ്ങനെ വല്ല വിദ്യയും പരീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നും അതുതന്നു, നവത്രംഗുകൊണ്ടാവില്ലും, വെള്ളനെന്നുംകൊണ്ടും നടന്നിലാവുകൊണ്ടും മറ്റൊരു അയിരിക്കുന്നും എഴുതിയതും!

ഇവിടെചെള്ളാം നേരെ എതിരെതു എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന നില. കല്പിൽ കൊതിയപോലെയാണും അതു കവിത. പലപ്പേണ്ടും മനസ്യാത്മാവിന്റെ കണ്ണീകം ചോറയുമാവും മഷി. ഉറക്ക പാട്ടിന്റെ ഇംഗ്ലാം അതു കവിതയിൽ കരിടത്തും ഇല്ലെന്നതനെ പറയാം. മുഴുഖാവഞ്ചലെ ലളിതമാണി അവതരിപ്പിക്കാൻമാത്രമല്ല, ഗഹനഗാവഞ്ചലെ ഗംഭീരമായി അവിജ്ഞാരിക്കാനും അദ്ദേഹ മന്ത്രിന്റെ ഒശ്ശലി സുമർത്ഥമാണും. എന്നല്ല, ഒരു പദക്ഷേപം അതുനിരം

ബോധാദ്വാനം ആചാര്യനു തൃട്ടൻ ആഭീഡവ്യം എന്നതനെ
കാണാം. അതിനാൽ ചെടവള്ളരിയുടെ കവിത കോമളമാവു
വേം, എഴുത്തപ്പേരിൽ ഉഭാതമാവുന്നു. തൃഷ്ണൻ രണ്ട് പേരു
ടേയും റായകനാണ്. എക്കിലും കരാർക്കണ്ണമതൻ റാസക്രീഡി
അപിയായ തൃഷ്ണനാണെങ്കിൽ, മറേയാംകാരാധ്യൻ ശ്രീരാ
മാരുത്തപിയായ തൃഷ്ണനാമു. കരാഴ്ദെ ഭിം ഗോപികാവിലാ
പത്തിലൊളാതുങ്ങുന്നു; മറേയാഴ്ദേതോവട്ട്, ഗാന്ധാരീവിലാപ
ത്രിശ്ലോപം ഒരുംഗാതെനിന്നും കാളം വെച്ചുനു. എന്നിട്ടും
കവിതയുടെ ആനന്ദഗാരവത്തെ അതോടു തള്ളിക്കളിയുന്നമില്ല.
അതിനാവുകത്പരം കവിതയിൽ കലത്തിപ്പോവുന്നമില്ല. ശൈല
വകേളി വസ്ത്രിക്കണ്ണതിലാണ് കരാരകാണക്കതി; മറേയാംകഴു
അതിനോടേനോ വലിയ പത്മമില്ല. തന്റെ ഫുഖപാകത്തിനു
പറിഞ്ഞുനു കണ്ണിട്ടോ എന്തേ, ശൈലവകേളി പകത്താനുള്ള
സന്ദർഭങ്ങൾ എഴുത്തപ്പേര് പ്രായേന ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു.
പക്ഷേ സമരകോലാഹലത്തിന്റെ കാര്യം വരുമ്പോഴോ: വസ്ത്രം
നാകുത്തുകും നേരെ ശതിക്കിരിഞ്ഞു വരുന്നു. ചെടവള്ളരി അതിന്റെ
നിന്നും ആവുന്നതും ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നേ പതിവുള്ളത്. നീവുത്തി
യില്ലാത്തു് ഒടക്കം അതു നീർവ്വഹിക്കണ്ണാണെങ്കിലോ, സമര
ത്രിന്റെ പരിഷയകതി സഹലമായി സംവേദനംചെയ്യുന്നതിനു
പകരം, മരത്തിൽ ചീല ചൊടിക്കയ്ക്കാണ്ടു സംഗതി ശരി
പ്പെടുത്താം! കംസൻറ ഗോപുരംപരാരത്തിൽ തൃഷ്ണൻ നടത്തുന്ന
മല്ലിയഖത്തിന്റെ വസ്ത്രനു ഉഭാവരണം.¹⁴ അവിടെ തൃഷ്ണൻറെ
ദേഹത്തിൽ പാതിയുന്ന മുഖ്യിയുടെ ശക്തി കുബി എങ്കണ്ണ അന്ന

14 “മുഖ്യവിലോചനമാറിടംതന്നിലെ

മുഖ്യികൾ വന്നുനേന്നുകും നേരം

ശേവകിനുനെ മാനസത്തുന്നള്ളിൽ

നോട്ടു തുടങ്ങിയിരു പാരമപ്പോം”

വെച്ചുടത്തിത്തങ്ങാഃ അപ്പരത്തു ദേവകിയുടെ എദ്ദേശം വേണ്ടി
കമന്നതു ചുണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട്! ഏഴത്തുച്ചുന്നാണുകുലോ, ഏതു
സമരംഗം വന്നിക്കാനമില്ല സന്ദേഹമെന്നാം. വന്നിച്ചാൽ
പുറിറ്റു അതിന്റെ സാമല്യത്തെതക്കരിച്ച് വായനക്കാരം സന്ദേ
ഹിക്കണ്ടിവരില്ല—അതു സാക്ഷാത്കാരസമർപ്പമാവും വന്നു.

ഈ താരതമ്യന്റെക്കണ്ണം ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യം നീട്ടാവുന്ന
താണാം. ഏന്നാൽ അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. അതുവണ്ണായ
കൈ നീരുപണാസുങ്ഗതം ഉപയോഗിക്കണമെന്നും എല്ലാംകൂടി
ഇപ്പോൾ സംഗ്രഹിക്കാം: ചെരുപ്പേരിയുടെ പ്രതിഭ ക്രൈസ്തു
(christian)മായിരിക്കും; ഏഴത്തുച്ചുപ്പേരിൽ പ്രത്യേകിയിലും.
രഹിളം കവിത ലാരംബുദ്ധപ്രശാന്തമാണു് ഏന്നാം മറാളിടേതു
ധാർമ്മികപ്രാണമാണു് ഏന്നാം പറയുന്നതിനു് ഏരിക്കുന്ന തുല്യ
മാണിയു്. മഹാകവി വള്ളേതോടു കരിക്കാൻ കൈ പ്രസംഗത്തിൽ
ഉപയോഗിച്ച രഹിളയും പ്രസിദ്ധമാണും: ഇംഗ്രേസ് കൈ
കൈകയിൽ സംഗമ്യവും രഹിക്കൈകയിൽ സാമാരവുമായി ഇരண്ണി
വന്നു് ഏതക്കുലും കന്നമാത്രം ഏടുത്തുകൊള്ളാൻ അനുവദിച്ചാണ്,
താൻ സംഗമ്യമേ ഏടുത്തു ഏന്നതുവും പറഞ്ഞു. ചെരുപ്പേരി
യുമതേ, അതാവും ചെയ്യുക. ഏഴത്തുച്ചുപ്പേരിൽ സഭാമാരം വിളി
സംഗമ്യമേച്ചക്കാനൊടു സന്നദ്ധനായെന്നാം വരില്ല. (കവിത
യിലെ സംഗമ്യവും നാഭാമാരവും ഇപ്പോൾ ഇടംകൈകയിലും
വലംകൈകയിലും പക്ഷത്തു പിടിക്കാൻ പാകത്തിൽ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത
പ്രടക്കണാളില്ല. അവ വിവേചിക്കുന്നതു വിഷമവുമാണു്. ഏകിലും
വ്യവഹാരസുകരുതിനാഭേണ്ടി രണ്ടും വേർത്തിരിക്കണമെന്നും കൈ
കൈപ്പേരിക്കും ആദ്യത്തെത്തിനൊടും ഏഴത്തുച്ചുപ്പുനു രണ്ടാമത്തെത്തി
നൊടുളാവും പക്ഷപാതമെന്നു ഇവിടെ വിവക്ഷയുള്ളൂള്ളു.)

അപ്പോൾ ഏഴത്തുച്ചുപ്പേരിൽ കവിതയുടെ സാംസ്കാരികപരിപ്പി
എന്നു് ആദ്യം സൂചിപ്പിച്ചുവെച്ച ആശയത്തിൽനിന്നുന്നു നാാം

വീണ്ടും വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒരും സാഹിത്യഭംഗിക്കാർ അദ്ദേഹം വിലവുചൂളു് ഈ സാംസ്കാരികദീപ്പിനെയും അഥവാ രൂനപ്പുകിൽപ്പിനെന്ന താനാജമല്ല എന്നുന്നുത്തപ്പൻ വിചാരിച്ചിരിക്കണം. ഒരുംകവിയായതുകൊണ്ടുമാത്രം അദ്ദേഹത്തിനു തുപ്പിപ്പു ടാൻ കഴിത്തിരിക്കില്ലെന്നതമുണ്ടം. അദ്ദേഹത്തിനും ജീവവരിത്ത തെക്കുറിച്ചു നുന്നുതകാശാത്മേ വാദാതിരുമായി നുകൾക്കുവന്നിട്ടുള്ളൂ. എന്നാലും അതനുസരിച്ചുതന്നു ഒന്നു തീച്ചു യാണു്: അല്ലെങ്കാം അദ്ദേഹത്തിനും ജീവിതപൂശ്യതി. എത്തെങ്കിലും കോട്ടുരംകവിയാണു് ഉണ്ടപാക്കാൻ അദ്ദേഹം ഒരു ഷായിപ്പി. ഒരു കണ്ണം ചാരിക്കരിലെ ഗ്രാന്തിക്കും ശിഷ്യരെ ഏകിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മാനന്മായി പാത്രപോരവേണ്ടാണു് അങ്കുറം സഖാഡി യടങ്ങത്തു് എന്നാം വിശ്രസിക്കുമ്പുട്ടുപോങ്ങാം.¹⁵ അങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിനും ജീവിതത്തിച്ചടക്കിള്ളും ഒരാചാരയുഭാവം ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നു. ഈ ഭാവത്തിനും ഉൾക്കൊള്ളുവാരിണാമും, സപാജാ പിക്കമായും, അതുകൊണ്ടും കാണുന്നും. അതിനും പരിശീലനിക്കുന്നും കാർക്കാവുന്നതാണു്: ‘കല്ലുവല്ലറിയിലെ ‘എഴുത്തപ്പൻ’’. അതിൽ പരിശീലനാഃ:

“ഞാനനമിപ്പു: വേട്ട ഗേമീനി കാലേ ഗത_
പ്രാണയായ”, ശേഷിച്ച പൊഞ്ചകരതന്റെ ശ്രദ്ധാശയിൽ
പണ്ടിനാലയിൽപ്പോലെ വാണിജ്യം വൈവരാഗ്യസ_
ന്വനനാം ഗ്രാന്തപോരാ ശിഷ്യരെപ്പറ്റിപ്പിഡ്യേ,
മക്കൈക്കാളം പ്രിയപ്പുട്ട പൈപകിളിയാശതൻ
മണിച്ചുവിലേജ്ജുമാത്രമേ പകർന്നേകി
വായ്യുഴം ഭക്ത്യാ മിനം തന്റെനാവിഭവഭരി,
വാല്ലുകിയുടെ കണ്ണിൽ, വധാസാൻറെ ചീരികളം.”

അതേ, ശിഷ്യരെ പഠിപ്പിക്കുന്ന പാകത്തിലാണ് എഴുത്തച്ചൻ കവിതയെഴുതിപ്പറിപ്പിച്ചതും. സൗഖ്യികലൈഡ്, പഠിപ്പിക്കലോധി കൂടും അ കവിതയുടെ പരമലക്ഷ്യം. ഉർഭവാധനാംഗ (Didactic element)ത്തിനനുസരം എഴുത്തച്ചൻ കരിക്കലും ഉദാ സീനനാവാറില്ല.

എഴുത്തച്ചൻറെ സംഭാവനയെക്കറിച്ചു് എന്നെങ്കിലും ഉപ പാഠിക്കുന്നവരോക്കും, ഏറ്റവും കുറവും, ഈ ഉർഭവാധനാംഗത്തെ സ്വർഖിക്കാതിരിക്കാറില്ല; സ്വർഖിക്കാതിരിക്കാൻ സാഖ്യ മുമ്ക്ഷിക്കുന്നതും ഇതുപോലും പറയാമെന്ന തോന്തനാഃ ഈ ഉർഭവാധനാംഗത്തോടുകൂടി പക്ഷിപ്പാതംനിമിത്തം എഴുത്തച്ചൻ ചിലപ്പോഴും മുഖമായ കാവ്യസ്തംഭരൂത്തെത്തയും കലാസംബിഡാനത്തെത്തയും ഇത്തിരിയേണ്ടു് അവശ്യാക്കിപ്പോലും ചെങ്ങളും. തന്റെ കാലാവധി അതാവശ്യപ്പെട്ടിരുന്ന എന്നൊവാം അദ്ദേഹം കരതിയതും. നെന്മുണ്ണപ്രതിജ്ഞയിൽ എക്കാന്തരാഘാലാപംരകാണ്ടു് എത്താണ്ടു മുഖ്യലഭവും വിശ്രമവുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു മുമ്പുതെ മലയാളകവിത. അപചയസാഹിത്യത്തിന്റെ ‘ആലാറ് ഔദ്യാഹകടി’പ്പെട്ടും, മലയാളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചേതന അനുഭവം ഒരു യുഗപ്രകാശന പ്രതിക്കൂടിക്കാശായിരുന്ന ധാർമ്മിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ മുകുനക്കാരുമായി ഉദയംകൊള്ളുന്ന ഒരു യുഗപ്രകാശന. വെരും സ്ഥാപനരൂപാഹിമാത്രമായ കവി ഈ ദഹാ സന്ദീതിൽ നിന്നുംഹായനംതെ. അയാൾ സദാചാരവാദിയായ

- 16 “വൈശാമുത്രാഞ്ചിൽനിന്നു് അഭ്യാത്മരാമംഡണിത്തിലേഡ്യും ചരുപ്പാസവത്തിൽനിന്നു് ഭോതത്തിലേഡ്യുംഇഡി മുഖാണം രാത്രി കയിൽനിന്നു് പകലിലേഡ്യുംനോപാലെ കേരളീയക്കു് ഉണ്ട്രിയും ഉയർച്ചയം നക്കു്” മുന്നു മഹാകവി ഉള്ളിൽ കേരളസാഹിത്യ മാനനത്തിൽ ഇക്കണ്ണും സമജംസമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. (പേജ് 560)

കരാചാര്യൻകുട്ടിയായാലെ ഇവിടെ സഹലമായി പ്രവർത്തിക്കാനോ രൂപം ഉജ്ജപ്രലമായ ഒരു പുതിയപ്രതിഭയേയും ഇത്തരം സമർപ്പണങ്ങളിൽ ഉച്ചിതമായ സാംസ്കാരികോദ്ദേശം നിവൃത്തിക്കാൻ സാധിക്കു രാഷ്ട്രിക്ക്. എഴുത്തപ്പുൾ ഇതെല്ലാമായിരുന്നു. ആ കാലപര്യത്വത്തിന്റെ തീരുമായ ധന്മാനവന്നാധരത്തിനു പര്യാപ്തമായ കാവ്യത്രം മന്ത്രക്കയറ്റു അദ്ദേഹം ചെയ്തു⁹. ആ ധന്മാനവന്നാധരം തന്നെയാണ് എഴുത്തപ്പുൾ പുതിയപ്രതിഭയിലൂടെ അവതരിച്ചതു¹⁰ എന്നതാം.

എന്നിരിക്കേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത ഉപദേശപ്രധാന മാവാതെ വഴുപ്പും. വഴിപാടുപോവുന്ന മകളെ വാസ്തവ്യ തന്ത്രിന്റെ ശാരവദ്ധത്തെ ശാസ്ത്രക്കത്തന്നെയായിരുന്നു ആ പി താവു¹¹. വെരുതെയപ്പും, ‘ആത്മഗ്രഹിപ്പിലോ’വും ‘ഭക്തിമുക്തിപ്പ്രാ’വുമായ, അനന്തരാല്ലമായ, ആ കവിത വിടർന്ന കാരുകളോടെ കൈരളി കരാതെളിയെ കെട്ടുകൊണ്ടുനിന്നു.

എഴുത്തപ്പുന്നവു¹² ഇവിടെ എറേക്കുറ എല്ലാ കവികളും ഉസാധത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഘടകമായിരുന്നു നന്ന മായ ഗ്രംഗാരം. അതിന്റെ സമർപ്പം വന്നാൽപ്പിനെ കവിക്കംഖി¹³, ചെമ്മുള്ളു കണ്ണ കാളഞ്ഞുന്നപോലെ, ഒരുത്തു വിസൃതിയായി; അവക്കുടെ ആലുവാം വിഭ്രാന്തമാവുകയായി; അവർ ആയിരം നാവുകൊണ്ടു¹⁴ അംഗപ്രത്യംഗവൻ്നുന്ന വിസ്തി ചെയ്യുമായി. എഴുത്തപ്പുന്നു¹⁵ ഇത്തരം സമർപ്പണങ്ങളിൽ എന്നായിരുന്ന മനോഭാവം എന്ന സമാനരമായി സ്ഥാരിക്കുന്നതാണ്. ഒരു കവിയായിരിക്കേ, ഇതോന്നും ഒരു വർണ്ണിക്കാതെ വഴുപ്പും. അതിനാൽ അദ്ദേഹം വർണ്ണിക്കും; വഴിയാവർണ്ണംതന്നെ വർണ്ണിക്കും. പക്ഷേ അതിന്റെ ലഹരിയുടെ അടിയോഴക്കിൽ സ്വന്തം കാലു വഴിയാൻ കരിക്കലും അനവദിക്കാറില്ല. എന്നല്ല, ചിലപ്പോഴും ഇവ വെക്കാറിക്കുവാപല്ലുതെക്കുറിച്ചു¹⁶ ഒരു വെരുഗിയുടെ

നിലയിൽ, തന്റെ അഭിപ്രായം വ്യക്തമാക്കി എന്നും വാദം. കന്നൻഡാഹരണം കാണിക്കാം—കെട്ടാനു കൗതുകകരമായും.

പരാശരൻ്റെ സത്യവതീസമാഗ്രം അവതരിപ്പിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ, അതോടെ ധർമ്മം ശരംപ്രാണം എന്നു സംശയിച്ചു കവിയുടെ ആര്യവത്തു അകമേ ആവലാതിപ്പുട്ടംപോലെ ദോന്നം:

“എന്തിനു പറയുന്ന വൈരുതേ ബഹുവിധം
ബന്ധമോക്ഷങ്ങളിടെ ഭേദം കണ്ണാടു മനി
നല്ലോടു തീയ്മ്പ്രതയായോടു യുന്നയി—
ലെല്ലാങ്ങം കൂളിച്ചുത്തു സന്ധ്യയെ വദിക്ഷനോരു
മത്സ്യഗസ്യിനിയായ കൈവത്തകന്ധകയെ
മത്സ്യകേതനഗരമേരു പുൽക്കിനാൻ മനി.”

(സംഖം)

ഇവിടെ അടിവരയിട്ട് വാക്കെഴുടിടെ അർത്ഥലുപനി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമായിരുന്നു. നന്നാവാനമുള്ള എല്ലാ സാഹചര്യവും സന്ദർഭവും; എന്നിട്ടും ഇഷ്ടനെ പാറിപ്പോവുന്നവയേല്ലോ എന്നാണും ആചാര്യൻ പരിത്വാഹം!

സംഭവപ്പെട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഭ്രാംണാഞ്ചുത്തി വിവരിക്കുന്ന തിനക്കും ആചാര്യൻ കരവതാരികയുള്ളിട്ടും ഇവിടെ അന്നന്മുഖിക്കാവുന്നതാണോ:

“ഭ്രാംണാരാക്കന്നതാരെന്നേംാട് ചൊഞ്ചിക്കിൽ താൻ
നാണവും പുണ്ട് മണ്ടം.....”

‘നാണം പുണ്ട് മണ്ടം’ എന്ന ഈ പ്രതിജ്ഞ പ്രത്യേകം അർത്ഥമായി ശരംലുമായിരുന്നു. വിലക്ഷണാലേംഗിക്കത്തോടുള്ള വിപ്രതിപത്തിയല്ലോ അതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതും?

ഇതേ ഉന്നാഭാവംതന്നെ മരായതരത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഒരു പ്രവണതയും എഴുത്തച്ചുവൻറെ കവിതയിൽ ഉടനീളിച്ചണ്ട് — പ്രസക്തമായാലും അല്ലെങ്കിലും, അതാളപ്രകരണങ്ങളിൽ അടിക്കടി സാരോപദശങ്ങൾ റാബ്ബന്യിക്കുക എന്നും. ആകെ ആ കവിതയാണുവദിക്കാം. വച്ചുനോക്കുന്നും, ഏതു വളരെ സാരോപദശങ്ങളാണും, എന്നുമാത്രം സത്യദർശനങ്ങളും തന്ത്രക്രമങ്ങളും മാണം! അല്ലെങ്കിലും അവന്നെന്ന ഉപദേശിക്കുന്നിടത്തെ ഏതാണും വാക്കെങ്കിലുടെ കവി ഇതു പ്രവണതയ്ക്കു സാധുകരണം നൽകുന്നണ്ട്.

“അദ്യ ഹിതം തവ വക്തുരുദ്ധരക്കുന്നായ
അക്കതളിരിലറിവു കിരയനുവർക്കേന്നറു—
ഇഷ്ടഭാനമൊക്കെ നീക്കേണം ബുധജനം
അതു ജഗതി കയറ്റു കയണാത്മനാം ധർമ്മമെ—
നാതോപദേശമജ്ഞാനിനാം മോക്ഷം.”

(സുന്ദരകാണ്ഡം)

ഈവിടെ എഴുത്തച്ചുവൻറെ ആത്മവത്തയുടെ ശരിയായ സ്വരം കേൾക്കാം. രാമാധനക്രമ തനിക്കു അവന്നരാധനംമാത്രമല്ല, ‘ഇക്കിസാധനം’എന്നതുകൂടം സമ്മതിക്കുന്നണ്ടും.

“ഗുരീരാമചരിത്രങ്ങളത്തിലും വിശേഷിച്ച
സാരമായൊരു ഇക്കിസാധനം രാധനം.”

(ആരണ്യകാണ്ഡം)

എതായാലും ഉപദേശത്രംഖ്യയതു എഴുത്തച്ചുവന്ന കവിയാക്കുന്ന കണ്ണാമത്തെ ഘടകം. അസ്ത്രാതെ, അതുവരെയുള്ള മറ്റൊരു പല കവികളുടെയും കാര്യത്തിലെപ്പന്തോലെ, വെറും വർണ്ണനാക്കാതുകുമോ വെക്കാറിക്കുള്ളൂടുകുമോ ആർഭാടപ്രിയമോ അലക്കാര ഫ്രിയമോ കൊമലും വന്നുണ്ട് രീവെച്ചു ലക്കയിൽ എറിഞ്ഞ

മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാമിനികളുടെ നാവിൻ്ത്രിപ്പോലും
എഴുത്തുപറ്റി കാര്യപദ്ധതി നടത്താതിരിക്കുന്നീലും:

“സുക്തത്തുറിത്തൈളം കാര്യമകാര്യവും
സുക്ഷിച്ച മെയ്യുകാശുണം ബുധജനം.”

(സുന്ദരകാണ്ഡം)

മാത്രമല്ല, രാവണനിൽനിന്ന് മാനംഗമേറു മനസ്പിനിമാങ്ങുന്ന അക്കത്താളിയ ‘തപോമയപാവക’നാണ് ‘അദ്യ രാജേ പിടി പെട്ടതു കേവലം’ എന്നും അവരെക്കാണ്ടു നിരീക്ഷിപ്പിക്കുന്ന ഒണ്ടും.

ഇത്തരം ഉപദേശങ്ങൾ ഇടയ്ക്കു തൊട്ടുകാണ്ടവേണ്ടി, മുമ്പ് സുചിപ്പിച്ചപോലെ, ചിലപ്പോൾ കാവ്യസംഗ്രഹത്തിന്റെയും കലാസംഖിയാന്തരിക്കുന്നയും നന്നത്ത് ഇഴകൾ വലിച്ചുപോട്ടി കാണം എഴുത്തുപറ്റുന്ന സങ്കോചമില്ല. ഭാഷ്യത്തസ്ത്രസ്ഥാപിതു നിന്തി, മുന്നയായ ശക്തിയെക്കാണ്ടപോലും അദ്ദേഹം ദീർഘമായി ധർമ്മപാഠം ചൊല്ലിക്കുന്നു:

“കണ്ണാടി കാണ്ണമോളവും തന്നടെ മുഖമേറും
നന്നനു നിത്രപരിക്കുമെന്തുയും വിത്രപുണം
മരിച്ച ജനങ്ങളാക്ക കുറഞ്ഞും പറഞ്ഞതീടും
മരിം തന്നടെ കുറമെന്നാറിയുകയില്ല.”

(സംഭവം)

എന്നാക്കുയുള്ള പ്രശ്നപ്പുമായ ആ നീതിവാക്യങ്ങളും, മലയാളത്തിൽ പരക്കേ പ്രചരിച്ചുകഴിഞ്ഞതിട്ടണും അതും. പരിത്യക്തയായ ശക്തി പാരവസ്ത്രസ്ഥാപിതുവും പായനതാണും ആ നീം നീതിവാക്യം മുഴുവൻ എന്ന കാര്യം ഒരു പക്ഷം പാലഞ്ഞ ഓർക്കമന്നണ്ടാവിക്കുന്നമാത്രം. കാളിഓസൻ ഈ സദർ

ക്രൈസ്തവ ശക്കന്തളിയെക്കൊണ്ട് എല്ലു പറയിക്കേണ, എത്രതേരാളം എന്നോക്കെ എഴുത്തച്ചൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കൊൻ വഴിയുണ്ട്. അതീൻ കലാഭംഗി അദ്ദേഹത്തെ സ്പർശിച്ചിരിക്കൊനും വഴിയുണ്ട്. എക്കിലും താൻ ആ സന്ദർഭം കൈകൊരും ചെയ്യേബാൾ, ആ കലാഭംഗിയുടെ സ്ഥാധിനശക്തിക്കും വഴിക്കൊണ്ട് സമ്മതിക്കേണില്ല എന്നതും അത്മവത്തപ്പേണ്ടി

ഈതു യുമെത്തുവോഴാണ്, ഇതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ടുന്ന മരീറായ കാര്യംകൂടി ഇവിടെത്തെനു പറയാമെനു തോന്നുന്നതും. എഴുത്തച്ചനും ഇംഗ്ലീഷ്‌കവിയായ ചാസരമായി സാദൃശ്യം കൂലിച്ച കണ്ണിട്ടുണ്ട്.¹⁷ ആ സാദൃശ്യത്തിനും എത്രമാത്രം വ്യാപ്തിയുണ്ടെനു പറ്റാഡലാച്ചിക്കേണ്ടിയിരിക്കേണ. അതിരിക്കേണ്ട ചാസരക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രൂട്ടിഷ് വിശ്രദിപ്പിച്ചാനകോശത്തിലെ പ്രഖ്യാതത്തിൽ ആ മഹാകവിക്കു ചേര്ത്ത് കാണുന്ന ചില വിശ്രദിപ്പണങ്ങൾ നമ്മുടെ മഹാകവി എത്രമാത്രം അർഹിക്കേണവെന്നും ഇവിടെത്തെനു ഒരു ചിന്തിച്ച നോക്കേണ്ടു ഫുസക്തമാവും. ചാസരദേ “ഡോയ്ലറ്റ്” ആൻറോ ക്രിസിഡ്’ (Troilus and Criseyde)യെ വിലയിക്കുന്നതിനേരു സമാപനമായി വിശ്രദിപ്പിച്ചാനകോശം എഴുതുന്നു: “ഈ സക്കീർണ്ണവീക്ഷണമന്ത്രു ചാസരദേ മഹത്ത്വത്തിനേരു മർക്കം. കാരണം, പ്രപഞ്ചത്തിലെ നമ്മതിനുകളിടെ സക്കിത്രഭേദാട്ട ഗാഡമായി പ്രതിപ്രവർത്തിക്കൊൻ ഇതഭേദഹത്തെ സഹായിക്കേണ. ഒരേ സമയംതെനു അപഹാസവും സഹിഷ്ണുതയും പുലർത്താൻ, അതിഭാവുക്കപ്പോ കൂടാതെ തെനു ആർപ്പത പുലർത്താൻ, അധുക്തികമാവാതെത്തെനു

17 “ഇംഗ്ലീഷ്‌സാഹിത്യത്തിൽ മേഖസറിനും വിസ്തൃതിയിനും ഉള്ള സമാനം എഴുത്തച്ചനു മലയാളത്തിൽ കൊട്ടക്കുന്നതിൽ തന്നെറിപ്പ്.”

—ഡോക്ടർ കെ. എം. ജോൾജ് ...സാഹിത്യവരിത്രം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെ. വണ്ണം 2. പേജ് 72.

ആറ്റുഭ്രാദീക്കാൻ, അസംബന്ധത്വാലിംഗങ്ങാതെത്തന്നെ ആകർഷണ രമക്കത് പാലിക്കാൻ, ജീവിതം സംശ്ലോചനം തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട അതിനെക്കുറിച്ചുാക്കു ശാന്തജായി വിചിത്രതയാം നടത്താൻ— എല്ലോ ഇത്തരേഹത്തെ സഹായിക്കുന്നു.”¹⁸ ഇവിടെ മറ്റൊരു ദാപ്പം യോജിച്ചുഡും വേണ്ടില്ല, ‘സഹാജ്ഞത’ എന്ന ആ അംഗം, അതിനെൻ്റെ വിപുലജായ വിവക്ഷണയിൽ, എഴുത്തച്ഛനും എത്ര തേരാളം യോജിക്കും?

ഇതിഹാസകവിക്കാക്ക പ്രക്തൃതിക്കെന്നതുപോലെ, പ്രത്യേക മായ ഒരു നില്ലുംഗതയും നീംപ്പുകൾതയും കാണും. രാമനം രാവണനം, ദ്യാവിജ്ഞിരനം സുരയാധനനം, എല്ലാഞ്ചും അവക്കുട്ടിക്കാനുള്ളിട്ടിയിൽ സംബന്ധിച്ചു. എതെങ്കിലും പക്ഷ പിടിച്ചു വാദിക്കുന്ന എടു അവക്കു പരിചിതമേയല്ല. “പിശാചിനം അതിനെൻ്റെ പക്കനവദിക്കുക” (give the devil his due) എന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ; അതും ഇതിഹാസകവികളിൽ ഇതാരം നിലപാടിൽനിന്നുണ്ട് പിറന്നതാണോ ആവോ ഇംഗ്ലാൻഡിലും പ്രക്തൃതച്ഛൻ നിലയിലപ്പീച്ചിരിക്കുന്നതും എന്നാലോപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടോ. അദ്ദേഹം രാമാടികളോടു സ്വാഖ്യമായും പക്ഷപാതിയാണോ; പാണ്യവാദികളോടും പക്ഷപാതിയാണോ. ഇക്കാര്യത്തിനും ഒരു ഉഭാഹരണംമാത്രം ഇവിടെ

18 “...This complex is the key to the quality of much of Chaucer's greatness, for it enables him to respond keenly to the mixture of good and bad in the world, to be at the same time satirical and tolerant, to be compassionate without sentimentality, cheerful without insensibility, idealistic without absurdity and to contemplate with serenity whatever life offers.”

ഒർക്കട്ടു: ശരദയന്തതിൽ പതിച്ച ഭീഷ്മൻ ഒരു തലയണ
ഡവണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ട്; സുധായാധനൻ ഒന്ന കൊണ്ടുകൊടുത്തു
—ഇതാണു സന്ദർഭം. എഴുത്തുപ്പെൻറു ഇംഗ്രെറി നോക്കുക:

“കമതി കുക്കലപതി സുധായാധനൻ വൈക്കാതെ
പട്ടതലയിണ കൊണ്ടു ചെന്നീടിനാൻ.”

സന്ദർഭത്തിണ്ഠൻ അതുവരുത്തിനു ഇവിടെ വൈരാതെ ഭൂരോധനൻ
എന്നമാത്രം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനു സമാജസം. എന്നാലും ‘കമതി’
എന്നു എഴുത്തുപ്പെൻറുവക വിശ്വേഷണം (ഇതിഹാസം) തുറഞ്ഞു
പ്പിക്കുവായി പററിപ്പോവുന്നതല്ലതാണ്.

“അതുചാരൂപാശ്രം സുധായാധനനാകിയ
നീചവേണാടാശ്രം തെളിഞ്ഞതയ്ക്കിച്ചെല്ലായ്ക്കു”

എന്നു അടയ്ക്കുത്തെന്ന ഭ്രാംപർവ്വതത്തിൽ. ഇങ്ങനെ ഈ സ്വ-
ഭാവം സാർവ്വത്രികമാണോ ചുഡകം.) തൊട്ടപ്പുറത്തു “അർജ്ജു
നന്ന നിർദ്ദേശിക്കുന്നോണോ: നേരത്തിരിച്ചും വിശ്വേഷണം
അവിടെ ഒരു വിശ്വേഷണമല്ല, വിശ്വേഷണങ്ങളിൽ ഒരു പരമ്പര
തന്നെ:

“വിശദതരംഗദയനമ വിജയതിന്റെനാം
പുന്നാരകാധിപനന്നനഞ്ജ്ഞനൻ.”

ഈ മനഃപൂർവ്വമല്ലോ? ഈ കവിയിടെ മനലിക്കമായ കാഴ്ചപ്പുട്ട്
പ്രതിഫലിക്കുന്ന കണ്ണാടികളില്ലോ ഈ വിശ്വേഷണങ്ങൾക്കും ഈ
ഭീഷ്മപർവ്വതത്തിണ്ഠന്തെന്ന അവസ്ഥാം, തന്നെ വിജയത്തിനു
ഡവണി അന്നത്രുഹം ധാരിക്കുന്ന ഏ.ക്കന്നേം ഭീഷ്മൻ പറയുന്ന
മഹാപട്ടിയും ഈ അർത്ഥത്തിൽ ശ്രദ്ധാസ്ഥമായിത്തോന്നി. “അതു
മറികു വയ്ക്കതിനു വിധിമത്തു ഓസ്സരോ!” ഭീഷ്മിടുക ഈ വാക്കുകൾ

വ്യാസംഹാരത്തിന് വിത്തഭാണ്ഡാക്കി ഓർക്കണം. അവിടെ
ഇങ്ങനെ കർശനവും നീർദ്ദയപ്പമല്ല അവ. അപ്പുൾ മകനെ
എന്നപോലെ ഭീഷ്മർ കർണ്ണനെ കൈനീട്ടി അദ്ദ്രോഷിക്കുന്നു.
(അർദ്ധമായ ആ റംഗം വിവർത്തനത്തിൽ വിച്ച് കളഞ്ഞതിരിക്കുന്ന
— കഴുംതന്നെ) എന്നിട്ട് കർണ്ണൻറെ ജീവിതത്തെയാകെ അവ
ലോകനം ചെയ്യാൻ സഹായകമായ ഒരു പൊതു അനന്തരീ
പ്രീക്ഷയും ചെയ്യുന്നു:

“ഒപ്പവത്തെപ്പുംയുംപുംകൊണ്ട്
കടക്കാൻ മെല്ല.....”

എന്തോടെരതിഹാസികതേജസ്സാണു് അപ്പോൾ ഭീഷ്മർ എന്ന
കമാപാത്രത്തിന് കൈവരുന്നതു്! എഴുത്തപ്പുൻറെ വിവർത്തനം
ആ വിതാനത്തിലെ ത്രഞ്ചിലു.

ഇതോടു ഉഭാവരണംമാത്രം. മുലവുമായി കരുതനോക്കു
ബോൾ ഇത്തരം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലും കാണാം. എന്നല്ല,
നമ്മുടെ ആളുകൾ ഇതിഹാസഘടനകളെയും കമാപാത്രങ്ങൾ
ലെയും തെരിഡിഖരിക്കാൻതാനു ഇടയാക്കിയിട്ടിട്ടു് എഴുത്തപ്പുൾ
എന്ന ആരോപണം പ്രത്യുഷമായോ പരോക്ഷമായോ ഉന്നയി
ക്കപ്പെട്ടിട്ടിട്ടു്¹⁹ എന്ന പരമാത്മവും വിസ്തരിച്ചുകൊ. അതു
തോളം കടന്നനോക്കുവോൾ ആ ആരോപണത്തിൽ കാനുണ്ട്
താനും.

ആ ആരോപണത്തിനു മറ്റപട്ടി ആവശ്യമാണെങ്കിൽ, കേന്നു
ഉള്ളി: എഴുത്തപ്പുൾ ഇതിഹാസഘടനകളെ അനുസ്ഥാകരിക്കുവോ
ഇടയ്ക്കിരിക്കി അപകർഷപ്പെട്ടതുക്കരന്നയോ ഒക്കെ ഉണ്ടായി

19 ‘രംജംകൺ’ത്തിലെയും മറ്റൊ പ്രവായങ്ങളിൽ ശ്രീ മഹാർ
ഉന്നയിക്കുന്ന ശാഖിപ്രാധാന്യം ഉഭാവരണം.

ക്കണ്ട്; കാരണം, അനും അതാബശ്യമായിരുന്ന എന്നതുതന്നു. കെരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികവൈദികമായിരുന്നു, ഇതിഹാസ പാളിട കേവല വിവർത്തനമായിരുന്നില്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്നം വിസ്തരിച്ചുകൂട്ടുന്നു. ആ ലക്ഷ്യത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം മാത്രമായിരുന്ന മറ്റൊക്കെയും. അപ്പ്, നല്ല ഒരിതയെഴുതുക മാത്രമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ വശ്യങ്ങൾക്കിൽ, വാല്ലീകി രാമാധാരമിരിക്കേ ആലുവ്യാതയരാമാധാരത്തെ അവലുംബിച്ചുതു തന്നെ നൃയീകരിക്കാൻ വയ്ക്കുന്നും അപ്പോൾ അതല്ല കാര്യം എന്ന വക്കന്നു. അനുമാകരണങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹത്തെ സംഖ്യാചിത്രിക്കേണ്ടതു വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യമണ്ഡായിരുന്നു. മല ധാരാളത്തുള്ള വാസല്യമാണും, ആ മകളിട ശോഭനമായ ഭാവി യെക്കരിച്ചുള്ള വ്യാകലപത്രമാണും, ഇതിഹാസകവികളിട നീല്ലും ഗതയേക്കാം എഴുത്തപ്പേൻ വകവെച്ചുതും. ആ ചാര്യൻറെ ‘സംഗ’ ഈ മകളുടുള്ള സ്നേഹത്തിൽനിന്നും സംഭവിക്കുന്നതാണും എന്ന മുഖക്കാം!

കൈ നീലയ്ക്കു പറയുന്നോരു കന്നാന്തരം പ്രചരണമായിരുന്ന എഴുത്തപ്പേൻറെ പരിണാമലക്ഷ്യം. മഹത്തായ എത്തു കവിതയാണും എന്നെങ്കിലും പ്രപരിപ്പിക്കാത്തതു്—പ്രത്യേകിച്ചും, പുഞ്ചപ്രതി ഭയുടെ കവിതയാണെങ്കിൽ? അതു പ്രകടമാവാതിരുന്നാൽ നന്നായി എന്നു പറമാവധി ആരീച്ചുകൂട്ടും. എഴുത്തപ്പേൻറെ പ്രചരണ മാവഞ്ഞ, പലപ്പോഴിം പ്രകടംകൂടിയായിരുന്നു. അന്നത്തെ ധാർമ്മികനവോമ്മാനപ്രസ്ഥാനത്തെ ബന്ധപ്പെട്ടതാണീ പിന്തിക്ക ബന്ധാശേ അതിന്റെ പ്രസക്തി ബോഖ്യപ്പെട്ടു.

ഇക്കാര്യം ഇതിൽ കൂടുതൽ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണ്ടതില്ല. വെരം സാഹിത്യംഗിയേക്കാം എഴുത്തപ്പേൻ വിലപ്പെട്ടു സാം സ്കാരിക്കലുതയായിരുന്ന എന്നും ഈംഗം സംഗ്രഹിച്ചുകൊ

ഇളക്ക്. അതിനാൽ അദ്ദേഹം അനവാചകങ്ങട മുഴുവൻം അമ്പാ രൂപായി. “താഴോട്ടു താഴോട്ടുതാൻ സ്വപ്നം ആരമായും പാരു മാ സാരസ്പതമായുരി പാനംനുചല്ലേ്” വീണ്ടും വൈലോപ്പി ഇളിയുടെ വരികൾത്തെന്ന ഉല്പരിക്കേട്ട്:

“വേച്ചവർത്തകാട്ടിനാട്ടിൽ വേദിയംവരയുമാ—
നാട്ടുത്തപ്പുനാറ്റ ശിശ്യരായെല്ലാവരം.”

അതിനേൻ്റെ ഫലമോ:

“ഭാരതത്തോളം വലുതായി കേരളം, പുത്ര—
ഭാഷയിൽ റാക്ഷപ്പെട്ട ചിന്തയും സാംസ്കാരികും
നീരണ്ണായ ഭാസ്യത്തിലു, മെതിഹാസിക-പ്രശ്നയി
പുരണ്ണായ ജനതയാൽ ചരിതാത്മമായും രാജ്യം.”

ഈ ‘ഭാരതത്തോളം വലുതായി കേരളം’ എന്ന ഭാഗം ഒന്ന വിശ ദീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്: മലയാളത്തിനേൻ്റെ സാംസ്കാരികാതിർത്തി വികസിപ്പിച്ചു, അതായതും ഇവിടത്തെ സാഹിത്യം അശായവും വിശാലവുമാക്കി എന്നാണല്ലോ ഉത്തിനത്മം. എഴുത്തപ്പുനുഡിന നമ്മുടെ എഴുതകിലും കവി ഇം നാട്വിട്ട് പുരത്തപ്പോയിട്ടുണ്ടോ—സംശയമാണ്. എഴുത്തപ്പുന്ന് എത്താനംനാരം കേരളത്തിനെ വെളിയിൽ എവരിട്ടെയ്യുമോ ദേശാടനം ചെയ്തായി കേരാവി യണ്ടുതാനം. അതെന്നായാലും, മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പ്രച റിച്ചിതന മണിപ്രവാളയുഗത്തിനേൻ്റെ ‘കടവട്ട’വീക്ഷണാത്ത കണ്ണേ ത്രിട്ടി വികസിപ്പിക്കാൻ, വിപുലമായ ഒരു ചതുരാഖാത്തെ നമ്മുടെ കണ്ണുഡിവിൽ തുറന്നുവെയ്യേണ്ട്, അദ്ദേഹം സഹായിച്ചു—അപ്പും മകളിടെ പ്രശ്നകൾ സഹായിക്കാറില്ലോ, അതുപോലെ.

ഇതെല്ലാം മൊത്താലോ പിശേഷ്യം തന്നെ, ‘മഹത്തു്’ എന്ന വിശ്വാശണാ അതിനേൻ്റെ തികഞ്ഞത അത്മത്തിൽ മലയാളത്തില

സീസിക്കുഗത്തിൽ എത്തക്കിലും കവിത അർമ്മാപണങ്ങിൽ, അതു എഴുത്തപ്പേരേറ്റാണ് എന്ന മനസ്സിലാവുന്നതും. സുദരം മെന്നോ ശാലീനമെന്നോ അതിനെ വിശദയിപ്പിച്ചേണാൽ; നമ്മുടെ വിശ്രദഭോധം പരിതാത്മകാവില്ല. അതും ഗംഭീര മാണം, ഉളാത്തമാണ്. മലയാഹലവും അരവിക്കടലും എഴുത്ത പ്രസ്താവനും ഈ നാടൻശ്രീ അതിർത്തികളായിരുന്നിരിക്കാം. എക്കിലും ആ അഫലത്തിൻ്റെ ഒന്നത്യും കടലിന്റെ അശായ തയം ഇവിടെതെ കവിതയിൽ സമ്മഖിച്ചുകാണാൻ എഴുതപ്പേണ്ടു കാലതേതാളം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. വടക്ക് ഗോക്കുന്ന് ശരം തെക്ക് കുമാരീദേവിയും എഴുതപ്പേന്നതും, കേരളത്തിൻ്റെ വാതിൽ കാത്തപോന്നിരിക്കാം. എക്കിലും അങ്ങനെ അപ്പറിയ്തും ഉപ്പറിയ്തും ഇംഗ്ലിഷാനില്ലെങ്കിലും ഈ നാടൻശ്രീ സാഹിത്യ തത്തിൽ അതിനന്തരപരമായ അല്ലെങ്കിലാക്കണം സഹലമായി സംങ്കരിച്ചുകാണാൻ എഴുതപ്പേണ്ടെന്ന് കാലതോശാളം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു.

ഈയുടെ ഉയരമെന്നം കടലിന്റെ ആഴമെന്നാമൊക്കെ എഴുതപ്പേണ്ടെന്ന് കവിതയുമാറിച്ചു വെരും അലക്കാരണഗാമിക്കവേണ്ടി മാത്രം പറയുന്നതല്ല. ആ കാവുന്നെല്ലാം കാര്യത്തിൽ അതു രണ്ടും അതുമാത്രം അന്തര്മാത്രം അഭ്യർത്ഥനപ്പെട്ടു. ഉജ്ജപ്രലമായ ശൈലി (grand style) എന്നോന്ന്, ഏല്ലാ നിലയ്ക്കും, മലയാളിക്കും നടക്കെ ഉഡാഹരിച്ചുകൊടുത്തും എഴുതപ്പേന്നായിരുന്നു. ഡോക്ടർ കെ. എസ്. എഴുതപ്പേൻ എഴുതുന്ന: “ഒരു നൃതനയഗ തത്തിൻ്റെ നാമിയാണ് എഴുതപ്പേൻ. പിൽക്കാലത്തും എതാനം നുറവാണ്ടുകളോളം ഇത്തന്നു പോരു ചെറുവായ കവിയും ആകൾ ഷിച്ചിട്ടില്ല. തുണ്ടാനു മാതൃകയാക്കാൻ നടത്തിയ പരിപ്രമാണ ഇതെ പരാജയം തുടർന്നു ദാശാസാഹിത്യത്തിൻ്റെ സമ്പത്തു വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടും. കിളിപ്പാട്ടവുത്തന്നും തികച്ചും നൃതനയങ്ങളായി

അന്നിലേക്കിട്ടും അറയ്ക്കു കെട്ടിപ്പും പ്രവാരവും നൽകിയതു്
എഴുത്തപ്പനാബന്നനരിനു സംശയമില്ല. വായനക്കാരൻറെ
ആശയെ അനുസ്ഥിതമായി നിലനിർത്തുവാനും എത്തു രസവും
ആവിശ്ചരിപ്പാനും പററിയ ഒരു ശൈലിയാണു് കിളിപ്പാട്ടി
അൻറു്. ഗംഗീരവും ലഭിതവുമായ എത്തു കാര്യവും അതിൻ
ഡംഗിയായി പ്രതിപാദിക്കാം. മിൻച്ചൻറെ കനത്ത് ‘എപ്പും’
ശൈലിയോടുപോലും കിടപിടിപ്പാൻ കയറ്റുള്ളതാണു് കിളി
പ്പാട്ടി.”²⁰

ഈ എഴുന്നതത്രയും പരമാത്മംതന്നെ. എക്കിലും ജപ്പിനു
തെക്കുണ്ടല്ലോ, ഈ കിളിപ്പാട്ടിൻറെ പ്രസ്താനസ്പദാവ
മഹനാതിനെക്കാഡു എഴുത്തപ്പനെന്നു പ്രത്യേകസ്പദാവാളുടിയാണു്
എന്ന തോന്തരം. ഇതു വിചാരിക്കണമോഈ, എഴുത്തപ്പനെന്നു തുടി
മാളി ‘കിളിപ്പാട്ടി’ എന്ന വിളിക്കണഞ്ചു വിശ്രഷിച്ചു് അതു്
ബോധത്താളുടുടക്കി വേണം എന്നും തോന്തരാണണ്ടു്. എന്നൊക്കെ
യായാലും ‘കിളിപ്പാട്ടി’നു കേരാക്കണമോ മലയാളിക്ക വേണേ
തിലേരു മാർക്കുവം അനുഭവപ്പെട്ടപ്പോവുകയില്ലെങ്കു എന്നാണു്
എന്നിക്ക പേടി എഴുത്തപ്പനെന്നു കവിതയു് അങ്ങനെ വേണേ
തിലയികകു ഭാർക്കുവം എന്നൊരുവരുംപ്പത കാണകയില്ലതന്നെ. കിളിപ്പാട്ടിപ്പത്താളിൽ എററവും പ്രമുഖം കേക്കയാണെന്നു്,
എതായാലും, യാദപ്പീകമല്ല. കേക്കയ്ക്കു ‘മയിലിൻറെ വാക്കു്’
എന്നാണെല്ലാ അത്മനിവ്വചനം. അതേ, എഴുത്തപ്പനെന്നു കിളി
പ്പാട്ടിൽ തുടക്കലും കേരാക്കണതു കയിലിൻറെ തുജനമല്ലെ, മയി
ലിൻറെ ആലാപംതന്നെയാണു് ജീവിതത്തിൻറെ കാർമ്മേശ്വാ
പൂതമായ ആകാശം നോക്കി ഒരു മഹാപ്രതിഭ നടത്തുന്ന
ആലാപം.

20 സംഘിത്യപരിത്രം പ്രസ്താനങ്ങളിലുടെ—വന്നും 7. പേജ് 425.

എന്നവെച്ചു്, അതു ശൈലി എന്തും ലളിതമല്ല എന്ന വിചാരിക്കുന്നതു്. വേണ്ടിട്ടു ലളിതമാവാൻമാത്രം വിധേയത്രുണ്ടോ അതു ശൈലിക്കും. അമധ്യാ, അതാണേപ്പോൾ മഹത്തായ ശൈലി യുടെ അവധിപ്രാരിധായ മാറ്റാഡും; അതു കവിയ്ക്കിമപ്പെട്ടു ടുക എന്നല്ലോതെ, അതിനു കവി അടിമാപ്പുടന്നതായി കാണുകയീല്ല. ഷൈത്രിഹാസികമായ ഒരു ലാളിത്യവും അഭിജാതമായ ഒരു ഗാംഭീര്യവും എന്തൊന്നു ദറക്കാവുന്നുശേഷിയിൽ കന്നായി കലാക്കന്ന എന്നരിധാൻ എഴുത്തുണ്ടെന്ന തൃതികളെപ്പോലെ അതു നല്ല മാതൃകകൾ മലയാളത്തിൽ വേറരക്കിട്ടാനില്ല.

“പാരതിൻ മല ചിറകിട വീണതുപോലെ”

(അഭ്യാത്മരാമാധാരം ബാലകാണ്ഡം —
താടകയുടെ പതനാത്തകൾിച്ചു)

“കടലോട്ടർ കരുതുമെങ്ക കടലോട്ട് സമാനശായ”

കാണായി പാണിയവനാർ പടക്കിട്ടും

.....

പല മലകളൊരുമായോട് മലകളോട്ട് പൊങ്കവതിനു

പാണതട്ടുകൾംപോലെ.....”

(ഭാരതം ഭീഷ്മപദ്മം)

ഇംവക കല്പനകളുടെ അനേകന്നും അത്മപുഷ്ടിയും ശ്രദ്ധിക്കുക —
അതോടൊപ്പും അത്പാരുണ്ടെന്ന ശൈലിശീൽ എത്ര അനാധാസ
മാധ്യാണം അവ ആവിഭവിക്കുന്നതെന്നാം. കേരളത്തിന്നെന്ന മടി
തട്ടിൽ താൻ കീഴക്കോട്ട് തിരിഞ്ഞെതിരെന്ന കവിത കറിക്കവേ,
തന്നെ മുന്നില്ലതാ മല; പിന്നിൽ കടലും. അന്തൊന്നു കന്ന മുന്നം
പിന്നം ദോഷങ്ങോഫേയും എഴുതാണിത്തുവരുത്തും ഒഴുകിയെ

തിരിയത്രപോലെ ഒരുപ്പിഷ്ടതയുണ്ട്, ഒന്നിവാര്യതയുമുണ്ട്, ഈ ഉപമകരംകൾ. 2 I

- 21 ഉംതാടക്കാനില്ല വേണ്ടാർ: കാര്യ കാർഖവക്കൻ. ഫറ്റനാമകിൽ സത്തിൻറെ കിർത്തപത്രാസ്ഥാനംസില്ല സാമീത്യപരിത്രാശിത്ത്. അതെ ശ്രദ്ധിന്റെ കൂത്രയാണെന്നു ഭേദപ്പെട്ടതാശിത്ത്. അതെ ശ്രദ്ധിന്റെ കൂത്രയാണെന്നു ഏതൊന്നുണ്ടെന്നു. (കേരളസാമീത്യപരിത്രാശിത്തം—വംശ്യം II ദാശം 3—പേജ് 544) എന്തോ, ഇക്കാര്യത്തിൽ തെളി വൊന്നും അവതരിപ്പിക്കേണ്ട ഏന്തിക്കില്ല. എങ്കിലും, കേരളക്കന്ന മാത്രയിൽ ആ കീഴ്ത്തനം, അതിൻറെ അനിരോധ്യമായ അതുബഗ്രവംകൊണ്ട്, താൻ എഴുത്തച്ചിന്റെ കഴരസസ്തതിൽ നോയാണെന്നു ബോദ്ധപ്പെട്ടതുംപോലെയാണ് അനുഭവം മുമ്പിക്കാണില്ല ആ ചുറ്റതിനാനുകൂലക്കാരായ ലാളിത്യവും അഭിഭരം മായ ഗാഡിലൈഡും ആ കീഴ്ത്തനത്തിനില ചീല സകലപ്പെട്ടിലെക്കിലും ദാശമുള്ളിട്ടിരിക്കുന്നു. സത്യമായ തത്പരവുംവായമുളിക്കുന്നുവോശരത പരമാനന്ദം അവതരിപ്പില്ല സന്ദർഭമാണ് ഇത്തുടയ്ക്കിൽ സ്ഥാരിക്കുന്ന ക്രയ ചാല്പം:

‘ഓ..എത്രപൂർവ്വത് കള്ളമിന്ന പ്രകാശവുമെല്ലാണില്ലോ’

ഒഭവകരണമില്ലായിരുന്നുള്ളവിൽ

വക്ഷിഗണം ഗതിയന്നുക്കണ്ട ഒക്ക തോഴ്ത്തു

രക്ഷിക്കുവെന്നടിക്ക; നാരാധരായ നമഃ.’

ഈവിടെ നിബന്ധില്ല ഈ നിഭർഗ്ഗനശ്ശമം എഴുത്തച്ചിന്റെ കവിത യുടെ നാശ നിന്നും ക്രമാന്തരപരം വെളീപ്പെട്ടതുണ്ട്. നില്ലുംനന്നും താൻ അഭേദപത്രാർല്ലോ അവലുംബിക്കന്നതിനെ “കാകൾ പറന്ന പുനരന്നാണെല്ലാ പോയ വഴിപോകുന്നപോലെ” എന്നപരമില്ലിട്ടതും (കാകൾ അന്നവും പരിക്കൊണ്ട് പരക്കന്ന കമ ദാരതം കണ്ണപാപ്പു താൻ പറയുന്നുണ്ടെന്നു നോക്ക); എന്നെന്നുക്കണ്ണംവിതംതന്നെന്നയാണ് ആന്നുള്ളാംകരമെന്ന കാര്യനാട്ടിനെന്ന

പാശ്വാത്യനീതുപക്കായ ലാൻഡാട്ടേറ്റ് ഒരു വാക്കുണ്ട്: കീളിക്കുടക്കംകാണ്ട് ഒരു സിംഹാസനം തീരക്കയില്ല. മുളന്തണ്ട് അതിരം ഫെർത്തുതിയാലും മുഖ്യമാണ് കാരാളമാവുകയില്ല.²² ഒരുവശത്തു് എഴുത്തപ്പേശംമാത്രം മുതികളിൽ മരവശത്തു് അങ്ക്

“കഴുംബവരത്തിൽ മശക്കതിനു തോന്നുകു—

തിനു മീതെ കണാപു സുവശിശ്ലൂനു”

എന്നപമിച്ചിട്ടും; പിറകേ എഴുപ്പാഴും വാഴംപിള്ളർന്നുതന്നു മരണാത്മക

“കത്തുനു ദർദ്ദംമുരഞ്ഞാടു പാൻപെന്നുയു സർപ്പംക്കനാക്കു”

എന്നപമിച്ചിട്ടും; ‘വബനും നൃക്കു റൈഡി....’ എന്നാരംഭിക്കുന്ന ഗംഭീരമായ വിരാദ്ധപ്പത്വം സുഖവിശ്വരിച്ചിട്ടും—ഈ ചിട്ട യെല്ലാം എഴുത്തപ്പേശം മുറിപ്പായി പരിഞ്ഞാതിരിക്കുന്നതായി വേജാ വിചാരിക്കാൻ? ഹരിനാമകീത്താന്തിരം കർന്നു തുറന്നിട്ടും അതിൽ ഇതു തുന്നരലക്ഷ്യമാക്കി എത്രാക്കും സഹായിക്കുമെന്നു സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സ്ഥാപിക്കാതെ വയ്ക്കു.

- 22 “A throne is not built of bird's nests; nor do a thousand reeds make a trumpet.” കവിതയിൽ മഹത്പത്തിരം ധക്ഷണമായി ലാൻഡാട്ടേറ്റു സിംബാന്തിക്കുന്ന മറാഗാഡവിജയം എഴുത്തപ്പേശം നോട്ട് ബന്ധപ്പെട്ടതി ചിന്തിക്കാവുന്നതാണ്:

“We may write little things well and accumulate one upon another, but never will any be justly called a great poet unless he has treated a great subject worthily. He may be the poet, the lover and the idler, he may be the poet of green fields or gay society, but whoever is this can be no more.”—Landor. (As quoted by W. H. Hudson—The study of poetry—An Introduction to the study of Literature.)

ഹത്തിനമുന്നണായ അങ്ങനെകം കൃതികളിലെവെച്ചു് ഒന്ന വിലയിരുത്തി നോക്കേണ്ടാലറിയാം, ഇതു വാക്കുത്തിരിൻ്റെ ശരിയായ പൊരുളില്ലോ.

അങ്ങനെ ഭാഷാസില്പിക്കാണ്ടു മാത്രമല്ല, ഭാവത്തുല്പിക്കും എഴുത്തപ്പുറൻ മലയാളകവറിതയുടെ പിതാവുതന്നെ എന്നു കയ്യതാൻ കഴിയുന്നാലും. ഹിമാലയത്തിനു് എത്താണ്ണാരേ നിരപ്പിലുള്ള കൊട്ടക്കികൾ ഒട്ടേറെയെന്നുമണ്ഡാവും: എന്നാൽ ഏററവും ഉയരമുള്ള ഏവററു്—അതു് ഒന്നമാത്രമേ ഉള്ളി. മലയാളത്തിലെ സ്ഥാസിക്കുവിതയുള്ളമത്തെ, ഏററവും ഉയൻ്ത് ശീവരം ഒന്നമാത്രം—എഴുത്തപ്പുറൻ.

കരിപ്പ്: എഴുത്തപ്പുറൻ കൃതികൾക്കു അന്നനായി പല പ്രസാധകരം അംഗങ്കം പതിപ്പുകൾ മുകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ. പലതിലും അല്ലെല്ലാമലക്കു പറാത്തരാജ്ഞമാർക്കു കണ്ണനും വരും. ഇതു പ്രസാധനങ്ങളിലെ ഉല്ലഭണ്ണങ്ങൾക്കു പ്രധാനമായും ഉപയോഗപ്പെട്ടത്തിയിരിക്കുന്നതു താഴെപ്പറയുന്ന പതിപ്പുകളാണ്:

1. അലബ്യാദാരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്—തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്ഥം ഭവാൺഡ് പ്രസിദ്ധീകരണം—സംസ്ഥാനപതിപ്പ് 1963
2. ശ്രീമഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്—എൻ. ബി. എസ്. പ്രസിദ്ധീകരണം—കന്നംപതിപ്പ് 1967.
3. മഹിനാമക്കീത്തനം—തത്പരീപികാവ്യാനത്തോട്ടുടർന്നു ദേശീകൂർ പബ്ലിക്കേഷൻസ്—രണ്ടാംപതിപ്പ് 1965.

രാമാത്തോഴിക്കുന്ന മനിപ്രവാളപ്രസാദം

കെ. പി. സദാനന്ദൻ, ഏച്ചുടങ്ങ

മലയാളപ്രസ്താവന

മനിപ്രവാളപ്രസ്താവന

സൗഹത്യം സാഹിത്യത്തിലും അപൂർവ്വാധികാരികൾ പ്രസ്താവനയിൽ സാര്ഥകരുമോ സാഹിത്യപരമോ ആയ ചില ചില ഭാഷാഭിജിത്തങ്ങൾ സന്തർപ്പണം സാധിക്കാവാവാണ്⁹. അവ തന്മീലുള്ള താരതമ്യവിവേചനങ്ങൾപോലും പലപ്പോഴും അസ്ഥാനത്തായെന്നിരിക്കണ. ഏകിലും അത്തിന്റെ കാലിക്കസത്തായ ചികിത്സക്കു മാറ്റിനോക്കിയാൽ ബാക്കിനില്ലെന്ന അംഗ ഷഠം ഉണ്ടായെന്ന വക്കം, നവമായ മരിറായ വളർച്ചയുടെ ആദി പീജിലുണ്ടായിട്ടും. മാർത്തണ്ടപ്രസ്താവനം ഒരു ദിവസം ഹനമാൻപാട്ട് മായി കരത്തുനാവക്ക്¹⁰, ചക്രേ, ഈ വസ്തു അംഗരീകരിക്കാൻ കഴി തെത്തനാവരിപ്പ്. നിശ്ചയവാസന അസ്ഥാവും വികലവുമാവു ദോഡാ നിശ്ചയകൾ സ്വന്തം വിലങ്ങുതടിയായി മാറന്നു. കനിൽക്കിനാ മരിറാനിലേവയ്ക്കുള്ള മാറ്റം പുള്ളബന്ധവിരുദ്ധത മായ ഒരു പ്രക്രിയയല്ല. അങ്ങനെയായാൽ അതു കുത്രിമമാവുകയേ ഉള്ളൂ. ക്രമാനസാരിയും സ്വന്താബികവുമായ പരിണാമമാണ്¹¹ അഭിലഘണിയമായിട്ടുള്ളതും. ഈ ക്രമാനഗതിക്കപ്പെട്ട അംഗരീകരിക്കാതിരിക്കുന്നിലിത്തം വിപ്പുവങ്ങൾ പരാജയങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടിട്ടും; പ്രസ്താവനയിൽ തക്കംവീണിട്ടിട്ടും.

ഭാഷാപരവും സാഹിത്യപരവുമായ പല പ്രസ്താവനിലും മെല്ലിനത വസ്തുക്കരം തെളിഞ്ഞുകാണും. സംസ്കൃതത്തിന്റെ

പദ്ധതിവും വ്യാകരണപരവുമായ എസ്റ്റ് ഫോബിഡ്യൂട്ടകളിൽ നിന്നും ഭാഷയെ മോചിപ്പിക്കേക്ക് എന്നതായിരുന്ന പച്ചമലയാള പ്രസ്താവനത്തിൻറെ പിന്നിലുള്ള ചോദകങ്കൾക്കി. ഉംഗത നിശ്ചയവും യാമാത്മ്യവിട്ടുവരുമായ സ്ഥാതന്ത്ര്യപ്പെട്ടു മാതൃമായിരുന്ന അതും. തന്റെലും ഭാഷാപരവും സാഹിത്യചരവുമായ വളർച്ചയിൽ സ്വയ്യീപരമായ പക്ഷ വഹിക്കേന്നതിൽ അനീവാര്യമായ പരാജയം അതിനും സംബന്ധിക്കേക്കയും ചെയ്തു. വളർച്ചയെന്ന വസ്തുതയെന്ന നിശ്ചയിക്കേക്കയായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു പ്രസ്താവനക്ക് അനുസ്ഥാനാധികാരിയായാൽ ആവശ്യമില്ലാത്തവിധി പൂർണ്ണത ഫൂഫി ചീരുന്നു ഭാഷ എന്ന സകളുമല്ലെങ്കിൽ അതിനുണ്ടിപ്പോന്നും

പുരോഗമനസാഹിത്യം ആവിർഭവിച്ചതു സാഹിത്യത്തിൽ നൂതനമുല്യങ്ങളുടെ അനുലൂപ്പവേഗത്തെ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു. ജീവിതപ്രാണമായ സാഹിത്യത്തിൽ ജീവിതത്തിലെ പരിണാമവിശേഷങ്ങൾ അലമാലകൾ സ്വയ്യീകരിക്കേണ്ടതിൽ തക്ക മീലു. ആദ്ദേഹസ്വഹരണം സാഹിത്യത്തിനു കണ്ണകോടാലിയാ എന്നു ധാരണയും സ്ഥാനമില്ല. ജീവിതത്തിൻറെ പുനഃസ്വയ്യീകരണം സാഹിത്യം പരിത്രമിച്ചപോയിരുന്നു. എന്നാൽ ‘കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി’ എന്ന സിഖാന്തംപോലെതന്നെ അനാശാസ്യവും അപകടകരവുമാണും ‘കല സൗഹത്തിനുവേണ്ടി’ എന്നതും. പുരോഗമനപ്രസ്താവനത്തിൻറെ അപചയയശ ആരംഭിച്ചതു പുരോഗമനമാത്രം സാഹിത്യത്തിൻറെ മാനദണ്ഡമായി മാറിയപ്പോഴാണും. സാഹിത്യത്തിലുടെ ഉന്നീറിഞ്ഞിയ പുരോഗമനാശയ ഒപ്പം സാമൂഹ്യരംഗത്തു പുതിയ ചെതനയുപാധിക്കും സ്വയ്യീച്ചു. ഒക്കെ ജീവനുപരമെന്ന നിലയും കാലങ്ങൾവസ്തുകളുടെ സംബന്ധമലമായണവുന്ന പരിണാമവീഡേയയത്പരം കലയെപ്പുംബന്നും ചേടുത്തോളം പരമധാരമാത്മ്യമാണും. അതിനാൽ സൗഹത്തിൽ പുതിയ ചുട്ടു ചലനവുമണ്ണാക്കിയ ആശയാനപ്രവേശം പുരോ

ഗമനസാഹിത്യത്തിൻറെ ആരോഗ്യകരമായ ഒരു വശമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിൻറെ ശുദ്ധ പുരോഗമനാംഗത്തിൽമാത്രമായി മാറിയതു നിശ്ചയാത്മകമായ ഒരവശത്തെ കാണിച്ചതുണ്ട്. ഇവയിൽനിന്നും ഉന്നിക്കിട്ടുന്ന വസ്തുക്കൾ ഇതാണോ.

ഒന്ന്: നിലവിലെല്ലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളോടോ ആശയ വിശേഷങ്ങളോടോ ഉല്ലാ അസംസ്കृതി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു ഭാവ നാശനുമായ നിശ്ചയാത്മകത്പന്റെകാണാവുക്കു.

രണ്ട്: പരിവർത്തനാം, സ്ഥാനവികവും പാരമ്പര്യാന്തരം യാമാകത്തക്കവിയം, നിലനിന്നാഫോൺവായം കടനാവങ്ങനാ വയമായ മുല്യങ്ങളിടെ സമന്പര്യം സാധിക്കണം.

മന്നിപ്പുംപ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു കിളിപ്പാട്ടപ്രസ്ഥാന തത്തിലേയും കടനാഫോകാൻഈ ഭദ്രമീയ പടവുകളിലാണോ ഇവയെന്ന തോന്തരം. ഒന്നു മറേതിൻറെ പരിപൂർണ്ണനിശ്ചയമാണെന്നു പറയുകവും. ബാഹ്യമായ ആകാരവിശേഷങ്ങൾ അംഗത്വമെന്ന ധാരണയും കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടണാവാം. പുതിസ്പീകർണ്ണാം, വ്യാകരണസവിശേഷതകൾ തുടങ്ങി കിളിപ്പാട്ടിൽ കാണുന്ന സംസ്കൃതത്തെതരമായ പ്രത്യക്ഷകളും മാംസനിഖലവും മലീമസ വുമായ ല്രക്കിക്കേശത്തിനെന്നതിനെ അതിൽ ആവിഷ്ടമുള്ളതുമായ അലാക്കികാന്ത്രികളും അത്തരം ധാരണകളെ പ്രഖ്യാപിയിട്ടുണ്ടും. ഒരു ചെടിയുടെതന്നെ വേങ്ങം പൂവും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ദിനവും ബന്ധപ്പെട്ടിരുമായി കാണപ്പെടുന്നതുപോലെ, ഇടയ്ക്കുള്ള വികാസങ്ങൾക്കെല്ലാം വിസ്തീര്ണം ആദ്യത്തെ ക്രമാനുസരിച്ചാണുണ്ടാവും. തന്മീലും പ്രത്യക്ഷമായ വ്യത്യാസങ്ങളിൽമാത്രം കണ്ണു പാതിക്കുന്ന ഉപരിതലപുർണ്ണമാത്രമായ അറിവാണും നാമേ പലപ്പോഴും വഴി തെററിച്ചിട്ടുള്ളതും. സാഹിത്യപരവും സാമൂഹ്യമായ പൂർണ്ണല്പുംപ്രസ്ഥാനും നിശ്ചയം എഴുന്നുംപോരുത്തികളിലെ പ്രധാ

നാംശമാണ്. പക്ഷേ ആ നിശ്ചയം നിഷ്പദത്തിൽമാത്രം കരു അംഗില്ലാതെ പുതിയ സ്വയ്യിയിലേജ്ഞു തിരിത്തു എന്നതാണ് ശ്രദ്ധാപ്നംബാധ കാര്യം. ആ പരിവർത്തനതെ അപപ്രൈറ്റത്തിയ ഐ.എ.എൽടിട്ട രാസപ്രക്രിയയിലാണ് എഴുത്തച്ചുൻ്ന ധാമാ ത്മ്യബോധവും ഭാവനാഭേദവും തെളിഞ്ഞകാണന്നത്. വിള രതയിൽ പറന്നാൽ എഴുത്തച്ചുൻ്ന പെക്കിളിക്ക കുടകാല തതിന്റെതായ ചീറകകളിം സ്പര്ശിശ്ചന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നു നിഷ്ടുപ്പുപരിശോധനയിൽ വെളിപ്പേട്ടന്നതാണ്.

മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തകൾിച്ചുജ്ഞ ചീന പരിത്വാവ സ്ഥകളിട്ട പ്രയോക്തൃലം രണ്ട് ഭാഷകൾത്തുംഭാഷാധ സം ഭ്യാഗം എന നിലയിൽമാത്രം പരിശീതപ്രൈറ്റത്താവുന്ന കണ്ണലു. ഭാഷയിലെന്നപോലെ നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിലും അതിന്റെ പാദ മുദ്രകൾ തെളിഞ്ഞകിടപ്പുണ്ട്. ഉദാസീനമായ പഠനത്തെ സ്ഥാലുംകൊണ്ടു മുല്യംകൊണ്ടു ആത്മം അതിവർത്തിക്കണം. കൊല്ലറിപ്പം ഒന്നത്തൽ അഭ്യുപരേയും ശതകങ്ങൾ മണിപ്ര വാളംശാഖയുടെ പ്രഭാവകാലംതിന്റെ അതിത്തികളായി കണ ക്കാക്കണം. എഴുത്തച്ചുന്നശ്ചേഷവും മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്പാസിനം നിലനിന്നിട്ടുണ്ട്. വെണ്ണണിയിലും ഇങ്ങനെതലജ്ഞ വജ്ഞത്തോളിലും അതിന്റെ ശാഖകൾ പറമ്പിച്ചുന്നില്ലെന്നുണ്ട്. പ്രഖ്യാതങ്ങളായും സന്ദേശങ്ങളായും ഒററ്റോക്കങ്ങളായും ലഹര കാവ്യങ്ങളായും ഒരു കൂതികൾ മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിൽ വാർന്നവിന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവയ്ക്കാതെ കേരളത്തിലെ പല ക്ഷേത്ര ഔദ്യോഗിക്കളും ദേവന്മാരക്കുറിച്ചു കേതിരിസം നിരിഞ്ഞ പല സേണ അംഗളിം ഇവയുടെ സംഭാവനയിൽ പെട്ടു.

മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനം രണ്ട് സംസ്കാരങ്ങളിട്ടെ സകരത്തി ന്റെ പ്രതിഫലംകൂടിയാണ്. അത്രുംസംസ്കാരം ഭാവിയസം സ്കാരത്തിനം ഭാവിശ്ചസംസ്കാരം അത്രുംസംസ്കാരത്തിനം വിഭ്യാദ

മായി വത്തിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അവയുടെ ഏതുക്കുചക്കായി ഉണ്ടായുന്നതാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനം. ഒരു സംസ്കാരം മററെതിന്റെ കാഞ്ചുവട്ടിലായിരുന്നില്ല. ശത്രുതയും സംഘടനവമല്ല, പ്രത്യേക സഹിഷ്ണുതയും സംഹാർദ്ദൈശ്വരാജാം അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതം രേഖപ്പെടുത്തുന്നതും. ഭാരതമാസകലാ നടനാക്കാൻഡി അന്ന ആരുസംസ്കാരവ്യാപനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗംമാത്രമായിരുന്ന കേരളത്തിലെ ആളുപ്പാവിധിസകലവനും. നന്ദതിരിമാരാജാം ഈ സംസ്കാരികസകലവാത്തിന്റെ നേതൃത്വം ഏററെടുത്തകാണ്ണ നീതും. എന്നാൽ ഇതരദേശങ്ങളിൽ കാണാത്തവിധി സുദിശ്വം മുഖ്യാർഥമായിരുന്ന ആ ബന്ധം ഇവിടെ. സ്വകീയമല്ലാത്ത തത്ത്വം വജ്ജ്യവും നിന്ദ്യവുമാണെന്ന് ഭൗതികാണ്കാണോ എന്നാണിയില്ല, ആരുസംസ്കാരസ്വാധീനത്തെ തജ്ജിപ്പിരയാനാജാം പലങ്ങം മുതിന്റുകാണ്ണന്നതും. ശവേഷണവും പുജ്യവും യുക്തിവോധവും അനുസ്ഥാനമായും അനുസ്ഥാനങ്ങളോടും അനുസ്ഥാനങ്ങളോടും ഓപ്പം ഇൻഡ്യൂസ്റ്റ്രിയം അനുസ്ഥാനങ്ങളോടും പരിഷ്കാരം ചെയ്യുന്നതും വളർത്താനുള്ള ഉപാധിയായിത്തീരുന്നതു പരിഷ്കാരത്തിനും അനുസ്ഥാനങ്ങളും ഉടയാക്കുന്നതും. നിഘ്നയംകൊണ്ടും ആരുഭാഷയോടും ആരുസംസ്കാരത്തോടും നാശംള്ളൂ കടപ്പാടും ഇല്ലാതായി പ്പോക്കാണമില്ല.

സ്വയം അഭിജാതരായി കരത്തുകയും അനുഭവരെയെല്ലാം അവ അഭ്യന്തരാട നോക്കിക്കാണുകയും ചെയ്തു എന്നതാജാം നന്ദതിരിമാക്കൽത്തീരായി ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടുന്ന ആക്ഷേപപാ. വേദപഠനം കൊണ്ടും വിദ്യാജ്ഞനംകൊണ്ടും, മനസംസ്കാരം സ്വഭാവത്തും ഏന്നിവയെക്കാരം അധകാരവും ആവശ്യമാന്ത്യതയും നേടിയ അല്ലവും കളായ ഭ്രാമണങ്ങും കാര്യത്തിൽ ഇതു ശരിയായിരിക്കാം. വിദ്യയിലും സംസ്കാരത്തിലും താണപടിയിൽ വത്തിക്കണവനോടും ആഭിജാത്യാസ്യരായ ഏവയും അനവത്തിച്ചേര്യ്ക്കാം

വുന്ന കൈ നടപടി എന്നതിൽ കവിതയെ പ്രാധാന്യം ഇതിനു നല്കുന്നതിലും ദ്വാവിധിക്കുന്ന പുരോഗതിയിൽ ബ്രഹ്മണർ അസൃഷ്ടാലുകളിൽ അവക്ഷേപിക്കുന്ന വിദ്യാഭാനം ചെയ്യുന്നതിൽ വിഴുവക്കു യിരുന്നു എന്നൊരാക്കുപറമ്പിലും⁹. വേദവിദ്യുക്കു കാര്യത്തിൽ ഇതു തീരുത്തും ശരിയാണോ. ആചാരബഹിലമായ ഏതു സൗഹ തതിനും താദുരമായ മുൻധാരണകളിൽ മിതമുഖംബാധാവുമണ്ണായി റിക്ഷം. ഈ ആക്ഷേപത്തിൽനിന്നും ബ്രഹ്മണരെ വിഴുക്കരാക്കുന്നതു വേദമൊഴിച്ചുകൂട്ടുവിദ്യകൾ ഭാവിഡാരും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന തിൽ അവർ കാണിച്ചു താല്പര്യത്തെ മുൻനിത്തിയാണോ. ആരു ഓഷധിലെ ഉന്നതമായ ചിന്തകളിൽ സ്ഥാപിക്കുന്ന ധാരാളമായി ലഘു യാളികളെ പരിചയപ്പെടുത്തിയതു¹⁰ അവരാണെല്ലാ. അതിനു വക്ഷേ പുതിയ കൈ ഓഷധ കണ്ണഭേദങ്ങളിവന്നു. അതു മണിപ്രവാ ഉമായി വികസിച്ചു.

കേരളീയബ്രഹ്മണർ സംസ്കൃതപഠനത്തിൽ ഒട്ടും പിന്നോ ക്രമായിരുന്നില്ല. തത്പച്ചിന്തയിലും കാവുസിലബിയിലും ഒന്നത് രാഹമാരാപ്പോലും അവർ അധികരിച്ചിരുന്നു. വിവിധങ്ങളായ വിജ്ഞാനശാഖകളിൽ അവർ കനത്ത സംഭാവനകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ടോ. മീമാംസ, വേദാന്തം, വ്യാകരണം, വൈദികം, ജ്യോതിഷം എന്നിവയെ ആസ്ത്രമാക്കിയുള്ള നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃത ഓഷധിലുകു കേരളീയക്കു ലഭിച്ചു. അതിന്റെ വല്ലപ്പും കാണിക്കാൻ കൈ പട്ടിക തള്ളാറാക്കണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാഹിത്യ പരമായ സംഭാവനയാണോ കൂടുതൽ മതാപ്പൂർവ്വവാക്കുന്നതു¹¹. സാഹിത്യത്തിന്റെ വിവിധമേഖലകളെ അതു¹² അഭിസ്പർശിക്കുന്നു. നാടകക്കമ്പളിൽ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ സാന്ദേശങ്ങളിൽ സ്നേഹത്താലുകളിൽ അവയിൽ കാണാം. ആശ്വര്യമുഖ്യമാണെന്നീ, തപതീസംവരണം, സൗഭാഗ്യനഞ്ചയം തുടങ്ങിയ നാടകക്കമ്പളിൽ കൂട്ടുവിജയം, ഉത്തരവെന്ന പാലം, രാമചരിതം തുടങ്ങിയ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ മുക്കുണ്ടും,

ദ്രോസദേശം തുടങ്ങിയ സദേശകാവ്യങ്ങളിൽ, പുല്ലാരതചന്ദ്രം, കാഗവതചന്ദ്രം തുടങ്ങിയ ചന്ദ്രക്കളിൽ തിണ്ടിക്കണ്ണാതുരം നാരാധരിയിം തുടങ്ങിയ സ്നേഹത്തുകളിൽ എക്കാലത്തും ആരാധകരുടുകൾ അകർഷിക്കാൻ പോന്നവയാണ്.

പക്ഷം, സംസ്കൃതതാന്ത്രിജിതനരാധ ഭാവിപ്പിക്കാമാനുജന തയ്യും ഇവകൊണ്ടതുപ്രയാജനം? നമ്മുടിരിമാർ സംസ്കൃത വിഭ്യാസം പ്രവരിപ്പിക്കാൻ ആയിട്ടും തുടങ്ങി; അതോടെ കൊപ്പം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തികളെ പരിപ്പാപ്പെടുത്താനം. ദേശാശ്വരം ദേവാശ്വരം ധമാർഹം ത്രട്ടിയിണക്കി ഉം വിജന്മാനശാഖകൾ മലയാളികൾക്ക് ശരിക്കും പരിപ്പാപ്പെടുന്നതു മനിപ്രവാളകവികളിടെ ആഗമത്താടകയാണോ പറയാം.

ദേവദിഷ്യയോടുള്ള ആദ്യപക്ഷപാതം എറക്കാലം തുടന്നു കുന്ന ഏന്നതു ഒരു വസ്തുതയാണ്. അധ്യാത്മകാർപ്പോലും സംസ്കൃതത്തിൽ കുതികരി രചിക്കുന്നതു എന്തുണ്ടായി കുതിയിരുന്നോ ഏനു സംശയിക്കാം. പ്രശ്നവും ഗഹനവുമായ വിഷയങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ കൈകാല്പ്പം ചെയ്താലേ സമഗ്രത കൈവരു ഏന്നാണ് അതെന്നും നിമ്മിത്തിയുടെ അടിരേഖയുക്കു കിൽ മുരിമാനത്തിനീൻറും ഹാണിയിത്യഗവ്യിനീൻറും ഉഭാവരണമായി അതിനെ കണക്കാക്കിയാൽ മതിയാക്കി. മനിപ്രവാളത്തിൽ കാശയുള്ള പ്രായാന്തം ഉന്നിപ്പുറയുന്ന ലീലാതിലകകാരൻതന്നെ സംസ്കൃതമാണ് തന്റെ മാഖ്യമമായുംപ്രയോഗിക്കുന്നതു. സാഹിത്യപഠനവാനന്നീൻറും കെ. എം. പണിക്കര ദേശം മറ്റൊരു ഇന്ത്രീഷ്യലാശയിലുള്ള അവതാരികകളിൽ ലേവന്ന ഒഴിം നാം കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്. പഠിച്ചവരുമാർക്കും ഭാഷയെ സ്വാശയപ്രകാശനത്തിനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി എന്ന മാത്ര

മാണും അതിന്റെ അത്മം. സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അശായജന്മാനം നേടിയ നമ്പുതിരിമാർത്തനെ മലയാളം അശയിൽ കാവ്യരചനയും മറ്റൊന്നും നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. തുണ്ണിഗാമാക്കന്താവാണും ഇതിനും ഉത്തമോഭാഗരണം. അതുകൊണ്ടു മലയാളംാശയോട് നമ്പുതിരിമാർ അനുബന്ധിച്ചുവന്ന മനോഭാവ തന്ത്രങ്ങൾിൽ ചിലക്കണ്ണും ആക്ഷേപവും കരതലോടെ വീക്ഷിക്കേണ്ടതാണും.

ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തെ ആദ്യസംസ്കാരം അധിവാതിപ്പിച്ചു എന്ന തെററിഖാരണാധാരം എഴുത്തപ്പേരെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതു വ്യാഘ്രങ്ങൾ അടിയിൽപ്പോലും കാണുന്നതും. പഴം ജപിച്ചു കൊടുത്തും മറ്റൊന്നും എഴുത്തപ്പേരു അപകർശപ്പെട്ടതുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടന്നതായി പറയപ്പെട്ടുന്നതിനെ ദിവവിലക്കെട്ടു കാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതിഹ്യങ്ങളുടെ പിറവി പലപ്പോഴം ഉപജാപവുത്തിയുടെ ഫലമായിരിക്കും. ഏതിഹ്യങ്ങൾ മിക്കതും പ്രചരണപരമായി കാണുന്നതും അതുകൊണ്ടാണും. സത്യത്തിന്റെ ഒരുംശം അതു സൂക്ഷ്മിക്കാതെയിരിക്കുന്നമില്ല. ആദ്യന്തരവും ബാധ്യവുമായ തെളിവുകളും അടിസ്ഥാനമാക്കി ബ്രാഹ്മണക്കും എഴുത്തപ്പേരാട്ടണായിക്കുവെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന വൈരാഗ്യവിദ്വേഷങ്ങൾക്കും ഉപപത്തിയുണ്ടോ എന്നു നോക്കാം. ഗവേഷണമല്ലമായുടെ അഭിപ്രായലുക്കന്ന ഒപ്പേളെ അംഗീകരിക്കുന്നതിനുശമ്പു കവി അക്കാദ്യത്തെക്കുറിച്ചു എന്നെന്നുകൂണിലും സൂചിപ്പിക്കുന്നവേണ്ടാ എന്നു നാം ആരാധ്യങ്ങൾ താണും. എഴുത്തപ്പേരു കുതികളിൽ കരിട്ടും ബ്രാഹ്മണരോഗങ്ങളും ഉള്ള തായി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണരോഗങ്ങളും അദ്വാഹത്തിന്റെ മനോഭാവം കുതികളിൽ പ്രകാശിതമായിട്ടുണ്ട്. അതാകട്ടേ സ്ത്രിപരമാണുതാനം.

“കാരണാനുത്തമാരം ബ്രാഹ്മണരകട ചര—
ണാത്മാംഖുജലീന പാംസുസഭവയം മമ
ചേതോദർപ്പണാത്മിന്നർ മാലിന്യമെല്ലാം തീര്ത്ത്
ശോധനചെയ്യോടുവാനാവോളം വാദിക്ഷന്നാം.”

ഇങ്ങനെ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രി രാമാധാരത്തിലും കാരത്തിലും കാണാ
വുന്നതാണ്.

എഴുത്തപ്പെന്ന സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചതു് ഒരു ബ്രാഹ്മണ
നായികനു എന്ന ഏതിഹ്യവും ഇവിടെ സ്ഥിതവ്യമാണു്.

എഴുത്തപ്പെന്നകൾിച്ച പരിപ്പേട്ടന ഒരു കമ്മൽം ഇം
വിഷയത്തിൽ അനുകൂലധാര തെളിവു നല്ലോ. എഴുത്തപ്പെന്ന
കരികൾ ചീറകൾ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ അതു ദേശത്തിന്നർ പ്രശാ
ന്തരമണ്ഡിയതയിൽ ആകുഞ്ചുനായി അതു ബഹുലം നാലായിരം
പണ്ണത്തിനു ചെന്നതിൽ മന്നാടിയാരോടു വാൺ എന്ന പരി
പ്പേട്ടനോ. അവിടെ ഒരു ശ്രീരാമക്ഷേത്രവും ശ്രീവക്ഷേത്രവും
പണ്ണിക്കഴിപ്പിച്ചു. പറമ്പേണ്ണോളം മംഡലോളം നിന്മിച്ചു. അതു
ബ്രാഹ്മണക്ക് താനംചെയ്യുകയും ചെയ്യുവാതു. ഈ ശരിയാണെന്ന
കുറി ബ്രാഹ്മണരോടു് എഴുത്തപ്പെന്നകായികനു ബഹുഭാന്നാദര
ഘോഷണ വേരെ തെളിവു് ആവശ്യമില്ലതനെന്ന.

ഈയും വിശദമാക്കിയതിൽനിന്നും താഴെ പറയുന്ന നിബന്ധനയിൽ എത്രതിച്ചേരാം.

കൗം: അരുദുംവിഡിസംസ്കാരസകലനവല്ലായണ്ണായ
മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനം സംസ്കൃതദാഷ്ടയിലുടെ കൈകാര്യം
ചെയ്യിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ സംഖാന്ത്യാനയ്ക്കു് അഭിഗ്രഹമാക്ക
വാൻ കാരണമായി. (സാമാന്യങ്ങളുടെ എന്ന പ്രയോഗം വിദ്യാ
ഭ്യാസം ഗോട്ടാനൊത്ത ഒരു ടെരിമിത്വപ്പെട്ടതമാത്രം കണക്കിലെ
ചുരുക്കെങ്ങോണെന്നു യരിക്കണം.)

രണ്ട്: മൺിപ്പുവാഴപ്പുസ്ഥാനത്തിൻറെ കാരണക്കാരം ആരാധകരായ അരുന്ധതാരിൽനിന്നും അദ്ദോഹണനായ എഴു തത്പ്രക്ഷേപണം എഴു സ്താപിവനു എന്ന ചരയപ്പെട്ടുന്ന അപവാദങ്ങൾ ഒരു അടിസ്ഥാനം സംശയാസ്പദമാണു്.

മൺിപ്പുവാഴപ്പുസ്ഥാനത്തിൻറെ സ്വന്തപ്പും സ്വഭാവപ്പും മനസ്സിലാക്കിവാൻ ‘ലീലാതിലക’ത്തെപ്പോലെ സഹായകമായ മരീറായ ഗ്രന്ഥമില്ല. മൺിപ്പുവാഴപ്പുസ്ഥാനം മലയാളഭാഷ യുടെയും സാഹിത്യത്തിൻറെയും വളർച്ചയിൽ വഹിച്ച പക്കിനെ അതു പ്രത്യേകംപ്പെട്ടതുതനാ. മൺിപ്പുവാഴരീതി കേരളത്തിലെ മാത്രം പ്രത്യേകതയാലുകില്ലോ ഈ ദേശത്തിലെപ്പോലെ മരീറാ റിടത്തും അതു വേത്തുനക്കോ തശ്ചവള്ളക്കുന്നോ ചെള്ളിട്ടില്ല. മാത്രവുമല്ല, സംസ്കൃതപദബിയും സ്വഭാഷാരീതിയെ തുറി മമാക്കിത്തോക്കിന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു് ഒരു പരിഹാരസസ്യവക മാധ്യാണു് അനുവദേശക്കാർ അതിനെ കരതിവന്നതും, ടീർഖമായ അതിൻറെ കാലയളവും പ്രതിഭാഗാലികളിൽനിന്നും അതിനു കിട്ടിയ പരിലാളനവും സാമൂഹ്യവികാസത്തിൻറെ ഒരു പ്രത്യേക ദശയിൽ കേരളത്തിനും ആ പ്രസ്ഥാനം നല്കിയ നേതൃത്വത്തിനും സേവനത്തിനും ഉള്ള സാമ്പൂർണ്ണമായ ഗവേഷണങ്ങളെല്ലാം ആധാരമാക്കുന്നതുകൊണ്ടോ വികലമായി സ്വന്തപ്പെട്ട ധാരണകളെ തിരത്താൻ തയ്യാറിട്ടുത്തുകൊണ്ടോ എന്നറിയില്ല, മൺിപ്പുവാഴപ്പുസ്ഥാനാശതു തുറിമമായ ഒരു പദ്ധതിയായി വക്കു തെളിയിക്കുന്നതും നമ്മുടെ ഗവേഷണവും യുടെയും നിരുപണ ധർമ്മത്തിൻറെയും നല്ലോരംശം ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടതും.

മലയാളവും സംസ്കൃതവുമെന്നപോലെ ലോകത്തിലെ ഏതെങ്കിലും രണ്ട് ഭാഷകൾ ഇതുവും ഗാധമായ ബന്ധം പുലർത്തിയിട്ടുണ്ടോ പറയാനാവില്ല. പദബിന്ദുത്തിൽ കവിതയും വ്യാകരണസവിഗ്രഹതകരംകൂടി സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും മല

ബാളത്തിൽ കടന്നവന്നതിനെ ഒരു പ്രതരാഷ്ട്രാലിംഗനമായി ഗണിക്കുന്നവരുംഡാകാം. അതുംബന്നും ദാർശനകൾവുംതും കര്ത്തവ്യ വിഴുഡായിപ്പോകുന്ന റക്ഷാകർത്തുംബന്നും ഇത്തരം മുള്ളു ഉം വരിക്കുന്നതും എന്ന കരുതുന്നതാണു് യുക്തം. പരിഡി വിസ്തരിച്ചുള്ള ഈ ബന്ധവിശദം സ്വീകരിക്കുന്നതിലും ഏതു വസ്തു എടുത്തുപറയുന്നതിനിരീക്ഷാം. അതുപോലെ സംസ്കാരസങ്കലനത്തിൽ ഓന്നവത്തിക്കുപ്പുടുക്കുന്നതും സംശയം വാഹനം വിചാരിക്കുന്നതിൽ പിരിക്കുണ്ടും തോന്നുന്നില്ല.

‘ഭാഷാസംസൂത്രയോഗം’ എന്നാണു് മനിപ്രബാളത്തിനു ലക്ഷണം പറഞ്ഞതിരിക്കുന്നതും. മനിക്ഷ തുല്യമായ മലയാളപദവും പവിഴത്തിനു തുല്യമായ സംസൂത്രപദവും (വിഭക്ത്യുന്നതമായി രിക്കുണ്ട്) സഫുദയരജൈകമാണു മേളിക്കുന്നതാണു് മനിപ്രവാളം. ഭാഷാസംസൂത്രപദങ്ങൾ റിവേചനചിന്തക്കാരെ ഫോജിപ്പിക്കുന്നതു മനിപ്രവാളമാകില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ‘ഭാഷാസംസൂത്രയോഗം’ ഭാഷാഭിഗ്രഹമായി മാത്രമേ കയറാനൊക്കും. ഭാഷാസംസൂത്രപദങ്ങൾ പ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്നു; ഒപ്പും സുകമാരവും. ‘ഭാഷാസംസൂത്രയോഗം മനിപ്രവാളം’ എന്ന സുതൃത്തിൽ ഭാഷയെ ആദ്യം എടുത്തുകാണിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മനിപ്രവാളം ഭാഷാപ്രധാനമായിരിക്കുന്നതെന്നു സുചിത്തു നല്കുന്നുണ്ടു്. സംസൂത്രശബ്ദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുപ്പുടുന്നതു ഭാഷാപ്രതിതി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് വേണും. ഒരു ദ്രോക്കത്തിന്റെ നാലുംപാദം ഭാഷാപ്രധാനമായി രിക്കുന്നതെന്ന ലില്ലാതീലകക്കാരൻ നിർബന്ധസ്ഥിക്കുന്നതും ഈ വസ്തു തയ്യാറാക്കുന്നതിനും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണു്. ഒരു ദ്രോക്കത്തിൽ ഷൂഭ്രാഖ്യമോ അശ്വക്കിൽ ഉത്തരാഖ്യമോ തികച്ചും സംസൂത്രമാവുന്നതും അനുചിതമായിത്തീരുമെന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞതിട്ടുണ്ടു്. മനിപ്രവാളത്തെ ഒപ്പുള്ള വിഭാഗമാക്കിത്തീക്കുന്നതിൽ ഭാഷാസമ

മായതിനെ മല്ലുമജാതിയില്ലോ ഭാഷാന്ത്രംനെത്തെ അധികാരിയില്ലോ പെട്ടതുനുള്ള പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതപദങ്ങൾ വിക്രയിച്ചുവരുന്നിൽക്കൊണ്ടു നിന്നും ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. ദിക്കുന്നതമല്ലാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഭാഷാപക്ഷത്തു പെട്ടതുവാനാണ് ലീഡാതിലകക്കാരൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതു. സംസ്കൃതവ്യാകരണമനസ്സിക്കാത്ത ഏതു വലിയ സമസ്യപദവും മലയാളമായാണ് എങ്കിൽപ്പെട്ടിരുന്നതു. സംസ്കൃതമാണെന്നറിയാതെ മലയാളികളുപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളിടെ കണക്കടക്കുന്നതായും മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിനു ഇന്നങ്ങളിലും ബന്ധത്തിന്റെ ആഴ്ചക്കാരിച്ചു ഒരു സാമാന്യബാധം ലഭിക്കുന്നതാണ്. മലയാളത്തിന്റെ ശബ്ദകോശം സന്ദർഭക്കിടെയന്ന വസ്തു മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മഹത്തായ നേട്ടമായി എന്നാം എല്ലാപ്പെട്ടെന്നതിൽ സംശയമീഡി.

എത്തും കാണാനില്ലാത്ത മരറായ പ്രത്യുക്തയാണ് സംസ്കൃതത്താഖ്യ. വിക്രയിതമല്ലാത്ത സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ ഭാഷാപദമായി ഗണിക്കുന്നതിന്റെ മരവശമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഭാഷയിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നതുപോലെ ഭാഷാപദങ്ങൾ സംസ്കൃതപക്ഷത്തെയ്ക്കും നീക്കുന്നു. ഭാഷാപദങ്ങളിടെ സംസ്കൃതവേഷം കൂതുമമാണെന്ന പറയുന്നതു ശരിതന്നെ. ഒരു സദിശ്വസ്ത്രത്തിൽ സംസ്കൃതമലയാളഭാഷകൾ ബന്ധപ്പെട്ടപ്പോൾ അവയുടെ ഉചിതസംഖ്യാജനത്തിനു ഭ്രംകയായി റാത്രിച്ച് പരസ്പരാദരവും സശ്രദ്ധഭാവവുമാണുള്ള ഒരു വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നതു. എന്നാഖ്യം മരറായ ഭാഷയുടെ അധികാരിത്വത്തും അനുഭാവപ്പെടുന്നതിനാണ് ഉപപത്തി തേടുന്നവർ ഇം കാൽവും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതാണ്. എന്നായാലും ഭാഷാപദങ്ങളെതന്നും സംസ്കൃതപദങ്ങളെതന്നും ചിന്ത

ആവശ്യപ്പെടാത്തവിധിം സംസ്കൃതമലയാളപദങ്ങൾനാം മണിപ്രവാളക്കവികരം സാധിച്ചിരുന്നു. ക്രിയാപദങ്ങൾപോലും സംസ്കൃതീകരിച്ചപദങ്ങൾക്കനുതിൽ സംശയിച്ചുനിഛ്റേണ്ടതായി അവക്ഷേഖനായില്ല. സംസ്കൃതാനീതിയന്നസരിച്ച് വിശ്വേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾക്കു വിശക്തിപ്പൂർണ്ണം വരുത്തുവാനും അവർ അഭിച്ച്. വിശ്വേഷണവിശേഷ്യങ്ങളുടെ ഉച്ചംപോലെ സംസ്കൃതവിശക്ത്യന്മൊ മലയാളവിശക്ത്യന്മൊ ഉപയോഗിക്കാം. മണിപ്രവാളലക്ഷണത്തിൽ നിന്തേറിച്ച് ‘ദയാഗ’മാണു് എല്ലാ ചെണ്ണികരകൾ അടിസ്ഥാനപ്രമാണമാണു ചണ്ഡത്തന്നു കാര്യം അംഗികരിക്കുകയായിരുന്നു പ്രധാനമായി അവർ ചെയ്തു്.

പദസംവിധാനത്തിലും ശബ്ദസ്വഭവത്തിലും അനുശ്ചിത്തകാണനു ഈ നിപ്പുർണ്ണ സാഹമിത്യരഹനകളുടെ മുല്യപരമായ ഉൽക്കർഷണതെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതി ചിന്തിക്കുന്നോടു ഏതുമാത്രം നിലനിന്തിയിട്ടുണ്ടെന്നാണു് അട്ടത്തായി പരിശോധിക്കാൻ ഒളിൽ. ധാന്മികമുല്യങ്ങളുടെ ചെതരയുമാണു് സാഹമിത്യസ്വജ്ഞികരകൾു് ഉംകണം കൊടുത്തുപോന്നിട്ടുള്ളതു്. മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനം നിലനിന്നാപോന്ന രാഷ്ട്രീയസാന്ധവുചുവാത്തലം മനസ്സിലാക്കി വേണം അതിനേൻ്റെ മുല്യനില്മാരണത്തിനുന്നാക്കണാൻ. രാഷ്ട്രീയമായ കേന്ദ്രീകരണം നബ്ദമാവുകയും സാംസ്കാരികമായ ദൈർഘ്യം സാമ്പത്തികമാവുകയും ചെയ്തു അട്ടത്തിലാണു് മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിനേൻ്റെ ഉദയം. അദ്ദേഹത്മീകരിക്കായി വന്ന ആരൂഹനം കേൾത്തുരണ്ടായിപ്പറ്റാരായി മാറിയതോടെ സമ്പാദനത്തിനേൻ്റെ ഉന്നതലവഞ്ചലളിൽ ഭോഗലുാലസയും ആശംഖവും കളിയാടി. രണ്ടാംസാമ്പും നന്ദതിരിസ്തുവായത്തിനു കൈവന്നതോടെ ആരൂഹത്തുപ്രചാരണംചുംബക്കായിരുന്നു. ആദിജാത്യമാത്രമായി അവക്ഷേഖനാട്ടം. വിനോദം മാത്രമായി അവക്ഷേഖനാട്ടം. സാഹമിത്യം വിനോദാപാധി മാത്ര

മായയും പതിക്കേക്കയും ചെയ്തു. ഏകിലും റിനോഡരോടൊപ്പം വിജ്ഞാനലാനവും നടന്നവനും. ഈ കാലത്തെ സാഹിത്യസ്മശീക്രിക്കറാളിക്കുന്ന പ്രമേയം അരോഗ്യകരമായിക്കേന്നു കയറ്റുകയും ചെയ്തു. ഡാടിയും മോടിയുമുള്ള ജീവിതചീതിയും ഒരു ദിനം നിന്നും നിന്നും സ്വന്തമായി കൈയ്ക്കുന്നു.

മഹത്തായ സ്വധീക്രിക്കറാട അഭാവം അനുമാ പ്രമിതരായ മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മേമ്പരയും അധികാരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തെ ഉന്നതാഭ്യാസിലേയും അനുനയിക്കുന്ന സഹലോപാധിയായി രഹനാക്കംതെത്ത് ഉപയോഗപ്രൗഢ്യത്തിനും സന്നദ്ധത അരുകും അതിലെങ്കും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല. സാരൂപ്യജീവിതത്തെ നവ്യാ ദർശക്കുടെ തീച്ചുള്ളിയിലിട്ടുകുറിവാക്കുന്ന നിക്ഷാനാപ്രക്രിയ അവക്കും അപരിചിതമായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ പുരണ്ടാടക്കളുമാറ്റം തലോടിനടക്കുന്ന അലസഭാവനക്കുടെ അണിമറിയാത്ത ഒരു ഫോഷ്യയാത്ര അവക്കുടെ കൃതികൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. നെന്മിച്ചികവികാരങ്ങളുടെ നീർച്ചുഴികളിൽ കീടനു കരഞ്ഞുന്ന ലോലമന്ത്രകളുമാറ്റമേ നാടകബിന്ദുക്കാണാനായും. ഭോഗലാല സയിലും ഹാസ്യവാസനയിലും ജീവിതയമ്പ്രതെ അവർ സങ്കോചപിപ്പിച്ചുന്നതിൽ. ലക്ഷ്യബോധത്തെയും ആദർശത്തുകരയെയും അവർ പൂണ്ടിക്കാരി അവഗണിച്ചു. മുകൾപ്പുറപ്പിലെ നരയിലും പതയിലും തത്തികളിലും അവക്കും ഫോഷ്യക്കുടെ കൈക്കമ്പിലും പ്രകിണ്ണനും വിലപ്പുട്ടതോന്നമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിൽ നാടകപ്പള്ളി മഹാകാവ്യങ്ങളോ കാണാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. സക്കീണ്ണവും സാരവത്തുമായ ജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി ചിത്രീകരിക്കുക, അവക്കുടെ ഉദ്ദേശലക്ഷ്യങ്ങളാക്കുന്നതുമുള്ള കാര്യമായിരുന്നു. സംഗമംഞ്ഞും മുഖ്യനാടകം ലാളകാവുംഞ്ഞും ചട്ടിന്തിലായിരുന്നു അവക്കു

താല്പര്യം ശൈലാദ്വീപിന്തയില്ലാതെ കണക്കെത്തല്ലാം വണ്ണിച്ചു
മനസ്യൻറെ അധികാരിക്കാക്കാം സംതൃപ്തി നല്കുകയാണെങ്കാ
അവർ. കുതികളെ ഉത്തമമായി ഗണിക്കുപ്പടക്കാൻ അർഹാക്കന്ന
വിഷയഗണ്യവും അവക്കാം പ്രയ്ളമായനുഭവപ്പെട്ടില്ല. ഹാസ്യ
മോ മുഖ്യാരമോ ആവിഷ്ടരിക്കാനുള്ള അവസരം കീഴുമെങ്കിൽ
എത്ര വിഷയവും അവക്ക് പദ്ധതിനെ ആവശ്യമില്ലാത്തപ്പോൾ
പ്രേജും വണ്ണനകൊണ്ട് കാവ്യം എത്ര വീഴുന്നതിലും അവക്ക്
വിഷമം തോന്തിയില്ല. സത്തപദിഷ്ഠിയും ആത്മബലവുമുള്ള നാ
യക്കാരെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലുള്ള വിഭവതു ഒരു ചൊതുസ്പദാ
വമ്മനോണം മണിപ്രവാളകവികളിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. മദ്ദ
ലസകളായ തങ്ങാമീമണികളെ തങ്ങളിടെ കാര്യപ്രതിജ്ഞയും വിഷ
യമാക്കുക എന്ന തത്ത്വം അവർ അംഗീകരിച്ചിരുന്നതായി കയതാം.
എത്ര ദേശത്തെക്കരിച്ചു പറയുന്നോടോ മുഖ്യകളായ സുഭാസി
മാരെ മുദ്രയും പരാശർഹിക്കുന്നതിൽ അവർ ആശിച്ചുിരുന്നു. നായികമാർ ചിലപ്പോൾ സകലുക്കുംപാത്രങ്ങളായുന്നിരിക്കാം
കെട്ടിവുള്ള പേരകളിലെല്ലാം അത്തരം നായികമാരെ സ്വാധീച്ചു
തിനുശ്രേഷ്ഠം, പുതിയ പേരക്കു തെടിപ്പോയ കറിക്കാ നാമകര
ണ്ണത്തിൽ കാണിച്ചു അനുശചിത്യത്തെപ്പറ്റി ലിലാതിലക്കത്തിൽ
പ്രസ്താവിച്ചുണ്ട്. നായികാവണ്ണനമന്നും എത്ര വിഷയം കൈകൊ
രൂപമെഴുതുവോടോ തങ്ങളിടെ കാമാസകത്തിരെ കെട്ടിച്ചുവിട്ടു
മനോ അവരിൽ പരബ്രഹ്മാദിക്കനാളും, മുമ്പേ
പ്രാചീനമാക്കു, അർത്താചീനമാക്കു, അതിന്റെ ആവിഷ്ടരണ
തത്തിൽ കാലഭേദപരമായ ഒഴിവിന്തുവോഡം ദീഡിക്കണമന്ന
കാര്യം അവരെ അതുവൈണം അലച്ചിയില്ല. പുരാണപ്രതിപാദ
കമായാലും ഇതിഹാസകമാവ്യാനഭായാലും തു വഴിതെന്ന പാശ
ടരാനാണും അവരാഗ്രഹിച്ചുതും. ധാർമ്മികവും മരച്ചറവുമായ മറ്റൊരു
വിഷയങ്ങളോടോ അവക്കു മനോഭാവം അഭിച്ഛായിക്കാണില്ല.

മൺഡ്രോളുസ്സാനത്തിൽ പേരെട്ടത്തുപറയാവുന്ന കൂടി കരി വളരെ ചുക്കമൊണ്ട്. കാലങ്ങേശവർമ്മിതികകളെ അതി ലംഘിച്ച മംഗലക്കരായ ജീവിതാഭിരൂപികകളെ ഉദ്ദീപനംചെയ്യുന്ന ശാശ്വതസ്ഥാപനകളുടെ വൈരാജ്യം, അബ്യന്തര ശ്രവണസ്രഹകരത്താ കൂടം സ്പ.ധിനാംമെലുശായി ഒരു പ്രധാനാഭിരൂപംബന്ധിച്ചേടു ഫേണാളം ഒഴും അഭിരൂപകരമല്ല. പല കൂതികളിലും അതനുകാലത്താ ഭാഷാപരമായ വ്യതിയാനങ്ങളിലും സവിശേഷതകളിലും മനസ്സിലാ കമന്നതിൽ ഭാഷാശാസ്ത്രാരംബ സഹായകമായി വേറിക്കണണണ്ട്. എന്ന പ്രാരിതവസ്തുതകളിലും അബ്യന്തര യിൽനിന്നു സപ്രതിഷ്ഠകൾ കഴിത്തേഴ്സ്സും. എക്കിലും സാമാന്യനിലവാരത്തിൽനിന്നും അല്ലോ ഉയൻനില്ലെന്ന ചീല കൂതികളിലും ഇല്ലാതിച്ചു. തോലപാൻറെ വികടന്മുക്കങ്ങൾ സ്വാദി തൃതീയലെന്നുംപോലെ സൗഹ്യവും ഹരിക്കുന്നു. പരവതു ഞബള ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുംപോലെ പറയാം. ഉള്ളിയച്ചിഹ്നത്തിനും, ഉള്ളിച്ചിരുതേവിചരിത്തിനും ഉള്ളിയാടിചരിത്തിനും എന്നീവി ആദ്യകാല സംഭാവനകളെല്ലാം നിലയ്ക്കു വിലപ്പെട്ടുവരയാണ്. നാനാവിധി മായ മുട്ടുകുതകരക്കാണ്ട് റാമായണചാന്ദന ഇതരചന്ദ്രകളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി നിലക്കാണ്ടിരാം. സപ്രതാന്തരാവനയും കൗച്ചിത്യഭോഡിവും ആ മനുക്കരത്താവിനു സ.സ്പാഷ്ടിയിൽ ആധാരമായിക്കും എന്ന റാണ്ടിലുംശയം പറയാം മുലകുതിരെയും അപൂർവ്വ സ്പീകരിക്കാതെ സപ്രതിഭയുടെ ഉപദേശനക്രിയയും ഞബള അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അതിരെൻ്റെ രചന. പല ഭാഗങ്ങളിലും വിച്ഛകളിലുകയും പല ഭാഗങ്ങളിലും തുട്ടിച്ചേക്കകയും ചെയ്യുന്നണണ്ട് മനുക്കരാണ്. ഏറ്റവുംസ്ഥാനത്തുനിന്നും ഉച്ചിതമെന്നു തോന്തിയ ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു മാറി ഉപാവ്യാനങ്ങളെ അദ്ദേഹം മററി മേത്തിട്ടണ്ട്. മുന്നന്നും മുഖ്യവുമായ ഞബളിനിൽ ഡീരോ ഭാത്തനായ ശ്രീരാമരെൻ്റെ കമ്മ ചുന്നും ആരവിഷ്ണരിച്ചിട്ടണ്ട്. ഭാരത ചന്ദ്രവും ദൈവാധിനും റാമായണചന്ദ്രവുംവിജൻ രഭാട്ട്

പിന്നിൽ നീല്ലുന്നവയാണ്. ഭാഷാസങ്കേരകാവ്യങ്ങളിടെ ഇട
യിൽ ഉണ്ടുന്നിലിസദേശത്തിനു മുമ്പാക്കായ സ്ഥാനം കല്പിക്കു
പ്പെടുന്നണ്ടു്. ആദ്യമാദ്യം നടന്നാപോതുജീവൻ അലടപ്പാട്ടകൾ
ഇടംവലം ചരിയാതെ പഠ്ടുടങ്കു എന്ന ദാരാധാരാ കാഴ്ചയും
ടിന്നിനു റിച്ചക്കതനാണ് ഉണ്ടുന്നിലിസങ്കേരകാരൻ. അതു
യുടെ ഈ സ്വന്തമാദ്യം പ്രശംസാർവ്വഭാവാണ്. എത്രയേറു
സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ മന്ത്രപ്രഖ്യാതപ്രസ്താവനാിട്ടുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.
പക്ഷേ അവയിലധികവും മേഖസന്ദേശത്തിനുശേരി സാക്കതിക
അച്ചത്തെ പകത്തുകമാത്രം ഏപ്പണ്ടുള്ളി. സന്ദേശകാവ്യപ്രാധി
നത്തിനു മലയാളത്തിൽ ഇത്തരം പ്രപാരം സിഡിച്ചുനാൽ നാനു
എന്ന കാര്യം ചീനത്താി ഉണ്ടാണ്. നായികാഭിമുഖായ രതിഞ്ചം
നായികാവിരഹജന്മായ വിശ്വാദവമായിരുന്നു നന്ദതിരിമാരു
സ്ഥാംബവസിച്ചേടോരുളം ജീവിതത്തിലെ ഉൽക്കൊട്ടുകളാക്കണം
ഒരേയൊരു നിലാവം സന്ദേശകാവ്യാതിഞ്ചു ലും ഉൽക്കൊട്ടുകളു
തകളിടെ ആവിശ്ശേരണത്തിനും ആവശ്യകായ ഏപ്പി ഇപാസിക്കുളം
ഉണ്ടായാണ്. സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിടെ ഏണ്ണമുള്ളതലിനു കാരണം
ഇതുനെന്നായിരിക്കണാം. അശൈനത്താലും അവധുണ്ണാംകൊണ്ടു
കാലാഹരം അതിരാത്രിക്കാനുണ്ടാണും ശാഖയിൽ പലതിനും സാധി
ചെറിയില്ല. സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിൽ ചുവുസ്ഥാനം കല്പിക്കപ്പെടുന്ന
ഉണ്ടുന്നിലിസന്ദേശത്തിനുംനുണ്ടു് ഉയൻ സന്ദേശരണ്ടെള്ളാണം
നാട്ടുനാട്ടു നായികാവാട്ടുനാപരമായ ലാലുകാവ്യങ്ങളിൽ പല
തിലും കാവുകലാശഗംഗയിനുശേരി മുട്ടകൾ കാണാനണ്ടു്. ‘ചെറി
യച്ചി’, ‘ചല്ലിനിലാവു്’, ‘നാരണ്ണനിനാവു്’, ‘ഉണ്ണരാവന്ത്രിക’
ആദിയായ ലാലു നാവ്യങ്ങൾ അംതരത്തിൽ പെടുത്താണു് ചീരി
പ്പുകാരം ഇക്കിളിപ്പുട്ടതാണും മാത്രമേ അവയ്ക്കു കഴിവുള്ളൂ.
രാജസ്താനികളിൽ സ്ത്രീത്രണങ്ങളിലും മരം വേരെയുണ്ടു്. അവയിലേ
രെയും വിസ്തൃതിയുടെ കയ്യത്തിലേയ്ക്കു തള്ളപ്പെട്ടവരാണും.

ഭാവനാസന്ധിത്തുകൊണ്ടും ശമ്പളമായുരിചാലും അന്നപ്രഹരിതമായ ഒരു ഹാസകവനമാണ് ‘ചല്ലോഡിവാം’.

വിഷയാസക്തിയും വിനോദക്ഷതകും മണിപ്രവാളക്കുടിക്കളിൽ ഉണ്ടെന്ന ഇവ്യസപ്പാഖാവമായിതീർന്നതെന്നുകൊണ്ടാണെന്ന അനേകം പ്രസംഗങ്ങൾ സാമ്പത്തികവിതവുമായി ബന്ധനാകഴിയുന്നതു ഏതൊറു റാഡിയോ ടെലിവിഷൻ ഭാവനാക്ഷരം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതു അനുമതം അഭ്യർത്ഥിപ്പിച്ചതിനും മണിപ്രവാളപ്രസ്താവനത്തിനേൻ്തു പ്രഭാ താക്കളായ നന്ദിതിരിമാത്രം അവർ പഴിമാരകയും ചെയ്യുന്നു. മറ്റൊരു ജനവിഭാഗങ്ങളെല്ലാം അപേക്ഷിച്ചു നന്ദിതിരിസ്തു ദായത്തിനാണകാരിയിൽനാം അധികാരപദവിയും സാമ്പത്തികമായ സ്വരക്ഷിതനിലയും ജീവിതത്തെക്കരിച്ചുള്ള അതിനേൻ്തു വീക്ഷണ തു സ്വാധീനിച്ചു എന്ന കരത്തുന്നതിൽ തെററില്ല. നീല്ലുരു ഞൈളായ വിനോദപരിപാടികളിൽ മോഹാവേശങ്ങളിലുംമാത്രമാണ് അവർ ആവിഷ്ടരിച്ചതും. പക്ഷേ ആവിഷ്ടരാണും ആവിഷ്ടരാണും തത്തിൽമാത്രം ഒരുണ്ടിനില്ലെന്നില്ല. സൗഹ്യത്തിനേൻ്തു ഏദേഹം ലേഖ്യം അതു സാമ്പത്തികശാഖയും. ആവിഷ്ടരാണവും അഭിസംങ്കൂലാണവും നടത്തപ്പെട്ടുന്നതാണും പുതിയ പുതിയ കലാസ്വജ്ഞീകരിക്കുന്നതും ആവിഭാവത്തു നൃായീകരിക്കുന്നതും. മണിപ്രവാളപ്രസ്താവനത്തിനേൻ്തു മുണ്ടുവരുകയും മാനിക്കാരെതു ആ പ്രസ്താവനത്തിനും അത്തരം ഒരു ചരിത്രത്തിനേൻ്തു ഉടൻസ്ഥത ലഭ്യമാക്കായിരുന്നോ എന്നതു ചിന്തിക്കുന്നും വസ്തുതയാണും. മണിപ്രവാളക്കുടികളിൽ എല്ലാത്തരം മോഷങ്ങളാക്കുമുള്ള പാപാരം നന്ദിതിരിമാത്രം മേൽ ചുമത്തുന്നതു സുക്ഷിച്ചുവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുള്ളപോലെ വിജ്ഞയം പ്രതിഭാഗാലികളുമായ നന്ദിതിരിമാർ സംസ്ഥാനത്തിലും കാവുവുംപാരം നടത്തി ഉണ്ടുണ്ടും. അവ

യിൽ കാണന്ന വിഷയഗൗരവവും ഭാവഗാംഡീസ്റ്റ്‌വും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയമാണ്. കേരളീയമായ അഭിരച്ചിക്കലുകൾ അവരെ ആകർഷിച്ചതു് ആരുസംസ്ഥാനത്തിൻ്റെ വിശൈഷണങ്ങളെല്ലായിരി കണം. മണിപ്രവാളത്തികൾ തീക്കച്ചും കേരളീയമായ അഭിരച്ചിക്കലും അഭിലാഷങ്ങളെല്ലാം പരിപാലിച്ചതു് എന്ന വാദികൾ ഇവിടെ ഉദ്ദേശമെല്ല. ഏകളിലും ചെറിയ തോതി ലെക്കിലും ഒരു കൃത്യം മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനം നിർവ്വഹിക്കാതിരിക്കിട്ടില്ല എന്ന പറയാൻ സാധിക്കും. ഒരുപക്ഷേ അവ താഴ്വാലികങ്ങളായ അഭിരച്ചിക്കലുകളായിരിക്കും പ്രീണിപ്പിച്ചിരിക്കുതു്. മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിൻ്റെ പ്രഭാവകാലത്തു് ഉദയം ചെയ്ത ഇതരമലയാളത്തികളും ഇംഗ്ലീഷ് നിഗമനത്തിനു തെളിവുകൾ നല്കുന്നണ്ടു്. കൂപ്പിഗാമയുടെ കാര്യമെടുക്കുക. മോക്ഷ ലഘൂഡിയാണു് അതിൻ്റെ പ്രവ്യാപിതലക്കും ഏകിലും ത്രംഗാര മാസ്യറിസ്റ്റുകളാണു് ദഖ്യമായും ആവിഷ്ണവിക്കപ്പട്ടിരിക്കുന്നതു്. മണിപ്രവാളത്തിലെ അന്തരീക്ഷംതന്നെയാണു് കൂപ്പിഗാമയിലും എന്ന താല്പര്യം.

സതുവാതത്തിൻ്റെ ധന്തംബംഹാതകളുടെയും നീതിഗാന്ധുങ്ങളുടെയും പക്ഷിത്രനിന്നു് എത്രയെല്ലാം ആക്ഷേപങ്ങളും നാലും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൻ്റെ ആകെയള്ളൂ മതശിക്ഷിക്കിന മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനവും തന്ത്രാധികാരിയും കലാചാരിയും മാനവജനങ്ങൾ ആധാരമാക്കുന്ന ആക്ഷം ഇം സത്യത്വത്വം ഒളിച്ചുവെള്ളുന്നൊക്കെയില്ല. പിള്ളാലസാഹിത്യക്കുടിക്കിക്കണ്ണ ഗവേഷണപരവും ചരിത്രസംബന്ധിയുമായ പ്രാധാന്യത്വത്വമുണ്ടു് മലികവും ആത്യന്തികവുമായ ആന്തര ചോദനകളെ സന്തപ്പണംചെയ്യുന്നതിൽ മണിപ്രവാളത്തികളിൽ പലതും വിജയിച്ചുതുടങ്കുന്ന കാര്യത്വത്വം സംശയമില്ല. വളരെ

കാലതോളം കേരളീയജനസ്വഹത്തിന്റെ കലാപരമായ കഴിവുകളെ, ചുണ്ണമായബ്ലൈഡ്, പ്രതിനിധാനംചെയ്യാൻ മനീസുഖംപുസ്ഥാനത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ഏന്ന സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന ഒന്നധ്യക്ഷന്റെഒന്നിൽ ഭാവനാപരമായ ആവശ്യങ്ങളെല്ല ഇതുമാത്രം തുച്ഛിട്ടുടക്കത്തിലെ മരീച്ച പ്രസ്ഥാനം ഭാഷയിലുണ്ട്. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ സാമൈത്യകാരൻ്റെ ഒപ്പന കടന്നുതന്നുത ഗീരിത്രംഗങ്ങളോ പറന്നുതന്നുത വാനമേഖലകളോ ഇല്ലതെന്ന്. അപേപ്പാംഗങ്ങൾക്കുടെ കാര്യത്തിലും തലയുയർത്തിനില്ലോനെങ്കു കെല്ലും ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസ്ഥാനത്തിനു നിശ്ചയമായും ഉണ്ട്. പ്രക്തിഭേദികളുടെ നിരീക്ഷണത്തിലും ആവിഷ്ണവന്നത്തിലും മരീച്ചരെയും പിന്നിലും കത്തകക പ്രതിഭാഗങ്കൾ മനീപ്രവാളത്തികളിൽ പ്രകടമാവുന്നണ്ട്. ആത്മാവിഷ്ണവരചരമായ കവനരീതി എക്കാലത്തെന്നും രചയിതാക്കാരിക്ക മാത്രകാപരമായിത്തെന്ന് ഭവിക്കുന്നു. സന്ദർഭമായ ആവിഷ്ണവന്നരീതിയും പ്രശംസാർഹംതെന്ന്.

മനീപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തകൾഒഴുക്കു ഏതു ചർച്ചയിലും ഒഴിവാക്കാൻ അസാധ്യമായ കണ്ണാണ് അതിന്റെ വിജ്ഞാനപരമായ വശം. തുടിയാട്ടവും തുള്ളലും വിനോദത്തൊട്ടാലും വിജ്ഞാനപരമായ പക്കന്നവാണാണ്. മനീപ്രവാളപ്രസ്ഥാനവും ഏതാണ്ടീകർത്താവും നിവൃത്തിമുട്ടിട്ടുണ്ടെന്നവേണ്ടം വിചാരിക്കുന്നു, വിജ്ഞാനത്തെപ്പാറാ മറ്റെ പലതുമാണും ഏറെ നല്ലിയതെന്ന പറയാതെക്കിലും. മനീപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തെന്നു ഉദ്ദേശവിചുതു വിനോദത്തെന്നും സംസ്കാരം ദശാശ്വം ഭാഷാശബ്ദങ്ങളോട് തുട്ടിക്കലത്തിലീ പ്രയോഗിച്ചതിൽനിന്നുണ്ടും ഒരു സിഖാന്തമുണ്ട്. അതാഗീകരിച്ചുകൊണ്ടും കന്ന മനീപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആകെയുള്ള സന്ദർഭത്തുതു നിരത്തി, വിജ്ഞാനപരമായി ആ പ്രസ്ഥാനപരമായ ചുണ്ണമേക്കാണിക്കാൻ സാധിക്കും. നാന്ന

വിജ്ഞാനശാഖകളും സാമാന്യജനത്തിലും പരിചയപ്പെട്ടതിനുകൊണ്ട് ക്ഷമന്നതിൽ ഇം പ്രസ്ഥാനം വഹിച്ച പദവ വച്ചതാണ്. ജ്യോതിഷം, ഗണിതം, ഏവാദ്യം എന്നീ ദേവപ്രകളിൽ അതു വികസിച്ചുനില്ലെന്ന്. ജ്യോതിഷത്തിലും, ലഘുകാസ്ത്രങ്ങൾഡിവ്യാവ്യം ബാലഗ്രാഹങ്ങൾ, കരണസാരങ്ങിയാക്രമം, കനാക്രസാരം, കണക്കും മോദ്യം, ആലത്തുറമ്പിലും പ്രവാളം, യോഗാസ്ത്രം എന്നീ രൂപങ്ങൾ ഇവിടെ സൂരിക്കാവുന്നതാണ്.

എല്ലാവിധ പക്ഷപാതങ്ങളിലും സംഭവിതചിന്താഗതികളിലും മാറ്റിനിന്ത്തി മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തെ വിലയിൽത്തന്നേവാം ഇങ്ങനെ കിട്ടുന്നു.

ഒന്ന്: ഭാഷാപദങ്ങൾക്കു പ്രാഥവ്യവും വിഭക്ത്യുന്നവും ഭാഷിക്രതവുമായ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഇടകലർത്തുമായ ഒരാവിശ്വസനരീതി മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനം സംഭാവനക്കും.

ഒന്ന്: പ്രതീസസ്യിയിലൂടെ കടന്നപോരിക്കയായിരുന്ന ഒരു ജനസൂഹത്തിൻ്റെ വിജ്ഞാനത്തുല്ലാശവും പരിവർത്തനേച്ചുവും അതുപോലെ ഉന്നിലിത്തമാവാതെ ആവിശ്വസനവും ഗ്രാമിക്കിടന്നിയന്നും വിരോദത്താലും ഭാവനാക്കളുകും അതു പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു.

ഒന്ന് പ്രവാളത്തികളിലൂടെ പക്കൻ കിട്ടിയ റത്നവിലാസ ഔദ്യോഗിക്കലവികളിലും ഉപരിപ്പുവാഹനമാത്രം രമിച്ചിരുന്ന കേരളിയമന്ദ്രസ് ആന്തരിക്കമായ ദാഹങ്ങളുടെ ശമനം സാധിക്കുന്നതു കിഴിപ്പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിൻ്റെ ആഗച്ചന്തോടെ ധാരണ നില്കുംശയം പറയാം. കലാകൗമാനകാണ്ഠാ ഭാവനാവിലാസംകൊണ്ടും ഉത്തരസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു ഹീച്ചുപ്പും ചാത്ര മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിൻ്റെ അപകർഷം, ഉദാത്തപ്രാവശ്യം ഒക്കും ചെല്ലുന്ന അതിനു വേണ്ടതു സാധിച്ചിരുന്നു.

താണ്. അനീയതഗതിയായ ജീവിതത്തിനാം അത്മപൂർണ്ണമായ വ്യാഖ്യാനം നല്കി അതിനെ സാരവത്താക്കി മാറ്റുകയെന്ന സാഹിത്യത്തിന്റെ മലികമായ കടമയിൽനിന്നും മനിപ്രവാള പ്രസ്ഥാനം മാറിനിന്നതുകാരണം കാലത്തെ അതിലുംലിക്കാനുള്ള കരത്തും ആജഞ്ജിക്കുന്നതിൽ അനീവാര്യമായ പരാജയം അതിനും സംബന്ധിച്ചു. സാമുദ്ദേശരിണാമാനരോധിയായ എത്തനഡക ഷാഖ ഉംകൊള്ളുകയും സാമുദ്ദേശസംസ്കാരങ്ങളുടീയുടെ ഉപാധികളാക്കി അവയെ മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ കിളിപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിനും കൈവന്ന വിജയം മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പതനത്തിനും കാരണമായി.

മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിനാം ഉംകൊള്ളാൻ കഴിയാതെ അനാപൂർത്തമായിക്കൊടു ഇന്നുതന്നേഖവലകളിൽ എഴുത്തുപ്പെൻറു തുടികൾ സുഖീരമായ പര്യടകം നടത്തി. അതിന്റെ അനേപ്പണ മലഘരം കേരളീയജനസ്തുവരെത്തെ സംബന്ധിച്ചുടെതോളം എത്രമാറും ആശാസ്യവും അഭിലഘണ്ടിയവുമായിരുന്നവെന്ന തിനാം, അക്കാലവെത്തയും പീണ്ടുാലവരെതയും സഹ്യാദ്ധനയും അവയുടെ നല്കിയ സ്പീകാരാംഗീകരണംബന്ധിതനെ മതിയായ തെളിവാണ്. കാവ്യാസപാദനകളുകംമാറ്റമായിരുന്നില്ല എഴുത്തുപ്പെൻറു മുതിക്കലേ സമീപിമരന്നതിൽ സുമനസ്സുകൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയ മാനദണ്ഡം. സാമുദ്ദേശവടനയിലും വൃക്കിയുടെ വികാരവിമാരണങ്ങളിലും വന്നാചേരുന്ന പരിണാമാനരോധിയായ പ്രാണിതക്കൈ സച്ചരുമായി ഉംകൊണ്ടു ആ തുടികൾ മുലുപരമായ ഉൽക്കൻഡിഷംകൊണ്ടു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ അധികാരിയാണെന്നും തൃക്കകളിൽ എത്രവിഹാരം ചെയ്തുകൊണ്ടു വിരാജിക്കുന്നു. എഴുത്തുപ്പെൻറു നാടുക്കുവുവരു സന്ദേശമായ ഭാഷകളും സമശീർഘ്രമായി നില്ക്കുന്നുള്ള കൈല്ല. മലയാളഭാഷയുള്ളണ്ടായിരുന്നില്ല. അബ്ദ്യാരത രാമാധാരകിളിപ്പാട്ടം മഹാഭാരതകിളിപ്പാട്ടം സംസ്കൃതകാശ

യിലെ സ്വഹാഗ്രന്ഥങ്ങളോട് പോലും കിടപിടിക്കാൻ പോന്ന വയാണോ.

എഴുത്തപ്പേരിൽ അഖ്യാതമരാമായണാംകിളിപ്പാട്ടം മഹാഭാരതംകിളിപ്പാട്ടം വിവർത്തനങ്ങൾമാത്രമാണെന്നു പറയുന്നവർ, സാമുദ്ദൈപരിണാമങ്ങളുടെ അന്ത്യസ്ഥിതി ഉം ഏകാശം ഉത്തിഹാസകാവ്യങ്ങളുടെ സവിശേഷവ്യാഖ്യാനത്തിലും അതിനാശപാഠിയില്ലാതെ നില്ക്കുന്ന പ്രക്രിയയെക്കൊണ്ടു തന്നെക്കുള്ളൂ അശ്വത്തതയെ ഒളിപ്പിച്ചുവെങ്കിൽ സ്വമാനത്രം നടത്തുകമാത്രമാണോ ചെയ്യുന്നതു. റാക്കമധ്യം അദ്ദേഹത്വവ്യാഖ്യാനമായ അഖ്യാതമരാമായണാംകിളിപ്പാട്ടിൽ അത്യുത്തമായ ആശയങ്ങളുടെ ചീറ്റകളുടെയും സമിച്ചീനമായ സമേളനമാണോ കാണുന്നതു. മഹാഭാരതംകിളിപ്പാട്ടിലൂക്കെട്ട് ആദർശത്വക്രമങ്ങൾക്കുപും കാവ്യംഗികളും ഇതജാവിട്ടിരിക്കുന്നു. ആ രഹനകളിൽ ആക്കടെയെല്ലാം എന്തിനെന്നുണ്ടെന്നും സപായീനങ്ങളുണ്ടെന്നീരിക്കില്ലും അവ ജീവിപ്പിം അതിനുമായി എഴുത്തപ്പേരിൽ അതുവരെ ഉയന്നാത്തിക്കണ്ണായി കാവ്യാസപാടകനാക്കും അനുഭവവെള്ളുടുക്കതനു ചെയ്യും.

എഴുത്തപ്പേരിൽ സംഭാവന വിലയിൽത്തന്നേവാരു ഭാഷാപരം സാഹിത്യപരം എന്നിങ്ങനെ ഒരു വിജേന്ദ്രിയി അംഗശീകരിക്കുന്നതും അതിനെന്നു യമാത്മസ്ത്രാവം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും തുടർന്ന് എഴുപ്പുമാക്കിത്തീക്കിക്കുമെന്നു വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നു. വീരാരാധന മനോഭാവംകൊണ്ടാണോ എന്നറിയില്ല; ഭാഷാപരമായും സാഹിത്യപരമായും ഒക്കരളിക്കു കൈവന്ന അഭീപ്തുലഭിയുടെ സുപ്രധാന ഘടകങ്ങളുമായെല്ലാം എഴുത്തപ്പേരു ബന്ധപ്പെട്ടതിക്കാണിക്കുന്നു പ്രവന്നത വളർവ്വനിട്ടണും. ചരിത്രവസ്തുകളുടെയും

ഗവേഷണാനേപ്പണാജ്ഞിദിനയും പരിമിതിമുലം പരമാബുദ്ധമായ യാരണകരാവോളും സ്ഥിരീകരണത്തിനും അംഗീകരണത്തിനും കാത്തനില്ലാതെ പത്രിയിലേയ്ക്കു കയറിവന്നിട്ടുണ്ട്. യാതൊരു നീതികുറണ്ടവമില്ലാതെ എഴുത്തുപ്പിൻറെ പേരിൽ വൈച്ചു മാത്രം പ്രേക്ഷിക്കി ബഹുമാനിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു എഴുത്തുപ്പിനു റാംതിരും വന്നപോകമെന്ന ഭയം വൈച്ചുപുലത്തു നിവർ ശാസ്ത്രിയുകരച്ചയുള്ളൂടെ മാറ്റിവരുത്തിക്കൊണ്ടുപോണ്ടും വിശ്വസിച്ചപോരാക്കാതെനും സത്യവേദന സത്യമായി അംഗീകരിക്കാൻ ഉടിക്കുന്നവരാണ്. അബുദ്ധമായി പറഞ്ഞ കേടുതെല്ലാം പുതിയ തെളിവുകളെ മാറ്റിവരുത്തിക്കൊണ്ടുപോണ്ടും വിശ്വസിച്ചപോരാക്കാതെനും ബാധകികമായ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നും നാം വിഴക്കതരാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാടകാവസ്ഥയും വസ്തു സത്യമാണ്. നമ്മൾക്കിയ്യുമായ പ്രസ്താവങ്ങളിലും.

ഭാഷാപരമായി എഴുത്തുപ്പിൻ ചെങ്കു സേവാനാജ്ഞിൽ ഒന്നും ലിപിപരിപ്പിണ്ണംബന്നും ചീലൻ ചാരയുന്നണ്ട്. ഭാഷയിൽ കുറഞ്ഞതുടർന്നു തമിഴ് പദങ്ങളുപേക്ഷിച്ച സംസ്കൃതപരബ്രാഹ്മം നല്ല സ്വാഗതം ലഭിച്ച ക്രി ഭാഷാശശലി ആപവർക്കരിച്ചുള്ളും എഴുത്തു പ്പുനാബന്നനു ദേവര ചീലൻ ശാഖിപ്രായപ്പേട്ടു. മലാളഭാഷ വ്യാകരണപരമായി ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്ന സവിശേഷതകൾ എഴുത്തുപ്പിൻറെ സംഭാവനയായി ചീലൻ കൊണ്ടാടുന്നു. സാമാന്യാധികശക്തിവിശ്രേഷ്ഠതയെ അതുകൊണ്ടു കല്ലുകളിലുടക്കമായും നോക്കിക്കാണുന്ന സാമാന്യമനസ്യപ്രകൃതമായി അതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചും മതിയാക്കും. മെല്ലിനതെ സംഗതികളിൽ പലതും ഭാഷയുടെ വികാസത്തെല്ലാംബന്ധിച്ചുടരുതോളം പ്രധാനമെങ്കിലും ദീപ്തിഭാഗ കാലയളവിൽ മുൻഗതിയായിമാറ്റും സംഭവിച്ചിരിക്കാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു എഴുത്തുപ്പിൻറെ ജീവിതകാലം ക്രി പുത്രഭായല്ലെല്ലാം ക്രികമായിതുന്നും സ്ഥാപിച്ചതിനാശേഷ മാക്കുട്ട് അവർ ഇതു ശാഖിപ്രായബ്ലൂമായി പുരപ്പുട്ടാൻ.

മാതൃവുമല്ല, മേല്പൊന്നിച്ച പ്രാണത താഴെ ഉംഗംഭീഷണതിൽ വിജയംവരിച്ച കവികൾ എഴുതപ്പെട്ടുനടന്നുതന്നെങ്ങായിട്ടുണ്ട്. തമിഴ്‌പദ്ധതികൾ കിരണ്ടും മലയാളകാശാവൃക്കരണം പാലിച്ചും അധ്യനികമലയാളത്തെലിംയാട്ട് എററവും അട്ടത്തുനില്ലെന്ന കവനശൈലികൾ പ്രാമീനകൃതികളിൽ കാണാൻ സാധിക്കും. മലാംഗത്തിന്റെ തനിമ സുക്ഷിച്ചുപോന്ന നിരവധി നാടൻ ഗാനങ്ങൾ ഉദാഹരണങ്ങളായി ഇവിടെ ചുണ്ടിക്കാട്ടാവുന്നതാണ്. കൂർജ്ജശാമദയിലെ ഭാഷാശൈലി എററവും ജനകീയവും ആകർഷകവുമാണ്. മലയാളഭാഷയുടെ ശബ്ദങ്കാശസംബന്ധി യും പ്രാകരണപരവുമായ ഇംവക പ്രസ്ത്രങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ വികാസചരിഞ്ഞാമണ്ണള്ളമായി എന്ന ബന്ധപ്പെട്ടതുാതിരിക്കുന്നതാണ്. ഉചിതമന്ന തേനന്നനാ. എക്കിലും ദേശത്തീതമായ സാമാന്യ സ്പഭാവചും സമ്പ്രാംഗീകാരവും സിഖിച്ച ഭാഷാശൈലി എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിസ്തീരിച്ചക്രതാ. ജാതിദേശവ്യത്യാസങ്ങൾ കൈമന്നുത്തമായി പലതരം ഭാഷാശൈലികൾ എഴുതപ്പെട്ടുനടന്നുകേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരിക്കുന്നു. അത്യമുച്ചുഡിയും കാവ്യഭംഗിയും മുള ശൈലികളും പ്രഭ്രാംഗങ്ങളും കണ്ണടക്കത്തു ഭാഷാരീതികൾ പ്രയോഗപ്രകാരം വരുത്തുന്നതിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന തത്തികൾ സഹായകമായി എന്ന സമർത്ഥിക്കാൻ വെവ്വെംനാസ്യം കാണിക്കേണ്ടതില്ല. ഭാഷയ്ക്കും സംസ്കൃതത്തിനും തമിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ബന്ധം എന്നാണെന്നായിരിക്കുന്നതും പില്ലാലകാവികൾക്കും മാതൃകയായി വെച്ചുള്ളും അദ്ദേഹംതന്നെ. ശാഖ്യാത്മാമായണംകുളി പ്രാട്ടിനാം മഹാഭാരതംകാളിപ്പാട്ടിനുള്ളംഭായ പ്രചാപ്രചാരം അതിനു കാരണമായിപ്പറയാവുന്നതാണ്.

ഭാഷാപരമായി എഴുതപ്പെട്ട മെഡി സേവനത്തിന്റെ രാജമുദ്രകൾ അനേന്ത്രാധിക്ഷേഖനം മേഖലയിൽവരുന്നുന്നുണ്ട്. പദ്ധതികൾം വ്യാകരണവൃഥാസമ്പ്രകാരം ഭാഷാ

സ്വാഭാവത്തിനും അന്ത്രണമായി കാവുപ്പിപാരാന്തലമായി എഴുത്തച്ചുനിറവുതന്നെന്ന റിക്സിച്ചീസ്സ് എന്ന കരതുന്നതിൽ തെററില്ല. എന്നാൽ അതു ഉദ്യാധികാരി ഉച്ചയോഗപ്പെട്ടത്തിയതിൽ എഴുത്തച്ചുന്നം എഴുത്തച്ചുന്നേൻറെ മുൻഗാമികരാക്കണം തമ്മിൽ സാരമായ ഭേദം കാണാൻ സാധിക്കും. നാടോടിഗൈത്രങ്ങളിലെ കാവുഭാഷയ്ക്കു മുമ്പായി സാധിക്കും പരിയുകവയ്ക്കു. ലാളിത്യമുറമാണു തുല്യഗാമാകാരനേൻറെ കാവുരീതി. സ്വശ്ചിക്കും ആന്തരിഗഡരവം നല്ലന ഒരു കാവുശേഖലി ആദ്യമായി വെളിപ്പെട്ടുന്നതും എഴുത്തച്ചുനിലാണു. കാവുപ്രഭേദയത്തിലെ ഗുരവരാഹിത്യും മുൻകാലത്തികളിൽ ഭാഷാശേഖലിയിലും പ്രകടമായി എന്ന പരിയന്നതാവുമോ തുട്ടതൽ ശരി? ആപ്പോദകാരിപ്രമാണു, ചിന്തോദ്ധീപകതപ്രമാണു എഴുത്തച്ചുന്നേൻറെ ശേഖലിയുടെ സവിശേഷത. കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായിക്കും അതു രഹനാരീതി ലിന്ഗവിജ്ഞാനങ്ങളിൽ ആവിജ്ഞാനം സമർപ്പിക്കുന്നതായി സാധിച്ചു. എന്നും അടിച്ച പരിത്തിപ്പറയുന്ന സന്ദേശാധ്യത്തിനെന്നതിരെ അവശ്യംശങ്ങൾ മാത്രം ഉംക്കാണ്ടു കാവുരീതി തികച്ചും സാന്നിശ്ചയായി. അപ്പേരെ വിശ്വമോടികളില്ലാതെ ധനനിപ്രധാനവും റിയൽഎം വിഡേയോഫോറ്റുമായ ഒരു കാവുശേഖലി വാത്തുത്തതാണും എഴുത്തച്ചുന്നേൻറെ ഭേദാവരമായ സംഭാവനയായി കണക്കാക്കേണ്ടതും.

കീഴിപ്പിട്ടപ്പുത്തങ്ങളിൽ സപ്രീകരണവിനിയോഗങ്ങളിലും ഷൂഠ്രബന്ധവിളക്കത്തായ ഒരു സ്ഥാനം എഴുത്തച്ചുന്ന കല്പിക്കുന്ന വകുങ്കും. പാണ്ഡിത്യന്തിനേൻറെയും ആഭിജാത്യത്തിനേൻറെയും സ്വർംമേള്ളുതെ സാമാന്യപ്രതിയേജു ലാളിത്താരിക്കും, സംസ്കൃതപ്പുത്തങ്ങാക്കെതിരെ ദേശീയപ്പുത്തങ്ങൾ വളർന്നവകനാബാധിക്കും. ദേശീയപ്പുത്തങ്ങൾക്കു ഇന്നുവരുത്തിനേൻറെ ആശങ്കേരിയ വികാരങ്ങളെ അഭിസ്പർശിക്കാനുള്ള മാന്ത്രികശക്തിയെന്നാണും എഴുത്തച്ചുന്ന സ്വാഭാവികമായും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുണ്ടും. തുല്യ

గామయిలుం మరదం గాటోకీప్పతణెలు ఉపయోగికబెప్పుక్కియ గెంకిలుం కావ్యవ్యాహారంతినెనుగ ఉన్నతగ్రేణుకుల్లిను శాఖాయై సూప్తాత్మికమాయ ప్రతిష్ఠాయిం ప్రచారముం నష్టియత్తుం ఏంధతథ్మ గాణెను గీర్ముంగయం పరయాం. కావ్యంగణులియమాయి బుణు బెప్పుకుతమిమాత్రమే ఏంధతథ్మనుగ వృత్తణస్పీకరణును విలయి తంతాను పూర్ణమై. సంస్కృతపుటణెళ్లిన శాయవిల్పాతత చక్క త్రంగించున్నిను అనాచ్ఛాయమాయి ప్రవహించును తనుగ కావ్యయా రఱై కత్తుకబిగితంతాను అన్నామాతతిను ప్రయాసం తోణుయిరి కణుం. అత కావ్యరౌతియిన సాచిగెషితకుం శ్రుతిసంగొపుకుం నాలు పాఠణత్తులూయి ష్టోమాయ డాగెయాతత నీపుణుచ్చ కొణటత్తు సంస్కృతపుటతంతానీతి ఏంధతథ్మను స్పీకరికాను కషియమాయితణీచ్చ ఏంగా మగ్గులూకూను సూయించం.

శ్రీరామ రామ రామ శ్రీరామచండ్ర జయ!

శ్రీరామ రామ రామ శ్రీరామచండ్ర జయ!

శ్రీరామ రామ రామ స్పితాభిరామ రామ!

శ్రీరామ రామ రామ లోకాభిరామ జయ!

శ్రీరామ రామ రామ రావుగూగుక రామ!

శ్రీరామ రమ ఏండ్రీ రమతాం రమరామ!

శ్రీరామవాతు రామ శ్రీరామ రమాపణె!

శ్రీరామ రమణీయవిగ్రహ నమోస్తు తె.

ఏంగుణితణె ఉష్టంవలమాయి ప్రవహించును కెత్తిప్రకరణ తంత సంస్కృతపుటతణెళ్లిన ఝియ్యునిపుణుగుకుల్లిను కెక్కి నీరంత్రుక అసాఖ్యమాయితణు.

ఏంధతథ్మనుగ సాహిత్యపరాయ సంభావన విలయితంత అతు కెరలైయజనస్థువతతినుగ కావ్యసుక్షమతిలుం సుణ ర్ఘవోయతతిలుం జీవితవీకశణతతిలుం సతు వతతతితతిత

പരിവർത്തനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനക്കിയാണ്. ദാഹാപരമായി അക്കരിക്കയും റികസിക്കകയും ചെയ്യുന്നതുവാനുകൂലുകളെ ഉണ്ടാക്കാണ്, സമകാലിക്കജീവിതത്തിന്റെ പൂർണ്ണ ത്രാവിഷ്ടാരം നില്ക്കുമെന്നുള്ള പരിഗ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണ് എഴുത്തപ്പേരുത്തിക്കരം. വൈയക്കതികവും സാമ്മഹികവുമായ റംഗ ഔദ്യോഗിക ചലനംസ്വീകരണ പരിവർത്തനങ്ങളും പരിണാമങ്ങളും അനുഭവിക്കുകയും അനുഭവപ്പെട്ടതുകയും ചെയ്യുക എന്നതും അന്തരീക്രമമായും ചെയ്യാനാവുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. വിചാര വികാരങ്ങളിൽ ശബ്ദികമായ പരിവർത്തനം വരുത്തുകവിധി പ്രതി ക്രൈ വ്യാപരിപ്പീക്കകയും ജനതയുടെ അഭിലാഖാഭേദപ്രകാരം സാംസ്കാരികപുരോഗതിക്കുന്നേയമാകുംവണ്ണം ആപപ്പെട്ടതുകയും ചെയ്യുക എന്ന മഹാനീയത്തും സാധിച്ച എന്നതാണ് എഴുത്തപ്പേരു യശസ്വിന്മാരുടെ ശുട്ടയിൽ പ്രതിഷ്ഠ നേടിക്കൊടുക്കുന്നതും. വരംഗ മൺിൽ വർഷപാതമനനപോലെ ഉശരമായ കേരളീയ പ്രദയത്തിൽ ശക്തമായ പ്രവാഹങ്ങൾ തുറന്നവിട്ടും അവിടം ചെതന്യാക്കരങ്ങളാൽ ധന്യമോഹനമായിത്തീരുന്ന ചിത്രമാണ് എഴുത്തപ്പേരുന്നു ആഗമനം മലയാളവായനക്കാരാട മുമ്പിൽ കാഴ്ച വെയ്ക്കുന്നതും.

ശബ്ദാധിവാദവും അലക്കാരശബ്ദതയും ഒൻപത്തുശ്ശൂലക്ഷ്യം നാശായി ക്രതിപ്പേണ കാവ്യരീതിയെ എഴുത്തപ്പേരും തിരുത്തി കരിച്ചു. ശാസ്ത്രക്രമാശ വ്യത്യസ്താലക്കാരങ്ങൾ കോത്തിണക്കി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു കവിതയാാഡിപ്പെന്നസത്യം ഒന്നത്തടി തെളിഞ്ഞ വിളംബ. ഒന്നിനോടൊന്നാ കല്പനകൾ തുട്ടിപ്പേരുത്തുകൊണ്ടുള്ള മിച്ചു രൂപാസസ്ത്രവത്താത്മാശിരുന്ന. ആർഹായ്യശൈലേയിലുള്ള അമിതമാശ പ്രാബിപ്രതി കവിതയുടെ സ്വാകാരം അധികമയിക്കം കുറച്ച പിടിച്ചു. സദാംഗസാരിയല്ലാത്ത വസ്ത്രനകളും അലക്കാരങ്ങളും കാവ്യഘടനയെ തീമിലമാക്കി. അത്മമാരമുള്ള

ശ്രദ്ധപ്പള്ളിലുടെ സചഗ്രഹായ കാവുഗരില്ലോ ഉങ്ങത്തിരിയുന്നതു് എഴുത്തച്ചനിലുടെയാണോ നടക്ക കാണാൻ സാധിച്ചുതു്.

വിദ്യയും വിത്തവും കൈയടക്കിഞ്ചാച്ച റാന്മുത്തിരിസമുദായം കേരളത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളും എറബുക്കാലം നിയന്ത്രിച്ചു. ഫലം രണ്ടാദ്ദേശത്തിന്റെ അഭിരവികരം കേരളീയസമുദായം കീഴിലും പ്രവർച്ചക എന്നതായിരുന്നു. മുല്യങ്ങൾ അനാട്ടമാവുകയും കുറുമായ ഒരു സംസ്കാരം ജനത്തെ വാഴക്കയും തെരുത്തുടങ്കി. ഉച്ചക്ക് ത്രിയില്ലാതെ അലസമായിത്തീന്ന് ജീവിതം ബഹിർഭവമായി വ്യാപരിച്ചു് അതിന്റെ അപാരമായദശ തുടന്ന്. പൊള്ളുക്കായി ചീരിച്ചും ഗ്രംഗാരാഭസത്തിൽ റസിച്ചും മനസ്സിന്റെ ലോലാ വരണ്ണങ്ങൾ കന്നത്രു മറവിച്ചു. ശക്തഭായ ആഖാതഞ്ചേളപ്പിച്ചു കൊണ്ടുമാത്രമേ അഭിരഘപ്പമായ തും മറവിപ്പുമിഞ്ഞിനു ജനസുഹ ത്തിന വിഴക്കതി റാഡ്യാൻ സാധിക്കുമായിത്താജ്ഞീക്കും എഴുത്തച്ചൻ, എദ്ദെയത്തിന്റെ അശായതലങ്ങളിൽ ജനസുഹം ഒളിപ്പിച്ചേരു മരച്ചു വെച്ചിങ്ങനു ഉത്തരാഭിക്ഷിക്കുകയെ വീരോച്ചിത്തമായി കൂത്തി യിളക്കി. അംഗനമാരകെട മുഴപ്പുള്ള ഭാഗങ്ങളിലും ആധ്യാത്മാരായ നന്മയിൽ നന്മയും അഭിരഘപ്പമാരുമായി സംസ്കാരം ചോടി നടന്ന കണ്ണുകാം ധാന്യക്കുലവുംപ്പുള്ളിലും ആഖ്യാതമാക്കുവാൻ പ്രാഥ്യോഗിക്കുന്നതു് തിരിയുന്ന കാഴ്ചയാണോ പിന്നീട് നാം കാണാനും.

ധാന്യക്കാരായ പുരാജോതിവൃത്താവിഷ്ണു നാശങ്കും ഇതിഹാസ കമാവുംനാശങ്കുംകൊണ്ട് പ്രതിഭേദ മുൻവുഡംബരജ്ഞാൻ എഴുത്തച്ചൻ തയ്യാറായില്ല. പുതിയ മുല്യങ്ങൾ റാഡ്യോ ജീവിതത്തെ പുനരാഭ്യർഹക്കയെന്ന കുത്യം ആ എടുത്താണെന്നു താൻറെ ഭാഗങ്ങളെയും ഏഴുത്തച്ചൻ കണ്ടു. ജീവിതിച്ചുവുകാണ്ടിയെന്ന സംസ്കാരരശ്രത പിഴ തെരിഞ്ഞെ എത്തനോജാപ്പലമായ മരറായ സംസ്കാരരശ്രത വാഴ കുഞ്ഞു പ്രതിഭാഗക്കതിയുടെ വിജയം എഴുത്തച്ചനിലുടെ നാം കാണാനും. കേരളീയചന്ദ്രസ്സിന്റെ ആഴത്തിൽ വേത്രനീയ ആദ്ദർ

ശ്രദ്ധാക്ഷം പുന്നക്രിക്ഷം അദ്ദേഹം അംഗീകരണവും ആവിഷ്ട രണ്ടും നല്കി. ബുദ്ധിപരമായ സമീപനംകൊണ്ട് തുതിമമായി മുമ്പത്തെ ആരുസംസ്കാരംശ്രദ്ധയാം തൃജിച്ചു ദേശീയസംസ്കാര ത്വിനാം ദേശീയപരിഞ്ഞും പ്രാഥവും കിട്ടി. ആദർശാജ്ഞപ്രഭ തയും കമ്മാനസ്താനവും ജീവിതത്തിൻറെ ദിവ്യത്വത്തിനായി ശാരി. ശിമിലവും അവധിപദ്ധതിവുമായിക്കീടന സാമൂഹ്യജീവിതം ദീര്ഘായ നേതൃത്വത്തിൻറെ ആകർഷണവലയത്തിനു വിധേയമായി. ശ്രൂംശാരക്ഷിപ്പവന്മാരായ നായകരാക്ഷം എള്ളൂത്തിലും ‘ഗ്രന്റിലും അവരെ കടത്തിവെച്ചുന നായികമാക്ഷം എതിരെ എഴുത്തച്ചുണ്ടും ആദർശാഭിയായ നായകൾ താഴ്വരകളിൽ നിന്നു ഗ്രിഗ്രൂഗണങ്ങളോലെ ഉയൻ നില്ക്കുന്നു. കാമസുക്ത ഔദ്ധീപ്പി, നാളികളായി നില്ക്കുവന്നുത്തിൽ കഴിഞ്ഞവരുന്ന ജനസൂഹത്തെ കർശ്ചാർബുദ്ധമാക്ഷന ധർമ്മസ്വത്തുകളായിരുന്ന എഴുത്തച്ചുന പാടാനണ്ടായിരുന്നതും. ധർശ്ചാർബുദ്ധവാദനം കൊണ്ടും സംരാപദശംകരാക്ഷം ആദർശത്തല്ലരമായ പുതിയ ഒരു ജനത്തെ വാത്തത്തുക്കാമെന്നും എഴുത്തച്ചുണ്ടും കൈതി. കൈതി രസാവിഷ്ടാരത്തിലുടെ ആത്മഖ്വാദയത്തിൻറെ വെളിച്ചും നല്കി ആകർഷണ്യത്തുടെയും ആധിക്കത്തിൻറെയും നിബിഡാസ്യകാരത്തിൽനിന്നു കേരളീയജനസൂഹത്തെ തീപ്പുമേഖലകളിലേയും ആനയിക്കാൻ എഴുത്തച്ചുന കഴിഞ്ഞു. അനുകരണീയമായ ഗാർഹികജീവിതവും ആശാസ്യമായ ആചാരാപചാരങ്ങളിലും എപ്പാവരം അനസ്തിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. പിതൃപത്രബന്ധത്തിൻറെയും ഭാംഗാദർത്തത്തബന്ധത്തിൻറെയും സഹാദരബന്ധത്തിൻറെയും ഗ്രാജീഷ്യബന്ധത്തിൻറെയും മഹനീയമാതൃകകൾ രാമാധാരതകമകളിൽ എത്രയെക്കിലുമണ്ണും. ഒരു അഹാണ്ണംമാത്രം ചുണ്ടിക്കാണുക്കാം. ദശമത്ത് സീതാസ്ത്രയം വരത്തിൽ പങ്കെടുക്കിവാനായി വന്നാൽപ്പോലും അവിടെ ഉണ്ടാ

യിങ്ങന ബന്ധുജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ സ്പീകറിക്കേണ്ടതു് എങ്കിൽ നേരേന്ന നോക്കുക:

രാമലക്ഷ്മണന്മാരും വദിച്ചു പിതാവിനെ—
സ്ഥാമോദം വസിപ്പുനാമാചായ്യപാബംജവും
തൊഴുതു മാത്രജനങ്ങളും യമാക്രമം,
തൊഴുതു ശ്രീരാമഹാഭാംഭോജമനജമാർ;
തൊഴുതു രേതനെ ലക്ഷ്മണക്കമരനം,
തൊഴുതു ശത്രുഗുണം ലക്ഷ്മണപാദംഭോജം;
വക്ഷസി വേത്തു താതൻ രാമനെപ്പുണ്ണനിട്ട്
ലക്ഷ്മണനേയും ഗാധാദ്രോഷവും ചെയ്ത റവൻ.

ശാന്തിയും സമാധാനവും കളിയാട്ടന ശാർഹികജീവിത തത്തിന്റെ സമ്മൂഹനരംഗങ്ങളാണു് ഇവിടെ കാണാൻ സാധിക്കേണ്ടതു്. ‘രാമലക്ഷ്മണനാർ പിതാവിന്റെ കാല്യൻ കമ്പിട്ടനാ’ എന്ന പറഞ്ഞു് ഈ ഭാഗം മുലതത്തിൽ അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന യാണു്. ഈ ഭാഗം ഇതുവരെ വികസിപ്പിച്ചതിന്റെ പ്രാധാന്യം ശ്രദ്ധാലും മാത്രമല്ല അഭ്യർത്ഥനയിരിക്കുന്നു. ചരിത്രവാസനകൾക്കാണ്ടു കലഞ്ഞി മറിഞ്ഞതിനും കുടംബജീവിതം ചുറ്റം കണ്ണുകൊണ്ടിരുന്ന എഴുത്തുക്കൾ മാത്രകാപരമായ കുടംബബന്ധങ്ങളുടെ ചീതുകിരണം ബോധവുമും നടത്തി എന്ന പരിധാവുന്നതാണു്. കിരുക്കേണ്ട യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ വന്നവർ എതിരാളിക്കളെപ്പോലും വദിച്ചുകൊണ്ടാണു് യുദ്ധത്തിനാം ഇറങ്ങേണ്ടതു്. അവിടെയും മാത്രകാദ്യാഗ്രഹായ നടപടിക്രമങ്ങളെ വരച്ചുകാട്ടുവാനാണു് എഴുത്തുക്കൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

അക്കംവെട്ടലും പടപൊതലലും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ കൈ ഭാഗമായിരുന്നു. വടക്കൻപാട്ടിലൂടെയും നാടോടിഗാനങ്ങളിലൂടെയും ആവിഷ്യത്തിനായതു നമ്മുടെ വീര്യാവശ്യങ്ങളിൽനിന്ന്

യുദ്ധവർഗ്ഗനകൾ നടത്തുവോം നമ്മുടെ പഴയപ്പെടുണ്ടാത്തതക്കു വിധിം കേരളീയമായ രാന്തരിക്കഷം കൊട്ടക്കണ്ണതിൽ എഴുത്തെല്ലാം വിജയിച്ചു എന്ന കാണാവുന്നതാണ്.

എഴുത്തെല്ലാം സേവനങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവിധിം വില യിൽത്താവുന്നതാണ്.

ഒന്ന്: പീഡ്രാലുകവികരശം അനുകരണിയമായ ഒരു കാവുശ്ശേലി എഴുത്തെല്ലാം മെന്നതെത്തുത്തു.

രണ്ട്: കേരളീയതടട സഞ്ചര്യവോധത്തിലും ജീവിത വീക്ഷണത്തിലും സാരമായ മാറ്റം വരുത്തി.

മൺപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിനെതിരെ എഴുത്തെല്ലാം തികാ സഹായമന്നുംബന്ധിച്ചേട്ടതോളം ഒരു വിസ്തൃവമായി ഒന്നു ഭവപ്പെടാതിരിക്കും. മൺപ്രവാളപ്രസ്ഥാനം നിലവിനുവോ അനേവാരത്തെന്ന പാട്ടപ്രസ്ഥാനത്തിനണ്ണായ വളർച്ച അതിനോ കൂളി എതിർപ്പിൻ്റെ ബഹിപ്രകടനമായി കണക്കാക്കാം. എഴുത്തെല്ലാം മഞ്ചരലുവണമായ ഇംഗ്ലീഷ് ശക്തി പ്രവാഹമണ്ണളം സമന്പയിച്ചും അപൂർവ്വശക്തിയാന്നാഴക്കന കാഴ്ചയാണ് കാണാനുള്ളൂ. മൺപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിനാം പാട്ടപ്രസ്ഥാനത്തിനാം പുറമേ മുന്നാഭതായി കാളിപ്പാട്ടപ്രസ്ഥാനമണ്ണായി എന്നതല്ല, ഒരിച്ചു മറ്റെ പ്രസ്ഥാനമണ്ണളാട അഭാവം ദരുദ്യം പരിഹരിച്ചു എന്നതാണും ഇവിടെ ശ്രദ്ധയമായ വസ്തു. തൃഖ്യാ ഗ്രാമ്യവിവേചനബുദ്ധിശാഖ പുരുഷാവുമാത്രക്കളെ ഉം കൈാളികയും സമകാലികസാഹിത്യപ്രവണതകളെ സ്വാംഗൈകരിച്ചു വികസിക്കുകയും ചെയ്ത ഒന്നായിരുന്ന എഴുത്തെല്ലാം പ്രതിഭ. വർത്തമാനത്തിൽ ഉഞ്ഞിനുന്ന ഭ്രത്തിനെന്നു വിശ്രിച്ചും ശ്രദ്ധിച്ച ഉംകൈണ്ട ഭാവികഷം അഭിമുകമായി വളരുക എന്ന ഇംഗ്ലീഷും മലികപ്രതിഭകളുടെ സ്വപ്നവസ്തുവിശ്വാസത്താണ്

ണും. പാരമ്പര്യവാസനകളം പരിണാമസ്വഭാവവും ഒപ്പും ഉം കൊണ്ട് എഴുത്തച്ചൻ എറരെ മുഖംസ ഞാൻകിശനയ്ക്കും, താന്ത്രേ ശിച്ച പരിവർത്തനം എത്രമാത്രം സുഗമവും സ്വഭാവികവുമാക്കി തീരുത്ത് എന്നതിലാണും.

എഴുത്തച്ചൻ കയറിപ്പോന പടവകളേക്കരിച്ചുള്ള അന്തേ ഷണം മൺിപ്രവാളത്തിലായ്ക്കും പാട്ടിലേയ്ക്കുമാണും നമ്മുൾ എത്രയീ ക്കുന്നതും എന്ന നാടക കാണാം. ഇവിടെ പാട്ടപ്രസ്താവനത്തെ കഴിച്ചുന്നതിൽ മൺിപ്രവാളപ്രസ്താവനത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം എഴുത്തച്ചന്റെക്കളിൽ എത്രതൊള്ളുംണ്ടെന്ന പരിശോധനയാണും അതവശ്യമായിട്ടുള്ളതും. മലയാളസാഹിത്യത്തിനാ പൊതുവേദ്യം എഴുത്തച്ചന്റെ സാമീശ്വര്യം മൺിപ്രവാളപ്രസ്താവനം നല്കിയ സംഭാവനയുടെ ഒരു വിലയിൽത്തെ നടത്തുകയായിരിക്കും അപ്പോൾ നാം ചെയ്യുന്നതും. ലിപിപരിഷ്കരണം മുതൽ സാഹിത്യത്തിലെ പ്രധാരണാംശംവരെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ തു പ്രസ്താവനം ചെലുത്തിയ സ്വാധീനത ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലും വിശേഷിച്ചും എഴുത്തച്ചന്റെക്കളിലും പ്രകടമാണും.

ഭാഷാപരമായ വികാസത്തെസംബന്ധിച്ചാകട്ടെ ആദ്യപരിശീലന ഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലൂടുണ്ടായ എല്ലാവിധ പുരോഗതിയും എഴുത്തച്ചന്റെമാത്രം സാധിച്ചതും എഴുത്തച്ചന്റെമാത്രം സാധിക്കാവുന്നതുമാണെന്നു കയറുന്നവർ ലിപിപരിഷ്കരണവും അന്തേഹരതിന്റെ നേട്ടമായി കൊണ്ടാടാൻ ഒക്കും മട്ടി കാണിച്ചിട്ടില്ല. എഴുത്തച്ചന്റെമുന്നുതന്നെ മലയാളം അക്ഷരമാല ആപ്പെട്ടുകൂടിയും വിജ്ഞാനവൈദ്യന്തിനാ തെളിവുകൾ മാജരാക്കാവുന്നതാണും. ഗുഹക്കണ്ണവും വാദക്കുളം മലയാളലിപിയും ഒപ്പും കലന്തി പഴക്കുകളും ചെപ്പേട്ടുകൾ കണ്ണടക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടും. ഇന്നത്തെ മലയാളലിപിയിൽ എഴുത്തച്ചന്റെ എത്രയോ പഴയ ഫേരകൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടും.

ലിപിപരിപ്പുരണത്തിൽ മനിപ്രവാളപ്രസംഗത്തിനുള്ള ബന്ധമാണ് ഇവിടെ പ്രശ്നം. വട്ടച്ചത്തിൽ തമിഴക്കാരുടെ മാതൃമാകയാൽ സംസ്കൃതഭാഷാപ്രചാരത്തോടെയുള്ള ഭാഷാവികാസം പുതിയ അക്ഷരമാലയുടെ സ്വയ്യീക്ഷണ പ്രചോദനം നല്കിയെന്ന പറയാം.

ങ്ങ സാഹിത്യവ്യവഹാരഭാഷയ്ക്കുവശ്യമായ പദസമ്പത്തു മലയാളഭാഷയ്ക്കുണ്ടാവുന്നതു മനിപ്രവാളക്കവികളിട ശ്രമഫലമായാണെന്ന പറയാം. കാലഗതിയിൽ രംഭത്തോകാനനവാഡിക്കാതെ വാമോഴിയിൽമാത്രം നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന മാൻപുറ ദലയാളപദങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടിച്ച വിളക്കിമിനക്കി കാവുംഭാഷയിൽ നിലനിൽക്കിപ്പോന്നതിനുള്ള അർഹമായ പ്രശംസ അവക്ഷണല്ലണ്ടതാണ്. പ്രവാളത്തിനു ത്രില്പമായ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾ ഒപ്പു പരിചയപ്പെട്ടത്തിനുകാട്ടത്തിനും അവർ അഡിനാനമഹർിക്കിനും. സംസ്കൃതഭാഷാപദങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിലേയും കടനാവക്കന്നതോടുകൂടി തമിഴ്ബന്ധമുഖ്യക്കുയും ഭാഷ കൂടുതൽ ഗരീമയും പ്രശസ്തിയും ആജ്ഞിച്ച പ്രശ്രാബിക്കുകയും ചെയ്ത എന്ന കാര്യം ഏടുത്തു പറയത്തക്ക പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്.

ഭാഷാപുത്തനങ്ങളിടെ ആപീകരണത്തിലും സംസ്കൃതഭാഷാസ്പായിനും കാണാവുന്നതാണ്. കിളിപ്പാട്ടപ്പുത്തനങ്ങളിടെ പുയ്യം ആപ്പങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടാവുന്ന പുത്തമാതൃകകൾ തമിഴിലുണ്ടെന്ന പലങ്ങൾ മുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ കനിൽക്കിന മരറാനാണായി എന്ന പറയാൻ തക്കവിധം ശ്വേഷഭാഷയും ഒരു നമ്മക്ക തെളിവുതുക്കന്നില്ല. എത്രയാലും സംസ്കൃതപദബാഹ്യമുള്ള കൂതികൾ തമിഴമട്ടിനും അകന്നപോകുന്നതായി മനസ്സിലാക്കാം. നിരണ്ടുത്തികരംതന്നെ ഉഭാവരണം. മനിപ്രവാളക്കവികൾ സംസ്കൃതപുത്തനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചപോ

നാൽ പുതപരിഷ്ടരണത്തെ സാമായി ബാധിച്ചിരിക്കണം. സംസ്കൃതപുത്രത്തോളം സവിശേഷതകളെ ഉംക്കാണ്ടതിന്റെ ഫലഹായിട്ടാവണം പ്രാചീനപുത്രത്തോളം അക്ഷരനിയമവും ബന്ധഭർഡ്യവും കൈവന്നതു.

സംസ്കൃതഭാഷയോടും സാഹിത്യത്തോടും മമതകാരണം ഭാവിയപുത്രത്തോളം വിനിയോഗത്തിൽ നന്ദുതിരിമാർ പൊതു വൈ വിഴുവു കാണിച്ചു എന്ന പ്രസ്താവത്തിൽ വാസ്തവം കാണാ മായിരിക്കാം. എക്കിലും ഭാഷാപുത്രത്തോളം വണ്ണിതത്തുപം കൈവക്കന്നതിനാട്ടുതന്നെ നന്ദുതിരിമാർ സാഹിത്യസേവന തത്തിനിരഞ്ജിയിൽനാം എന്ന കാര്യം നാം ഓമ്മിക്കണം. ദ്രും നിബന്ധമായ സംസ്കൃതപുത്രത്തോളം അവർ സ്വന്നാവികമായിം സ്വന്നികരിച്ചു. ആ നില തുടന്നപോരികയും പെയ്ക്കു. എക്കിലും ഭാഷാപുത്രത്തോളെ നന്ദുതിരിമാർ ഇക്കൂട്ടിക്കണ്ട് എന്ന പരിഞ്ഞാൽ അതു ശരിയാവില്ല. പ്രാചീനമായ മൺിപ്രവാളക്കുതിക്കരതനെന്ന അവികസിതത്തുപരായ ദേശീയപുത്രത്തോളെ ഉപയോഗിച്ചുപോ നിട്ടണ്ടും. കിളിപ്പുട്ടപുത്രത്തോളം പുണ്ണമാതുകകൾ അവയിൽ കണ്ണത്താൻ വിഷമമില്ല. ചീല ഉദാഹരണങ്ങളും നോക്കാം.

കളക്കാഡ്യു, മൺികാഡ്യു, ഉടനകാകളും എന്നീ അപാനര ഒരുംകൂട്ടുടിയ കാകളും എഴുതപ്പുറം ധാരാളം എടുത്തു പെരു മാറിയ പുത്രമാണും. അഭ്യസാത്വരാമാധാരത്തിലെ ആരു കാണ്ണ ഔളിൽ പക്കതിയും ഭാരതത്തിലെ ഇരപത്രതാനു പര്പ്പണാളിൽ എടും കാകളിപ്പുത്രത്തിലാണും. പഴയ മൺിപ്രവാളക്കുതിക്കളിൽ ഇതു പുത്രം ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുകാണാം, അതിന്റെ അക്ഷരാഭി ക്രമം പുണ്ണമായി ഉണ്ടാവില്ലെന്നിരിക്കില്ലും.

“തുന്പയവും ഫരെത്തന്നുരാൻ കോയിലാ_

ക്കിന്നുത്തായറു നല്ലുമും വേഖയാ”

—ഉള്ളിയച്ചി

“മനതരത്തോടുതാൻ തുംഗകാവേ തുല്യം—

മനതരത്തോടു വേറിട്ട് സൗഖ്യാജ്ഞപലം” —ഉള്ളിയാടി

“പണ്ട് ബാണാസുരൻ വാതിൽ കാത്തവിരാൻ”

—ഉള്ളിച്ചിങ്കേവി.

രാമാധാരത്തിൽ ഒരു കാണ്ഡയും ഭാരതത്തിൽ മുന്ന പദ്ധതിയും കൂടുതലാണ്.

അഭിനവകമലംളുനയനനസിയനരരിഓ
 ഗദകളോടു ശരംവനപരിയെഴുനകളി
 നരകവയമായനൊടിയിൽ വരുവനൊയപട
 പൊരിതവ—

നമന തയ ഹരണനിപുണ, നമരകയമപര.....

എന്നിങ്ങനെ ‘ഉള്ളിച്ചിങ്കേവിപരിത’ത്തിൽ കാണുന്ന വരി കംഡ കൂടുതലാണ് സാദ്ധ്യം കാണാനാണ്. അല്ലെങ്കിൽ രാമാധാരത്തിൽ ഒണ്ട് കാണ്ഡയും മഹാഭാരതത്തിൽ ഏടു പദ്ധതിയും കൈകയിലാണ്.

“ആടകംകൊണ്ട നിർമ്മിച്ചുശൈക്ഷമരണത്തെന്നു
 നാടകമാട്ടുക നല്ല നടക്കലം പൊലിയുമേം.”

(ഉള്ളിയാടിപരിതം)

ദേശീയവുംതന്നെ പുന്നുമാതൃകകൾ മനിപ്രവാളത്തി കളിൽനിന്നും ഉല്ലരിക്കപ്പെട്ടപോലെതന്നു പാട്ടുതിക്കളിൽ നിന്നും മാറാം ഏടുത്തു കാട്ടാൻ പറാം. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഭാവഭംഗം ത്രാപംകൊടുത്ത നാടൻഗാനങ്ങൾ ദേശീയവുംതന്നെ ജീൻ അഡിക്കമാണി ഉന്നായിരുന്നിരിക്കണം, നാടുകാഡു ഇട യിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഇന്ത പുത്രഭാരതു സാഹിത്യത്തിന്റെ മന്യലത്തിലേയും കയറാൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതിൽ മനിപ്രവാളകവി

കരിക്കം ഒരു പദം റല്ലിന കാര്യത്തിൽ മട്ടിക്കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

എഴുത്തച്ചൻറെ കിളിപ്പാട്ട് മനിപ്രവാളത്തെ ഏതുമാത്രം അനന്തരിക്കണമെന്ന് എന്നതാണ് അട്ടത്തപട്ട പരിശാധികാരം ഉള്ളത്. പ്രവിശ്യസംഘാതനത്തിൽപ്പോടൊത്ത മുള ഷേഖരം മുതലായ അക്ഷരങ്ങളാം ധാരാളമുള്ളതുകൊണ്ടും, വിഭക്തിപ്രത്യയാന്തസംസ്കർശന്മൈയാം കാണാനുകൊണ്ടും, സഹിതവരജകമായ പദസ്ഥാനമുള്ളതം സാധിച്ചുകൊണ്ടും, സംസ്കർത്ത്വങ്ങൾക്കുനായ കാവ്യരചനയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കണമെന്ന നിർബന്ധനയം മനിപ്രവാളവകാശം സിലിക്കനിലേപ്പനാ പുണിക്കാട്ടിക്കൊണ്ടും, കിളിപ്പാട്ട് മനിപ്രവാളവക്കപ്പീൽ പെട്ടതെങ്കാഞ്ഞാണ മല്ല. പി. വി. കൃഷ്ണനായർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തമിഴിന്റെ സ്വാധീനമലമായ പാട്ടപ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും സംസ്കർത്ത്വവന്ന ജന്മമായ മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും ദാഡിക്കത്താക്കി ഭാഷയെ സ്വന്തമായ പന്നാവിലേജ്ഞു് ആനയിക്കാൻ കിളിപ്പാട്ടപ്രസ്ഥാനത്തിനാ കഴിഞ്ഞെ എന്നതാണു് വാസ്തവം. മനിപ്രവാളത്തിന്റെ മുകളായ പ്രകടമായ സ്വാധീനം എഴുത്തച്ചന്റെ കൂടിയിട്ടും കാണാൻ സാധിക്കും. കുന്നിവുകൂട്ടപോലെ തന്നീസ്സംസ്കർത്ത്വം ഉപയോഗിച്ചു ഭാഗമാക്കിയും ഉണ്ടു്. മനിപ്രവാളകൂട്ടത്തിക്കുളിലെപ്പനും മനിപ്രസിദ്ധവമായ ഭാഷാസംസ്കർത്തപദംഡംഡാം കിളിപ്പാട്ടകൂട്ടത്തിക്കുളിൽ സാമാന്യമായി കംബാനീലു്. അപ്പോഴും നിലനിന്നിരുന്ന മനിപ്രവാളസ്വാധീനം അതാണിങ്ങായി എഴുത്തച്ചന്റെ കൂടിക്കുളിൽ പ്രതിഫലിച്ച എന്നതു ചന്ദരണും. പുക്കി അതു് അപരാജം (exception) അനുമാണു്. അപരാജത്തെ നീയമം (law) ആയി കണക്കാക്കാവുന്നതല്ല. ഭാഷയ്ക്കു സംസ്കർത്ത്വിരാച്ചുള്ള അനുയോദാവശ്യാം മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുകടമല്ല, തമിഴിനോട് പാട്ടപ്രസ്ഥാനത്തി

ലെന്നപോലെ. സ്വന്തമായി കരണസ്വന്തത്തിലെതിരാച്ചു സ്വന്തമായാൽ കൂടിയാക്കിയുള്ളതിനും ഭാഷാദ്വൈപാഠങ്ങൾക്കും ഉപയോഗപ്പെട്ടു ടത്തി വികസിച്ചു മലയാളഭാഷയുടെ കാവുശേഖരിയാണ് കീഴിലുള്ളതിൽ.

മരറായ സംസ്കാരത്തിൻറെ പ്രതിനിധികളെന്ന നിലയും മണിപ്രവാളകവികൾക്കു കേരളീയസംസ്കൃതത്തിലെതിരെ ആഴ്ചകളിലേജ്ഞോ ഉയരംകൊള്ളിലേജ്ഞോ കടന്ന ചെല്ലും കഴിഞ്ഞതില്ല എന്ന രഹിതപ്രായമുണ്ടെന്ന ദിനു പറഞ്ഞതാണ്. കുതുമമായ ഒരു ഭാഷയിലുടെ കുതുമമായ ഒരു സംസ്കാരം പകർത്തിയവരാണ് മണിപ്രവാളത്തിൻറെ വക്താക്കരിക്കുന്ന ഏന്നവരെ ആ വാദം നീണ്ട പോകുന്ന. അതുകൂടി മലം എന്നായാലും ആദ്യദശയിൽ മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനം ദേശീയസംസ്കാരപ്രതിഫലനാഭീവ മായി നീന്തിക്കുന്ന ഏന്നതു സത്യമാണ്. ഗണികകളെയും നത്തകികളെയും കീഴ്ത്തിക്കുന്ന കുതുമക്കരിക്കുന്ന വിരളമല്ല. എങ്കിലും കേരളീയജീവിതസവിശേഷതകളുമായി ബന്ധമുള്ളതും ആശ്രാത്മക യീൽനിന്നാടലെടുത്ത എദ്ദേഹവികാരങ്ങളുംകൊള്ളുന്നതുമായിരുന്നു പല കുതുമകളും.

ഭാരതത്തിൻറെയും അതുപോലെ സംസ്കാരഭാഷയുടെയും അതുഭിജാത്യത്തിനു കാരണമായ പുരാണത്തിഹാസങ്ങളെല്ലാം ഉംകുണ്ടും തുടങ്ങുന്നതോടെ മണിപ്രവാളത്തിൻറെ റണ്ടാംപ്ലാറ്റമായെന്ന പറയും. ചപ്പുപ്രസ്ഥാനത്തിൻറെ ആശമനമാണ് മുഴുവ്വുതിയാണ് സ്വീച്ഛിച്ചതും. രാമാധാരമഹാഭാരതങ്ങളെല്ലാം സമർമ്മാദ്ദേശം ഭാഗികമായോ ഉപജീവിച്ചുകൊണ്ടാഴ്ചയപ്പെട്ട കുതുമക്കരിക്കുന്നവയാണ്. രാമാധാരമാപ്പു, ഭാരതചപ്പു, ഗന്ധാഷ്യചപ്പു, രാവണാവിജയം, ഓഗ്രമിണ്ണിസ്വപ്യംവരം, കൂമാദഹനം, രാജരത്നാവലീയം, കൊട്ടിയവിരഹം എന്നീവ ചരിത്രപരവും ഇതിഹാസാപജീവ്യവുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. തങ്ങളിടെ ഭാവനാവിലാ

സത്തിനും ഗ്രൂംഗാരാവേദത്തിനും ഹാസ്യകൗത്കത്തിനും തലമും വിലമും മേരെന്നടക്കാനുള്ള പുത്രമേടുകളേന്നോണമാണ് ഇതി ഹാസപൂശാണാം മണിപ്രവാളകവികൾ ഉപയോഗപ്പെട്ടതി യൽ “എന്ന പരിയന്നതിൽ എററു ശരീയാണ്”. എങ്കിലും ഭാരത ത്തിൻ്റെ അഭിമാനാഭാജനമായുള്ള അം തുടികൾക്കു കേരളീയക്കു പരിചയപ്പെട്ടതാനുള്ള പരിഗ്രം നടത്തിയതിൻ്റെ പേരിൽ അവർ നമ്മുടെ അഭിനാഭനും അഭ്യർത്ഥനയാം.

ജീവിതയർമ്മവേദരിച്ച സാമൂഹ്യബാധകത്തും വഹിക്കാനുള്ള ഒരു ഗ്രൂമം മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിൻ്റെ ഭാഗത്തു നിന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. സമ്പന്നതയിൽ കുഴീത്തു മാലസ്ഥാധിവികസിച്ച ഒരു ജീവിതത്തിൻ്റെ ഉടമകളേന്നനിലയിൽ മണിപ്രവാളകവികൾക്കു പരിവർത്തനാദിവശായ ഒരു ജീവിതസദ്വേഗത്തിൻ്റെ പരിമളം നല്ലാൻ കഴിയാത്തതിൽ എററു അത്രുതതിനും ഇടയില്ല. സ്വയം നായകത്തും അലങ്കരിച്ച നന്ദത്തിരി സമുദായത്തിനു കേരളീയസമുദായത്തിൻ്റെ ഇപ്പോഴിലൊപ്പം ഒക്കെ നേരുത്തും നല്ലാൻ പര്യാപ്തമായ ആശയാദർശനങ്ങളിൽ എന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനാവും എങ്കിലും പരമമായ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി കൈബാളിക്കുന്ന ഭാരതവും രാമാധാരവും എടുത്തു പെരുമാറിയപ്പോരും അവയിലെ തത്പര്യപ്രാപ്തതികൾ വിശ്വേഷണായപ്പെട്ടുകിലും സാമാന്യമായി സ്വർണ്ണിച്ചപോകാൻ അവർ സാമരാസ്യം കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു തത്പരാനേപ്പക്കാൻറെ നേരുപയാക്ക ഗോപരമാവിയം കളിഞ്ഞും, നിന്നുംരാമായ ഒരു സംസ്കാരാനുഡിയ ആവശ്യപ്പെട്ടതാണും തെളിഞ്ഞും, അവ വർത്തിച്ചിരുന്നു.

കേതിഭാവാവിപ്പിയ്ക്കാനത്തിനു തികഞ്ഞത സാമ്പൂതകളിലും പ്രമേയങ്ങൾ കൈകൊരും ചെയ്യേണ്ടിം ഹാസ്യഗ്രൂംഗാരാഭാജനങ്ങളിടെ മുച്ചുനില്ലാണ് മണിപ്രവാളകവികൾ വായനക്കാരനും അനാവേപ്പെട്ടതുന്നതും. വികാരരേതയും ചിന്തയെല്ലാം ഗ്രൂപ്പി

കരിക്കെതക്കവാടിയം കെതി തീക്കച്ചംമാകന്നതു് എഴുത്തച്ചുനിൽക്കാം കാണാൻ. കേരളീയചേതനയുടെ കെതിസംബന്ധമായ അന്തർഭാവങ്ങൾക്കു് അല്ലെങ്കിലും ശമനം നല്കാൻ മണി പ്രവാളകവികൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ കാണാം. കെതിഭാവമുഖ്യമായ സ്നേഹാനുഭവങ്ങളും ദിക്കെക്കപ്പെട്ടും മറ്റൊക്കെന്നും യാരാളം മണിപ്രവാളവക്പ്പിൽ പെട്ടുവയ്ക്കണ്ടു്. അവയിൽ പലതും.

വിളക്കാക്കവനിലെൻ്റെ മാനസത്തിനു ചുറ്റം
വൊളിവെള്ളത്തുപി വെള്ളം തികളിം ചുട്ടവോനിൽ
കലിത്തുപി കളിത്തുപിരിക്കും വധുനാ—
മൊളിപ്പുചുഡാടിലോടിക്കുട്ടവോരനുപോലെ.
എന്ന വിധത്തിലാണെന്നു വിസ്തരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഇപ്പറയുന്നതു്.

ശാശ്വാനദിസ്പത്രപം നരകവിജയിനം
ചീനയം മദ്യനാഡി—
വാടീമദ്യൈ വള്ളേൽണ്ടകിലതിനു നര—
നാണ്ടു നല്ലോക്കപായം;
പാടേ പഞ്ചപ്രീയാണാട്ടനോന്മാദമ വരേ—
ണം തമാ ചേതനായാം,
പഞ്ചാനാം പാണ്ഡവാനാമമിത്തുപി യമാ
പണ്ടു പാഞ്ചാലജായാം.

(ഭാരതചന്ദ്ര)

എന്നിങ്ങനെ ചന്ദ്രകളീലുടെയും

ആനവൻശ്രീയാദരണാ, ഇണ്ടകിന കാളക്കുടം
കൂദും കരാർമ്മിച്ചി, തൃളവിന കക്കവും
ചാനേവാഴമെന്നനസി ചാവലണിഞ്ഞത കോലം
കാനേവാട്ടക്കുട മരവീട്ടക മന്മാരോടം.

എന്നിങ്ങനെ മുക്കെക്കണ്ണളിലുടെയും

ചൊല്ലുമാതിൻകടാക്ഷാഖവലമബുപലസ—
 പ്രക്തുപത്മാഭിരാമം
 മതപാപാംഭോധിവേലാതരണപരിലസർ—
 പോതപാദാരവിഽം
 ഒപ്പുരു പാൽക്കടക്കണ്ടുപരി വസുമതി—
 ധാരതല്ലൈ ശയാനം
 കല്പാനേ കല്പിയാക്കം പുരജമനമഹം
 കേരവം കൈതൊഴിനേൻറൻ.

എന്നിങ്ങനെ സ്നേഹത്തുല്യക്കയും കേതി അവിഷ്ടത്തമായി കൂടണ്ടും. ചന്ദ്രകളും മറഡം ക്രതിയിംഭാധാലത്തെ ഗ്രാന്തതു ഉപദേശിക്കുന്നണ്ടും കാവ്യാരംഭത്തിൽ. അതിൻഡിരയോക്കു ആത്മയും ക്രാന്തിക്കയും എഴുന്നുന്നതാണും. ഭാരതത്തിലാകെ അലയടിച്ച ക്രതിപ്രസ്ഥാനം ഈ പ്രക്തിയും ത്രാംഗമാക്കുന്നതിൽ എഴുന്നുപൂര്വ്വാന സഹായിക്കുകയുംചെയ്തു.

എഴുന്നുപൂര്വ്വാന സവിശേഷതകളാണി പരയപ്പുട്ടന്ന കാര്യത്തുകളും അദ്ദേഹം മാതൃകയാക്കിയതു മണിപ്രവാളത്തികളെയാണെന്നോ മണിപ്രവാളത്തികൾ മാതൃകാപരമാണെന്നോ ഉള്ള ധാതൊഴ വിശ്രദാസത്തിൻറയും അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല മേലുന്നതു വന്നുതകൾ നിരത്തിവെച്ചതും. എഴുന്നുപൂര്വ്വാൻ ഉംക്കൊള്ളുകയും വികസിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യു പ്രവണതകൾ മണിപ്രവാളത്തികളിൽ കണ്ടത്താമോ എന്ന ഒരുപ്പുണ്ണാംമാതൃമാണും ഇതും. പാട്ടു ത്രാംഗകളും മറഡം ഈ പ്രവണതകൾത്തെന്ന കണ്ടത്താൻ പ്രയാസമില്ല. ആ കാഞ്ഞം ഇവിടെ അന്നുപശ്ചാവിഷയമല്ല. ചുങ്കത്തിൽ മണിപ്രവാളത്തികളിൽ മുളപോട്ടുകയോ തളിരിട്ടുകയോ ചെയ്യു പ്രവണതകൾ എഴുന്നുപൂര്വ്വത്തികളിൽ പുണ്ണിക്കുയും ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു എന്ന പരയാം.

ഇതുയും പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ചുത്തക്കിപ്പിറയാം.

കൗം: ലലയാളലിപികളിടെ പരിഷ്കരണവും അപീകരണവും സംസ്കർത്താശാപ്രചാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

രണ്ട്: ഒഴിയാൻ ലലയാളപദ്ധതി ചീകരിത്തെത്തുത്തു സമശോഭാനിന് സംസ്കർത്തപദ്ധതികളിലൂടെയി കോത്തിണക്കി ഭാഷയുടെ ശബ്ദങ്കാരം സവാനമാക്കിയതു മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനമാണ്.

കുമാം: സംസ്കർത്തപദ്ധതിലൂടെ പ്രചാരവും സംസ്കർത്താശാസവക്കവും ദ്രാവിഡപദ്ധതികൾ അച്ചം നല്കുന്നതിൽ പങ്കവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നാലു്: ഒഴിയപ്പെട്ടപദ്ധതി മുമ്പുതന്നെ പ്രചാരത്തിലുണ്ടു യിരുന്നവെന്ന കാര്യത്താമെങ്കിലും സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൽ അവരും പ്രതിഷ്ഠ നല്കി പിള്ളാലകവാടികൾക്ക് മണിപ്രവാളകവാടികൾ മാത്രക്കാണിച്ചു.

അഞ്ചു്: നേരായ റീതിയിലുടെയല്ലെങ്കിലും ഇതിഹാസക്കമകളും മറ്റും മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനവഴിയായി ലലയാളകൾക്ക് പകർന്നകിട്ടി.

ആറു്: അല്ലമാത്രമായാണെങ്കിലും കേരളീയങ്ങീവിത്തരിഞ്ഞിന്റെ പ്രത്യേകതകളും ആചാരാന്വൈന്യങ്ങളും പകർത്താൻ അമിച്ചു.

എഴു്: മുഖ്യാദ്രേശമായി കാര്യത്തിലെപ്പെട്ടിലും ധർമ്മം പദ്ധതികൾ കാവുത്തിഞ്ഞിരുന്നു ഉള്ളടക്കത്തിൽ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

എട്ടു്: മക്കക്കപ്പള്ളിലുടെയും മറ്റും പിള്ളാലകവാടികൾക്കും അനന്തരാധാരിയം ക്ഷത്യംശം ആവിഷ്ടതമായി.

(മൺ പ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിൻറെ നേട്ടങ്ങൾ കണക്കിലെട്ട് ക്ഷേമ്പുരം മുന്നേ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ ഇതോട് ചേർക്കാവുന്ന താണം.)

എഴുത്തപ്പുനിലേയ്ക്കുള്ള ഈ പട്ടകൾ കടന്നതിനാശേഷം മൺ പ്രവാളത്തികളുമായി എഴുതപ്പുൾ നേരിട്ട് ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടണോ എന്ന പരിശോധിക്കാം. ഭാഷാസ്പദാവംകൊണ്ടും വിഷയസ്ഥികരണാംകൊണ്ടും മൺ പ്രവാളത്തികൾ വജ്ജുമാണെന്നു കൈതുന്നവർ ഇക്കാലത്തും ഉള്ള സ്ഥിരത്തിൽ ‘ആഡിജാത്യസാഹിത്യ’തോട് എഴുത്തപ്പുൾ ‘അയിത്തും’ കാണിച്ചിട്ടണാവില്ലെങ്കിലും സംശയിക്കാം. ഭാഷയിലും ഭാവത്തിലും മൺ പ്രവാളം ക്രമേണ പുരോഗമിക്കണാണെന്നീരിങ്കും. ഭാഷാസ്പദാവം അല്ലെങ്കിലും തീരുതൽ അടച്ചതപോലെതന്നെ കാവുവിഷയം ഗ്രഹിപ്പിക്കാതും തുടങ്ങി. പ്രിവിയമായ ഈ പുരോഗതിയുടെ ശോഭനീയമായ ഒരു ഘട്ടത്തെ പുനം നന്ദുതിരിയുടെ രാമാധാരപു പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്നു. അല്പും രാമാധാരപു തന്ത്രം വാല്ലുകിരാമാധാരപു തന്ത്രം കണ്ണറുരാമാധാരപു തന്ത്രം മരം മഡ്യമായോ ഭാഗികമായോ അനുകരിക്കണ്ടതിനിടയിൽ ആനഷംഗികമായി രാമാധാരപുവിൻറെയും സ്വന്നയീനം രാമാധാരപു കൂടിപ്പുട്ടിൽ കാണാൻ സാധിക്കും. ഒരു പ്രതിജ്ഞയും മരിറാക പ്രതിഭ നല്കിയ അംഗീകാരമായി ഈ വിശേഷത്തെത്തു കണക്കാക്കിയാൽ മതി.

രാമാധാരപുവിൻറെ അവിഭാവം ഭാഷാസ്പദത്തിലും സാഹിത്യവിഷയത്തിലും വരുത്തിയ മാറ്റം എന്നൊന്നും അല്ലെങ്കിലും പരിശോധിക്കാം. ഭാഷാപദാവംകുടിക്കുന്നും സംസ്കൃതവിക്കരിപ്പാവംകുടിക്കുന്നും സമീചീനമായ സങ്കേതമാണും മൺ പ്രവാളകവിതകളിൽ ലീലാതിലകകാലംവരെ കാണുന്നതും. ‘സംഭവം സംസ്കൃതതീക്തതാ ച’ എന്ന സ്വത്തുമനസ്സാണും മലയാള

തിരിലെ ധാതുക്കളോടും പ്രാതിപദിക്കങ്ങളോടും സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങൾ ചേക്കുന്ന റിതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ‘തന്ത്രലം’ വന്ന ചേക്കുന്ന വൈത്രേശവും ഏതൊക്കെ ഭാഷാപ്രശ്നങ്ങളിൽക്കും പ്രമാഖ്യാക്ഷണത്തിൽനിന്നും രാമാധാരമനുകാരൻ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ബോദ്ധവുമുട്ടുന്നതാണ്. രാമാധാരമനുകാരൻ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും സംസ്കൃതദ്രോക്കങ്ങളുമാഴിവാക്കിയാൽ രാമാധാരമനുവിൽ സംസ്കൃതമലവാളശബ്ദങ്ങൾ ഏതാണ്ടു തല്ലുമാ ദണ്ഡം പറയും. ഭാഷാപദ്ധതികളിൽ അനുപാതം തുട്ടമെന്നതി ലാണ് എഴുത്തപ്പുണ്ടെന്ന് ഭാഷാരീതി ചന്ദ്രകാരൻും ഭാഷാരീതി യുമായി ഭേദപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നതും, വ്യാകരണസവിശേഷതക്കു മാറ്റി നിന്തിയാൽ.

ഇതിഹാസപരാണാഭീമുഖ്യം എലർത്തി മണിപ്രവാളകവിതയും വിഷയഗുരുവും നല്ലാനുള്ള ആദ്യത്തുമുഖ്യം പുനരത്തിന്നും താണും. എക്കിലും മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്നും ഹേതുസ്പാദവും പാലിക്കുന്നതിൽ രാമാധാരമനുവും പിന്നില്ലെ. പടൻകയരുന്ന വല്ലനകളും ഇരച്ചുകയരുന്ന തുംഗാരാവേശവും കുറഞ്ഞേപോയിട്ടില്ലതെന്ന്. തുംഗാരാലീപകവും വല്ലനവും മായ സന്ദർഭങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നതാണ് എഴുത്തപ്പുണ്ട് ചന്ദ്രകാരൻും അടിപ്പെട്ടകാണന്നതും. തത്തപ്രശാസ്ത്രസംബന്ധിയായി പ്രാഥാന്യം കുറഞ്ഞതും ഭക്ത്യുത്തരഭാവാപേക്ഷവുമായ ഭാഗങ്ങളിൽ മുലക്കുത്തിയെ അനുകരിക്കുന്നു ആവശ്യമുണ്ടെന്നും എഴുത്തപ്പുണ്ട് തേനോഡിക്കില്ല. അത്തരം ഭാഗങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായി കൈകൊരും ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പും ആനുഷംഗികമായി രാമാധാരമനുവിൻ്നും സ്വാധീനവും കാണാനുണ്ടും.

രാമാധാരമനുവിൻ്നും സ്വാധീനം രണ്ടുവിധത്തിലാണ് എഴുത്തപ്പുണ്ടെന്ന് രാമാധാരമനുകിളിപ്പാട്ടിൽ കാണാന്നതും. ചന്ദ്രകാ

രണ്ടുതന്നെ വള്ളനകരു അനുകരിക്കുക കൊം. ഇതരങ്ങളിൽ
ഇപ്പറമീനാം ഉല്പത്തമായ ചവുവിലെ ദ്രോക്കപ്പെട്ടെല്ല അനുകരി
ക്കുക മറ്റൊരും. രണ്ടാമത്തെ രാക്ഷസ്സിൽപ്പെട്ടവ ഉല്പത്തദ്രോക്കപ്പെ
ട്ടെന്നുന്ന മുലക്കുതിയിമായി നോട്ടീഷ്യൂചന പാരിചയത്തിൽനിന്നുന്നാം ഉട
ഡെടുത്തതാവാം. എക്കിലും പലപ്പോഴിം എഴുത്തപ്പെട്ടിരുന്ന വള്ളന
യുടെ ക്രമം ചവുവിലെ സംവിധാനങ്കുമമനസരിച്ചാണെന്നതു
കൊണ്ട് മറിച്ചാവാനും നൃഥ്യമെന്തും.

മേലുറഞ്ഞതവയ്ക്കു ചീല ഉഭാഹരണങ്ങൾ:

തഞ്ച്ചകരാക്ക പാരമാനന്ദം വരക്കാര
ഗർഭവും ധരിച്ചിരു മുവക്കമത്തുകാലം
അപ്പോഴി തുടങ്ങി ക്ഷോണീപ്രത്യാം ഒന്നടമൻ
വിപ്രപ്രത്യാരംഭാക്കൈ വരക്കാരിതുടങ്ങിനാൻ
ഗർഭരക്ഷാത്മം ജപഹോമാദികമ്മജ്ജം
ഉല്ലഭാക്ഷിമാർക്കന്നവാസരം ക്രമത്താലെ
ഗർഭപിഹാംബലില്ലാം വർഖിച്ചുവക്കേന്താര—
മംഗലപ്രമാം കൂടക്കൂട്ട വർഖിച്ചു തുപ്പെറുന്നം
തഞ്ച്ചായിനിമാക്കംജ്ഞാഭരണങ്ങൾപോലെ
വിപ്രാദിപ്രജകരക്കം ഭ്രിക്കം ദേവകരക്കം
അല്ലമായ്ച്ചമഞ്ഞിതു സന്നാപം ദിനംതോടും
അല്ലഭാഷിണികരക്കു വർഖിച്ചു തേജദ്ദീസരം
സീമന്തപുംസവനാദിക്രിയകളിം ചെയ്തു
കാമാനതദാഹരണങ്ങളിം ചെയ്തിരു നരവരൻ.

മുലക്കുതിയിൽ ഇത്തരം ഒരു ഗർഭവള്ളന ഇല്ല. ആക്ഷസ്സാടെ
ഉണ്ടും ഇത്തമാത്രമാണും.

ഉപള്ളജ്യ ചരം സർവ്വാഃ
സ്രീയോ ഗർഭസമന്പിതാഃ
 ദേവതാ ഇവ തേ രേഷ്മി:
 സ്വദാസാ രാജമന്ത്രിരേ.

എന്നാൽ ഏഴുത്തപ്പെൻറ വള്ളനക്കവലംബനായി നീള്ളുന വരി
 കട രാമാധനചനുവിൽനിന്ന ചുണ്ടിക്കാണിക്കാൻ കഴിയും.

“നേത്രോത്സവം നാഗരസൗഖ്യിനാം
 ഗർഭം ദയഃ കോസലരാജകാന്താഃ.”

“നാംഹോയനേ തുടങ്ങി ശ്രീവശിവാ സത്രം
 ഗർഭരക്ഷാവിഴ്ശ്ശപ്പ—
 വ്യാപാരം, മാനുകിന്നാർ പലായമൊരുമിക്കെക്ക—
 ക്കാണഞ്ഞാരോനേ തുടർന്ന്.”

“അന്തർമ്മാദേന നോഹം തിനമന വള്ളം
 ഗർഭസംശാരമഞ്ഞാ!
 പൈന്തേൻനേർവാണി*യിൽ കാതുകപരിമലവാൻ
 കോസലാസം വിനേതാ..”

“വിധൂരതതകയംഗാർ ഭ്രംഗാദ്രേണി വാണി
 പുതുമ പെരിയ പൊന്നിൻതാലി മുംപായതെല്ലാം
 മധുമമനമഹിളാ പിന്നെയും മെയ് തെളിഞ്ഞത്
 സുതന സകലഭ്രാമാല കോലുനപോലെ..”

ഇവിടെ, ഏഴുതപ്പെൻറ മുന പത്രിമാരക്കേയും ഗർഭത്തെ
വള്ളിക്കനിക്കത്തു ചനുകാരൻ കൗസല്യയുടേതു പ്രത്യേകമെഴുത്തു

* കാശല്യ

വണ്ണിക്കുകയാണോ ചെയ്യുന്നതും എന്നൊരു വിശദമരുടും മരതും മലപ്പും, അരുളംഞാറി അകന്തതും വിനോദം മറഞ്ഞതും ഇഡപ്പും തന്ത്രിനാ ദാവം പകന്നതും വക്കുത്തും ചൊണ്ടുകുറത്തതും മരവ മായ ഗർഭവൈവര്യമുളാവിലാസങ്ങരാ വണ്ണിച്ചു ‘കോസലേന്റു തജ്ജ്ഞിക്കു കെപ്പും തുടന്നൊരു നോരം മരിച്ചായിതെപ്പേരുമേ’ എന്നിങ്ങനെ ചന്ദ്രകാരൻ വിഷാദധ്യപരാ പരത്തുന്നതിനാ പകരം

വിഹ്രാഭിപ്രജക്കാരാം ഭൂമിക്കാം ദേവക്കാരാം
അല്ലമായ്മമണ്ടതിൽ സന്താപം ഭിന്നതോടും.

എന്ന സഹോദര്യപനിധാനം എഴുത്തും സ്വധീകരിക്കുന്നതും.

സീതാ സപ്തണ്ണമയീം മാലാം ഗ്രഹീതപാ ഉക്ഖിണോ കരേ
സ്കീതവക്കുത്രാ സപ്തണ്ണവണ്ണാ സർവ്വാരണാദ്വാഹിതാ
മുക്താധാരാരാ കണ്ണപത്രേരി കപണമുലിതനുപരാ
കൂളില പരിസംവീതാ വസ്ത്രാന്തർവ്യജിതസ്ത്രാ
രാമസ്യാപരി നിക്ഷിപ്യ സ്ക്രാന്ധാരാ മുദം യയാ. എന്ന
മുലഭാഗം എഴുത്തും വിവരംന്നതിൽ ഇങ്ങനെയാണോ.

മെമ്മീലിതനെന്നപ്പറിച്ചാരികമായം റാജ_
ഭാതാക്കന്നാരാംതുടി നന്നായിച്ചുമയിച്ചാർ
സപ്തണ്ണവണ്ണത്തെപ്പുണ്ടെ മെമ്മീലി ഒന്നാഹരി
സപ്തണ്ണമാലയും ധരിച്ചാരാരം മനം മനം
അണ്ണണ്ണാജനേതുന്നുവിൽ സത്രപം വിനീതയായ
വനാടൻ നേത്രോപ്പലമാലയുമിട്ടാം മുന്നേ
പിന്നാലെ വരണാത്മമാലയുമിട്ടിനാം
സമാനസദർബന്ധത്തിലുള്ള ചന്ദ്രകാരൻറു വരീകരി
മനീഞ്ഞേത ആന്തശ്വേപ പരിമളബ്രഹ്മിംഗിനാം
കഴുംിലാഭായ മാലാം

.....

മനാക്ഷാലംകൃതാക്ഷി മനസിജകലികാ
ഒഹമീലി സാ നടനാരി

.....

പ്രീളാവേശേന രാമാനനമിടയിടയിൽ .

ക്രുന്ധനാക്ഷി പ്രമോദ—

വ്യാലോലാ ഒഴൈമെല്ലനരികിലുപഗതാ
കോമളാഭ്യാം പദ്മഭ്യാം.

രാമാധനക്രമാരംബന്ന് സീത് ‘രാമാനനമിടയിടയിൽക്ക്രു
നാക്ഷന്താണാ’ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന് സീത രാമനെ മുന്നോ ചാത്തുന
‘നേത്രാല്പുലമാല’ എന്ന പറഞ്ഞതാൽ ധിക്കാരമാവുമോ? ‘പ്രമോദ
വ്യാലോല’യായിവരുന്ന സീതയും ‘ആദരാൻ’ ‘വിനീതയായ്’
വരുന്ന സീതയും റണ്ടുപ്പും ചന്ദ്രകാരംബന്ന് സീത വരുന്നതു
‘പ്രീളാവേശേന’യാണാ. എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന് സീത സത്രപയായും.

‘മനാക്ഷാലംകൃതാക്ഷി’, ‘പ്രീളാവേശേന’, ‘പ്രമോദവ്യാ
ലോലാ’, ‘മെല്ലെ മെല്ലെ’ എന്നിങ്ങനെന്നയുള്ള ശബ്ദങ്ങളിലുടെ
പുനവും ‘മദം മദം’, ‘സത്രപം’, ‘വിനീതയായ്’ എന്നിങ്ങനെ
യുള്ള ശബ്ദങ്ങളിലുടെ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന തന്ത്രങ്ങൾ കവിതകളിൽ
പജാലോലമായ ഒററതരീക്ഷം സ്വയ്യിക്കാൻ അമിച്ചിട്ടണാം
എന്നതു ശ്രദ്ധയർമാണാ.

മാത്രവുമല്ല, പുനത്തിന്നേരതായി വേരൊങ്കിൽ ‘നേത്രമാലാ’കളു
നായുമണം.

നൃസ്താ തദംബാപ്പറ്റുലേ വരവരണസവീ

മംക്ഷ മാലാ കമാര്യാ

മാലായാം സാധ്യവാരേം സഹ സകലജനേന—

രപ്പിതാ നേത്രമാലം.

പക്ഷെ, ഇവിടെ ചുറ്റം തൃടിയവർ സീത രാമഗളത്തിലെ
പ്പിച്ച മാലയിൽ ‘നേതുമാല’ അപ്പിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.
പുനത്തിന്റെ ‘പരിമളബഹുഭാം മാല’യും നേതുമാലയും ഏതോ
രാസത്പരകസാനിഡ്യംമുണ്ടാം എഴുത്തുപ്പിന്റെ വരണ്ണമാലയും
നേതുമാലുമാലയുമായതാണെന്ന വരദമോ?

സ്വയംവരം കഴിഞ്ഞ രാമഗ്രഹത്തിലേയും സീത യാത്ര
യാക്കേണ്ടാം അക്കമാർ പതിപ്രതാധക്കും ഉപദേശിക്കുന്ന ഭാഗം
സംസ്കരിക്കുന്നതിലുണ്ടു്. ആ കൂത്യം ജനകൾ നില്പിക്കുന്ന
തായാണു് എഴുത്തുപ്പിന്റെ രാമാധാരകിളിപ്പാട്ടിൽ കാണുന്നതു്.
രാമാധാരചനുവിലും ഈ രിതിതന്നു കണാനു.

യാത്രയ്ക്കുടയും രാമൻ പരമ്പരാമനമായി സംഘടനത്തി
ലേപ്പും ദണ്ഡിവനാം. മുലത്തിൻനിന്ന വിപരീതമായി, കോപാ
ക്രാന്തനായി അണംത്തെ പരമ്പരാമനോടു്, ഭഗവത്മൻ, പിന്തിരി
യേണാമനനപേക്ഷിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം കിളിപ്പാട്ടിൽ കാണുന്നു.
എഴുത്തുപ്പിന്റെ ഒപ്പിത്യുണ്ടായതിനു് ഉള്ളഭേദാവശ്യം
ഈതിനെ പലയം എടുത്തുകാട്ടാണെങ്കു്. എന്നാൽ രാമാധാരചനു
വിലും ഉണ്ടാവെയോ ഭാഗമണിക്കുന്നതു രസാവക്കമാണു്.

ഭഗവത്മന പ്രാത്മന ഇതാണു്.

ബാലസാഖപസം വീണ നമസ്കാരവും ചെയ്യാൻ
ബുദ്ധിയും കൈ നിന്ന മറവളും ജനങ്ങളിൽ
അത്തനാളുംക്കതിരമൻ ഭാസ്യവരാമനതന്നു—
പ്ലേഠ്റ് വദിച്ച ഭക്ത്യാ കീത്തിച്ചാൻ പലതരം
കാത്തവിശ്വാരോ പരിത്രാഹി മാം തദ്വാനിയോ
മാത്താണ്യകൾം പരിത്രാഹി കാരണ്യാംബുദ്ധോ
ക്ഷത്രിയാനകാ പരിത്രാഹി ജാമഗ്നിപ്പതു!
പരിത്രാഹി മാം ദണ്ഡകാത്മജാ വീണോ

പരമുപാഡോ! പരിപാലയ കലം മര
പരമേശപരല്ലിയ! പരിപാലയ നിത്യം
പാത്മിവസ്ഥാധരകത്തീത്മണിൽ കളി—
ചുംസമയാ പിറ്റുഗണതർപ്പണം ചെള്ള നാമാ!
കാര്ത്തകാളിക തപോവാരിയേ! ഭൂചതേ!

കാൺതരളിരിണ തവ ശരണം മര വിദോ.

രാമാധനചനുവിൽ ഉഗ്രമൻ,

“താനേ ചെന്നർല്ലപാദ്യപ്പാള നിഭത്തഫഹ—
ഭായ കൈരണഭക്താണ്ടം.”

“മാനശിലാ ജയരേണകാസുതാ ദേവതാപദേ
ശരമോധ്യനാ

വീണ കൈതവമകന കൈയ്യേറിയു യാചതേ....”

“ചണ്യികാരമണ ബാലഗ്രിഷ്യ, തൊഴുകൈയ്യ്
വിശീഷ്യ കലയേ തെളി—

ഞതിണിം പോകി മര വംശമാനു പരിപാഹി
നിംബലഗ്രണാംബുധേ!”

ആഴിചുഴുമവനീവിരാജദവിനീത
ഭപതികലാനി മ—

അമ്പുചുമ്പുമിഹ വേരവരത്തുമുദഗ—
വീരുവരവാസമേ!

‘ചണ്യികാരമണബാലഗ്രിഷ്യൻ’ ‘പരമേശപരല്ലിയ’നാവു
നാതുപോലെയുള്ള മാറഞ്ഞേരാട്ടുടി എഴുത്തച്ചൻ ഇം ഭാഗം
കൈകരും ചെള്ളിരിക്കുന്നു.

ഭരതസൈന്യവ രാജ്യം സ്വാ—

ഭരം ഗ്രൂപ്പാമി ദണ്ഡകാൻ

കീരു രാജാ ന വക്തീഹ

മാം ന ജാനേറ്റു കാരണം

എന്ന മുലദ്രോകത്തിന്റെയും

സപയം യന്നാഹ ഡാം രാജാ ഭരതസ്യാഖിപ്പേച്ചവനം

അഹം ഹീ സീതാം രാജും ച പ്രാണാനിമഖാമൻ ധനാനി ച
വ്യഘ്യാ ഭ്രാതേ സപയം ദേഹം ഭരതായ പ്രചോദിതഃ
കിം പുനമ്മനജ്ജേദ്രൂണ സപയം പിതാ പ്രചോദിതഃ

എന്ന വാല്മീകിരാമാധാരാദ്രോകത്തിന്റെയും സ്ഥാനത്തു വിവർ
തന്നത്തിലുള്ളതും ഇതാണോ.

എന്നതു കേട്ട ശ്രീരാമനം ചൊല്ലിനാൻ
ഇന്നതിനെന്നൊരു വൈഷ്ണവയത്തും?
ചെയ്യുകിപ്പേക്കം ഭരതൻ തൊനിന്
വൈകാരത പോവൻ വന്നത്തിന മാതാവോ
എന്നതെന്നോട് ചൊല്ലാണെ പിതാവതു
ചിന്തിച്ച ഭാവിപ്പുതിനെയ്യു കാരണം?
രാജ്യത്തെ രക്ഷിപ്പുതിന മതിയവൻ
രാജ്യമുപക്ഷിപ്പുതിന തൊനം മതി
ബണ്യമന്ത്ര രാജ്യഭാരം വഹിപ്പുതു
ബണ്യകവാസത്തിനെററമഴ്ത്തേണ്ടു
സ്നേഹമെന്നൊക്കേരിച്ചുവരമണ്ണയ്യുമി—
ദ്രോഹമാത്രം രേഖക്കന വിഡിക്കയാൽ
ആകാശഗംഗയെപ്പാതാളിലോകത്തു
വേഗേന കൊണ്ടുചെന്നാക്കി ഭഗീരമൻ
തുള്ളിവഞ്ഞത്തി പിതുക്കിംഖ, പൂര്ണവും
തുള്ളനാക്കിടിനാൻ താതന തന്മാട
യഥവനം നല്ലി ഇരാനരയും വാങ്ങി
ദിവ്യക്കാരാധാർ പിതുപ്രസാദത്തിനാൽ
ഈല്ലമായുള്ളാൽ കാഞ്ഞം നിത്രപിച്ച
മല്ലിതാ ഭാവിപ്പുതിനില്ലവകാശം.

ഈ കാഗത്തു രാമാധനചനുവിലുള്ളതും ഭോജചനുവിൽ
നിന്നാലും തവുമായ ഭാഗം ഇതാണ്.

പീതോ ഭദ്രതഃ കിമംബ, ഭരതഃ
കിം വാ വനാതോ ചാവനാതോ

ത്രഞ്ഞാഹം സഗരാന്തവായക്കണ്ണഃ
താതഃ കുതഃ ശ്രോചതി?

ദിവ്യാധാരം സരിതോ നിവാപകരണാ—
ജ്യൂലപീം പ്രതിജ്ഞാമിശ്വാ—

മാവാദ്യാമിഹ പൂരയിംഗ്രൂതി ന ചേതു—
പുതു കമ്മം സ്വാദയം?

വന്നല്ലവി തന്മാത്രത്താണമാജിതാപിതം മെ
സകലഭ്രവനഭാരം സ്ഥാപിശ്വാ വത്സരുല്ലംഗി
തദിഹ സുകരതാധാരാവയോസ്ത്രക്കിതാധാ—
മയി പതതി ഗരീഡാനംബാ തേ പക്ഷിപാത!

ഇതുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ എഴുത്തെല്ലാത്തായി ബാക്കി
നില്ലെന്ന വരികരാ

“രാജ്യത്തെ രക്ഷിപ്പുതിനാ മതിയവൻ
രാജ്യദേഹക്ഷിപ്പുതിനാ തൊനം മതി”,
.....‘താതന്നതനമട
യശവനം നല്ലീ ജരാനരയും വാഞ്ചി
ദിവ്യനാരാധാർ’.....

എന്നിവമാത്രമായിരിക്കണം.

ഒന്തൻ രാമാഭിഷേകം മുടങ്ങിയതും മറുമറ്റിന്തെ വന്നതി
ലേയ്ക്കു തിരിക്കേണാണെം്പ്. രാമഗനക്കണ്ണു മടങ്ങുന്നോരു ഏകക്കേയി
രാമനോടു മാറ്റു ചോദിക്കുകയും രാമൻ അതിനാ മറപടി പറയു
കയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഘട്ടം മുലത്തിൽ കാണാം. എഴുത്തെല്ലാം കുളിപ്പാട്ടിലോ രാമാധനചനുവിലോ അതു കാണില്ല.

ഗ്രംഗാരഭാവാവിഷ്ണുരണ്ടാഖ്യതയുള്ള ശ്രദ്ധിണബാനുവേശ
രംഗത്തിലും ഏഴ്‌ത്തമ്പുന ചന്ദ അധിരാമായിട്ടിട്ടും. മുലതകിൽ
ശ്രദ്ധിണബ രാമനെ ഒരു തവണായേ സമീചിക്ഷനാളുണ്ട്. ഏഴ്‌ത്ത
മ്പുനാകട്ടു അനവാചകരിൽ ചരിറിയുള്ളവാക്കമാണ്. അവശ്ലേഷണ
നിൽക്കിനു ലക്ഷ്യിണാനിലേയും ലക്ഷ്യിണാനിൽനിന്നും രാമനാിലേ
ണ്ണും പന്താടക്കിക്കൊണ്ടുണ്ട്. ഇവിടെയും രാമാധനാചന്ദവാണ് ഏഴ്
തമ്പുനെൻ്റെ ഭാത്രക.

ശ്രദ്ധിണബയോടു രാമൻ

എന്നാലേന്താൽ കാര്യം നീനാക്ക മദ്ദനാഹദേവി
നീനാടെ മനോഗതം ചൊല്ലുക മടിയാതെ.

— ഏഴ്‌ത്തമ്പുന്

“മാനോല്പംക്ഷുണ്ണി! നീനെയന്തിവിടെ നീങ്ങപമേ

പാശുക്കൊട്ടക്കാട്ടിൽ മലേധ

താനേതനെനു നടക്കുന്നതു.....”

— പുനം

ശ്രദ്ധിണബ മരഹട്ടിയായി

എന്നാട്ടുക്കെപ്പുനു രമിച്ചുകൊള്ളുന്നും നീ
നീനെന്നും പിരിഞ്ഞപോവാൻ മമ ശക്തി പോരാ.
എന്നു നീ പരിഗ്രഹിച്ചിട്ടും മടിയാതെ.

— ഏഴ്‌ത്തമ്പുന്

“നീനരികിൽ മദനതാപേന പോന്നാഗതാ താൻ
മനാനസമിനി രമണൻ നീയോഴിച്ചിപ്പില്ല ചൊല്ലാം.”

— പുനം

ശ്രദ്ധിണബ വീണ്ടും

.....നീരീവനഗ്രാമദേശംപാതോര.....

മെന്നോട്ടുടെ നടന്നോരോദരാ ദേശമല്ലോ.....

മനുസ്ഥാനും ചേന്ന ഉജീക്കാല്ലുയം.

— ഏഴ്‌ത്തമ്പുന്

“.....മമ വിഹരി—

ക്രൈസ്തവന്മാരുടെ കേളി—

സംഗതിപ്പുണ്ട് മെലിൽ ദിനമന്നുവൊ

സാക്ഷാക്ഷാന്തരപ്പാം.”

—പുനം

രാമൻ തന്റെ നീറ്റുപാദായാവസ്ഥ വെളിപ്പെട്ടത്തുനാ—

ഞാനിധ തപോവനവേഷപും ധരിച്ചാരോ

കാനനംതോരം റാടന്നിട്ടുനാ സദാകാലം. —എഴുത്തപ്പൻ

‘വസതിഃ മാമകീ പണ്ടശാലാ’.

—പുനം

ആപ്പുണ്ണവായെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഒരു തടസ്സംകൂടിയിരുന്നുനാ
പറയുന്നു:

ജാനകിയാകമിവലൈനാട പത്രിയപ്പോ

മാനസേ ഹാത്താൽ വെടിഞ്ഞതീട്ടുക്കുതാനാക്കാണ്ടും

സാപത്രോഗതഭവച്ഛവമെന്തും കഷ്ടം കഷ്ടം

—എഴുത്തപ്പൻ

“.....ഞാൻ

വേട പെണ്ണിവള്ളുപേക്ഷ്യയല്ലതി നന്മ—

യും കിമപി ഏകവിടാ.

ഗോഷ്ഠിയാമിക്കവർക്കുമാകിലിതരേതര—

കമടവർ ചട്ടകം

നീട്ടവോർ തങ്ങൻർ മുലമെന്നതയി മെ സ—

മാഗമനസക്കം.”

—പുനം

ലക്ഷ്മണൻ തന്നെക്കാം യോഗ്യനാണെന്നു പറയുന്നു:

‘ലക്ഷ്മണൻ മമ ഭ്രാതാ സുദരം മനോഹരൻ’

—എഴുത്തപ്പൻ

‘ലക്ഷ്മണനെന്ന നീ കണ്ണിട്ട മദ്ദുതരം....

....എന്നെങ്കാളെള്ളിരട്ടി രമണീയൻ.’

ആപ്പണവയെപ്പറ്റി:

ലക്ഷ്മീദേവികിഴതനെന്നയാക്കം നീയെല്ലാംകൊണ്ടും.

—എഴുത്തപ്പൻ

പുനരാക്രി,

‘കനക്കുറ്റികരമഴലിറത്തകലിക്’ എന്നം

കടവിൽ ഇരുവരും തന്നെകളിപ്പിക്കുകയാണെന്നറിയുന്നു

കാമവുമാശാഖംഗംകൊണ്ട് കോപവുമതി—

പ്രേമവുമാലസ്യവും ഷൂണ്ട് രാക്ഷസിയെപ്പോരം

മായാത്രപവ്യും വേർപ്പെട്ടഞ്ചനശൈലംപോലെ

കായാകാരവും ഓഹാരംഘും കൈക്കൊണ്ടപ്പോരം.

—എഴുത്തപ്പൻ

‘ആശമുറിയെന്നുനീർഷ്യപോരാന്തമം പണ്ണേപ്പോലെ

രഡിതി ചന്ദ്രേ ദയകരാത്രപാ.’ — പുനം

കടവിൽ ലക്ഷ്മണൻ ‘വാഴുറയുറി’ അവളുടെ ‘കാതും മുലയും മുക്കുമെല്ലാം’ മറിക്കൊണ്ടു. വാല്ലീകിയുടെ ലക്ഷ്മണൻ കള്ളംനാസി കാഴ്ച്ചും മാത്രമേ ചെയ്യുന്നാളുള്ളൂ. പുനരത്തിന്റെ ലക്ഷ്മണൻ മുലയും മുക്കും മേരിക്കൊണ്ടു.

എഴുത്തപ്പൻറെ യുദ്ധവള്ളൂനാകരി—

രാമനം വരനമായും യുദ്ധത്തിനിടയ്ക്കും:

‘രാമബാണങ്ങൾക്കാണ്ടം വരബാണങ്ങൾക്കാണ്ടം.

ഭ്രമിയുമാകാരവും കാണുത്താതെയായി.’ — എഴുത്തപ്പൻ

“.....വരനമത രംഘ—

സ്വന്മിയും തമ്മിലെയ്യും

ബാണശാരനോന്മാന്യപലച്ചന്നുംരിതശാഖികവണ്ണ—

സ്ത്രാരശാതുകാരഹോഡാരെരും

കാണക്കാണപ്പോതിയെന്നതു ശിവ ശിവ ഗഗനം

തതുക്കശണേ വരന്തി’

ബാലിനുഗ്രീവയുദ്ധത്തിൽനിന്നോ:

മധു മുഞ്ചി പ്രഹരിച്ചിരിക്കവേ
 കെട്ടിയും കാൽക്കൈ പരസ്പരം തായനം
 തട്ടിയും മട്ടക്കാണ്ടും തല തണളിൽ
 കൊട്ടിയുമേരും പിടിച്ചും കടിച്ചുമ—
 ഞുറവത്തിൽ വീണാം പിരണ്ട മരണ്ടുമ—
 പീറാംകലൻ നവാക്കരാണ്ട് മാന്തിയും
 മരാടിപ്പുതിക്കയും സ്രൂക്കേതിക്കയും
 മാടിത്തട്ടക്കയും സ്രൂക്കേട്ടക്കയും
 ഓടക്കെടിക്കയും റാടിവിയക്കയും
 മാടിവിളിക്കയും കോപിച്ചട്ടക്കയും
 ഉടെ വയക്കയും നാഡികരം പീക്കയും.

ഇതിനേൻ്റെ മുലം ഇത്തമാത്രമാണോ:

മധുഭിഡ്യാം താഡയാമാസ
 ബാലിനം സോപിതം തമാ
 അഹൻ ബാലി ച സുഗ്രീവം
 സുഗ്രീവോ ബാലിനം തമാ.

രാമായണചന്ദ്രവിൽ:

മധുഭി ബാലി സോപി ച മധുഭി
 നിർദ്ദയമർദ്ദയതി സ്നേ സരോഷം
 ഉന്നതിഭാജം കപിക്കലരാജം
 മധുഭി കത്തിയുമത്തും പെട്ടത്രം
 കൈത്തലഃമാഘിയടിച്ചുപിടിച്ചും
 പല്ലുകരംകൊണ്ട കടിച്ചുപോടിച്ചും

.....

വാ വാ എന വിളിച്ചുമടിച്ചും
പല്ലു കടിച്ചും വിവരം കണ്ടും
പകരം വീണ്ടും പവരിതിരിഞ്ഞും
ചെരാതു തുറിഞ്ഞും വടിവൊട്ട് താണം
മഹ്രപി വീണം ജവഞ്ഞേരുടും.

സീതാന്നപ്രജന്മത്തിനു പോയ ഹനമാൻ രാവണന്റെ
മുമ്പിൽ കൊണ്ടവരഹൃദയുടും രാവണൻ ഹനമാനെ നിബിച്ചു
പറയുന്നതിനു ഹനമാൻ ഉച്ചിതഹായ്മി മഹപട്ടി പറയുന്നണ്ടോ.

അതിലെ ഒരു ഭാഗം:

ആര്യപാ ദശഗ്രീവവച്ചു സ മാരത്തി_
ദ്വിവുഖം കോപേന മഹനിബാസുരം
'ന മേ സമാ രാവണ കോട്ടോധ്യമാ
രാമസ്യ ഭാസോധമപാരവിക്രൂഡി.' —രൂലം

ശ്രവഭനവചനമിതി കേള്ള കോപംപൂണ്ടു
ഭന്തം കടിച്ചു കപീറ്റനം ചൊല്ലിനാൻ
നിനവു തവ മനസി പുനരെന്തുയും നന്ന നീ
നിനോടെത്തിരോക്ക സ്രൂന്തുനായിരം
രജനിമരകലപതികളായ്' തെളിഞ്ഞേഞ്ഞാക
രാവണമാരാക്കമിച്ചുതിര്ത്തിടിലും
നീയതമിതു മമ ചെരവിന്തുക്കം പോരാ പിനെ
നിഞ്ഞുയു ചെയ്യനിതെന്നോട്ട് കഴുലാ.

— ഏഴുത്തച്ചൻ
“എന്നോടെത്തിക്കുംതെനൈരതനമിത്രിലോക്കും—
മെന്നോ മതം? പെത്തെത്തോ തവ ശൗംഗ്നോഹാ|
ഇന്നം വള്ളും ശമകസ്തുതങ്ങൾം പോന്ന
വാന്നാലുമെൻ ചെരവിരിക്കു കളിക്കു വേഗരാ| —പുനം

വ്യക്തമായും ഇവിടെ എഴുത്തപ്പേൻ ചന്ദ്രകാരനെ അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

യഖകാണ്ഡം എഴുത്തപ്പേൻ എന്നു സ്വാത്രമും കാണിക്കുന്ന ശാഗമാണ്. വാളീകിയുടെ റീതിപിടിച്ചു പോവാനുള്ള മും ഇടയ്ക്കു കാണുന്നണ്ടോ. അഭ്യാത്മരാമാധാനംമുലവുമായി അവിടവിടെമാത്രം ബന്ധം കാണാം. രാമാധാനചന്ദ്രവിലെ ചീല ശാഗമങ്ങളുമായി എഴുത്തപ്പേൻറെ യഖവർഗ്ഗങ്ങളും സാദൃശ്യമണ്ടോ.

ഉം: “സ പുവ്തിയ്യോപരക്ഷണേ വിളഃ
പ്രഹസ്തമാഥിശ്യ സംസ്കാരികം തതഃ
മഹാദരം കക്ഷിണതോ മഹാബലം
നൃത്യാജയപ്പുക്രിജിതം ത്ര പദ്മിമേ
അമേരത്തരപ്താരമവാപ.....
..... ദശാനന്തഃ.”

“വിപുലബലസമരതോ പ്രാരമാസാദ്യ സദ്യ
പ്രഹരതു യായി നീലോ വഹനിന്മുനഃ പ്രഹസ്തം
സമിരമതിപചയാതോ കക്ഷിണം പ്രാരമാജ്ഞ
സ്വഹഥിരബലശാലയരംഗദഃ സംഗതഃ സ്വാൽ
ശതമവജിതമാജ്ഞ പദ്മിമദ്പരാരി വീരഃ
പരീഖവതു ഹനുംന്റുക്കഷണസൈന്യൈ പരീക്ഷഃ.”
ഇതി ഹരിവിവൈരാൻ മോദയിത്പാ സ രാമഃ
സപയചത്രലബലശാലയത്രരം പ്രാരമാപ. —പുനം

യഖാരംകം:

വജ്രഹസ്താശയിൽ പുക്കാൻ പ്രഹസ്തനം
വജ്രദംശ്ചുൻ തമാ കക്ഷിണാക്കിലും
ചുഡയുവനാരിയാം മേലനാദൻ തമാ

പാദ്യമിച്ചഗേഹപുരോപാരി പുക്കീടിനാൻ
 മിത്രവർഗ്ഗാമാത്യുച്ചത്യുജവാത്താട്—
 ദിത്തരംപ്രാരി പുക്കാൻ ദഹവക്കത്രനം
 നീലനം സേനയും പൂർണ്ണാദിഗോപ്പരേ
 ബാലിതനയനം ഒക്കിണംഗോപ്പരേ
 വായുതനയനം പശ്യമിഗോപ്പരേ
 മാധ്യാമനനപ്പുനാമാദിനാരായണൻ
 മിത്രതനയസൗമിത്രിവിഭീഷണ...
 മിത്രസംയുക്തനായത്തരമിക്കില്ലോ.

—എഴുത്തപ്പൻ

രാവണയുദ്ധയാത്രാവണ്ടന

അദ്ദോത്തരമപ്രാരമാവാപ സത്പര—
 സൂരംഗമാത്രംഗരമോപഗോളിതഃ
 അനേകങ്ങരീപണവല്ലുണാരെ—
 സ്ത്രീതാതപരെത്തുശ്വ സമം ദഹാനനഃ

—പുനം

ഇതിനെ എഴുത്തപ്പൻ ഇങ്ങനെ വികസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു:

വെഞ്ഞതിപോലെ കടയും പിടിപ്പീച്ചു
 പൊന്നയമായൊരു തേരിൽ കഹരിനാൻ
 ആലവട്ടങ്ങളും വെൺചാമരങ്ങളും
 നീലത്തികളും മത്തക്കളും
 ആയിരം വാജിക്കലൈക്കൊണ്ട പുട്ടിയ
 വായുവേഗം പുണ്ണതേരിൽക്കരയേറി
 മേരുഖിവരണ്ണംപോലെ കിരീടങ്ങൾ
 വരുന്നങ്ങളാദിയാമാരണണ്ണങ്ങളും

പത്ര ദിവസമിക്കപ്പെട്ട കൈകളിൽ
ഹസ്താല്പിൽ ചരിപ്പൊണ്ടയും കൂടി
നിലാദിപോലെ നിശാചരനായകൾ
കൊല്ലാഹലത്തോടുടർപ്പിരുപ്പും.

അഡ്യൂത്തരാമാധാരണകിളിപ്പാട്ടിന് രാമാധാരണചന്ദ്രവോ
ടിള്ള കടപ്പാട് എഴുത്തപ്പേരെന്റെ വാൺനാപരമായ കഴിവിനോ
ഭാവാവിപ്പേരണ്ടപാടവത്തിനോ അച്ചകർഷം വരുത്തുന്നതെങ്കിലും.
എഴുത്തപ്പേരെന്റെ പ്രതിശേഖരിലാസത്തിനു നിലാനമായി എത്രയോ
കാവ്യസന്ദർഭങ്ങൾ രാമാധാരത്തിൽനിന്നുത്തനു എടുത്തില്ലോ
കാൻ കഴിയും. രാമാധാരചന്ദ്രവിനോട് എഴുത്തപ്പേരും കാണിച്ചു
ആശിരിച്ചും പൊതുവെ മണിപ്രാണിപ്രസ്ഥാനത്തോട് അദ്ദേഹം
കൈകൈക്കാണ്ടെ നിലപാട് വിശദീകരിക്കുന്ന എന്ന പറയുന്നതാവും
ശരി. എഴുത്തപ്പേരും എങ്ങനെ മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിനെന്റെ
പ്രഭാവപദ്ധതിയും ഭാഷാപരവും സാഹിത്യപരവുമായ പ്രവണത
കലെ തള്ളിക്കയും കൊള്ളിക്കയും ചെയ്തു എന്ന നേരത്തെ കണ്ടു
കഴിഞ്ഞു.

മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിനെന്റെ ഏഴുത്തപ്പേരെന്റെ വിജയം
സാമാന്യലായി തുതിമത്രത്തിനെന്നതിനേരു സ്വാഭാവികതയുണ്ടെന്നും
അതിശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടുതിരു ലഭകീകരയും തുമാണും. മണിപ്രവാള
പ്രസ്ഥാനത്തിനെന്റെ സംഭാവന ഭാഷാപരമായ അതിർവ്വരവുകൾ
ക്ഷേപ്പിക്കുന്നതു കെട്ടിച്ചുമാറ്റുമാണും. നന്ദിരിഥായെടു
സാഹിത്യരൂപവഹാരം നമ്മുടെ സാംസ്കാരികാവശ്യങ്ങളെ തുപ്പി
പ്പെടുത്തുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. ശബ്ദസംക്ഷാരങ്ങും ഭാവനാ
വിലാസങ്ങും ശീലംഗിയുള്ളണ്ണായിട്ടും മണിപ്രവാളകൂട്ടത്തിക്കലെ
കാരം പാട്ടുത്തിരിക്കണമെല്ലു മെച്ചും എഴുത്തപ്പേരും കണ്ടു. കുത്തി
യോലിക്കുന്ന ശ്രദ്ധാരപ്രഭാഹരത്തെ ബന്ധിച്ചുനിൽക്കുന്നതിനെന്റെ

ആവശ്യകത അദ്ദേഹത്തിന് ബോധ്യപ്പെട്ട്. സുക്ഷ്മദക്ഷായ എഴു തെച്ചുനോ അതിനാവശ്യമായ ഉചായികൾ കണ്ണടക്കളും തിരിച്ചുവരുന്നു. മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനവും പാട്ടപ്രസ്ഥാനവും തുടർന്നപൊന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങൾ അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവയുടെ സമ്പ്രദയത്തിലൂടെ പുതിയോര പ്രസ്ഥാനത്തിനും അദ്ദേഹം വേതുപാപം റാല്കുചും അഭ്യർത്ഥന സപ്രതിയേടു അസ്തിത്പരത പ്രവൃപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

എഴുതെച്ചുൻ സാഹിത്യരംഗത്തു കടന്നപ്പും കണ്ണട നിശ്ചയാർഥങ്ങളായ അംഗങ്ങളായിരുന്നു. അവയുടെ നിശ്ചയ ത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണംണാതെ എഴുതെച്ചുൻറെ പ്രതിഭ വെളിപ്പെട്ടതു ഗാ മിണ്ട്. പക്ഷേ നിശ്ചയബുദ്ധുവിന്റെ അല്പാമകിലുമുള്ള ഉൾ കൂച്ചുംശങ്ങൾക്കും കാണാതിരിക്കുന്നക്കവിയം ആ നിശ്ചയം അന്ന മായിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിശ്ചയിക്കുവാൻമാത്ര മല്ല നിശ്ചയം സ്വീകരിക്കുന്ന പുതിയ ആവശ്യങ്ങളെ നിബന്ധിപ്പിക്കുന്ന വാനം സന്നദ്ധമായിരുന്നു ആ പ്രതിഭ. വളർച്ചയെ അംഗീകരിക്കുകയും പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രതിഭയുടെ വ്യാപാരം സവിശേഷതയാഭേദനാ പറയാട്ടു, ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഓവിവികാസത്തിനും അതു മാർഗ്ഗവാർഡേശകമാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എഴുതെച്ചുൻറെ ക്രാന്തദർശിതപാപം വെളിപ്പെട്ടതു ഭാഷ ക്കായി അദ്ദേഹം കയറ്റിവെച്ച അനർത്ഥസന്ധരതുകൾ പരിശോധിക്കുന്നുണ്ട്.

നന്നതിനിമാർ മനിപ്രവാളക്കുടികളിലൂടെ പിതൃകരിച്ചുതും അവക്കുട്ടത്തോ ജീവിതമായിരുന്നു. മനിപ്രവാളകവികൾ കാഴ്ച വെച്ച സംസ്കാരം ഉംഖൈക്കാണ്ടു തുപ്പമാബാൻമാത്രം കേരളിയങ്ങൾ സൗഹ്യത്തിന്റെ മാനസികാവശ്യങ്ങൾ പരിമിതമായിരുന്നുണ്ട്. വെരും പിരിയിലും തതിഞ്ഞേഗത്തിലും അലസമായ ഭാവനാവ്യാ

പാരതത്തിലും കേരളയിയമനസ്സിനെന്ന രമിപ്പിച്ച സാഹിത്യത്തിന്റെ മേലുള്ള പരമാധികാരം നിലവനിൽനാണ് ശ്രമിച്ച അ പ്രസ്ഥാനം അതിന്റെ അനിവാര്യമായ പരാജയത്തെ പ്രാപിച്ച്. ഏഴുത പ്ലൻ ഉദ്ഘാടനംചെയ്തു എത്തന്നുസ്ഥാനമാണ് അതിനു കാരണമായതും. സാഹിത്യത്തെ ഭേദപ്പെട്ടുവുള്ളുണ്ടെങ്കിലും ഏഴുതപ്ലൻ നിഷ്യേറിച്ചു. മൺില്പാഡുള്ളതികളിലൂടെ ആവിഷ്കൃതമായ അതിശേതികതയെസ്സുംബന്ധിച്ചിട്ടേണ്ടും രാമാധാരകിളിപ്പും കുംഭലൈ ആല്പൂത്തികത പ്രത്യേകമായ നിഷ്യേയമായിരുന്നു. രാമാധാരകാവുഗ്രഹിലുമാകെ ആല്പൂത്തികപരിവേഷവലയിത്തമായി കൊണ്ടും.

ഏഴുതപ്ലൻ നിഷ്യേയകൾമാത്രമല്ലെന്ന തെളിയിക്കുന്നതു മഹാഭാരതത്തജ്ഞായിലുടെയാണ്. അല്പൂത്തിരാമാധാരന്തതിൽ അധികരിക്കുന്നതുമേഖലകളിലേയും ചീറികടിച്ചയുന്നതു തുണ്ടുകൾ പെക്കിളി മഹാഭാരതത്തിലെത്തുണ്ടോ താഴോവരകളിലെ വുക്കു ശാഖകളിലിരുന്നു പഠനമം പാടുന്ന പ്രതീതിയാണണാകുന്നതും. അല്പൂത്തിരജ്ഞാതിപ്പുണ്ടെന്നു നേക്കു തുപ്പുവേക്കയുംതുന്ന ഏഴുതപ്ലനാണും രാമാധാരകിളിപ്പുംകുംഭലൈയും. സാരോപദേശത്തിനും ധന്മാർക്കുംവേബാധനത്തിനും കിട്ടിയ ഒരോറു സന്ദർഭവും ഏഴുതപ്ലൻ പാശാക്കുന്നും. ഒമ്പിത്യുടൈക്കും മറിക്കുന്നകാണ്ടുതന്നു പല സന്ദർഭങ്ങളിലും രാമജചന്തിൽ അഞ്ചേരം മുകുന്നണ്ടും. അല്പൂത്തിരാമാധാരാത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിതലക്ഷ്യത്തെയാണും അതുരം അനുശ്രദ്ധിച്ചുപോലും പ്രകടമാക്കുന്നതും. മഹാഭാരതം കിളിപ്പുംകുംഭിൽ സ്ഥിതി നേരു മറിപ്പാണും. കേരിയുടെ പാരവശ്യം അതിൽ ഏതുവിടെയും അനബേപ്പുള്ളുന്നില്ല. ധന്മാർക്കും ശാമ്പളം ജീവിതത്തപ്രാണം പാടാനുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കവി വ്യത്യസ്ത കാണിക്കുന്നില്ല. വേദാന്തത്തപ്രാണത്തിലും ധന്മാർക്കും ശാമ്പളം പാടാനുള്ള തജ്ജമയിൽ ഉപേക്ഷിച്ച

തായി കാണാം. ഗവർണ്ണർ, അന്നഗൈത്, സന്തിസ്ഥാതീയം എന്നിവയും എഴുത്തപ്പൻ തന്റെ കൃതിയിൽ സ്ഥാനമന്നവദി ചുണ്ണം. എഴുത്തപ്പൻ അബ്രോഹാമനായതുകൊണ്ട് നന്ദിരിമാ. ഒട്ട ശാലും യേനാണ് ഗവർണ്ണർ തജ്ജമ ചെയ്യാതീയ നീളും എന്നും പക്ഷഭാണ്ട്. എന്നാൽ എഴുത്തപ്പൻ കുമാര മാധവപ്പുണികൾ ഗവർണ്ണർ തജ്ജമ ചെയ്തും അദ്ദേഹം അബ്രോഹാമനായതുകൊണ്ടുണ്ടോ. നന്ദിരിസ്ഥായതെ കുറവും ഭിന്നസ്വനായി ചിത്രീകരിക്കാൻ കിട്ടിയ രഹസ്യം ചിലർ ഉപയോഗിച്ച എന്ന കരതിയാൽ മതി. ഏതായാലും രാമാധാരംകുളിപ്പുട്ടിലെന്നതുപോലെ കവിയിലെ വേദാന്തി കാവ്യത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നില്ല, ഇവിടെ. കവിതയുടെ സമഗ്ര മായ സംഭര്യത്തെ ബാധിക്കാത്തവിധം അതിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളിലും ഉംച്ചേര്ന്നിരിക്കുന്നു. കുളിപ്പുട്ടുപ്പാത്മാനത്തിന്റെ ഒരു റാഡിയോ വലിയ സംഭാവനയും ‘മഹാഭാരത’മാണ്. അല്ലകിക്കുന്നതുപോലെ അതോഹാനത്തിൽനിന്നും വിച്ഛ നിത്യജീവിതത്തിലേയുള്ള ഒരു തീർത്ഥാനന്ധനമാണ് എഴുത്തപ്പൻ അതിലൂടെ നിൽക്കുന്നതും. ജീവിതവും പ്രപഞ്ചവും അവയുടെ വൈചിത്ര്യവും വിശദമാണെന്നും അതിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്നു. എഴുത്തപ്പൻറെ പ്രതീഭാശക്തി, പണ്ട് അതിലീസിന്റെ മനസ്സിൽ തുറക്കപ്പെട്ട അത്ഭുതലോകംപോലെ, അനവാചകക്ക് അനവി പ്രേട്ടുന്നതു മഹാഭാരതത്തിലൂടെയാണ്. അന്ധാദ്രശമായ കവനകളാബോദശ്വാസം ഉർക്കുശുമായ ഭാവനയും ഭാവാവിഷ്ണുരണ്ടാം സാമത്മ്യവും രസാനന്നളംമായ ശമ്പുവിന്ധ്യാസവും ഒച്ചിത്യ ദീക്ഷയും സപ്തന്ത്രയീരംമായ പ്രതിയേം മഹാഭാരതത്തിൽ എക്കൊപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ, മനിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മലിനാംശങ്ങൾ മുറിക്കിച്ചു പതിയ മുല്യങ്ങളിടെ ചെതന്നും പ്രസരിപ്പിച്ചു

കൊണ്ടും കാവുകലയുടെ വൈജയന്തി ഉയർത്തിപ്പീടിച്ചുകൊണ്ടും എഴുത്തച്ചൻ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ വിജയിച്ചുകളിന്. എഴുത്തച്ചൻറെ സ്വാധീനം രഹസ്യരഹമായിക്കുന്നതി കാവുവ്യാപാര ത്തിലേപ്പുട കവികളുടെ ഒരു വലിയ സംഘത്തയാണ് മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പീനീച്ച നാം കാണുന്നതും. മനീശവാളപ്പുസ്ഥാനത്തിന്റെ പരാജയവും എഴുത്തച്ചൻറെ വിജയവും എന്തിനും മാതൃക തേടിപ്പോകുന്ന നമ്മുടെ ആളുകൾക്കും മാതൃകയായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

രാമക്രമാസംഗമിത്യും മലയാളത്തിൽ

കെ. മദ്ദേശപരമ്പരായർ

രാമക്രമാസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ

കാരത്തിലെങ്കും പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാ രാമകമം. ജാവ, കംബോധിയ, തായ്‌ലാൻഡ്, ചെന, മംഗോളിയ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലും രാമകമ പണ്ട പ്രചരിച്ചിരുന്നവെന്നതിനു തെളിവുകളുണ്ട്. രാമകമ വിശയമാക്കി വാലുമീകീരിച്ച രഹിതം രാമായണമാണ് അടുക്കിവുമെന്നും വാലുമീകീരിയാണ് അടുക്കവിയെന്നും ഓരതിയർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. കവിക്കുയും കാവ്യത്തെയും സംഖ്യാച്ച പല പദ്ധതിലെവസ്തുതകളും കാവ്യത്തിൽനിന്നൊന്നേന്നും ലഭ്യമാണ്. വാലുമീകീരിയും ശ്രീരാമനും സമകാലീനരായിരുന്നവെന്നാണ് രാമായണത്തിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന തെളിവുകൾ ഉംഗോളാഷിക്കുന്നതും. ഏറ്റവായാലും ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ സ്വീത പ്രചാരണത്തിലിരുന്ന രാമകമഞ്ചു ഭാവായുടെ രീതയിൽ വെച്ചു മനോജനമായ അപം നല്കിയതാണ് വാലുമീകീരിയുടെ രാമായണകാവ്യമെന്നു കയറ്റുന്നതിൽ തെററില്ല. ഇന്ദ്രാക്കട്ട പാരിശാഷകളിലൂടെ ലോകത്തിലെ മീക്ക ഭാഷകളിലും രാമകമ പ്രവരിച്ചുകഴിഞ്ഞതിനുകാണ്.

ഭാരതത്തിലെ അരുളാവിഡിഭാഷകളുടെയെല്ലാംതാനു വളർച്ചയിൽ സൗഹ്യാനന്തരമായ സ്വാധീനമാണ് രാമകമ ചെലുത്തിയിട്ടുള്ളതും. സംസ്കൃതത്തിൽത്തോന്നു വാസിപ്പിരാമായണാ, അധ്യാദത്താർമാധ്യാണം, അഗ്രസ്ഥരാമാധ്യാണം, അദ്ദേഹത്താമാധ്യാണം

തുടങ്ങിയ അന്നേകം രാമാധനങ്ങൾ ഉണ്ടായി. പുരാണങ്ങളിലും, കാവ്യങ്ങളിലും, ഗാടകങ്ങളിലും എന്നവേണ്ട ഏല്പി സാഹിത്യ ശാഖകളിലും വ്യാപിച്ചതില്ലെന്ന രാമകമാ. രാമകമാശ്രിതമായ വലിയ ഒരു സാഹിത്യഭാണ്ഡാരംഭാണ്ഡം, അങ്ങനെ, സംസ്കൃത താജാഹയിലുണ്ടതു്. ഭാരതത്തിലെ നാട്ടഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളിൽ രാമകമാജീളം സ്ഥാനം അതിലും വലുതാണു്. പല പ്രാദേശിക ഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളുടെയും ഉൽപ്പാത്തിതന്നെ രാമകമാഴത്തികളിൽ നിന്നുണ്ടു്. കാരോ ഭാരതീയഭാഷയിലുണ്ടു് സാഹിത്യസന്ധാരി നേര സിംഹഭാഗവും രാമകമാസാഹിത്യമാണു്.

മലയാളത്തിലെ രാമകമാസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി ചീറ്റിക്ക നന്തിനാമുൻപു വാലുമീകരിയുടെ രാമാധനത്തെങ്കണ്ണിച്ചു വ്യക്ത മായ ഒരു ധാരണ നടക്കു ഉണ്ടാകേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ ഒരു എദ്ദേയങ്ങളിൽ ചീറ്റിക്കമിത്രയിരിക്കുന്ന രാമാധനകമ ഇവിടെ വഎന്നിക്കാൻ തുനിയുന്നില്ല. അവശ്യം വേണ്ട ചീല കാര്യങ്ങൾ മാത്രം നോക്കാം. ബാലകാണ്ഡം, അഞ്ചോധ്യാകാണ്ഡം, ആരംഭകാണ്ഡം, കീഴ്ചിനാകാണ്ഡം, സ്വാദരകാണ്ഡം, യുദ്ധകാണ്ഡം, ഉത്തരകാണ്ഡം എന്നീ ഏഴ് കാണ്ഡങ്ങളിലായി ഇങ്ങപത്തിനാലുായിരം ദ്രോക്കങ്ങൾക്കാണ്ഡം വാലുമീകരി രാമകമ ആലേവനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ബാലോത്തരകാണ്ഡങ്ങൾ വാലുമീകരിക്കുന്ന മല്ലുന്നു മറരമുള്ള വിവാദങ്ങളിലേപ്പേജു കടക്കാൻ ഇവിടെ തട്ട മില്ല. വാലുമീകരി അവതരിപ്പിച്ച രാമനെ നാം വിശ്വേഷിച്ചു ശ്രദ്ധിക്കുന്നും. മഹാവിജ്ഞവിനേരം അവതാരമാണു് ശ്രീരാമ നേന്ന വാലുമീകരി പറയുന്നവണ്ണങ്കളിലും ഉത്തമനായ ഒരു മാത്രകാപ്രകാശൻ എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞു അമനെ ചീതുകരിക്കാൻ അങ്കേ ഹം തുനിത്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ പീഠ്യാലത്തു് എന്തെല്ലാം വേഷ ഭ്രഷ്ടങ്ങൾിന്താണു് കാരോരോ തുതികളിൽ ശ്രീരാമൻ രംഗലും വേശം ചെയ്യുന്നതനും കാണാൻ രസംശിശ്ചു്. പുതുവസ്തുവനായ

പിതാവു്, പതിപ്രതയായ ഭാര്യ, പഠന്നറം ത്യാഗസന്നദ്ധതയുള്ള ജൈജീവനജമാർ, സ്ഥാമിക്കതരായ ദ്രോഹാർ എന്നിങ്ങനെയുള്ള മനഷ്യമാതൃകകളോടുള്ള ബന്ധങ്ങളിടെ നട്ടവിലാണു് അതു രാജാ വിനെ വാലു് മീകി ചിത്രികരിച്ചിരിക്കുന്നു്. അതുപോലെത നന്ന അന്നത്തെ കാലസമ്പിരിക്കണംയോജ്യമല്ലാത്തതിനെ കുബി നിരാകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ ചെള്ളതിലല്ല വാലു് മീ.ഹിയുടെ കവിമഹത്ത്യം കടികൊള്ളുന്നു്. പിന്നേയോ? ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സമ്മിശ്രമായ മനഷ്യസ്വഭാവമാവിപ്പുരിച്ചു മനഷ്യജീവിതത്തി നേരം പൂണ്ണചിത്രം വരച്ചുകാട്ടും വാലു് മീകി നടാതിയ പരിശുമ തനിലാണു് മഹത്ത്യം. മനഷ്യക്രമാനംഗായികളായതുടക്കാണും ഓു് വാലു് മീകിയും രാമാധനാബും ഇന്നാം ജനചൃദ്ധന്മാളിൽ ശാഖ ആടെ സ്ഥാനമലക്കരിക്കുന്നു്.

പഴക്കംചെന്ന കാതൻമുറിയ കനാംതരം തേരഞ്ഞരമാണു് ആദികാവ്യം. തേക്കിന്തട്ടി എത്രശൂ വിലാപ്പുട വാസ്തവിക്കുന്ന നിർമ്മിതിക്കു് ഉപകരിക്കാം. ചെത്തിമിന്നക്കിഞ്ചും നിറംപിട്ടി പ്പിച്ചു് മനംകുംഭന കലാശില്പം ചെളിക്കാക്കിക്കണി ഞ്ഞതാൽ മലികവസ്തുവായ തേക്കിഡനു് അബദ്ധം പച്ചപ്പോഴം യാതൊരു സാദ്ധ്യവും കാണുകയില്ല. ആദികാവ്യക്രമാത്തു എന്തല്ലോ ആപാദങ്ങൾ ഒക്കെക്കാണ്ടു മലയാളസംഗിതത്തി ലെ എത്രയെത്ര സാഹിത്യശില്പങ്ങൾക്കാണു് കാതല്യായി വർക്കി ചുംട്ടിള്ളു് എന്ന പരിശോധിക്കുന്നു ശ്രമാവഹംകരിക്കു, റസ കരമായ ഒരു പ്രയത്നമാണു്.

രാമാധനാ, എന്നാൽ രാമക്രമ എന്നർമ്മഖനങ്ങളും. അതിനാൽ രാമക്രമാസാഹിത്യമെന്ന പരിശോധനാ രാമാധനത്തെ ആസ്പദമാക്കി രഹിച്ച സകല സാഹിത്യപ്പുശ്ചികളും കാണാൻബെല്ലു കൂക്കബ്രഹ്മംഡണം. രാമാധനമെങ്കിൽ പഠന്താൽ രാമാധനാത്തിരാലു

സകല കമാസദ്ദേശങ്ങളിൽ സകല കമാപാത്രങ്ങളിൽ അതിൽ പെട്ട മണ്ഡ്യാ. അതിനാൽ വ്യാപകമായ അത്ഭീതതിൽ രാമകമാസാഹി തുമെന്നാൽ, രാമാധനത്തെ കന്നായോ, രാമാധനത്തിലെ ഏതെങ്കിലും കമാസദ്ദേശത്തയോ കമാപാത്രത്തയോ ആസ്ഥാപമാക്കി രഹിക്കുമ്പുട്ടിട്ടിള്ള എല്ലാ സാഹിത്യവുമാണ്.

പാട്ടസാഹിത്യം

ഡോക്ടർ ചേലനാട്ട് അച്ചുതമേനോൻ പറയുംപോലെ, “സംസ്കാരത്തിനെ ആഗ്രഹിച്ചകാണ്ടിള്ള ഒരു പ്രവാഹം, തമി ശിനൈ അഗ്രഹിച്ചകാണ്ടിള്ള മരീഞ്ഞ പ്രവാഹം, തനിമലയാള മാരിട്ടിള്ള വേബാരം പ്രവാഹം—ഈവ ത്രിപ്പേരുന്നു ഒരു ത്രിവേണിശായിട്ടാണ് നമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യം വളർച്ചവനിട്ടിള്ളതു്.” ഇക്കാര്യത്തിൽ തനിമലയാളത്തിൻറെ പ്രവാഹം നാടൻപാട്ടകളാ കന്ന ഉവിടത്തിൽനിന്നുംവീച്ച മറ്റൊരു കൈവഴികളുടെ ഇഴകി ചുറവിലും സ്വാതാ അസ്തിത്വം നിലനിൽക്കി അനസ്ത്രതമായി പുരോഗമിക്കുന്നതു കാണാം. എന്നാൽ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൻറെ സ്വാത്രമായ നാടൻപാട്ടകളിൽ അതിപ്രാചീനത്തോടു മുകളി വരം നാശകൾ നാജ്ഞപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ കിട്ടുവായുംതന്നെ കീഴുക്കിയായ കാലനിർണ്ണയവും അസാധ്യമായും. രാമകമാവിഷയക മായ നാടൻപാട്ടകൾ കിട്ടിയിട്ടിള്ളവ താരതമ്യന പഴക്കം കുറഞ്ഞതവയാണു്. അവയെക്കറിച്ചു് അനുഗ്രഹ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. തമിഴം മലയാളവും കലൻന മിഞ്ഞാശയിൽ പന്ത്രണ്ടാംശത്തെ തതിനശ്ശേഹം ഇവിടെയുണ്ടായ പാട്ടസാഹിത്യത്തിക്കളിപ്പുറി ഇപ്പോൾ ചിന്തിക്കാം.

രാമചരിതം

വേശ്യാലുഹാഡാളെയും അസ്വാധനാളിലെ ഏപ്പുണ്ടെങ്കിടെ കളിക്കടവുകളെയും ചുററിപ്പുറി നടന്ന നന്ദതിരിമാനങ്ങൾ ഗ്രൂ

ഗാരംചുവന്നക്കണ്ണട മല്ലിമസമായ ഭാഷാസാഹിത്യന്മേഖലാമണിയ ലത്തിൽ കെതിയുടെ മുളകിരണങ്ങൾ പറത്തിക്കൊണ്ട് പിറന്ന വീണ മഹത്തായ കാവുമാണു് ‘രാമചരിതം.’ ഭാഷയിലെ ഏറ്റവും പഴക്കമെല്ലാം രാമകമാസാഹിത്യകൃതിയും അതുതന്നെ. പക്ഷേ രാമചരിത്രത്തിൻറെ കാലത്തെക്കുറിച്ചു വ്യക്തമായ ഒരു തീരുമാനം പണ്ണിത്തുക്കിടയിൽ ഇന്നിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. “ആവിരംമ വർഷം” എന്നൊരു രാജാവു കൊല്ലും 371-ൽ വേണ്ടാട്ട ദേശപ്രാ അന്നതായി ശിലാശാസനങ്ങളിൽനിന്നുന്നു. അദ്ദേഹമായി സിക്കണം രാമചരിതകത്താവു് എന്ന തർക്കാലം അനുമാനിക്കാം” എന്നതു ഉള്ളിൽ അടിപ്രായപ്പെട്ടുന്നതു്. എന്നാൽ അതുയധികം പഴക്കം രാമചരിത്രത്തിനു കല്പിക്കാൻ ശ്രീ ആർ. നാരായണപ്പു സിക്കൻ തയ്യാറില്ല. കൊല്ലും ആരാംഗതകത്തിന്തോശം ജീവി ചുഡിന ലിലാതിലവക്വത്രികാൻ രാമചരിത്രത്തു് എങ്കും ഉം മരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകാണ്ടു് അതു വളരെ പഴക്കം ഇം തുതിക്കു കല്പിക്കാൻ പാടില്ലെന്നും പണിക്കൈടെ വാദം. “എതായാലും മലയാളഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ശാക്ഷരമാല യുടെ ജനനത്തിന്മുൻപാണു് ഇം രാമചരിതം ആവിർഭവിച്ച തന്നു് ആർക്കം നിസ്ത്രക്കം പറയാവുന്നതാണു്” എന്ന രാമചരിതം മുഴവന്നായി ആദ്യം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയ ശ്രീ. കെ. സാംബ ശീവശാസ്ത്രിക്കു അടിപ്രായപ്പെട്ടുന്നതു് ഒരു തൃപ്യമായ ഒരു കാലനിർണ്ണയമാലക്കിലും, തക്കമററ സംഗതിതന്നെ. രാമചരിതമാണു് ഭാഷയിലെ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ തുതി എന്ന പറയുന്നതോരിക്കലും ശരിയല്ല. ഗ്രംഗാരപ്രധാനങ്ങളായ ചീല ഭാഷാ ചന്ദ്രക്കണ്ണക്കു രാമചരിത്രത്തെക്കാം പഴക്കുണ്ടു്. ക്രിസ്തവർഷം പതിമൂന്നാംആറുവരാഞ്ചാണു് രാമചരിത്രത്തിൻ്റെ കാലമായി ചൊ തുവെ പറയപ്പെട്ടുന്നതു്. കത്താവിനേക്കുറിച്ചു ഗമ്മാവസ്താനത്തിലെ പാട്ടിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന വിവരമാണു് മുമാനം. ചീരാമ

നെന്ന കരാളാണ് കവി എന്നും സാമാന്യങ്ങളിൽ ഒക്തി ജനി പൂർക്കയാണ് രഹസ്യാദ്ധ്യമനും അ പാട്ടിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

പാട്ടുപ്പസ്ഥാനത്തിനും ഉത്തമമായ മാത്ര കയാണും രാമചരിതം. “ദ്രമിധസംഹാതാക്ഷരനിബഖമെത്തുക്കേണാന്വും ചിങ്ഗ ഷയകതം പാട്ട്” എന്നാണെല്ലോ ലീപാതിലകത്തിൽ പറയുന്ന ലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യം പുന്നീമായും രാമചരിതത്തിനും യോജിക്കുന്നണ്ടും. ദ്രാവിധാക്ഷരങ്ങളുമാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. എത്തുകയും മോനയും മാത്രമല്ല അന്താദിപ്രാസവും ഉടനീളും ദീക്ഷിച്ചിട്ടിട്ടണ്ടും. ദ്രാവിധപുത്രത്തിൽനിന്നുംനുണ്ടായാണ് രഹിച്ചിട്ടിള്ളതും.

രാമചരിതമെന്ന പേരു കേട്ടാൽ തോന്തരക രാമക്രമ മഴുവൻ ഇരിവടക്കിയിട്ടിണ്ടുനാണെല്ലോ. എന്നാൽ രാമാധനങ്ങളിലെ യുദ്ധകാണ്ഡകമമാത്രമേ ഇതിലവടക്കിയിട്ടില്ല. നുറവിയരുപത്തിനാലു പടലങ്ങളിലായി ആര്യിരത്തി എല്ലുറരിപ്പതിനാലു ശീലകളാണിതിലുള്ളതും. യുദ്ധകാണ്ഡകമമാത്രം പ്രതിപാദിച്ചതു കൊണ്ട് ഭേദഗണങ്ങളാട ആവശ്യത്തിനായി നീർക്കുക്കപ്പെട്ടതാകാകാമ രാമചരിതമെന്ന ശ്രീ. നാരായണപ്പുണിക്കർ പറയുന്നു. അംഗങ്ങൾ അരെതിഹ്യദള്ളതായി ഉള്ളൂട്ടം എഴുതിയിട്ടണ്ടും. എന്നാൽ രാമചരിതത്തിലെ അവസ്ഥനെത്തു പാട്ടിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന ആശയത്തിനു വിവരം തമാണിതും. വാലുമുകിരാമാധനത്തിൽ രാമാധനമാധാരായുള്ളിട്ടുപോലെ രാമചരിതത്തിലും മുഖക്കമാധ്യിക്രാണങ്കളിലും അതിന്റെ മാധാരായും കവി അവസ്ഥാനെത്തു പാട്ടിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ കവിത പുംക്കന്ന വക്കും ഏതുഹീക്കമായ ഏതുപ്രസ്തുവം മരണാനന്തരം വിഷ്ണുപദ മുണ്ടിയുള്ളാക്കുമെന്ന കവി പറഞ്ഞതിട്ടണ്ടും. അതുകൊണ്ടും ഈ

കാര്യം ഭേദനമ്പര്യം യുദ്ധത്തിൽ ദ്രോഹാദനം നല്കുന്നതിനു ചുണ്ടി എഴുതിയതാണെന്ന പറഞ്ഞുള്ളടാ. അന്നത്തെക്കാലത്തു യുദ്ധവും ഒരുവള്ളീക്കണ്ണവയും കൊഴിലുംവിജയ റായക്കാർ തുടങ്ങിയ സാധാരണക്കാർവ്വേണ്ടി ശബ്ദങ്ങൾ അപിക്കുന്ന വിഷയ മവരിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും ഭക്തിപ്രചരണമായിരുന്ന ചീരാമൻറെ ലക്ഷ്യം.

രാമചരിതരചനയിൽ വാലുമുകിരാമായണം ഒരു പാഠിയിൽ വരെ ചീരാമൻ മാതൃകയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പലേടത്തും വാലുമുകി രാമായണത്തിന്റെ ശരിത്തജ്ഞമതനെ കാണാം. എക്കിലും ഭാഷ യുടെ കാര്യത്തിൽ പൊതുവെ തമിഴ്പ്രചൗമായ ഈ കുതിയുടെ രചനയിൽ കമ്പരാമായണാശത്തുടടി കുബി മുലമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും ശ്രീ സാംഖരാഖ്യാനമുകളും ഉംഗിശണും തെറാല്പ്. സ്വന്തം മനോധർമ്മമുപയോഗിച്ചും പല ഭാഗങ്ങളിൽ ചീരാമൻ മഹച്ചു ടുണ്ട്.

രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷയെന്ന ഒരു ശാഖയാണുവിഷയമാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കുള്ള അടിപ്രായം രാമചരിതത്തിന്റെ കാലത്തെങ്ങറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായങ്ങോട് ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്ടാണ്. രാമചരിതം “ഭാഷയുടെ പ്രാക്തനതമന്മായ ആപരത പ്രസർഖപ്പിച്ചുണ്ടോ” എന്നും ആദ്യം അഭിപ്രായമെപ്പെട്ടതാണ്ടാണ്. കാരണംവ്യാപ്തം എ, ആർ. രാജരാജവൻകും ഫും മറബും ഈ അഭിപ്രായത്തെ പിന്താണി. രാമചരിതത്തിലെ ക്രിയ അതിന്റെ പ്രാചീനതയെല്ല, പ്രാദേശികവ്യത്യാസത്തെയാണും കാണിക്കുന്നതെന്നാണും ആർ. നാരായണപ്പൻകുമാൻ ആറും കുഞ്ഞപ്പിശാരടിയും അഭിപ്രായമെപ്പെട്ടുണ്ടും. ആദ്യത്തെ രാമകമ്പാടാഹിത്യസ്ഥിതായ രാമചരിതത്തിനു ഭാഷയിലുള്ള സ്ഥാനം എല്ലാവരും ഒരുപോലെ അംഗീകരിക്കണണ്ടും. പ്രാഹ

സൂർ ഇളംകുളം പറമ്പത്തിട്ടുള്ളതുപോലെ, “ഹീറിയിൽ വിദ്യാപ തിയുടെ കാവൃഞ്ജപാശഭൂഷണ സ്ഥാനം ഭാഷയിൽ രാമചരിത്രത്തിന നല്ലാം.”

രാമകമ്പ്രാട്ട്

മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിലുംവിഭിട്ടെന്നാളം ഈ യുട്ടത കാലത്തുണ്ടായ ഒരു മഹാസംഖ്യമാണ്“രാമകമ്പ്രാട്ടിൻറെ ഷുണ്ണമായ പ്രകാശനം. ഡ്രാക്ഷർ പി. കെ. റാറയണപിശ്ചു യാണ്” എന്ന മഹാകൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചതു്. അദ്ദേഹം രാമകമ്പ്രാട്ടി നീറെ ഷുണ്ണമായ കൈകയഴുത്തുപെടി കണ്ണടക്കാകയും ആരു പഠി ശോധിച്ചു ‘ഭാഷാപരിമല്ലാം’ എന്ന വ്യാവസ്ഥാനത്തോടുകൂടി റണ്ട് വാളുഞ്ജലായി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുകയും ചെങ്കിട്ടണ്ടു്.

രാമകമ്പ്രാട്ടിൻറെ കർത്താവു കോവളത്തിനടത്തു ജീവിച്ചി അന്ന അജൂപ്പിച്ചു ആശാനാണാം. രഹഗാകാലബന്ധപ്പറാറി പണ്ഡി തന്മാക്കം മതദേശമാണുള്ളതു്. ഈ വിശയത്തിൽ ആദ്യമായി ശാഖിപ്രായം പറമ്പത പി. ശോവിന്റുപ്പിച്ചു ഭവേപ്പെട്ടതിയിട്ടു ഇതു രാമകമ്പ്രാട്ടിൻറെ കാലം കൊല്ലുവർഷം അന്വാംഗതക തത്തിൻറെ അവസ്ഥാനമാണെന്നാണു്. “പി. ശോവിന്റുപ്പിച്ചു ചരിയുന്നിടത്തോളം ഈ കൂതിക്കു പഴക്കബുദ്ധങ്ങാ ഏറ്റാ കാര്യഭൂ സാഹ യമാണു്” എന്നതു ആർ. റാറയണപ്പണിക്കൾ പായ്ക്കാതു്. ഉള്ളിൽ ദിനമുഖ്യായ റണ്ടാക്കിപ്രായം പറമ്പതിട്ടണ്ടു്. ഡ്രാക്ഷർ പേലനാട്ടു അഫ്പുതമേന്തോനാകട്ട, ക്രിസ്തുവർഷം പത്താംശതക തേതാളം പഴക്കം രാമകമ്പ്രാട്ടിനു കല്പിക്കണാം. ഏതായാലും രാമ കമ്പ്രാട്ടിൻറെ പ്രശ്നമായ അവതാരികയിൽ ഈ അഭിപ്രായം ശബ്ദിച്ചു പറിശോധിച്ചുവരാം ക്രിസ്തുവർഷം, ആയിരത്തിനാറും നടത്താണു് രാമകമ്പ്രാട്ട് രചിക്കപ്പെട്ടതുനാ ഡാക്ഷൻ പി. കെ. റബ്ബേപ്പെട്ടതിയിട്ടുള്ളതു നമ്മക്ക സ്വീകരിക്കാം.

മലയാളത്തിലെ രാമക്രമാസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു നാഴികക്ക സ്ഥാനം രാമക്രമപ്പാട്ടം. എന്നാൽ അതു തുതികൾ അവർമായ സ്ഥാനം സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ അതു നല്കിയിരേണ്ട പരായേണ്ടീയിരിക്കുന്നു. ഒരുപദ്ധേഷ പൂണ്ട്‌മായി അതു തുതിയുടെ താളിയോല വായിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയാത്തതാകാം അതിനു കാരണം. ഈ നില ഇന്തിയം തുടങ്ങുന്ന ശരിയാണ്. കണ്ണറ്റരാമാധാരാം മലയാളത്തിലെ അദ്ദേഹത്തെ സന്ധുശ്രീരാമാധാരമന്നായിരുന്നു ഇന്നലെവരെയുള്ള വിശപ്പാസം. രാമാധാരം സന്ധുശ്രീരാമായിട്ടു ആതു രാമക്രമപ്പാട്ടിലാണ്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവംവെച്ചു നോക്കിയാൽതന്നെ രാമക്രമപ്പാട്ടിനു കണ്ണറ്റരാമാധാരത്തിനു പഴക്ക മുണ്ടുന്ന കാണാം. അതുകൊണ്ട് മലയാളത്തിലെ അദ്ദേഹത്തെ സന്ധുശ്രീരാമാധാരം രാമക്രമപ്പാട്ടാണെന്നുംഗൈകരിച്ചു മതിയാണ്. മലയാളത്തിലെ എന്നാലും ഭാരതീയദേശ്യഭക്തിലെയല്ലാം തന്നെ തുതികളിൽവെച്ചു എറബും സ്വന്തമായും രാമക്രമാകാവ്യമാണ് രാമക്രമപ്പാട്ടം. ഇങ്ങനുറവിച്ചുപാശ്ചാത്യാഖ്യാതപ്രാഥാഗമം കൂടിയുള്ള ഇ തുതിയിൽ മുഖ്യവായിരത്തിക്കുന്നരാജാധിപതിപ്രാഥാഗമം ശീലകളിലായി രാമക്രമ മുഴവാൻ അദ്ദേഹംവെച്ചുപ്പറ്റിട്ടുണ്ട്.

പാട്ടിന്റെ ലക്ഷ്യം രാമക്രമപ്പാട്ടിൽ ദീക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. സംസ്കൃതത്തിലെ അതിവരാക്ഷാരംഘട്ടം ത്രിക്കഹരംഘട്ടം ഉദാഹരാജ്ഞിന പദ്ധതി അജുപ്പിക്കു അതു ശരാൻ ധാരാളഭായി ഉപഭംഗിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ തുതിയിലുടനീളം ഒരു ഭ്രാവിഡ്യാതരാക്ഷാരിലുന്നതാകുന്നതാൽ കവി വിസ്മാനിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു വാന്നും സാധാരണക്കാരുടെയിടയിൽ വേണ്ടതു മുച്ചാരം ഈ തുതിക്കു ലഭിച്ചതു. തിരുവനന്തപുരത്തെ പദ്മമന്നാജിസ്ത്രാമിക്കു തുതിയിൽ ചത്രവള്ളം എന്ന വാദ്യത്തിന്റെ സാഹായ്യത്തോടെ ഈ ശാന്തകാവ്യം അദ്ദേഹിച്ചുപോന്നിരുന്നു.

ങ്ങ സന്ധിയ്ക്കരാമായണ്ടതിയായ രാമകമപ്പുട്ട് ചവിശേഷ തിൽ ആശാൻ തീച്ചയായും വാലുമീകിരാമായണ്ടതിൻ്റെ ആദർ മാക്കിയിട്ടിട്ടും. ഏന്നാൽ വാലുമീകിരാമായണ്ടതിൻ്റെ വൈദം പക്ഷത്തിനെയുറത്തെല്ല രാമകമപ്പുട്ട്. ആശാൻറെ സ്വപ്തസ്ഥിലെ മായ പ്രതിജ്ഞയും മാറ്റുകളും വാലുമീകിരെയെ ആശുപിച്ചു എന്നാണമാത്രം. അരീരാമനെ കൈത്തെമ്മൻഷ്യനായിട്ടാണും രാമകമപ്പുട്ടിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതും. ഉക്കാരൂത്തിൽ പിണ്ഡാലകവികളിൽനിന്നും വധത്യസ്തമായി വാലുമീകിരെയെ ആശാൻ മുരുക്കേ പ്രീടിച്ചിട്ടിട്ടും.

ആശാൻറെ വണ്ണനാപാടവവും കവിതപ്രശ്നത്തിയും രാമകമപ്പുട്ടിലുടനീളം വ്യക്തമാണും. ലക്ഷ്മണനാൽ തൃതകണ്ണനാസികാസ്ത്രഗായി അപേക്ഷാനാരം സഹിക്കാനാവാതെ മുപ്പ് സബ രാഖണാൻറെയട്ടക്കലവത്തി വിവരമറിച്ചു. രാഖണൻ ഉടൻതന്നെ തേരിൽ കയറിപ്പുറപ്പെട്ടുന്ന ഭാഗം കവി വണ്ണിക്കുന്നതു എന്നാക്കും:

“ചെപ്പുടിയരകൾവേഗതൻ തേരോട്ടം വിശ്വസ്യയ്യു
അപ്പടിശീതിലിപുഞ്ചൂരടവികര അന്നത്രും കണക്കാൻ
രഹ്യടി വിനിത്യുന്ന ആമയും ഗജവും കൊണ്ട
ക്ഷുഗിന അരാശാൽ വിട്ടോടിനാനിരമമന്നേൻറെ.”

എത്ര നാടകീയമായിരിക്കുന്നു! പുരാവും പഠവരുമർശവും മദ്ദനാഹരമായിട്ടിട്ടും. സംഗതിമധ്യരമായ ശൈലിയിൽ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കും സുഗ്രഹമാംവിധി രഹിക്കാപ്പെട്ട രാമകമപ്പുട്ട് ഒരു ജനകീയമഹാകാവ്യമാണെന്നും രാമകമപ്പുട്ടിന്റെ കത്താവായ അഞ്ചു പ്ലിഞ്ചു ആശാൻ മലയാളത്തിലെ ‘ഹോമൻ’ ആണെന്നും ദോക്കും പി. കെ. നാരായണപാഠിയും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടിള്ളുതു തികച്ചും ശരിയാണും.

ക്രിസ്തുരാമാധിപാട്ടം

‘രാമാധിപാട്ടി’നെയും ‘കാഷാ ഭാഗവതംഗീത’നെയും ‘കാരതമാല’നെയും ചെത്തു കണ്ണറുൾപാട്ടുകൾ എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. അവയുടെ കർത്താക്കരണാരങ്ങൾിൽ പണ്ഡിതരും തീരുമാനത്തിലെത്തിരീട്ടിലും എന്തായാലും രാമാധിപാട്ടിൽ യുദ്ധകാണ്ഡത്തിനേൻ്തും ഉത്തരകാണ്ഡത്തിനേൻ്തും അവസാനം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും കവിയുടെ പ്രകാരം രാമ നെന്നും ഓശും നിമണാമഹാം വ്യക്തമാക്കാണ്ടു്. നിരണംകുബികളെ കണ്ണറുൾപാട്ടു എന്നാണു് വിളിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ രാമാധിപാട്ടി കണ്ണറുൾപാട്ടി രാമാധിപാട്ടം എന്ന പ്രസിദ്ധമായി.

കണ്ണറുൾപാട്ടിനേൻ്തെ രഹനാകാലാരത്തെക്കൾിൽ ശ്രീ. ആർ. നാരായണപ്പുണിക്കൻ പാച്ചുന്നതു് അഥ ‘ലീലാക്ലിഫ’ത്തിനശേഷം ഉണ്ടായതാണെന്നുണ്ടു്. കൊല്ലും എഴുന്നൂറിരണ്ടിൽപ്പോൾ പക്ഷ്യത്തിനെയുള്ളിട്ടിയ ഒരു രാമാധിപാട്ടി തന്നെ ഒക്കവശമുള്ളതായും അഞ്ചേരം രേഖപ്പെടുത്തി. കൊല്ലും അടക്കാരിപതിനും ലഭിക്കുന്ന രാമപ്പുണിക്കരാടത്തെന്ന അനുമതിയോടെ പക്ഷ്യത്തിനെയുള്ള പ്രപ്രക്രിയയും തന്റെ ഒക്കവശമുള്ളതായി പി. ഗോവിന്ദപ്പുണ്ണിയും മും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എന്തായാലും രാമാധിപാട്ടിനേൻ്തെ രഹനാകാലം കൊല്ലും അടക്കാരാമാഘോട്ടംത്രംനും നാളുകൾ നിശ്ചയിക്കാം.

രാമാധിപാട്ടി മഴുവൻ രാമപ്പുണിക്കരാടത്തിനെയുള്ള എന്നൊരിപ്രായമുണ്ടു്. പി. ഗോവിന്ദപ്പുണ്ണിയും ശാഖാം മുതാദ്യം ഉന്നയിച്ചുള്ളു്. ആർ. നാരായണപ്പുണിക്കൻ ഇം വാദരത്തിനും ഡിപ്പിച്ചുണ്ടു്. എന്തായാലും

“മഹനിതമാകിയ ശ്രീരാമാധിപാട്ടി കാവ്യക്രമസംക്ഷിപ്തം ദിനത്തു നിജജാശയിനും നിതരാമേഖം ചെമ്പുമുടിച്ചും.”

എന്ന വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് രാമാധൻകമ സംഗ്രഹിക്കുന്നയിടനു കവിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമുന്നു തെളിയുന്നു. രാമാധൻപാട്ടിന്റെ യുദ്ധകാണ്ഡംവരെയുള്ള ഭാഗത്തിനും ഉത്തരകാണ്ഡത്തിനും തമ്മിൽ, രാമപുണിക്കുന്നതെല്ലു റണ്ടും എന്ന പറയാൻതക്കാണും ബാഷാവൃത്യുസ്ഥമാ ശൈലീപിണ്ഡമോ കാണാനമില്ല. അതുകൊണ്ട് വാലുമീകരിക്കാമായണം ഒഴിവൻ രാമപുണിക്കുന്നതെന്നു സംഗ്രഹിച്ചതാണ് കണ്ണറൂരാമാധൻപാട്ടിനും പറയാം. വാലുമീകരിക്കാമായണത്തിലെ കുറര ഭാഗങ്ങളെള്ളുതു തജ്ജമചെയ്യുവെള്ളുക യല്ല കവി ചെയ്തു. ചുങ്കക്കിരയകില്ലോ വളരെ ദുശ്ശവശമായി രാമകമ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മനോഹരകാവ്യമാണ് കണ്ണറൂരിലുള്ള രാമാധൻ. കമാസാക്ഷേപത്തിനു ഏറാവുമയിക്കു പിഡയു മായതു അങ്ങോധ്യകാണ്ഡവും യുദ്ധകാണ്ഡവുംഖാണും. വാലുമീകി ഇങ്ങപ്പത്തിനുലായിരും ദ്രോക്കങ്ങൾക്കാണ്ട് പറഞ്ഞു കുമ മുവായിരുത്തി അന്ധപാതനാൻപത്തു ദ്രോക്കങ്ങളിലെഉത്കിയപ്പോരു ചീല ഭാഗങ്ങൾ വളരെ ചുങ്കക്കിളിഞ്ഞത്തിൽ അദ്ദേഹപ്പട്ടാനില്ല. കമാഗതിക്കു യാതൊരു കോട്ടവും തട്ടാതെയിരിക്കാൻ കവി സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിട്ടാണ്. അതുകൊണ്ടും, കണ്ണറൂരാമാധൻമാണും മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സന്ധുണ്ണം രാമാധനമാണ് ഡോക്ടർ പുതുപ്പറ്റാറി രാമചന്ദ്രൻ തന്റെ ഗവേഷണപ്രഖ്യാസത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു രാമകമപ്പാട്ടി നന്ദി വെളിച്ചാതിൽ തിരുത്തിരെഴുതേണ്ടതാണെങ്കിലും “കാച്ചിക്കുക്കിയ വാലുമീകരിക്കാമാധൻ”മാണും കണ്ണറൂരാമാധനമന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം തികച്ചും ശരിയാണും.

പ്രാചീനമായ ഒരു ഉത്തമസാഹിത്യസ്ഥാപ്തി എന്ന നിലയ്ക്കു കണ്ണറൂരാമാധനത്തിനു മലയാളസാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനം കരിക്കലും ചോദ്യംചെയ്യുപ്പട്ടാവന്നതല്ല. രാമചരിത്രത്തും രാമകമപ്പാട്ടിനെയും വെള്ളന കാവുംഗിയാണും കണ്ണറൂരാമാ

യണ്ണത്തിനുള്ളതു്. അതിലെ പല പാട്ടുകളിം കാവുസുന്ദരീ തതിന്റെ പരീസുഹൃത്തിക്കു മക്കോഡാഹരണങ്ങളാണു്. മലയാളാധി അതുക്കും വളർന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു് ഇങ്ങൻനെയൊരു കുതിര ഉണ്ടായതു് എന്നോക്കിക്കേണ്ടാണു് കണ്ണറ്റുരാമാധാരത്തിൽ ചെറിച്ചു നുഴക്ക തുട്ടതൽ മതിപ്പുണ്ടാകുന്നതു്. മനോജ്ഞത്തായ ഒരു രാമക്രമാകാവ്യം നിമ്മിക്കുന്നതിലാണു് കവി തുട്ടതൽ ശ്രദ്ധിച്ചതു് എന്നുള്ളതിനാൽ സാങ്കേതികമായ പാട്ടിന്റെ ലക്ഷ്യം വളർന്നുരാമാധാരത്തിൽ യോജിക്കാത്തതു്. കാവുത്തിന്റെ മഹത്ത്വത്തിനു് അതു് ഒരുമിച്ചുകൂടി കാര്ത്തികുംഖാഡാഡാഹയിൽ ഏഴു കാലത്തുള്ളായിട്ടുള്ള ഒന്നാംതരം കുതികളിലെടുത്തിരിക്കുന്ന ഒരു ചുമ്പും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്” എന്ന ശ്രദ്ധിച്ചുള്ള ഇളംകളിം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളിട്ടു് ഇവിടെ സൂരണീയമാണു്. എഴുത്തുപ്പേരും അനുകരണീയമായി ഭവിച്ചു കണ്ണറ്റുരാമാധാരം എന്നോക്കേണ്ടാണു് ഇളംകളിം പറഞ്ഞത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം നുഴക്ക വൃക്കത്താകുന്നതു്. കണ്ണറ്റുരാമാധാരം ബാലകാണ്യത്തിലെ

“നരപാലകൻ ചിലരതിന വിറച്ചാർ,
നലമെട്ട് ജാനകി സന്ദേശിച്ചാർ
അരവാലികരാ ഭയമിട്ടുമിടിയപനി—
യാൽ മയിലാനുപ്പുത്തുപോലെ.”

എന്നീ വാക്കെല്ല അനുകരിച്ചാണു് എഴുത്തുപ്പുൾ അധ്യാത്മരാമാധാരം ബാലകാണ്യത്തിൽ അതേ സന്ദേശത്തെ

“ഇടിവെട്ടിടംവണ്ണം വിൽക്കിണ്ണതാച്ചു കേട്ട
നടക്കാരി.രാജാക്കന്മാരുംരാജാക്കളുംപുാലെ

മെമ്പിലി മയിൽപ്പേട്ടപോലെ സന്ദേശം ചുണ്ടാം” എന്നിങ്ങനെ വസ്ത്രിച്ചതെന്ന സുവർച്ചതഭാണ്ഡേ.

നിരണ്ടതികര മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു പരിവ ത്തന്ത്രശശയക്കരിക്കുന്നവയാണ്. നിരന്നവും എന്ന പ്രസി ബമായ നിരണ്ടതികളിലെ രൂതംതൊന്ന ഭാഷയിലെ പല പുത്രങ്ങൾക്കിം ആപം നല്കിയിട്ടുണ്ട്. കണ്ണറൂരാമാധാരാജൻ കുറി മലയാളത്തിലെ രാമകമാസാഹിത്യത്തിലുംവാസിച്ചിട്ടേതോളവും വ്യതിയാനത്തിന്റെ ഒരു റാട്ടത്തക്കരിക്കുന്ന. കെതി സാമാന്യജനങ്ങളിൽ ജനിപ്പിക്കുകയെന്നതായിരുന്ന രാമചരിത കാരണന്റെ ഉദ്ദേശ്യരക്ഷകിലും അതു സാധിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞതിലും യുദ്ധഭാഗ്യംമാത്രം കൈപ്പാരും ചെല്ലും, തുട്ടപക്ഷേ, അങ്ങനെ കഴിയാതെ പോയതിനു കാരണമായിരിക്കാം. രാമകമ പ്രാചിൽ ശ്രീരാമന്റെ മനവ്യാംശത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം. കണ്ണ രൂരാമാധാരാജൻതിലുകുട്ട ശ്രീരാമന്റെ ഒദ്ദവത്പരത്തിനു മുന്തിരകം കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന. ശ്രീരാമനെ ഒദ്ദവമാക്കി സ്ഥാപിക്കാനുള്ള വെ ബൽ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും കാണാം. ഇതു രാമകമാസാഹിത്യ ത്തിലെ ഒരു പരിവത്തനമാണ്. “എഴുത്തപ്പേരും മേൽനോട്ട ത്തിൽ അത്യപ്രതിലെത്തിയ കെതിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അങ്കര ഒരി കണ്ണറൂരുളിക്കളിലുണ്ട്.” എന്ന ഫോട്ടോ ചേലനാട്ടു അച്ചുത്തേനോൻ പറയുന്നതു സമ്മതിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രഖ്യാതി

ശാസ്ത്രഗമ്യങ്ങൾപോലും പദ്യമായി രഹിച്ചപോന്ന ആദ്യ കാലത്തു മലയാളത്തിൽ ശദ്യം വളരെ സാവധാനമേ വളരുന്നുള്ളു. തുടർത്തിനും തുടിയാട്ടത്തിനുംവേണ്ടി ഉണകായവയാണ് ആദ്യകാല മലയാളഗദ്യഗമ്യങ്ങൾ. ഇതിഹാസത്തിലെയും പുരാണങ്ങളിലെയും സംസ്കൃതതന്ത്രങ്ങളിലെയും മറ്റും കമ്മകര ശദ്യ

நிலூ சுதாபழனங்களிடக்கலத்தியும் ஏழுதுகடியங்காயி. கம வயதறிப்பிமென்றினவேஷியங்கா “உண்ணை செல்லு”. அது பொலைத்தென தூகியாக்குத்திலை அமாவதரங்காதுதீ அதிராயி கேள்க ரீதிக்கலைகளிடு புதிப்புதிழென ‘ஞாக்லுகார’வும் வேஷரியங்காதைகளிடு விரைவிக்கரிசென ‘ஞாபிபிக’யும் உண்ணாயி. ‘ஞாக்லுகாவாகு’, ‘ஞாக்லுகாவாகு’ துட்டைய ஞாக்லுகாரங்கா ராமசுமாஸங்குப்பிக்கலானானு.

தூத்தினென அங்கரிடுங்காய்தாங்கா “பாங்கு. பாங்கு பரியுநாவுக்கெ ஞாவஶூத்திலேஜூ” உதிரிசெக்கமூல்தை சுதா ததிலெழுதுதியித்தை. அங்கென்யங்கா “ராமாயங்கா தமிழு” உண்ணாய்து. தமிழு ஏற்காதிகா லாபி ஏற்கேன அத்மநாது. புாபீ நால்புத்தினைர் உாதமகாதுக்காங்கா ‘ராமாயங்கா தமிழு’.

கவராமாயங்காத்திலை பத்துங்கல்லரிடு தமிழு மலங்கு வும் கலந்த ஓங்கலில் ரூபாவூபாங்கெஜூநா கரோப்புாக மலங்கார புதேஶங்காலில் படஞ்சங்காயித்தை. தெகே மலங்காரில் ஹப்புா சும் அது நடப்புள்ளு. ‘குத்துக்கவி’ ஏற்காங்கா அதரியப்பூடு நனு. அதற்கால் சுதா ஞாக்லுக்கெப்புக்கிடுள்ளு. காநாரிதியி லுஞ்சு அது சுதாத்திலூ ராமகம வாஸ்துகெப்புக்கிடுள்ளு. உதற்கால் தூதிக்கல்கென்யங்கா ஸாவி திருமூலங் களங்காசென்கெத்திலூ. அதுஞ்சு கஷ்டியங்காது.

‘உதற்ராமாயங்கா கொஞ்சுதாயுத்தினைர் கை நட்டு மாதுக்காங்கா’. பிரிஜீல் வணைக்கு உணித்திரிக்காங் வெற்றிலை கை பள்ளித்து வரிடுகிலை புாயமாய ஸ்ரீகங்கா நித்யபாராயங்காத்தினவேஷிபி ஏழுதியதாங்கா உந்தங்காங்கா பரியப்பூடுநனு. வாலுமீக்கிராமாயங்காத்திலை பத்துங்கலை அயிகா வழநூஸப்பூடுத்தாதை பரிசொயப்பூடுத்தியிரிக்க

യാണോ പലേടത്തും. വള്ളുനയിലും മറ്റും കേരളീയാന്തരീക്ഷം കാര്ത്തസൂക്ഷ്മികശാന്തതിനു മറന്നിട്ടില്ല.

പിഡിമിർ

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ അതിപ്രാധീനമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണാല്ലോ ചന്ദ്രകിരി. എന്നാൽ ആദ്യകാലത്തു വെരും ഗ്രംഗാരപ്രധാനങ്ങളായ ചന്ദ്രക്കലാബാഡായിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. പതിനാറാംആറാംബന്ധായപ്പോഴേക്കും അതിനെന്നാൽ മാറ്റം വന്നു. മതപ്രചരണത്തെ ലാക്കാക്കി നായരായം നന്ദത്തിരിമായം പുരാണാ തിഹാസക്കമകൾ ചന്ദ്രക്കലിൽ വിഷയമാക്കാൻ തുടങ്ങി. അതു കൂത്തിൽ രാമകമഭ്യം ചന്ദ്രക്കലിൽ വിഷയംഡായി.

രാമാധനചവു

ഭാഷാചന്ദ്രക്കലിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രമാഖണനീയം റാമാധനചവുവാണോ. അതിനേറ്റു കത്താവിനെക്കുറിച്ചും കാലത്തെ ക്കറിച്ചും ഇന്നിയും സംശയമുറപ്പിക്കണം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പുരാണകമരായ ആസ്ത്വദജാക്കി രഹിച്ച ആദ്യത്തെ ചന്ദ്ര രാമാധനചവു വായിരിക്കുമെന്നു് ഉള്ളിൽ ഉംഫിക്കുന്നു. പുനംനന്ദത്തിരിയാണതിനേറ്റു കത്താരെന്നാണോ ഹോത്രവിശ്രദ്ധാസം. എന്നാൽ “രാമാധനചവുവിനെക്കുറിച്ചു് ഇന്ന തീർത്തപരിയാവുന്ന സംഗതി അതു പുനത്തിനേറ്റു തുതി അബ്ദുന്നമാത്രമാണോ” എന്നാണോ ഇളംകുഴുത്തിനേറ്റു നിന്മനും. എന്തായാലും ആയിരത്തഞ്ചത്തുറിനും ആയിരത്തരുറിനും ആക്കാവലാത്തണ്ണായ വാഗ്രിലാസമുള്ള ഒരു കവിയുടെ തുതിയാണോ രാമാധനചവുവന്നമാത്രം നാടകവിശ്രസിക്കാം.

രാവണോദ്ദേശം, രാമാവതാരം, താടകാവധം, അഹരല്പാമോക്ഷം, സീതാസ്പദംവരം, പരമ്പരാമവിജയം, വിഷ്ണീനാഭി

പേരുകം, വരവയം, സൗഗീവസവ്യം, ബാലീവയാ, ഉദ്ധാനപ്രവേശം, അംഗളിയാക്കം, ലക്ഷാലുംവശം, രാവണവയം, അണിപ്പവേശം, അയോധ്യാപ്രവേശം, ചട്ടാഭിയേക്കം, സീതാപരിത്യാഗം, അശപ്രമേയം, സപ്ത്രാരോഹണം എന്നിങ്ങനെന്ന ഇഷ്ടപത്ര പ്രഖ്യാന്യ ഔദ്ധിലായി രാമമധ്യ മൃഗവൻ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നാണ് ചന്ദ്ര വിൽ. വാലുമീകരിക്കാമായ നാതരിൽ ഉത്തരാകാണ്യാതിലാണുജ്ഞാ രാവണോദ്ദേശം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രാവണാശ്രം പീഡി സഹിക്കാനാവാതെ ദേവനാർ മഹാവിജ്ഞവിനെ ശരണംപ്പാച്ചി ക്കുന്നതായി ബാലകാണ്യത്തിലും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. രാവണാശ്രം പീഡി സഹിക്കുന്നതാണുജ്ഞാ നൃത്തത്രം ഉപിരം. അതുകൊണ്ടാക്കണം ചന്ദ്രകാരൻ രാവണോദ്ദേശം ആദ്യം വിവരിക്കാമെന്നാവച്ചുതു്. അതുപരലെ വാലുമീകി അയോധ്യാകാണ്യത്തിൽ വണ്ണിക്കുന്ന ശശ്രമശ്രം മുറിശാപവുത്താനും രാമാവതാരലുഖ്യാന്യത്തിലുണ്ടു് ചന്ദ്രകാരൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. അങ്ങനേ വാലുമീകി രാമാധനക്കു ഉപിത്തമായ ചുവ്വാപരഖ്യാന്യം വരുത്തി രാമാധന ചന്ദ്രവിലവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

പ്രശ്നം അതേസമയംതന്നെ സർസ്വത്മായ ശ്രേംഖലിയിലാണു് ധീരോഭാത്രാധാരകാഗ്രസരനായ ശ്രീരാമനെ കുംഭാശ്വരത്രിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മധുശായ വണ്ണിനാക്കണ്ണം ശാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളിലും ചന്ദ്രവിൽ. സീതാജുംട സപ്തശംഖാമണിയ പാഗലം കുംഭി വണ്ണിക്കുന്നതു കേരംകുക്കു:

“മുളീടും ഭംഗപാളീവിവലനമധ്യരാം

മാലികാം കൈത്തലേ ചേർ—

തനാളീസ്തനാവലംബാ നിജതന്മഹസാ

രംഗമുദ്ധാതയന്ത്രി—

പ്രീജ്ഞവേദന രാമാനന്മിടയിടയിൽ—

ക്ഷട്ടനോക്കി പ്രമോദ—

വ്യാലോലാ ഒരുള്ളേശജ്ഞനറികിലുപത്രാ

കോമളാഭ്യാം പദാഭ്യാം.”

പ്രാചീനചവുകളിൽ കാണുന്ന സ്ത്രീപ്രതിപത്തിയുടെ പിടിയിൽ നിന്നു രാമാധനചവും പൂണ്ട്‌മായി വിട്ടുന്നില്ലെന്നില്ല. സുകര്യം കിട്ടുന്നിടത്തോക്കെ വികാരത്രിപ്രമായ ശൈലിയിൽ സ്ത്രീ വണ്ണനകൾ ഉംക്കാളും ചുട്ടുണ്ട്. ഇർപ്പണവയുടെ അപം വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ഗദ്യഭാഗമായും ഉഖരിക്കാം. “ബ്രഹ്മഗൗഡം വെന്ന മദിക്കം മനമഹിചന പടചീടം ഘനജഘനാഭോഗമെട്ടു ത്രഞ്ഞ നിവാസി മന്ത്രത്തിലുപോലെ ചാതുരി ചേന്ന മദംപൊട്ടിട്ടം കംഭീറൂസ് തുവിക്കേണ്ടിം പിന്നെകു നല്ലിക്കോമളശീതളത്തുല്ല റവിനസ്സിഡേശാസ്സും കദളികാണ്യംകൊണ്ടാട്ടിട്ടം തുടയിന്ന കണ്ണാൽത്തരങ്ങാജനാനാം തരിപ്പെട്ടവോളം തങ്ങാിമസാന്ത്രാ” എന്നിങ്ങനെ നീണ്ടപോക്കുന്ന.

രാവണവിജയം ഹനു

ഇതിനേരം കർത്തൃകാലങ്ങളിൽ ക്ഷരിച്ച വിവശമാനാജിലും കോല്ലം ഏഴാംശത്തെകം ഒരുവിലായിരിക്കാം കാലമെന്നും ഉള്ളിട്ടു ഉള്ളവിമരണം. രാവണനീരു പരാക്രമങ്ങളിൽ വേദവതിയുമായുള്ള ബലാഭ്യംഗവും അനുമായുള്ള യുദ്ധവുംമാത്രംബാണും ഇതിൽ വിഷയമാക്കിയിട്ടുള്ളതും. കാവൃത്തിനു രാമാധനംചവുവിനെക്കാം ഒരുപുരുഷനുണ്ടാണു പറയാം. എത്യുമായ ശൈലിയിൽ മധുരമധുരമായിട്ടാണു കുമ പരഞ്ഞുപോകുന്നതും.

സംസ്കൃതത്തിയായ, ഭോജദേവൻറെ രാമാധനംചവു ദിന കലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ദാരിഡ്ര്യയും പ്രധാനമാണും. ചലചാളത്തിലെ ചന്ദ്രപ്രസ്ഥംനുംനെ സംസ്കൃതചവുക്കേണ്ടാണ്

കടപ്പെട്ടതാണെല്ലാ. അതു സ്ഥിതിക്കു രാമാധനംചന്ദ്രപരിഭ്രാന്തിയും വിസ്തൃതിക്കാൻ പാടില്ല.

എഴുത്തെഴുവൻറെ സംഭാവന

രാമക്രമാധനക്കാരിയും എവിടെ എല്ലാ ഫേട്ടാലും ഒരു മലയാളിക്കും ആദ്യം കാഞ്ചിവജനന്നും എഴുത്തെഴുവന്റെ നാമമാണ്. എഴുത്തെഴുവനു മലയാളത്തിലെ രാമക്രമാധനാഹിത്യേൽക്കുള്ളിൽ ബന്ധം ഇതിർവ്വിനാതന്നെ വ്യക്തമാണെല്ലാ. അബ്ലൈൻ, മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവും എന്നറിയപ്പെട്ടുന്ന അതു മഹാശാഖാവിച്ചും സാധിക്കുന്നാം പരായേണ്ട കാര്യങ്ങളിലും.

എഴുത്തെഴുവനും ഭക്തിപ്രസ്ഥാനവും

കേരളത്തിൻറെ സാഹിത്യപരിത്രായിരുന്നുത്തരം സാമൂഹികസാംസ്കാരികചരിത്രങ്ങളിലും ഉത്തരവഹിപ്പംമലകരിക്കുന്ന എഴുത്തെഴുവന്റെ പേരും. പക്ഷേ അതു മഹാബലി കാലത്തെക്കാരിയും തുടികളുടെയും ഏന്നാലും, പരിനേതപ്രവാതത്തെന്നായും ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ നിർഭ്ലാഗ്യവശാൽ നൗരാജ കഴിയുതെങ്ങാംവിക്കുന്നും. കാലം കുറിപ്പുവർഷം, പതിഭോഗംനുറവാണ്ടാണെന്നും മുൻപും ലോഗാം ഡെക്കും ബബ്ലാലും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നും പതിനൊമ്പാംനുറവാണ്ടാണെന്നും” കോവുള്ളിനുടയാളിയുാദ മതാ.പി. ശ്രീവിന്ദ്രപ്പീഠിയാകാട്ടി, പതിനാറാംനുറവാണ്ടാണും കല്പിക്കുന്നു. ഇന്ന ചൊളുവെ അറിയപ്പെട്ടുന്നും പതിനാറാംനുറവാംബാണുന്നും. രാമൻ, രാമാനജൻ എഞ്ചിനീയർക്കു പേരിൽനിന്നു കാര്യത്തിലും അഭിപ്രായഭിന്നതകളുണ്ടെങ്കിലും, തന്നെപ്പറ്റിയും കൂടുതലും എന്ന പരിഞ്ഞാൽ അധ്യാത്മരാമാധവാംകുളിപ്പുട്ടിനാണു കത്താവിനെത്തുന്നു മലയാളിക്കും ഔദ്ധീകരണം.

മലയാളസാഹിത്യപരിത്രായി പരിവർത്തനാത്തിന്റെ ഒരു കാലഘട്ടമാണും കുറിപ്പുവർഷം പതിനാറാംനുറവാണും.. അന്നു

തെന്തു സാമൂഹികസാമ്പത്തികമണ്ഡലങ്ങളിലെണ്ടായ അസ്ഥാപനത്രയാണ് ആ പരിവർത്തനം സാധ്യമാക്കിയതു്. അടക്കിമത്തത്തിന്റെയും അവഗണനയുടെയും നടപിൽക്കൊടു പുള്ളിക്കയായിരുന്ന താഴേക്കിടയിലും ജനങ്ങൾ. പതിനാറാംനുവാണ്ടിനു മുൻപു തന്നെ തുടങ്ങിയവയാണ് ആ യാതനകൾ. പതിനാറാംനുവാണ്ടായപ്പോഴും പോർച്ചുഗീസുകാർ തുടങ്ങിയ വിദേശീയങ്ങൾ ആകുമണ്ഡത്തിന്റെയും അവക്കെടുത്തെന്നും അവക്കെടുത്തെന്ന ചുമ്പണ്ഡത്തിന്റെയും മലമായണ്ടായ സാമ്പത്തികതകർമ്മങ്ങളും നെന്നരാശ്വന്താലും ജനങ്ങൾ കുഴപ്പുടിന്റെ നെല്ലിപ്പുലക കണ്ട്. വിദേശീയങ്ങൾ പെപ്പരാചികമർദ്ദനാവും അവക്ക് സഹായിക്കുവെന്ന. പ്രധാന ഷൈറ്റുടെ നടപിൽക്കിടക്കുവോരു മനഷ്യൻ ദേവദത്ത വിളിച്ചു പോകിക്ക സ്വാഭാവികമാണപ്പോ. അംഗങ്ങനായും സ്വദംത്തിൽ അവക്ക് വേതുപറം നല്ലാണു താഴേക്കിടയിലും ഒരാംതന്നെ മനോച്ചുവായും കാലോചിത്വായി. കേതിപ്രധാനം അതിന്റെ അത്യുച്ചത്തിലെത്തി. അവക്ക് വേതുപറം നല്ലിയതു് എഴുത്തപ്പേരും നല്ലാതെ മറ്റാക്കുയിരുന്നില്ല. പിന്നെ പൂര്വാനവും മേലും തൃഞ്ഞം കേതിപ്രധാനത്തിന്റെ ആകാളത്തിൽവെച്ചു പറയാം. രാമ കമാസാഹിത്യത്തിൽ കേതിപ്പുരുഷ അലകൾ ഉദ്ധംചവയ്ക്കു കൂട്ടി കൂറാമായണ്ഡത്തിൽനിന്നുണ്ടായെന്നും പറഞ്ഞു പില്ലോ മുൻപു്. അവ മഹാതരംഗങ്ങളായി ആപംകാണ്ടു് എഴുത്തപ്പേരും കൂതികളിലായിരുന്നു. ശ്രീരാമനാം ഉദ്ദീപ്തിക്കാണ്ടാനും സകടനിപുത്തി വരുമ്പോം ആളുകൾ വിശ്രസിച്ചു. അവർ ശ്രീരാമനാം ദേവദ മായിക്കുന്നു കൈകുപ്പി രാമനാം ജപിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇതിനെ സ്ഥാം ദഖ്യകാരണമായതു് എഴുത്തപ്പേരും കൂതികളായിരുന്നു.

അധ്യാത്മരാമായണ്ഡകിളിപ്പാട്ട്

ഉത്തരഭാരതത്തിൽ രാമാനന്ദാന്നർ കാലത്തുണ്ടായ രാമക്കുപ്പു സ്ഥാപിത്തിനുശേഷമാണ് സംസ്കൃതത്തിൽ അധ്യാത്മരാമായണ്ഡ

നിക്കിത്മായതു്. അധ്യാത്മരാമാധവന്തിനു് ഒരു മലയാളം പതിപ്പു തയ്യാറാക്കുകയാണു് എഴുത്തപ്പേൻ ചെയ്തു്. സംസ്കൃത തത്തിലെ അധ്യാത്മരാമാധവന്തിന്റെ ഒരു വിവർത്തനമല്ല എഴുത്തപ്പേൻറെ അധ്യാത്മരാമാധവന്തിലുണ്ടാകും. ഉള്ളിൽ പറഞ്ഞ സംക്ഷിപ്തമെങ്കിലും സമഗ്രമായ അഭിപ്രായം കേരാക്കുക—“മുല തതിലെ മുണ്ണൊത്തരംബളായ ഭാഗങ്ങൾ പ്രായങ്ങൾ വിച്ഛകളായ തെയ്യം മുജ്ജങ്ങളായ അംഗങ്ങളുപേക്ഷിച്ചും സങ്കോചമോ വികാസമോ ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ആ കൂട്ടും യമാ യോഗ്യം അനുഷ്ഠിച്ചും ചിലപ്പോൾ വാലുമീകരാമാധവനും, രഹ്യ വംശം, ഭോജചവനും, ഭാഷാരാമാധവനചവനും, കണ്ണറൂരാമാധവനും മതലായ പുർണ്ണകവിനിവസനങ്ങളെ ഉപജീവിച്ചും ചിലപ്പോൾ സ്വന്നാധമ്മസാഗരത്തിൽനിന്നുന്നതുനു കല്പനാരത ഔദി സമഖ്യാതിച്ചും ഭക്തിസംഖാദാതിനു് എവിടെയും വ്യാഹാതരഹമിത്മായ മാർഗ്ഗം ഉദ്ധാരണംചെയ്തും വീരകരണരസ ഔദിയും സന്ദർഭമെന്നുസരിച്ചു നിപുണമായി അഖിച്ചും മുംഗാര മാസ്യരസങ്ങൾക്കാണ്ടു ഗംഡീരനായ ഒരു തത്തേപാപദേശകൾന്റെ പീഠത്തിൽ ഉപവാശ്ചനായി വ്യാഘ്യമര്യാദയിൽമാത്രം വ്യാപാരം ചെയ്തും ഒരു സ്വപത്രകാവുമാണു് ആ മഹാത്മാവു രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്.” ഉള്ളിൽ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഓരോനും ഉദാഹരണ സഹിതം വ്യക്തമാക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. അംഗങ്ങനെയാൽ സ്വപത്രകാവുമായതുകൊണ്ടായിരിക്കും രാമാധവനും എന്ന കേ ടാൽ എഴുത്തപ്പേൻറെ അധ്യാത്മരാമാധവനും എന്ന തോന്നുത്തക്ക വണ്ണം മലയാളികളുടെയീടയിൽ അതു പ്രസിദ്ധമായതു്.

കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമായ ഭക്തിമാർഗ്ഗം പ്രചരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നുപോൾ എഴുത്തപ്പേൻറെ ഉദ്ദേശ്യം. അതിനാൽ സ്വപാണാവികമായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാമാധവനത്തിൽ ശ്രീരാമനും ഇംഗ്ലേഷ്ട്രേപാരത്പാം കൈവന്നു. എന്നാൽ അധ്യാത്മരാമാധവനുംപല

ത്തിൽനിന്നും ഒരു വ്യത്യാസം എഴുത്തെല്ലാൻ കൂടിയിൽ കാണാം. ഉത്തമമന്ദിരങ്ങളുടെ ശ്രീരാമൻറെ മഹാപ്രഭാവ ചുർണ്ണമായും മരിക്കുന്ന പ്രക്രിയ എന്നതാണെന്നും. വാലുമുകിയിടെ ശ്രീരാമൻ ഉത്തമ മനഃപ്രഭാവം അധ്യാത്മരാമാധാരത്തിലെ ശ്രീരാമൻ ദേവവുമാണെന്നും എഴുത്തെല്ലാൻ അധ്യാത്മരാമാധാരാംകിളിപ്പാട്ടിലെ ശ്രീരാമൻ ഉത്തമമന്ദിരങ്ങളും ദേവമാണും. ശ്രീരാമനെന്ന മന ഷ്യനിലൂടെ ശ്രീരാമനെന്ന മംഗലപ്രദരശന നാമരിയും എന്നതാണും വസ്തു. അങ്ങനെ ഒരു സവിശേഷവ്യക്തിത്വം ഉണ്ടാക്കാണോ കാം എഴുത്തെല്ലാൻ. ശ്രീരാമൻ നാമ്മാട്ടറവും അടയ്ക്കാണും നാലും.

എഴുത്തെല്ലാൻ ആവ്യാനരീതിയും ഭാഷയും മനഷ്യന്റെയ തെരുവുകൾപൊന്നവയായിരുന്നു. കിളികളുടെ കളമോ ശിരിൽ ആകുംപുരാവാത്വവക്രങ്ങളോ? കിളിയെക്കാണ്ട് പാടിക്കുന്ന രീതി ഒരു പ്രസ്ഥാനമാക്കി അപച്ചുട്ടത്തിയതും എഴുത്തെല്ലായി തന്നെല്ലാ. കിളിപ്പാട്ടിലൂടെ അവതീർണ്ണനായ ശ്രീരാമൻ മാനവ ഏതുക്കളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. ഒക്കെന്നാർഗ്ഗപ്രചരണമെന്ന കവിയിടെ ഉദ്ദേശ്യവും ചുർണ്ണമായി സാധിച്ചു. അധ്യാത്മരാമാധാരാംകിളിപ്പാട്ടിന്റെ ഒരു പ്രതിരേഖകിളിലുമ്പൊത്തത്തോ സന്ധ്യ ജീവ രാഹനാമം മിശ്രിക്കേബുകാത്തതോ ആയ ഹിന്ദുഭവനം കേരളക്കാരിൽ നന്നെ ചുഡിക്കും.

മത്തും പവിഴവും എന്ന കണക്കിൽ സംസ്കൃതമലയാള പദങ്ങൾ കോൺസ്റ്റിന്റുകൾ എഴുത്തെല്ലാൻ ഭാഷ ഇന്നതെന്തെല്ലായും വെല്ലുന്നതാണും. വാസ്തവത്തിൽ എഴുത്തെല്ലാൻ താഷയിൽനിന്നും വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും മലയാളത്തിനും ഇന്നവരെയണ്ണായിട്ടില്ല. വിദേശഭാഷകളുടെ സ്വാധീനമാതൃമാണും കൂടുതലായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടും.

അങ്ങനെ നോക്കുന്നും

മലയാളഭാഷയുടെ പ്രിതാവെന്നു് എഴുത്തപ്പേരെ വിളിക്കുന്നതിൽ യാതൊറപാകവുമില്ല. ഓജസ്സുററും മുസന്നഗംഭീരവുമാണു് എഴുത്തപ്പേരെന്നു ഓഹ്യാശൈലി.

സാരുഹികപരിപ്പൂരണമാണു് സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാന അനുമനാണില്ലോ പുരോഗമനച്ചിന്നാഗതി. ആ മനസ്സിലും വെച്ചു നോക്കിയാൽ അധ്യാത്മരാമാധാരാംകിളിപ്പാട്ടിന്റെ സാഹിത്യരൂപം നിന്നുലമാണു്. ഒരു കൃതിയുടെ മുഖ്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് അതുണ്ടായ കാലാല്പദ്ധത്തിന്റെ പശ്ചാത്യലത്തിൽ വേണ്ട മണ്ഡ്യാ. എക്കിലപ്പേജു സമകാലീനസ്കാഫത്തിൽ അതിനു് എപ്പു സ്വാധീനം ചെയ്യുന്നതു കഴിഞ്ഞു എന്നറിയാനാളു്. അധ്യാത്മരാമാധാരാംകിളിപ്പാട്ടിനായ സമയത്തു സൗഹര്ത്തിൽ പരിവർത്തനയുണ്ടായാൽ ഒരു ഘടംതന്നെ ഉം“ഹാടകനംചെഞ്ഞപ്പെട്ട്. ഇംഗ്ലീഷുത്തിന്റെ ബൈളിപ്പുത്തിൽ പരിശോധിക്കുന്നോരു രാമകമാ സാഹിത്യത്തിലെ എന്നമാത്രമണ്ഡ്യാ, മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ തന്നെ ഉത്തമപ്പൂശ്ചിയാണു് അധ്യാത്മരാമാധാരാംകിളിപ്പാട്ടും. മനസ്സിലാക്കാം.

എഴുത്തപ്പേരെന്നു തന്ത്രപ്രാപ്തേശം സൗഹം നല്കുപോലെ വാവിക്കുണ്ട്. രാമാധാരാംകിളിപ്പാട്ടിലെ തന്ത്രരാഖണ്ഡം പ്രഭവഹിയാതപോലും പ്രധാനഗിക്കുന്നാണു് മലയാളികൾ. അതുമാത്രം പാടിപ്പുത്തിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അവ. അവയുടെ വാസ്തവികതയാണു് അതിനു കാരണം.

“അതുപത്രവന്നത്തീടുന്നതെന്നതു

ശോഭികയെബ്ലേഡു സജ്ജനാഹിതം.”

“ഇപ്പു”പറയുന്ന ബന്ധുക്കലാങ്ങമേ

കമ്പ്പുകാലത്തികല്ലിബ്ലേഡു നിർണ്ണയം.”

“താൻതാൻ നിരന്തരം ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ

താൻതാനന്നവിച്ചീടുകൈനേ വരു.”

എന്നിങ്ങനെ സന്ദർഭത്തിനൊത്താളുകളുംരിക്കാവുള്ള തത്പര്യിൽ
സ്ഥിരമായാലുംവരുമെന്ന് കഴിയും.

ഉത്തരാമാധാരണംകിളിപ്പാട്ട്

ഈതൃത്തപ്പേൻറു അധ്യാത്മരാമാധാരണംകിളിപ്പാട്ടിനേൻറു
തുടർച്ചയാണെന്ന പറയാനാവില്ല. സംസ്കൃതത്തിലെ അധ്യാത്മരാമാധാരണം
എത്തപ്പേൻറു മുലമായി സ്വപ്രികരിച്ചതും. ഇതിനേൻറു കാര്യത്തിൽ വാലുമീകരിംഗാധാരണത്തിലെ ഉത്തരകാണ്ഡ
മാണും മുലമായി വത്തിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന വ്യക്തമാണും. കണ്ണിൽ
രാമാധാരണത്തിലെ ഉത്തരകാണ്ഡമാണും ആദർശമാക്കിയിട്ടുള്ള
തെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. എന്നായാലും ഈതൃത്തപ്പേൻറുതെന്നു
എത്തതിയതാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയിക്കേണ്ടതില്ലനുണ്ടും
സാഹിത്യപണ്ഡിതനും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നും. ഉത്തരാമക്രമ
യാണും പ്രതിപാദ്യമെന്ന പേരുകാണ്ടുതന്നെന്നയറിയാമണ്ണും.

ഇങ്പത്തിനാലുവുത്തം

ഈതൃത്തപ്പേൻറു ഒരു ബാല്യകാലത്തിയാണെന്ന ചി
ലർ പറയുന്നു. ഭാഷാരാമാധാരണംപബ്യവിനെ അനുകരിച്ചാണും
ഇതെഴുതിയിട്ടുള്ളതെന്നും എത്തപ്പേൻറു അഞ്ചെന്നെ ആത്മസത്താൾ
ഡ്രാതു ഒരു പ്രവൃത്തിക്കു മുതിരകയില്ലെന്നമാണും മറ്റു ചിലരുടെ
വാദം. എന്നായാലും ഒരു കുതിരയെന്ന നിലയിൽ ഇങ്പത്തി
നാലുവുത്തത്തിനേൻറു മേരു തള്ളിപ്പുറയാവുന്നതല്ല. നാടകവുത്ത
ഐളിൽ രാമാധാരണക്രമ വ്രദ്ധമാംവിധി ഇതിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരി
ക്കുന്നു.

ക്രമകളിന്റെഹിത്യം

ഈനും വിദേശരാജ്യങ്ങളിലെങ്കും ആരാധകങ്ങളായിട്ടുള്ള
കേരളീയകലയായ കട്ടകളും ആരംഭംതന്നെ രാമക്രമാവിഷ്ണ

യകമായിട്ടാണു്. രാമക്രമാവിഷയകമായി ഉദ്ദേശിച്ചതുകൊണ്ടു രാമനാട്ടം ഫുന്നായിരുന്ന കടകളിയുടെ പേര്. കൊട്ടാരക്കരത്തെ നുംബരം കോഴിക്കോട്ടു മഹാവേദൻതന്യരാഞ്ഞർ കൂലിനാട്ടത്തിനും ബദലായി രാമനാട്ടം ഉണ്ടുകൊണ്ടാണു് പറയപ്പെട്ടുന്നതു്.

രാമനാട്ടം

കൊട്ടാരക്കരത്തെനുംബരം രാമക്രമയെ വിഷയമാക്കി എടുത്തു ആട്ടക്കമെക്കാരം നിർക്കുംഥിച്ചു. രാമാധാരം പുതുക്കാമേശ്വരി, സീതാസ്പദയംവരം, വിഷ്ണുനാഡിയേക്കം, വരവലം, ബാലവിവയം, തോരണയുലം, സേതുബന്ധനം, ഘുഖം ഫുന്നിവയാണവ. ഇവയഞ്ചു രാജനാട്ടം എന്നറിയപ്പെട്ടുന്നതു്. ഇതിൽ കമ മൺിപ്പുവാഴ ദ്രോക്കണ്ണലിലും പദ്മഭാരതയിലുമാണു് രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സാഹിത്യവിഷയകമായി ഇവയ്ക്കു വലിയ മേരയെന്നും കല്പിച്ചു കൂടാം. എക്കിലും ഇങ്ങനെന്നെങ്ങനെ ഏതന്ത്രണമാനത്തിനു ശ്രദ്ധം നല്കുന്നും രാമക്രമ ഉപയോഗപ്പെട്ടു എന്നുള്ളതു രാമക്രമാസാഹി തൃത്തെന്നുംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളം ശ്രദ്ധാനന്ദമാണു്.

മലയാളത്തിൽ ആട്ടക്കമെക്കാരം രാമക്രമ കൈകൊരുംചെണ്ണുവ പലതുണ്ടായി. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുനിയുടെ ‘ആരാമാവതാരം’ ‘സീതാവിവാഹം’ തുടങ്ങിയവ, പന്നിദ്രോഹിനാണപിള്ളയുടെ ‘പാളകപട്ടാഡിയേക്കം’, പുണർത്താതികനാളിരാണി ‘സീതാവിജയം’, കീരിക്കാടു് അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളയുടെ ‘രാവണവിയം’, വി. എൻ. ഗോവിന്ദൻജേപ്പത്സ്യങ്ങുടെ ‘ആരാമാശ്രദ്ധയം’ എന്നിവ പല കാലങ്ങളിലുണ്ടായവയാണു്. ആരാമപട്ടാഡിയേകം വിഷയമാക്കി പലക്കം ആട്ടക്കമെക്കാരം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആട്ടക്കമെക്കാരം വായിച്ചുരംസിക്കേന്നതിനുഞ്ചേരിച്ചിട്ടുള്ളവയല്ലെല്ലാ ശ്രദ്ധാനന്ദമായും. അവയ്ക്കു സാഹിത്യകൂലും വളരെക്കണവാണു്. സാഹിത്യകൂലും മിക്ക ഒരേ ഒരു ആട്ടക്കമെ ഉള്ളായിവാരുംവും ‘നളചരിതം’മാണു്.

രാമക്രമാവിഷയകമായ ആട്ടക്കമെകളിലാക്കേട് വി. കൃഷ്ണൻതന്മാവി യുടെ ‘താടക്കാവധി’, കീഴിമാറ്റുൾ ചെവരില്ലൈകോയിത്തന്നുരാൻറെ ‘രാവണവിജയം’ എന്നിങ്ങനെ ചീലത്തുമാത്രമാണു് സാഹിത്യ തുതികളുണ്ടെന്നു പറയാവുന്നു. ഇപ്പോതാംനുറവാണ്ടിൽ കമകളുണ്ടെന്നു പുനരുദ്ധരിച്ചിട്ടും മഹാകവി വളർത്തേണ്ടിനേരും ‘രാഷ്യം ഹരണം’ ആട്ടക്കമെയിം ശുഭേയമാണു്. ആട്ടക്കമെകളിലും രാമക്രമജ്ഞ ഫ്രാഡാനുഫുംഗണത്തു ശുഭേയമാണെന്നു്.

തുള്ളിൽക്കിംഗിസിഹിത്യം

ചാക്യാർക്കുതിനിനു ബാലായിട്ടാണു് തുള്ളിലപ്പുംഥാനം ഉടലെടുത്തതെന്നാണു് ഒപ്പുതിഹ്യം. കണ്ണുൻനവ്യാരാണാണെന്നു് തുള്ളിലപ്പുംഥാനത്തിനേരും ജനകൻ. മലിതസ്ത്രാട്ടം കവിഗ്രാമ നമായ കണ്ണുൻനവ്യാർത്തനെന്നു റൂറിൽപ്പുരും തുള്ളിലക്കമെകരം രചിച്ചിട്ടെന്നാണു് പറയപ്പെട്ടുന്നതു്. തുള്ളിലിനും രാമക്രമവിഷയമായി. അഹല്യാമോക്ഷം, സീതാസ്ത്രയംവരം, ലക്ഷാമർണ്ണനം, രാവണാഭംഭാവം, ഒപ്പുരാവണവധിം, കംജക്കണ്ണവധിം തുള്ളിയവയാണു് നവ്യാദിത്ത രാമക്രമാവിഷയകമായ തുള്ളിലക്കമെകരം. മലിതചാരുരുവും കവിപാടവും ക്ഷയോലപ ഒക്കെ മുതലായിരുന്നു നവ്യാക്ഷം രാമഗുരുത്യങ്ങളിൽ ഉറപ്പും കാണും കഴിഞ്ഞു.

കാലശശ്രംജ്ഞാട്ടം സവിശേഷതകരം മനസ്സിലാക്കി കവിതയുള്ളിയ മഹാകവികളിലഗ്രാഖന്നുന്നാണു് നവ്യാർ. പറയാനുള്ളതെല്ലും താൻ വസിക്കുന്ന കാലശശ്രംജ്ഞത്തിലെ, താൻ ആരെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറയുന്നവോ ആ ജനത്തുകൂടിയും അഭിക്ഷേപിക്കുന്നസരിച്ചു പറയാൻ നവ്യാക്ഷം അപ്രതീതിയമായ കഴിവാണണായിരുന്നതു്. ഇതിഹാസകമയിടുന്നതെന്നു നാടൻകമകരംകൂടി രസകരമായി കലത്തി ശ്രദ്ധത്തിപ്പുകാണു് നവ്യാക്ഷം യാത്രായ മടിയും

ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൂങ്കള്ളവധം തുള്ളിൽക്കമയിലെ ഒരു ഓഗം എന്നാക്കാം. രാമനം കൂട്ടുകയം യുദ്ധത്തിൽ മുന്നോട്ടേപോരാ രാവണ കുകരണാർ ചെന്ന കൂങ്കള്ളനെ വിളിച്ചുന്നത്തി വിവരം ധരി പൂശ്ചി. രാവണൻ സീതയെ അപഹരിച്ചുതു തെററായിപ്പോരെ നാണ്ട് കൂങ്കള്ളൻ പറയുന്നതു.

“ആക്കാനുമെല്ലാങ്ങ പെണ്ണിനെത്തൻപാട്ടി—

ലാക്കാമെനോന്താലബഖമേയുള്ളു.”

എന്നാൽ കൂങ്കള്ളവാക്യം. ഈ സംഭത്തിക്കാനായി കവി കൂങ്ക കള്ളവാക്യമായിത്തോന്ന മുപ്പുക്കൾവീട്ടിലെ മുത്തുകുട്ടുന്നിയും അയാളുടെ റൂത്തൻപാല്ലായ കമ്മിനിയുടെയും അവളോടു അവിഹിതവേഴ്ച നടത്തിയ കണ്ണതിരാമൻനായുടെയും കമ പറയുന്ന. കുട്ടുപ്പും കണ്ണതിരാമൻനു മുകളം ചെവിച്ചും അരീ ഞയുകളുണ്ടു. ഇതുംകുപ്പാരു മുസ്തതമായ കട്ടാസന്നി തതിലെത്തി ഉപസംഹരിക്കുന്നതിങ്കെന്നാണ്:

“സീതയെക്കുട്ടേക്കാണ്ടപ്പനാവെച്ചുതേരും മുന്നമുഖ്

കൈതവംചെയ്യുവനാജ്ഞാരനത്തംം നിത്രുവാനേലാ.”

ഇപ്പോൾ നാടൻകമകളിലുടെ കാര്യം പറഞ്ഞാൽ ആക്കാണു രസിക്കാത്തതു? പക്ഷേ നമ്മുണ്ടാവതരിപ്പിച്ച രാമനം സീതയു മൊക്കെ വായനക്കാക്കു അവരുടെ അയൽപ്പക്കരത്തു താമസിക്കുന്ന വരായെ അനുഭവപ്പെട്ടുള്ളൂ. രാമൻറെയും സീതയുടെയും മറ്റും ദേവതപ്രത്യേകി തിണ്ടുക്കാലം വായനക്കാർ മറന്നുപോയി. നമ്മുർ കുടുംബം അവരുടെ ഇംഗ്രേസ്റ്റപ്രത്യേകി വിശ്രാന്തമില്ലാത്തിട്ടില്ല അവരെ അപ്പോൾ അവതരിപ്പിച്ചുതു. വായനക്കാക്കു രസിക്കാൻ ചേരുംവായാണു. രാമകമാസാഹിത്യത്തിലെ മിനിത്തിള്ളങ്ങളും ദിരുകളാണു നമ്മുണ്ടെ രാമകാര്ത്തും സൗത്തികരാ.

നമ്മുണ്ടുണ്ടെ തുള്ളിൽപ്പുണ്ടാവത്തിനു വലിയ ഉന്നതി യോനം ഉണ്ടായില്ലപ്പോ. ഏകില്ലും തുള്ളിൽക്കമകൾ പലതു

രച්චකුපූරු. රාමකම විෂයමාක්ඩීයවයා. පැහැදිලිවෙනුදී. කොටස කෙරුවම්යෙන් ‘ඟයෝයුකාණයා’ තුළුත්, මාකේ මූල්‍ය ඉස්සුමෙන්ගේ ‘සීතාවිවාහය’ තුළුත් තුනකීයව එන්නුම්පරයාවුනාතාණා. ගාලපූරු ගාරායණමෙන්ගේ ‘බෙවගති’ කාලුන්තුහුවාණා ඇත්තියේ මූල්‍ය පෙන්වනා යුතුවයා. ටාල්මීකිරාමායණා උත්තරකාණයා මෙන්පෙන්තාත්පතාව සරුඛුනිශ්චේෂණහු රණ ප්‍රක්ෂීප්‍රසරුණුපෙන් විවරිතු කමයාණා මූල්‍ය ඉතුළුයින් විෂයවා. ග්‍රීරාමගේ රාජුහරණ කාලගුණු මෙන්පෙන් නියුතුවයා ගාලපූරු විවෘතාතාණා කම.

කිරීතගණයටම්

ග්‍රීරාමචුගෙනයා සීතාපෙවීයෙයා මුත්‍රිකෙන කිරීත ගණය රාමකමාකාවුණුපෙන් යාවාලුණුදී. එහිතෙහුගේ කිහිප්‍රාජිලාණව එහිරුවමයිකඩුහුතු. හැවයෙනුත්තාගේ සැපතග්‍රෑහායි කාරොරො කවිකරා රජ්‍යීතු කිරීතගණයදී මුළු. එගාත් මෙවයෙන් කාලගෙනකරිතු කත්තාවිගෙනකරිතු වුස්තමාය මාරිඩ්පිටු. “ඟයුග්‍රාමායුහුවාරාපාත්‍රාතාත්” එගා මුදුනු ග්‍රීරාමකිරීත්ගතිශීල් බ්‍රහ්මග්‍රෑහායා මුදුනු ප්‍රචාරණයා නො. ගාරායණපුළුණිකර් රොබෝදුතියින්දීදී. කේ. ඩී. එම්. ප්‍රසාදපුද්‍රතියින්දුහු දේශගැනීත්ගමාලයින් ග්‍රීරාම කිරීතගණය පෙනුදී. “ග්‍රීයර තව පටාංඩුජයා” එගා මුදුනු “රාම රාජ්‍යව පාහා මා” එගාවසානිකෙන ග්‍රීරාම පොළු ප්‍රයුම්ණා. මගාගාන “රාම රාජ්‍ය ඇය” එගා මුදුනු මුදුනු කිරීත්ගමාණා. “වුජාසාන ගාහ්නිතම්බයා” එගා පර තතිරිකෙනුතුකාණ්ඩ වුජාසානිතම්බිතමෙනා කෙනෙහුදුනුතු “දේශ විශේෂයුගරයා” එගා මුදුනු ග්‍රීරාමදුජයා ග්‍රීරාමදුජයා යුතු සංස්ක්‍රිතවරිකඳු මෙවයෙන් මලයාභාත්මවාපෙනු කිරීතින්දුහු ග්‍රීරාමයා. ‘සීතාවිලාපයා’ එගා

പേരക്കു “ചരണപല്ലവം കമ്പിട്ട് ലക്ഷ്മാൻ” എന്ന തുടങ്ങന്ന സ്നേഹത്വം വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇരിഞ്ഞാലക്ഷ്മേഷരുത്തി ലെ പ്രതിഷ്ഠയായ ശ്രീരാമന സൗതിച്ചുകാണ്ടു് ഉണ്ണായിവാരുൾ ഏഴുതിയതെന്ന പരിശൈലേച്ചന കീത്തിനമാണു് ‘രാമപണ്ഡിതി’ അൻപതു ശൈക്ഷണ്യലിലായി രാമകമ സൗതിച്ചുവും പ്രതിപാദിച്ചി റിക്കനു. മഹാകവി വള്ളേതോടു ശ്രീരാമനനക്കരിച്ചു് ഒരു ദ്രോക്കത്തിലും ഒരു സ്നേഹത്വം ശ്രീഹനുകദാച്ചകവും രചിച്ചി കുണ്ടു്.

പല ദേശങ്ങളിൽ പ്രവാരംഭിച്ച രാമകീത്തിനാശം എല്ലാം ശൈവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഭാവനാവിലാസമുള്ളവരകുംപും അല്ല സിഖശാഖ നാടൻകവികൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണവ.

പലവക്കപ്പെട്ടകൾ

നാടൻപാട്ടുകളുകൾറീച്ചു മന്ത്ര സൂചിപ്പിച്ചുവരും. നാടൻ കലകളിലായി ബന്ധപ്പെട്ടണ്ടായിട്ടുള്ള അത്തരം പാട്ടുകളുടെ എല്ലാം വളരെക്കുറച്ചതലാണു്. പലതിരംഗരിയും കർത്താവിനെക്കുറിച്ചു യാതൊരിറവുമില്ല. പാടിപ്പാടി പകർന്നവന്നിട്ടുള്ള നാടൻ പാട്ടുകൾ പല ഭാഷാസ്നേഹികളിടെയും പ്രയത്നമല്ലായി ശൈവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടണു്. ശൈവരിക്കപ്പെടാതെ ഒരു വലിയ കാഗം ഇനിയും ഓവഗ്രഹിക്കുന്നവുണ്ടു്.

രാമാധാരം കുറത്തിപ്പാട്ട്

കൊല്ലംരഥൻ തെക്കേണ്ടി ശ്രീ പ്രശ്നാശങ്ങളിൽ വളരെ പ്രവാര ദളും ഒരു നാടൻപാട്ടാണു് കുറത്തിപ്പാട്ടു്. “ശ്രീക്രിവന്നാ നാട്ട തോടും നാട്ട നാട്ട ദേശം” എന്ന തുടങ്ങന്ന രാമാധാരം കുറത്തിപ്പാട്ടിൽ രാമകമ സംക്ഷേപിച്ചപാദിച്ചുട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരു കവറനം കുറത്തിയും അയ്യോധ്യയിലെത്തുന്ന. സന്തതിയില്ലാതെ വിഷമി

കെന്ന ദശമപത്രിമാർ കൈനോക്കീ മലം പറയാൻ കുറത്തി യോകാവശ്യപ്പെട്ടുന്നു. കുറത്തിയാക്കണ്ട് കൈ പിടിച്ചു നോക്കീ കൊണ്ടു

“നിങ്ങളിടുന്ന വൈക്കമിൽ നല്ല മോഗമുണ്ട് ചൊണ്ടവാൻ
മുന്ന ചരാക്കിലും കുറയ്ക്കാം
നാലു പുത്രവന്നു രാമനേന്നു പേരാം.”

എന്നിങ്ങനെ മലതുപേജു രാമകമ പറയുകയാണോ. മംഗലേം ദയം മുസിലുപ്പെട്ടതിയിട്ടുണ്ട് പാട്ടകളിടുന്ന ഒന്നാംഭാഗത്തിലും ശ്രീ. എ. ഡി. ഹരിശർമ്മയുടെ ‘പഴയ പാട്ടകൾ’ എന്ന പുസ്തകത്തിലും ഷേഖരിത്തു പ്രകാരമാണോ കുറത്തിപ്പോടു കാണുന്നതും. എന്നാൽ മാനസംകീര്ണപരിസ്ഥിതി ലൈബ്രറി മുസിലുപ്പെട്ടതിയിട്ടുണ്ട് പാട്ടകളിടുന്ന രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ

“അനുനയുരിത്തൊമക്കെന്നവു പ്രീരിതക്കീവനട
അതുകൂടാണം മുഹമ്മദിലും വൈക്കമുഖ്യാന്തരിയതെങ്കെ
തുഡകരാവു കണ്ടു ചൊല്ലും കുറിക്കൊഞ്ചു
തുഡാശിയിതുക്കെ തിരുവുള്ളൂച്ചൈക്കെട.”

എന്നിങ്ങനെന്നയാണോ പാട്ടതുടക്കിക്കാണുന്നതും. ഈ പാട്ടിലെ ശാഖയുടെ സ്വഭാവം ഒന്നല്ലിലാക്കണംഞ്ചേലും. മുസായകനായ ഡോക്ടർ കെ. റാഹ്മവൻപീളും പറയുന്നതുപോലെ ഉലയാളുംപശ യുടെ വളർച്ചയുടെ ഒരു വിശേഷകാലയളവിനേക്കണിക്കുന്നതാണീ പാട്ടും.

ഉത്തരാമാധവൻ കുറത്തിപ്പോട്ട്

ഒംഗാളാദയം മുസിലീകരണമായ പാട്ടകളിടുന്ന ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ ഇതും പ്രീരിപ്പെട്ടതിയിട്ടുണ്ട്. മുകസുദരിയാരാക്ക മലർപ്പും ടിയും പഞ്ചസാരയും പാലും നക്കും കമ്പ പാരയിക്കുന്നതും കിളിപ്പാട്ടായിട്ടാണോ ഇതു ചെറിച്ചിട്ടുണ്ടും. ഉത്തരാമാധവൻകമ ചുരുക്കിപ്പറത്തിട്ടുണ്ടിതിൽ.

സീതാവിലാപം അമ്മാനപ്പാട്ട്

അമ്മാനയാട്ടം കേരളത്തിൽ ചാട്ടുതൽ പ്രചാരത്തിലും ഒരു നാടൻകലയാണ്. അമ്മാനാട്ടന്തിരാളാളു പഠന ചാട്ടാണ് അമ്മാനപ്പാട്ട്. റാവണൻ കട്ടകോണ്ടപോയ സീത ലക്ഷ്യിലായാണ് വിലചിക്കുന്നതും ഒട്ടവിൽ. ഹന്മാൻറെ ആഗ മനം സീതയുടെ ഭജവത്തിനു ദിരാമെടുന്നതുമാണ് ഇതിലെ കമ. കാവ്യഹ്രണദിഷ്ട ശ്രൂതിയിൽ ‘അട്ടകമ്മാൻ’ എന്നവ സാനിക്കുന്ന പതിമുന്നാം പാട്ടകളാണെന്നും.

രഘുസംഭവം (പ്രത്രണ്ടവുംതതം)

ഈ ഒരു തീരവാതിരപ്പാട്ടാണ്. കേരളീയസ്മൃതികളുടെ മനോഹരങ്ങൾ ഒരു കലാസ്വര്യയാണെന്നു തീരവാതിരക്കളി. പാട്ടാണ് തീരവാതിരക്കളിൽ ഓരോ നല്ലുന്നതും. ദിലീപമഹാരാജാവും സുരക്ഷിണായും സന്തതിയില്ലാതെ ഭജവിച്ചു. ഒട്ടവിൽ വസിസ്ഥമഹർഷിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം. അവൻ നന്ദിനിയെ പരിചരിച്ചും അനന്തരം വാൺകീ പുതുസന്ധ്യക്കാശനും പുതുനായ രഘുവിനെ അഭിശേഷകംചെയ്യുന്നതും ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

രാമാധാരണംപാന

ഈ ശതകത്തിൽ രാമാധാരണകമ ചുരക്കി പാനയായി പാടിയിരിക്കുന്നു. അലങ്കാരധ്യാരണയും നല്ല കവിതയാണ് രാമാധാരണംപാനയിലുംനും.

രോദണയുഖംപാന

ഈപുസ്തകമായ ഒരു ഹസ്തലിവിതഗമത്തിൽനിന്നു കണ്ണഡ ഭരത ഈ പാട്ട് കൊച്ചി മലയാളാധ്യാപാരിപ്പാരണക്കമ്മിററി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയിട്ടുണ്ട്. ചൊച്ചൽപ്പുർ കൊച്ചുന്നിത്തനുരാൻ പതിനാറു പദ്യങ്ങൾക്കുടെ രചിച്ചുചേര്ത്തു കമ്പാപുത്രി വര്ത്തി

യിട്ടണ്ടു. സീതയെ അനേപഷിച്ചു കണ്ണംതുന്ന കമാണംഗത്തിനാണു പ്രാധാന്യം.

സൗരക്കാണ്ഡംവാന

ഈ കൊച്ചി രാമവർമ്മരാരാജാവു രഹിച്ചതാണു. പേരു സുചിപ്പിക്കണംപാലെ സൗരക്കാണ്ഡകമയാണു പാനയായി എഴു തിയിട്ടില്ലെന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിന്റെതന്നെ ഈക്കു വയ്ക്കാനുവാടി രഹിച്ചതാണു ‘യുദ്ധകാണ്ഡംപാന’.

രാമായണംഗാമ

ഉള്ളശാമയെ അനുകരിച്ച നിമ്മിക്കപ്പെട്ടടിടിജ്ഞ ഒരു കൂതിയാണിതു. അതുകൊണ്ടതെന്നയിൽ ചെറുദ്രോഹിക്കശ്രേഷ്ഠം ഉണ്ടോ തിട്ടില്ലെന്നു പറയാൻ കഴിയും. രാമായണകമ ആര കാണ്ഡ ഒളളായി വിജേച്ചിച്ചിരിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

രാമായണംവണ്ണിപ്പാട്

വണ്ണിപ്പാട്ടിന്റെ നാടകാണ്ഡോ കേരളം. എഴുത്തുപ്പേരിൽ കുലത്രേതാട്ടത്ര നിമ്മിത്തമായ ഒരു വണ്ണിപ്പാട്ടാണിതു. രാമായണകമു സരസമായി ഉതിൽ ആലേവനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. വണ്ണിപ്പാട്ടകളിടെ കൂടുതൽ കൊട്ടാരത്തിൽ ശൈലീയിലും സീതാസ്പദവരം വണ്ണിപ്പാട്ടം പറവുകൾ കൊച്ചുവാളി ആശാന്നിൽ ലക്കാമഹനം വണ്ണിപ്പാട്ടം പ്രധാനമാണു.

പുതുക്കാമേഖലിപ്പാട്

ഉതിൽ ഭാരതമഹാരാജാവു ജനിക്കുന്നതും രാജ്യം അരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം സന്തതിയില്ലാത്തതിനാൽ ദാഖിക്കുന്നതും ഒരു വിൽ ഇംഗ്ലീഷമരഹംപിരീയെ വകത്തി പുതുക്കാമേഖലി നടത്തുന്നതും ശ്രീരാമന്റെ അവതാരവുമാണു പ്രതിപാദ്യം. ആസ്പദ ദൃതയുള്ള കവിതയാണു ഈ പാട്ടിലെത്തു.

ഇവയൊക്കെത്തടാതെ രാമകമാപ്രതിപാദകങ്ങളായ അന്നേ കം ട്രാൻസ് കളണ്ടു്. സീതാസ്പദ്യംവാരം ഉണ്ടതാണ്പുണ്ടു്, ബാലി വിജയം കളണ്ടു്, ശ്രീരാമസപർഭ്രാവരാഹണം, രാമാധനം സംക്ഷേപം തുടങ്ങിയവ മുഖ്യാനുമർഹിക്കുന്നു. അപ്രകാശിത ഒളിഡായ പാട്ടുകളിടുന്ന സംഖ്യയും ഒരു കിവിപ്പ്.

കിളിപ്പുണ്ടകൾ

മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പലതുകാണ്ടു് മുഖ്യാനുമർഹിക്കുന്ന കണ്ണാണു് കിളിപ്പുണ്ടപ്രസ്ഥാനം. ധാരാളം കിളിപ്പുണ്ട് കളിവിടെയണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എഴുത്തപ്പേരും അധ്യാത്മരാമാധനം കിളിപ്പുണ്ടിനാശേഷമാണു് അധികവുമണ്ഡായതു്. കിളിപ്പുണ്ട് പുതം സപീകരിച്ചിട്ടുള്ളവയും കിളിവൈക്കാണ്ടു് പാടിക്കുന്ന റിതിമാത്രം സപീകരിച്ചവയുമുണ്ടു് അക്കൗണ്ടറ്റത്തിൽ. മറ്റു പല തൃതികളിടുന്നും കാര്യത്തിലെന്നപോലെ കിളിപ്പുണ്ടകളിടുന്നും കാര്യത്തിൽ കാലനിണ്ണയവും കർത്തുനിർണ്ണയവും പലപ്പോഴും അസാധ്യമാണു്.

സീതാഭിവംകിളിപ്പാട്ട്

ഇതിൽ ഉത്തരവാമാധനക്കും നാടൻമന്ത്രിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നാടകകീയമായ പല സാഹിത്യങ്ങളം ഇതിലുണ്ടു്. കല്പിതമാണു് കമാഗതി. ശ്രീരാമൻ സീതയെ വീശാട്ടുത്തരിക്കാണു് അഭ്യാസ്യയിൽ കൊട്ടാരത്തിൽ വാഴക്കായിരുന്നു. രാമൻറെ അമ്മമാർ നൂറും പുരത്തിൽവെച്ചു സീതായക്കാണ്ടു് രാവണന്റെ ഒരു ചീതും വരുപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടു ശാമനനക്കാണിച്ചു സീതയുടെ രാവണനോട് പ്രതിപത്തിയുണ്ടുന്നും മറ്റും മുഖം സാംഘരണയാണു് കമാ.

അശനിപ്രവേശംകീളിപ്പുട്ട്

കല്ലനാവൈവേദമഴു എത്രോ കവി രചിപ്പതാണീ കിളിപ്പുട്ട്. വാലുംകിരാമായണത്തിലെ ഒരു കമാഡാഗമമട്ടത്തും ബാവനയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പുതിരു വർണ്ണം കൊടുത്താണിതിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സീതയുടെ അശനിപ്രവേശം എങ്ങു തന്യാണു് മുൻതുമരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന നോക്കാം. സീതയുടെ നേരത്തെതന്നെ രാവണനോടു സ്നേഹമായിക്കുന്നവോല്ലോ. ശിവരെ പ്രസാദിപ്പിച്ചു ചപ്പുഹാസം യാദിയ രാവണന്തനെ ശൈവ ചാപം ഭജിച്ചു തന്നെ വിവാഹം ആക്കിക്കുമെന്നായിക്കുന്ന സീതയുടെ വിശ്വാസം. കാലക്ഷേടീന ശ്രീരാമൻ അതു ഭജിച്ചു. സീത രാഹനെ വരിച്ചെടുക്കില്ലോ ഉള്ളിൽ അസംതൃപ്തയായിക്കാം. മനവാസത്തിനിടയായപ്പോൾ ഭക്തദ്രോഹത്താട്ടക്രമിയാണു് സീത രാഹന്റെ കൂടെ വന്നതിലേയും പറിപ്പുട്ടു്. അവരു ശ്രൂർപ്പം നാബധവേന തന്റെ വിവരങ്ങളെല്ലാം രാവണനെന്ന അറിയിച്ചു കൊണ്ടാൽനും. രാവണനെന്നാണിയപ്പോൾ സീത സേപ്പുംരാ രാവണനോടൊന്നും പോയി. ഇതോക്കും ശ്രീരാമൻ സീതയെപ്പറ്റി പറയുന്ന അചാവാദങ്ങളായിട്ടാണു് അവി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒട്ടവിൽ ലക്ഷ്മണാദിക്കരാ ശ്രീരാമനെ ഉപദേശിച്ചതനു സരിച്ചു് അശനിപ്രവേശം പുത്രനു പരിശോധിക്കാൻ തീരുമാനമായി. അശനിപ്രവേശത്തിലുടെ പരിഗ്രാമയാണു് താനെന്നു സീത തെളിയിച്ചപ്പോൾ ശ്രീരാമൻ സന്ദേശത്താട്ട കൂടി അവളെ സ്വീകരിച്ചു. ഇത്തന്നെന്നാണു് അശനിപ്രവേശത്തിലെ കമ്പം.

നശസ്രഷ്ടാക്കീളിപ്പുട്ട്

പേരു വ്യക്തമാക്കുന്നതുപോലെ ലക്ഷ്മണൻ ശ്രൂർപ്പം നാബയുടെ നാസാപ്പേരും വരത്തുന്നതാണു് പ്രധാനവിഷയം. ശ്രീരാമനെയും ലക്ഷ്മണനെയും മാറിമാറി കാമസംത്രപ്പിക്കുവേണ്ടി അഞ്ചുംപ്രാവിച്ച ശ്രൂർപ്പം ഒക്കും മാറ്റുമരിയപ്പുട്ട് പിന്നാറി.

ബാലവിവയംകീളിപ്പാട്ട്

കിള്ളിസ്യാകാണ്ടിൽ ശ്രീരാമൻ ബാലവിഭേദ വായിക്കുന്നതും സുഗ്രീവാനെ വാനരരാജാവായി ശാഖിപ്പേക്കംചെയ്യുകുമെന്നതും മാതംഗാഗ്രഹത്തിൽ പോയി ചാത്രർഹമാസ്യം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുമാണ് കമ.

ശ്രീരാമരശ്രമേധംകീളിപ്പാട്ട്

പത്രമുന്നാണ്ടിലെ പാതാളവാന്ദത്തിലുള്ള ശേഷബാ സ്വാധീനസംവാദങ്ങളുമായ കമ മലയാളത്തിൽ ഏകാട്ടംപ്ലൈർ കൊച്ചുള്ളിത്തുവരാൻ ആവിഷ്ടരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് ഈ കീളിപ്പാട്ട്. ശ്രീരാമൻ അശപ്താശലയാഗം നടത്തുന്നതാണ് കമ. എന്നാൽ അവപരത്തുഡ്യൂഡ്യൂഡ്യൂ ഇം കൃതിയിടുന്ന അവസാനാധ്യാത്മകതിൽ തവുരാനെഴുതിയിട്ടുള്ള രാമസ്തീയിൽത്തന്നെന്ന രാമാധാരകമ സംക്ഷിപ്തമായി മുഖിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

സേതുമാഹാത്മ്യം

കീളിപ്പാട്ടവുംത്താദ്ധിൽ രാഹാധാരതിലെ ഗോത്രവാന്ദന കമ വിഷയാക്കി ശ്രീ. കല്പായ്മഭളിപ്പറ റാഹു പാപ്പിശ്വാരം റാക്കിച്ചിപ്പിട്ടുള്ളതാണ് ഈ കൃതി. ചക്രകാണ്യം, വേതാളകാണ്യം, ശ്രീരാമകാണ്യം, സാധ്യകാണ്യം, കല്യാണകാണ്യം, രാമഗാമകാണ്യം എന്നിംഛെന്ന ആദ്യ രാണ്യംബളിപ്പാട്ടിലുള്ളതും. സേതു ദാഹാത്മ്യവർണ്ണനായുംശേഷം സേതുവാന്ദനത്തിരുന്നു കാരണം കവി വ്യക്തമാക്കുന്നു. സേതുവാന്ദനനോദ്യോഗവും വിസ്തരമായി മുതിപ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു. കടിയംകളം മുപ്പുമേനോനും ‘സേതു മാഹാത്മ്യം’ എന്നായും കൃതി രഹപിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഭാഷാപരിത്രകത്താണു രേഖാപ്രട്ടത്തിയിരിക്കുന്നു.

കശലവോഹാവ്യാനംകീളിപ്പാട്ട്

ശ്രീ പുരാതനത്ര ഭാസ്മരംഗവുതിരിയുടെ കൃതിയാണിതും. നാമത്തിൽനിന്നും മുഖമാക്കുന്നതുപോലെ ഉത്തരവാഹാധനത്തിലെ

കുശലവന്മാരുടെ കമ്പയാണിതിൽ പ്രതിപാദ്യം സീതാസ്വന്ധം വരും തുടങ്ങിയ കാരാ സഹഃക്രതിലും കവി കല്പനകൾ കലത്തി യിട്ടുണ്ട്. അശ്വതാതകൾന്തുകമായ ‘രാമാധാരകിളിപ്പാട്’ തു റാറിയ കീഴിപ്പാടുകൾ അനേകം വേരെയുമുണ്ട്.

കേരളവർമ്മരാമാധാരം

വാലുമീകരിരാമാധാരത്തിനു ഭാഷയിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ പരിഭ്രാംഖാണു് കോട്ടയം കേരളവർമ്മയുടെ രാമാധാരം. കീഴിപ്പാടുരീതിയിൽ കാവ്യരചന നടത്തിയിരിക്കുന്നു. തനിക്കു മന്ന പുണ്ഡായ രാമാധാരാജാളുടെക്കയല്ലോ കാവ്യസംസ്കാരം ഒംഗരിയായി ഉംകൊണ്ടുകൊണ്ട് വാലുമീകരിരാമാധാരത്തിനു് ഒരു പരിഭ്രാംഖാണുക്കുകൾ എന്നതായിരുന്നു കേരളവർമ്മയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. അതു കൊണ്ടുതന്നെ കവിയുടെ സ്വത്തം ഇതിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. വാലുമീകരിരാമാധാരത്തിൽനിന്നും വ്യത്യാസം ശ്രീരാമനു ഇംഗ്ലീഷ് രാജാക്കാൻ ശ്രമിച്ച കവി എന്നതാണു്. അതുപൊലെ കമാൾടവനയിലും മരിപ്പുറ മിനക്കപ്പനികര കവി നടത്തിയിട്ടുണ്ടു് കാണാം. ചുങ്കത്തിൽ റസാവിഷ്ണവരഥിലും ചീനതാ പദ്ധതിയിലും സ്വന്തം വ്യക്തതിപ്രകാരം പ്രഭർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടു് കവി തശ്ശേമ നിവൃഹിച്ചിട്ടുള്ളതുനു പറയാം. എഴുത്തുപുസ്തകി കേതിപ്പുമാനത്തിനുടമെപ്പുട്ട് രാമകമരയ കേതിപുരുഷരം മാത്രം ഭാക്തിക്കാണാൻ തയ്യാറാണ്ടായിരുന്ന ജനതയെ കേതിയുടെ പരിവോഷമന്നിയിക്കാതെ കാവ്യചുമായി സമീപിക്കുന്നു കേരളവർമ്മ തുനിയാണത്തത്തിൽ അഭ്യർത്ഥമില്ല. കാവ്യത്തിനാൻറെ മനോഹാരിതയ്ക്കു ധാതാരു കോട്ടും തട്ടിയിട്ടില്ല. “എഴുത്തുപുസ്തകംപാഠിക്കാണും അതു” ഒരു ആദ്യ റാത്തിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടമായിരുന്നു ‘എന്ന ശ്രീ. പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ കേരളവർമ്മരാമാധാരത്തുപുറി പറ

— കൃഷ്ണ —

ഞതീട്ടുള്ളതു യുക്തംതന്നെന്ന് എങ്കിലും അതു കൃതിക്കും ഇപ്പോഴുള്ള പ്രധാരം തീരെകരവേണ്ടുന്ന പരിഞ്ഞുത്തടാ. കവിയുടെ പേരു ചേരുതു് കേരളവർമ്മരാമാധവൻ എന്ന പ്രസിദ്ധമായിരതീനൊട്ടിട്ടുള്ള അതുകും ഉല്ലാളത്തിലെ രാമകമാസംഹിത്യത്തിൽ ഉന്നതമാ ദോഷ സ്ഥാനംതന്നെയുണ്ട്.

മഹാകാവ്യഭാബം

സംസ്കൃതസംഗമിത്യത്തിലെ മഹാത്മായ ഒരു പ്രസ്ഥാന മാണഡലോ മഹാകാവ്യപ്രസ്ഥാനം. ക്ഷാരസംഖാത്വംതടങ്ങിയ മഹാ കാവ്യങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ഉല്ലാളത്തിൽ എത്തി അ വിടെങ്ങും മഹാകാവ്യശാഖയ്ക്കു് അസ്തിവാരം ഇടക്കയാണണാ യതു്. മലയാളത്തിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ സ്വത്താനുമഹാകാവ്യം രാമക്രമാവിഷയകമാണു്. മഹാകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിനും തുടക്കം തന്നിൽതന്നെ രാമക്രമയുംഡായി ബന്ധിച്ചണ്ടു് എന്നതു വളരെ ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നു.

രാമചത്രവിലാസം

മഹാകവി അഴക്കരുതു് പദ്മനാഭക്കുംപു് റിക്രമിച്ച ഈ കൃതിയാണു് ഉല്ലാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സ്വത്താനുമഹാകാവ്യം. ഇതുപറത്തിനും സർബ്ബങ്ങളുള്ള ഈ മഹാകാവ്യം സംസ്കൃതകാവ്യ ശാസ്ത്രകാരന്മാർ റിക്രമിച്ചിട്ടുള്ളൂ മഹാകാവ്യലക്ഷ്യാണു്. അന്നു റിക്രമാനും രാമക്രമ ശ്വാസം സമത്തമായി സംഗ്രഹിച്ച പ്രതിവാ ദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആരു ഒരു ഉത്തമസാഹിത്യസ്മഖ്യിയാണു്. ഈ കൃതിയുടെ രഹായിൽ കമാലടക്കണ്ണു് മാത്രകയാക്കിയതു പ്രധാനമായും ഭോജനിന്നും രാമാധാരാമാധാരാം, ഹനുമനാ കുകം, രഘുവംശം തുടങ്ങിയ കൃതികളെയും പ്രമാണഭാക്തിയിട്ടുണ്ടു്.

അർത്ഥസംവൃഷ്ടിയും ഉചിതരസനിഭ്യതവും വിചിത്രകല്പനാ സംഘടനമായ രാമചന്ദ്രവിലാസം മഹാകാവ്യത്തിനു മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഉന്നതമായ സ്ഥാനം കല്പിത്തേ മതിയാവു. “രാമചന്ദ്രവിലാസം ഒരു നാലഞ്ചുകാല്പനിക്കാൾ മുൻപു വെളിയിൽ വന്നിരുന്നെങ്കിൽ ശ്രദ്ധാലുകാരങ്ങാളു് ഉളാഹരിക്കുന്നതിൽ ഭാഷാഭ്രംബനാനിർമ്മാണകാലത്തു്” എന്നീക്കണ്ണായ ക്ഷേഗ്രത്വാലൈ പരിഹരിക്കാണായിരുന്നു” എന്നു് ഏ. ആർ. രാജരംജവർമ്മ പറഞ്ഞതിൽനിന്നുതന്നെ ശ്രദ്ധാലുകാരങ്ങൾ ഏതു മനോഹരമായി ഇം മഹാകാവ്യത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടിരുന്നു മനസ്സിലാക്കാ മണ്ഡ്യോ. മഹാകാവ്യത്തിന്റെ ഏത്താസർജ്യം മുഴുവൻ യഥകനിബി ലഭ്യമാണു്; ഇതുപതാം സർപ്പിശക്കട ശ്രദ്ധചിത്രപുർണ്ണമാണു്.

രഹ്യവംശം

കാളിഭാസൻറു് സുലുസിഖമഹാകാവ്യമായ രഹ്യവംശ ത്രിനൂ മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പരിഭ്രാംഡം മലയാളത്തിലെ രാമകമാവിഷയകമായ മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ തീരുത്തിൽ പരിഗ ണിക്കപ്പെടുന്നും. പലതും രഹ്യവംശം തജ്ജ്ഞമമെങ്ങിട്ടുണ്ടു്. കണ്ണങ്ഗൻ നാരാധാരമനോൻറു് ഭാഷാരഹ്യവംശം, ടി. ആർ. നായ അടക്കാരിയുടെ പുത്രനു പരിഭ്രാംഡം, കുട്ടിക്കുള്ളമാരംഭാട ശദ്ധപരിഭ്രാംഡം എന്നീവരയല്ലോം ശ്രദ്ധാരംഭാണ്ണാണു്. ദിലീപൻ മുതൽ അശുഭ വർണ്ണനവിരുദ്ധമുള്ള സൃജവംശരാജാക്കന്നായുടെ ചരിതം പരാത്താൻ പത്ര സർപ്പങ്ങളിലായി പ്രതിപാദിതമായിട്ടുണ്ടു്. വാല്മീകി രാമാധാരംപോലെ പ്രസിഖമാണ്ണല്ലോ രഹ്യവംശരവും.

രാഹ്യവംശുടയം

കവിതിലുകൾ വടക്കംകൂർ രാജരാജവർമ്മയുടെ കുതികളിലെ നാണ്യം രാഹ്യവാദ്യുടയം മഹാകാവ്യം. വിശ്വാമിത്രമഹർഷി യാഗരക്ഷയ്യായി രാമലക്ഷ്മിനാന്വരെ ദശരമ്പൻറയുട്ടുത്തുന്നതു ശ്രീരാമൻ പരന്തുരാമവിജയാന

നുറം അയോധ്യയിലെത്തി സീതാദേവിയമൊരു സസ്വം വാഴ നീതുവരെയുള്ള കമാക്കാഗം ഈ മഹാകാവ്യത്തിലുണ്ട്⁹. ഇതിപുത്തത്തിൻറെ അവണ്ണയതയും കോട്ടംവരാത്തതനു കമായും ചീപ്പിനു മാറ്റണംഡാ കവി വരുത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്¹⁰. ഇതുപരത്തിരണ്ട് സർപ്പങ്ങളുള്ള ഈ മഹാകാവ്യത്തിൽ പത്രതാൻപതാംസർപ്പത്തിൽ ഈ രണ്ടു ലൈം ഇടവിട്ടുവരുന്ന പദ്യങ്ങൾക്കു റണ്ട് പാദങ്ങളിൽ യമകം നിഃവന്ധിച്ചിരിക്കും. ഇതുപതാംസർപ്പത്തിൽ ചീതുപ്രസ്ഥാനത്തിൻറെ വിവിധത്രാവകാശം ആലോചനയും ചെയ്തുകൊണ്ടുനിന്നും രാഹവാദ്യദയത്തിലെ സർപ്പാന്തപദ്യങ്ങളുംതന്നെ അഭ്യുദയം ഏന്ന പദംകൊണ്ടുകൊണ്ടുനിന്നും¹¹.

രഹ്യവിരവിജയം

വടക്കംകൂറിന്റെതന്നെ മരുരായ മഹാകാവ്യമാണീതു¹². ശ്രീരാമൻറെ പട്ടംഭിഷ്ഠകവിഐല്ലവും വന്നഗമനവുമാണും പ്രധാന വിഷയം. വന്നത്തിനു പോയ രാമനെ പിരിഞ്ഞു അയ്യോധ്യയും നബവദ്ധുട്ടുട ഭിഖത്തിൻറെ വർണ്ണനയോടെ കാവ്യമവസാനിക്കയാണും. കമാവസ്തുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ അചൂണ്ടമായ ഒരു തുതിയാണുംതന്നെ പറയാം. കാവ്യലുണ്ടത്തിൽ ഒരു മോശമല്ല ഇതനുള്ളതു വിശ്രഷ്ടിപ്പോർക്കുക്കേണ്ടതുണ്ട്¹³.

ശ്രീമദ്രഹ്യവിരചതാരിതം മഹാകാവ്യം

പണ്ണിത്വരേണ്ടുനായ കണ്ണനും തുള്ളവാരുങ്ങുന്ന തുതിയാണീതു¹⁴. ശ്രീരാമചന്ദ്രൻറെ പ്രധാനപ്രസ്താവനിക്കെല്ലും ഈ കാവ്യത്തിൽ വിവരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്¹⁵. യാഗരക്ഷയ്യായി വിശ്വാമിത്രമഹർഷിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ വസിക്കുന്ന ശ്രീരാമൻ ആശ്രമപരിസരത്തു ചുറ്റിനടന്ന കാഴ്ചകൾ കണ്ണാനുപാനിക്കുന്നതു വർണ്ണിച്ചുകാണാണും മഹാകാവ്യമാരംഭിക്കുന്നതു¹⁶.

ഉർക്കുളിൽ

കുന്നിയുർ കെ. കെ. കുട്ടമത്തിൻറെ ഒരു മഹാകാവ്യത്തി എന്നാണിത്^०. ഇന്ത്യപുത്രിയായ ഉർക്കുളിൽ ലക്ഷ്മണൻറെ പതി യാണെല്ലോ. റാജായാൾത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു കമ്പാപാത്രമായി ഉർക്കുളിൽ പ്രത്യേകംപെട്ടുന്നില്ല. പതിഭക്തയായ ആ സാധ്യപി ലക്ഷ്മണൻ റാമനോടൊത്തു വന്നതിലായിരുന്ന കാലമന്ത്രയും അത്രമാത്രാക്കാളെ മുഴുവിച്ചുകഴിയുകയായിരുന്നു റാമായണ ത്തിൽ പറയുന്നാണെല്ലോ. വിരഹിണിയായ ഉർക്കുളിലെ ചീറ്റാലോകം കവി തുറന്നകാട്ടിത്തരികയാണോ ഹൃഷി മഹാകാവ്യ ത്തിലുടെ. അധികം ഗുഖിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു കമ്പാപാത്രത്തിൻറെ മനോപുത്തി ശ്രദ്ധയമായി അവതരിപ്പിച്ച കുട്ടമത്തിൻറെ കൃത്യം അന്നമോദനാർഹമാണോ^०.

നാടകസിഹിത്യം

കേരളവർഷ റബ്രിക്കോളിത്തനുംരാൻ കാളിഭാസൻറെ ശാക്കിതളം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു രജ്ജുമെച്ചയ്ക്കേടുകയാണോ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ നാടകപ്രസ്ഥാനമാരംഭിക്കുന്നതു^०. അതിനെത്തുടർന്നു സംസ്കൃതതന്നാടകങ്ങൾ പലതും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വിവരത്തനംബേയ്ക്കാൻ കവികൾ മുന്നോട്ടുവന്നു. പിന്നീട് സ.രത്നരാജും നാടകങ്ങളിലും റണ്ടും റാമകമാവിഷയകങ്ങളായ നാടകങ്ങളിലും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വരുത്തിയാണെന്നുണ്ടോയിരുന്നു.

ജാനകീപരിണായം

വലിയകോയിത്തനുംരാനെ ആദ്യം അന്നകരിപ്പിതു ചുവ ത്തിൽ മാത്രക്കട്ടിലുന്നാടകിയാരായിരുന്നു. റാമഭ്രദ്രീക്ഷിതരേഖ തിയ സംസ്കൃതതന്നാടകമായ ‘ജാനകീപരിണായം’ അദ്ദേഹം പരിശോഷപ്പെട്ടതി. ശ്രീരാമൻ സീതയെ പരിണാമിക്കുന്നതുമത്രം അയ്യോധ്യായിപരിഡിയായി അഭിഷീക്തനാക്കുന്നതുവരെയുള്ള കമ

യുണി നാടകത്തിൽ. അഭിയേകവീജ്ഞം, വന്നവാസം, സീതാപ ഹരണം, ബാലിബധം; രാവണവാധം എന്നിവയെല്ലാം നാടകകീയ തയ്യാറവുതട്ടുത്തതനെ അവതരിച്ചിട്ടിരിക്കും. മന്ദാടിയാദാട പരീക്ഷയും അഭിഭ്രന്തനും അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണെല്ലാ.

ഉത്തരരഹിമചരിതം

ശാക്തളം പരിക്ഷയ്ക്കുംഗമം ഉല്ലാളത്തിലുണ്ടായ അരുത്തമസാഹിത്യസ്ഥിതാണ് പാത്രങ്ങളിലുണ്ടാക്കിയതു ഉത്തരരഹിമചരിതപരിശാഖ. ഉത്തരരഹിമായണകമദ്യാണല്ലോ ഈ തിൽ വിഷയം. എന്നാൽ ഭവദ്രതി ശത്രു കൈകാര്യം ചെണ്ണുപ്പോൾ ഉച്ചിതമായ ശാറുങ്ങൾ വരുത്തി. ഒരു സ്പതാക്കുതിയെന്നൊന്നം മനോഹരമായിട്ടണ്ടു ഭവദ്രതിയുടെ നാടകം. ഇതിഹാസകമ കൈകാര്യംമെച്ചാപ്പുട്ടിട്ടുള്ള ശാക്തളത്തിനാം ഈ മേരുംഡണ ല്ലോ. അന്തുകൈണാക്കണം ശാക്തളത്തുത്തക്കാരിം മെച്ചപ്പോണു് ഉത്തരരഹിമചരിതമന്നാവരെ നിറുപകളാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. നമ്മുടെ മനസ്സിൽ സ്ഥാനംപിടിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള വാല്മീകിയുടെ റാം സൗര ചിത്രത്തിൽ മരിയ ഗൃതനാശിനിയും കോറിപ്പുകരാൻ റാം തുനിയും, ഉത്തരരഹിതം വായിച്ചുചെയ്യേണ്ടം. സീതയുടെ ചിത്രത്തെസ്സംബന്ധിച്ചും ഇതുതന്നെന്നാണ് വാഗ്മി. ഭവദ്രതിയുടെ നാടകം അന്തേപടി മലയാളത്തിൽ പകർത്താൻ മന്ദാടി കുറക്ക കഴിഞ്ഞതു് അദ്ദേഹത്തെനേ പറയേണ്ടു്. ഒരു പരിശോധനയെന്ന നിലവിൽ മന്ദാടിയാദാട ഉത്തരരഹിമചരിതത്തെ അതിശയിക്കാൻപോറു കൂതിക്കാം വിശ്വപ്രാഹിത്യത്തിൽനിന്നുണ്ടെന്ന അഭിക്രൂണാവില്ല. ഭവദ്രതിയെ സത്യസാന്ധമായി അശാശ്വി കബകയല്ലാതെ കണ്ണംതന്നെ മന്ദാടിയാർ മെണ്ണിട്ടില്ല. മലയാളത്തിലെ റാമകമ്പാസാഹിത്യത്തിൽ ഈ നാടകത്തിനുള്ള സ്ഥാനം മുൻനിരയിൽത്തന്നെന്നാണു്.

ആശ്വര്യചൂഡാമൺ

കേരളീയസംസ്കൃതകവിയായ ശക്തിദ്രോഹൻറ പ്രസിദ്ധ നാടകമാണെല്ലാ ഇതു^o. വനവാസക്കാലത്തു ശ്രദ്ധിണബയുമായുണ്ടാകുന്ന ഏററാട്ടുലിൽ തൃജ്ഞാ സീതരെ ലകയിൽനിന്ന് നാവിശ്വാസത്തു^o എപ്പാവതംകൂടി അയോധ്യയും മട്ടഭാഗനായഞ്ചുന്ന തുവരംയും കമയാണിതിൽ പ്രതിപാദ്യം. റാനമാൻറ ഒക്കയിൽ സീത കൊടുത്തുചെയ്തു^o, രാമൻറ കൈയിലെത്തിയ ചൂഡാമൺ ഏട്ടത്തുകാട്ടിക്കൊണ്ട് പുനർധൂമാഗമത്തെപ്പറ്റി ആശ്വര്യം മുകടിപ്പിക്കുന്നണ്ട് ശ്രീരാമൻ ഈ നാടകത്തിന്റെ അവസാന ഭാഗത്തു^o. തന്നുലമാണു നാടകത്തിനും ഇങ്ങനെ ഫേർ വന്നതു. വാല്മീകിയുടെ സീതാരാമക്കാം ശക്തിദ്രോഹൻറ സീതാരാമ നാക്കം വാഴരെ വൃത്യാസം മുകടിപ്പിക്കുന്നണ്ടു^o. അക്കാരൂത്തെപ്പറ്റി ഒരു സംശയപരമം നടത്തിയാൽ അതുതന്നെ ഒരു വലിയ ഉപന്യാസമാകിം. ആശ്വര്യചൂഡാമൺകുടുംബം കൊട്ടക്കപ്പെട്ടു കൂടുതൽ കണ്ണൻതന്നുരാന്നുകാക്കിയ പരിശാഷ കണ്ണാംതരമായിട്ടുണ്ടു^o.

മഹാവീരചരിതം

ഈതു ദാഖ്യത്തിയുടെ നാടകമാണു. രാമാധാരംകമ ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉത്തരരാമാധാരായാണകമ ഒഴിച്ചുള്ളതാണെന്നു മാത്രം. ഉത്തരരാമാധാരാകമ അദ്ദേഹംതന്നെ തന്റെ ഉത്തരരാമ ചരിതം നാടകത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലാം. മഹാവീരചരിതത്തിനു ശ്രീ പി. പരമേശപരൻപബിള്ളയുടെ പരിശാഷ യാണു ഈ ലേവകന്നു വായിച്ചുനോക്കിയതു^o.

പ്രതിമാനംടക്കം

ഭാസൻറ പ്രസിദ്ധ നാടകമാണെല്ലാ ഇതു^o. പലകം വിവർത്തനാംബെയ്യു^o ഈ നാടകവും മലയാളത്തിലെത്തി. കഠറിപ്പുറത്തു കേശവൻനായങ്കര പരിശാഷ ശ്രദ്ധേയമാണു. രത്നൻ പ്രതിമാനും തത്തിൽവച്ചു കാണുന്ന ദശരമപ്രതിശയുടെ ഫോധാന്ധം മുൻ

നിത്യയാണു നാടകത്തിനു നാമകരണാചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ശ്രീരാമൻറെ അഭിശേഷകംഗം മുതൽ ലക്ഷാധാത്രം അവിട്ടതെത്തു രാവണനിറവും കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചെപ്പരതീ അദ്ദേഹം അഭിശീകരണക്കന്തുവരെയുള്ള കമ്മ ഉത്തിൽ വിചയമാണു്.

അഭിശേഷകനാടകം

ഡാസൻറെ ഇം നാടകം മഹാകവി വള്ളരേതാരാ തജ്ജ്ഞമചെയ്തിട്ടുണ്ടോ. ശ്രീരാമൻറെ അഭിശേഷകമാണു് ഇതിലെ പ്രധാനപ്രതിപാദ്യം. ബാലിയെ നിറഗമിക്കുന്നതു മുതൽ കമ്മ എടുക്കുന്നതു തുടങ്ങുന്നു. സൗത്രിവന്നായി സവൃചെഴുന്നതും അതിനാമൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സീതയെ വീണാട്ടുള്ളു് അദ്ദേഹയും അഭിശേഷകം നടക്കണ്ണതോടെ നാടകമവസ്ഥാനിക്കുന്നു.

ഉന്നതരാധ്യവം (ഭോഷിംഗ്രേഷണകം)

ഡാസ്റ്റർകവിയുടെ സംസ്കൃതത്രാപകമാണു് ‘ഉന്നതരാധ്യവം.’ വള്ളരേതാരാ ഇതും ഡാഷയിലാക്കി. രാമനും സീതയും ലക്ഷ്മിനും നാം വനവാസക്കാലത്തെരാക്കിക്കും അഗസ്ത്യമുനിയുടെ ആനുമതിൽ വസിക്കുന്നതിനും. രാമലക്ഷ്മിബാന്നാർ പൊന്താനിനും പിടിക്കാൻ പോയി ഒരിക്കൽ. സീതയാകട്ടെ മധുകരിക ഏന്ന തോഴിയുമൊരു പുവിടക്കുകയായിരുന്നു. തനിക്കു പുജ്ജുള്ളു വനപുസ്തകാളിരുത്തതിൽ കുപിതനായ ഭർമ്മാസാവു സീതയെ ഒരു മാൻപേടയായിപ്പോകട്ടെ ഏന്ന ശപിച്ചു. തിരിച്ചേണ്ടിയ പ്രോം നീതിവാക്കാണാതെ കാട്ടിൽ നടന്നാലെങ്കു രാമൻ ഉന്നതരനായി. ദിവ്യദിഷ്ടികൊണ്ടു്, മാൻപേടയായ സീതയെ തിരിച്ചു റിഞ്ഞത അഗസ്ത്യമുനി ശാപമോക്ഷം വരുത്തതീ സീതയെ രാമൻറെ യട്ടക്കിൽ കൊണ്ടുചെല്ലുന്നോരും ഏല്ലാവരും സന്നാഹിക്കുന്നു. ധ്രദ്യദിപ്പാളിലും പുതാനപുത്രമായി തജ്ജ്ഞമചെയ്യുകൊണ്ടുള്ള വള്ളരേതാളിന്റെ നാടകതജ്ജ്ഞമ മെച്ചമാണെന്നും പറയുണ്ടതീ സ്ഥിംഗ്.

വിരഹവിരാമം

ദില്ലിനാഗാധാരുടെ ‘കൗമാല’ എന്ന നാടകം ശ്രീ. എം. അർ. വേലുപ്പുള്ളിയും ശാസ്ത്രീ വിവർത്തനം ചെയ്താണീരു്. സീതാപരിത്യാഗം മുതൽ കശ്യാഭിഷേകം റാറയുള്ള കമയാണി തീർ. വാല്ലീക്യാത്മമ്പാന്തത്തിൽ ശ്രീരാമൻ സീതായ ദർശാ കഴന ഭാഗം എദ്യസ്പർശിഷ്ടയിട്ടിട്ടുണ്ടോ. രാമായണകമയും വൃത്തി യാനങ്ങൾ വരുത്താൻ ദില്ലിനാഗൻ ഒടിച്ചിട്ടില്ല. മുറുത്തമായ രാമകമ ഇതിരെ സ്വന്തമായിട്ടാണവതരിപ്പിച്ചിട്ടിള്ളു. ‘ക്ലിപ്പ് മാല’ എന്ന പേരിൽ ഡോക്ടർ എസു. കെ നായകം ഇം നാടകം പരിശാഖപ്പെട്ടതിയിട്ടുണ്ടോ.

സീതാനിർബാസം

ബംഗാളിനാടകകാരനായ പ്രിജേന്റുലാൻ റായിയൈടെ നാടകം ശ്രീ. അർ. നാരായണപ്പണികർ പരിശാഖപ്പെട്ടതിയതാണീരു്. ശ്രീരാമൻ അഭിപ്രായക്കുന്നതുമുതൽ സീത അന്തർഭാഗം ചെയ്യുന്നതുവരെയുള്ള ഉത്തരരാമായണകമ ഇതിൽ വിഷയമാക്കിയിട്ടുണ്ടോ. പി. കൃഷ്ണരാമൻനായകം റായിയൈടെ ഇം നാടകം തന്നെ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ. റായിയേ ഉപജീവിച്ച മേനോക്കേശരാജു വാസുദേവരാജ്യിത്താൻ ‘പ്രണാശത്രം’ എന്ന ഒരു നാടകവുമെഴുതിയിട്ടുണ്ടോ. ഉത്തരരാമകമതാന വിഷയം..

അമീകന്യാ സീതാ

മഹാ വശൻകുരുടെ ഫോറ്മീനുടക്കത്താണോ ശ്രീ അഞ്ചയദേവ് തയ്യാറാക്കിയ പരിശാഖയാണീരു്. വാല്ലീകിയൈടെ രാമായണത്തെയും കാളിദിവസന്നേരം രഹ്യവംശത്തെയും അവലുംബമാക്കിയാണു് വരേർക്കുടെ നാടകരചന. ഉത്തരരാമായണകമയാണു് ഫതിപ്പോദ്യം.

സീതാസ്പദംവരം

മഹാകവി കൊച്ചുംപ്ലൂർ കണ്ണത്തിക്കഴടക്കൻ തന്മുരാൻ എഴുതിയ നാടകമാണിതു്. പേരിൽനിന്നും അതനെ കമ വ്യക്തമാണെല്ലാ. ജനകപ്രത്മിരാരം രാമാനജനാർ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതും ഇതിൽ ഫതിപാലിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അഭിനയിക്കാൻ വളരെപ്പറ്റിയ ഒരു ഇതി മാസനാടകമാണിതു്.

രാവണപുത്രൻ

ഈ ദ്രാവിഡപ്പത്രനാടകം മഹാകവി പഞ്ചത്താമൻറെ കൃതിയാണു്. പദ്യപദ്ധതി രഹനയിൽ ദ്രാവിഡപ്പത്രജലിാണു പയ്യോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. രാമനം വാറാരസൈന്യവും ലക്യിലാണു. വിഭീഷണൻ രാമപക്ഷത്താണു്. ഒരു ദിവസം വിഭീഷണൻ രാവണപുത്രനായ മേലനാഭനോടു് (ഇപ്പോൾ ഇപ്പോൾ) കക്കശമായി സംസാരിച്ചു്. അനന്തരാത്രിതന്നെ മേലനാഭൻ രാമപക്ഷത്തെ ആക്രമിക്കുന്നതിനു നീകുംഭിലയിൽ താവളമടിച്ചു്. ഈ വിവരം വിഭീഷണൻ ലക്ഷ്മണനെ അറിയിച്ചു്. നേരംവെള്ളക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ലക്ഷ്മണൻ യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെട്ടുനു. എന്നാൻ മേലനാഭപത്രിയായ സുഫോചന ഈ വിവരം നീകുംഭിലയിൽ നേരത്തെ എത്തി മേലനാഭനെന്നയറിയിച്ചു്. മേലനാഭൻ സുഫോചനയെ അഭിനവിക്കുന്നതോടെ പുലരി പിറക്കുന്നു. ഇതാണു് കമം.

മദ്ദേശാദരി

സർഡാർ കെ. എം. പണിക്കൻ എഴുതിയ നാടകമാണിതു്. രാവണൻ മധുതയായ മദ്ദേശാദരിയെ വേംകാക്കുന്നതും രാമ സ്നേഹിയും വാനരരസൈന്യത്തിന്റെയും ആക്രമണത്തിൽ ദയവും മവലംബവിച്ചു് മദ്ദേശാദരി രാവണനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. രാവണവധാനന്തരം ശ്രീരാമൻ വിഭീഷണ

ണന്ന ലീഫലകാലം ലക്ഷാധിപതിയായി വാഴാനന്നഗ്രഹിക്കുന്ന തോടെ എഴാമകത്തിൽ നാടകമവസ്സാനിക്കുന്നു.

ശ്രീരാമരാജരാഖേഡിശ്ചീകം

ശ്രീരാമന്നർ കമ വിഷയമാക്കി ശ്രീ. ഇ. വി. കൃഷ്ണ പിള്ളയും ഒരു നാടകമെഴുതി. പഴയ കമദയന്നതുകൊണ്ട് മധ്യിവു തോന്നാതെ തരത്തിലും എന്നാൽ രാമാധാരകമാപാത്ര ഒരു ദാഖലാക്കിയും ധാരണക്കുടവുത്തുന്നതുവിധത്തിലും രാമാധാരകമാപാത്ര തോന്നാതെ കൈകാര്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വിഷ്ണീ നാടിശ്വകംംതൽ ശ്രീരാമൻ അഭിശ്വിക്കുന്നാക്കംവരെയുള്ള കമ യുണ്ടിത്തിൽ. ഇതുപരത്താരംഗങ്ങളിലും ഇം നാടകത്തിൽ സംസ്കരം നാടകങ്ങളുടെ റീതിയല്ല രചനയും സ്വപ്നികരിച്ചിട്ടുള്ളതു". ആയു നികന്നാടകംതന്നെന്നയാണിതെന്ന പറയാം.

ഭരതൻ

ശ്രീ. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള എഴുതിയ നാടകമാണിതു". റേഡിയോനാടകമായതുകൊണ്ട് സംബാഷണങ്ങൾക്കു തന്നെയത്പരം വരുത്താൻ നാടകക്കാർ നന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മന്മരയാട ഭക്തപദ്ധത്താർ കൈകേരി ഭരതൻ രാജാധികാരം കൊടുക്കാൻ ഒന്നരമന്നാടരിക്കുന്നതും ശ്രീരാമൻ വന്നത്തിനു പോകുന്നതും ഒരുവിൽ ഭരതൻ സകലരോടുള്ളടച്ചി വന്നത്തിൽ പോയി രാജാധികാരം കൈയേറ്റിയാൻ ശ്രീരാമനോടപേക്ഷിക്കുന്നതും രാമൻ പാഠ ക്രമം നല്കി ഭരതനെ തിരിച്ചയയ്ക്കുന്നതുമാണു" പ്രതിപാദ്യം.

രാവണൻ

ശ്രീ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെതന്നെ മരാറായ റേഡിയോനാടകമാണിതു". ലക്ഷ്മിന്നൻ ശ്രൂർപ്പിണവെയ ക്ഷാത്രപ്പുട്ടത്തുന്നതു രാവണൻ മനസ്സുകൊണ്ടതന്നെന്നയാറിഞ്ഞു. ശ്രൂർപ്പിണവെയത്തി വിവരം പറഞ്ഞ ഉടൻതന്നെ മാരീചനമായ്ക്കു പോയി രാവണൻ

സീതയെ അപഹരിച്ചു. ഒട്ടവിൽ രാമനമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ഡാരാളം രാക്ഷസമാർ മരിച്ചു. മണ്ണോദരി യുദ്ധത്തിൽനിന്ന് പിന്തിരിയണമെന്ന രാവണനേരാട്ടുമീകരണ്വോരു തന്റെ പ്രതി കാരവഹനി എറിഞ്ഞതുകയില്ലെന്നും അന്തിമവിജയം തന്റെ താണ്ടനും രാവണൻ പറയുന്നു. മണ്ണോദരി അന്തിമപുരത്തോ ലേഡും പോകുന്നതോടെ നാടകം അവസാനിക്കുന്നു.

കശാലീഷ്യകം

വിദ്യാർഥി പി. എ. ശക്രൻനു പ്രതിരീഖയുടെ ഒരു ചെരുനാടകകമാണീതു⁹. കമ വ്യക്തമാണുള്ളൂ. എട്ടുരംഗങ്ങളുള്ള ഇം നാടകം ‘നാട്യരംഗം’ എന്ന സമാഹാരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതു അസിലപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുണ്ടോ.

വാല്ലീകീയും വ്യാസനം

ആ. വാഴക്കനും വാസ്തവക്കു നുസ്തിരി എഴുതിയ നാടക മാണിതു¹⁰. ഇതിൽ ഇതിഹാസകമ ഒരു പുതിയ റീതിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രീരാമാഭി അവതാരപൂര്ണപ്രകാരയും വാല്ലീകൂദാശിമഹർഷിമാരെയും പ്രവേശിപ്പിച്ചു രാമായണാഭി ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ തത്ത്വങ്ങൾ അവക്കുടെ വാക്കകളിലൂടെ അന്ന വരണ്ണംചെയ്യുന്ന നാടകകാരൻ. രാമക്രമ അപ്പനെ ഭാരതാഭി കമകളിടെ തുട്ടത്തിലാണവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു¹¹.

ക്രി മഹറത്തും അമവശ കൂനിയുടെ കണ്ണതി

ആ. മുക്കേശ്വരത്തു കുമാർൻ എഴുതിയ നാടകകമാണീതു¹². മന്മഹി കൈകൈയിയോട് ചുത്തുപറ്റും ചെയ്യുന്നതിനുണ്ട് പ്രാധാന്യം. രാമൻ വനത്തിനു പോകുന്നതും, ഒട്ടവിൽ എല്ലാ വരക്കുമാത്രം വനത്തിൽ ചെന്ന രാമനെ തുട്ടിക്കൊണ്ടുവരണമെന്നു കരതൻ തീരുമാറ്റിക്കുന്നതും ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടത്തിയിരിക്കുന്നു. അഭിനയിക്കാൻ എറിവും പററിയ ലഘുപുരാണനാടകകമാണീതു¹³.

രംഗസജ്ജീകരണമാകെ നാടകക്കാരൻ പുതുക്കിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. സോഹയിലിത്തനുകൊണ്ടാണു് കൈകേകയി മുവുൾക്കുന്നതു് എന്നതു് ഒരുപാറരണംമാത്രമാണു്.

ക്രാബ്യനസീത

ശ്രീ. സി. എൻ. ശ്രീക്രൂസ്റ്റനായകരുടെ നാടകമാണിതു്. ഉത്തരരാമാധനത്തിലെ കമ അന്തരുപമായ വ്യതിയാനങ്ങളാട പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. നാലക്കുള്ളിലും ഇംഗ്ലീഷ് ശോകാന്ത നാടകത്തിൽ അശ്വമേധം, ശംഖുകവധം, സീതാതിരോധാനം എന്നിവയാണു് പ്രധാനസംഭവങ്ങൾ. അനേകതവണ രംഗത്ത് പതരിപ്പിച്ച ഫുക്കുകരുടെ പ്രശ്നസ നേടിയ നാടകമാണിതു്.

അഭിനയിച്ചു പ്രസിദ്ധി നേടിയ ഒരു നാടകമാണു് ശ്രൂരാദ പുരത്തു ഗോവിന്ദപ്പീജ്ഞചുട്ടുവിയുടെ ഭാഷാരാമാധനം നാടകം. അതുപോലെ വെള്ളത്തോടി കേശവനാശാന്തിര പ്രസന്നരാഹവാ നാടകപരിശോഭ തുടങ്ങി ലഭയാളത്തിൽ രാമകമാവിഷയക്ക്ഷണ ഇംഗ്ലീഷ് നാടകക്കുള്ളിനിയുട്ടുണ്ടു്. സാമുഹ്യനാടകക്കുള്ളിടെ ഉദയ ത്തുനാടൻപു ലഭ്യാളത്തിലുണ്ടായ നാടകക്കുള്ളിൽ ഏററിയതും രാമകമാവിഷയക്കുള്ളായിരുന്നു.

വള്ളംതോളിന്റെ വാല്പീകിരാമാധനം തർജ്ജമ

വള്ളംനെയും വെള്ളംചേക്കലിനു വിഡേയമായിട്ടണബന്ധും രാമകമാ. അതുകൊണ്ടു് ആദികവിയുടെ രാമാധനത്തക്കാരിച്ചു വ്യക്തമായ ഒരു ധാരണ രാമകമാവിഷയകമായി ഉണ്ടായിട്ടും കൂതികളിൽനിന്നു കിട്ടുകയില്ല. വാല്പീകിരിയുടെ രാമകമ എപ്പു കംരമാണെന്നീയാൻ കേരളവർമ്മരംമാധനം ഒരു പരിധിവരെ

ഉപയോഗപ്പെട്ടുനണ്ട്^o. എന്നാൽ കെതിവലയത്തിൽ നില്ലുന്ന താണ്ടല്ലോ അ കൂതി. അ പ്രധാസം വള്ളത്തോരം പരിഹരിച്ചു. മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ തജ്ജമയാണോ വാല്ലീകിരാമായണ തതിന്റെ തജ്ജമയെന്ന നേരേ പറത്തുകൊണ്ടണായിട്ടുള്ളതു^o. വൃത്താനവുതെങ്കിലും വള്ളത്തോളിന്റെയും^o. വാല്ലീ കിയുടെ എദ്യംതന്നെന്നയാണോ വള്ളത്തോരം തന്റെ പരിഭാഷ യിലുടെ ഓവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു^o. വാല്ലീകിയുടെ അശയങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വകുക്കുമാക്കുകയാണുതെ സ്വന്തം മുഖ്യായ കടത്തിവിടാൻ വള്ളത്തോരം ഉദ്ദേശിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ യാകണം ‘വള്ളത്തോരം രാമായണം’ എന്നോ അതു പേരെടുക്കാണതെന്നു^o. വാല്ലീകിരാമായണം തജ്ജമ എന്ന നിലയിൽ വള്ള തത്തോളിന്റെ തജ്ജമഹാത്മ പേരെടുത്തതുമുള്ളൂ.

ശ്രദ്ധമാതൃം ആളിവും മഞ്ഞളവുമായ ഒരു പരിഭാഷ ദലയാളത്തിൽ രാമായണത്തിനോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന പരിധാം; വാല്ലീകി രാമായണത്തിനെന്നല്ല മരൊരു രാമായണത്തിനും. സാമ്പത്താ നഡിജന്തരായവക്ഷ്യക്കി വാല്ലീകിരാമായണം നേരിട്ട് വായിച്ചു മലയണ്ണാക്കം വള്ളത്തോളിന്റെ പരിഭാഷ വായിച്ചുണ്ട്. അക്കാ സൃഷ്ടിയിൽ നമ്മൾ മഹാകവിയെണ്ണം കുപ്പാടു^o കരിക്കലും മറ ക്കാവുന്നതല്ല. മറുള്ളിവർ പല പല വേഷങ്ങൾ നല്ലി അവ തരിപ്പിച്ച ശ്രീരാമനു വാല്ലീകി നല്ലിയ ശ്രദ്ധമെന്താണെന്നുണ്ടായി യുന്നതു സന്നോഷകരമാണല്ലോ. “രാമാദിക്കഴി പ്രാചീനാസ്യം വത്തത്തിലെ മാനവക്കമാപാത്രങ്ങളായി കാണാൻ വള്ളത്തോളിന്റെ തജ്ജമ മലയാളിക്കാക്കുകരിച്ചിട്ടുണ്ട്” എന്നതു ശ്രദ്ധമല്ലോ മണ്ഡലേറി പറഞ്ഞതു^o. മലയാളത്തിലെ രാമകമാ സാഹിത്യത്തെക്കരിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ ഏററവുംയികും സഹായ കമായ ഒരു ഗമ്പതിപ്പജമാണോ വള്ളത്തോളിന്റെ പരിഭാഷ. വിഭ്രാന്താർ കന്നടക്കം പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കൂതിയെങ്ങരിച്ചു^o

അല്ലെങ്കായ സോൻ, എന്നെങ്കിലും പറയേണ്ടതാണെല്ലാ എന്ന കരത്തി, ഇതുവും പറഞ്ഞതനേയുള്ളൂ. അല്ലാതെ അതിനു ഫോഗ് തയ്യാറാക്കണംബു.

മറ്റ് റാമായണങ്ങൾ

സംസ്കാരത്തിൽത്തന്നെന്ന രാമായണങ്ങൾ പലതുണ്ഡായിട്ടുണ്ടുണ്ട് മുംബാദ്ധത്തിൽ പറഞ്ഞുവെല്ലോ. ശവധിൽ പലതും വാല്ലീകിതനെ നിക്ഷീച്ചതാണെന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ആ രാമായണങ്ങളിൽ പിലതിനും മറ്റും ഭാരതീയലാഷകളിൽ കാരോ കവി ശ്രദ്ധകാർ നിക്ഷീച്ച രാമായണങ്ങൾക്കിം ഉലയാളത്തിൽ പറിശാഷകളായിട്ടുണ്ടോ.

വാസിപ്പുരാമാധ്യാനം

മഹാരാമാധ്യാനം, ആർഷരാമാധ്യാനം, അന്താനവാസിപ്പും, ഫോഗവാസിപ്പും, പൂർവ്വരാമാധ്യാനം, വാസിപ്പുരാമാധ്യാനം എന്നീ അന്നെ പല പേരുകളിലുണ്ടുണ്ട്. ഒരു മഹാഗ്രന്ഥമാണ് സംസ്കാരത്തിലുള്ള ബൃഹദൈവവാസിപ്പും. ഇതിനെന്നി കണ്ഠാവു വാല്ലീകിതനെന്നെന്നാണ് പറയുപ്പെടുന്നതു്. ഈ ബൃഹദ് ഗ്രന്ഥ തനിന്ന പലകം സംഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടോ. ക്രീസ്തവക്കും ദന്പതാംന്തരാജിൽ കാഴ്ചിരിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അഭിനവന്നു സംഗ്രഹിച്ചതാണോ വളരെ മുസിഖമായ ലഘുഫോഗവാസിപ്പും. ലഘുഫോഗവാസിപ്പുത്തിനെന്നി ശദ്ധപദ്ധപരിശാഷകരും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ഡായിട്ടുണ്ടോ. വരവുൾ ശാമുദ്ദേശവനവർക്കളിടെ ‘അന്താനവാസിപ്പും കേരളഭാഷാഗാനം’ നിത്യപഥരാധ്യാനം ചെയ്യുപ്പെട്ടി വരുന്ന ഒരു പരിശാഷയാണോ. അക്കുഡിഷ്ടവും മനോഹരവുമാണോ ശാമുദ്ദേശവനെന്നി തജ്ജമം.

അരയോധ്യയിലെ രാജസഭയ്ക്കിൽവെച്ചു ശ്രീരാമനും വസിപ്പു മഹർഷിയുമായി പതിനേട്ടുവിവസ്ഥായി നടന്ന സംവാദമാണോ

വാസിപ്പുത്തിലെ വിഷയം. ഒഴുവാക്കിവിത്തതിന്റെ നശ്പര തയ്യപ്പറ്റി ചീനിച്ച ശ്രീരാമൻ വിഷ്ണുനായി. അദ്ദേഹ യിരിക്കേണ്ടവാണ് വിശ്രദാമിത്രമഹർഷി ശ്രീരാമനെ യാഗ രക്ഷയ്ക്കു വിളിക്കാൻ ചെല്ലുന്നതും. വിശ്രദാമിത്രൻ ഫ്രോപ്പിച്ച തന്നസരിച്ച വസിപ്പുമഹർഷി അധ്യാത്മത്തെപ്പാപദശം ചെയ്ത ശ്രീരാമന്റെ ഭിംബകരംനും. അഞ്ചാനിയായിത്തീർന്ന ശ്രീരാമ നോട്ട് ലോകസംഗ്രഹത്തിനാവേണ്ടി ക്രമംചെയ്യാൻ വസിപ്പുന്ന ഉപദേശിക്കുന്നു. അദ്ദേഹ കമ്മോറുവനായ രാമൻ യാഗരക്ഷയ്ക്കു പോകാൻ തയ്യാറാകുന്നു. ആത്മതത്തപ്രതിപാദകമായ ഇംഗ്രം ഒരു രാമചരിതമല്ല; ഉൽക്കയ്യുവോന്തുറവുമായായ ബ്രഹ്മസുത്രത്വാടം ദേവദാനീതിയോടൊപ്പം കൂപ്പം നില്കുന്ന ഒരു വേദാന്തപ്രകരണമാണ്.

അഗസ്ത്യരാമാധാരണം

ശ്രീരാമചരിത്തതിൽത്തന്നെ നേരിട്ട് ഭാഗണാക്കായ അഗസ്ത്യ മനി നിമ്മിച്ചതെന്ന പറയപ്പെട്ടുന്ന രാമാധാരണമാണെന്നുള്ളൂ. തന്റെ ചീനത്തുണ്ടാണ് ഈ രാമാധാരത്തിലും പ്രാധാന്യം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടുള്ളതും. രാമനായി അവതരിച്ച മഹാവിഷ്ണുവിന്റെയും സീത യായി അവതരിച്ച ലക്ഷ്മീദേവിയുടെയും അവതാരാദ്ദേശ്യവും അപൂർത്തികളും വാൺകിലപ്പെട്ടുന്നണ്ടും. വാളൈകിരാമാധാരത്തിലെ കമാസവർണ്ണങ്ങളുടെപ്പെടുത്തണായിട്ടുള്ള എല്ലാപ്രകാശങ്ങൾക്കും മറ പടി പറയാനുള്ള ഒരു ശ്രമം അഗസ്ത്യരാമാധാരത്തിൽ ചെയ്ത കാണന്നണ്ടും. ബാലിവിധവും വാനരസേവനവും മണ്ണാദരിക്കു ആകുമിക്കുന്നതും വിമർശനവിധേയമായിട്ടുണ്ടെല്ലോ. ആ വിമർശനങ്ങൾക്കും ഈ ശ്രമത്തിൽ മരപടി കാണാം. ശ്രീരാമന്റെ അവതാരംകൂതൽ ഉത്തരം നിവൃത്തിച്ച സ്വർഗ്ഗരാമാധാരണംചെയ്തുവരെയുള്ള കമ പുണ്ണ്യാധികാരിയായി അഗസ്ത്യരാമാധാരത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആമൻ കെ. രാമൻ മേനോൻറു അഗസ്റ്റ് രാമായണം ഗദ്യപരിശാഖയാണു് ഈ ലേവകൻ പരിശോധിച്ചതു്. തജ്ജം മയിൽ വളരെയധികം സ്വന്തമുഖം അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അധ്യാത്മരാമായണംകിളിപ്പാട്ടിലുടെയും മറ്റും പ്രസിദ്ധമായി കൂടുതൽ തന്ത്രപാഠങ്ങൾ അധികം വിസ്തരിക്കാതെയും മറ്റും രാമായണങ്ങളിൽ മുഖ്യാനും നല്കിയിട്ടില്ലെന്തു ഭാഗങ്ങൾ വിസ്തരിച്ചു മാണു് രാമൻ മേനോൻറു തജ്ജമ. സ്വന്തം ഭാഷയിലെഴുതിയ അഗസ്റ്റ് രാമായണകമ്പനാതെനു പരിയുന്നതാണു് തുടർന്ന് ശരി.

അത്തുടർന്നരാമാധ്യണം

ബുദ്ധാവു നിക്ഷീച്ചതും ശതകാടിഗമാഞ്ചീൽ സവിസ്തരവുമായ ശതകാടിരാമാധ്യണത്തിലെ മനഷ്യബുദ്ധിഗമുമായ ഭാഗങ്ങളാമാതുണ്ടു് ഇതുപത്തിനാലായിരം ഒറ്റുംക്കണക്കുള്ള തന്നെ രാമാധ്യണത്തിൽ വാല്ലീകി ഉംകൈക്കാളിച്ചുതെന്നാണു് ചെയ്തിഹും. ശതകാടിരാമാധ്യണം വേവനാർമാത്രമാണു് വായിച്ചുാസ്ത്രിക്കണതെന്നാണു് സകലും. മനഷ്യക്ക് കേട്ടാൽ മംഗളികരമായ ശതകാടിരാമാധ്യണത്തിലെ അത്തുടക്കക്കട്ട കേരകണാണെന്നാറുഹിച്ചുതുമിച്ച ഭാരപാഞ്ചനാട് വാലുമീകി ഉപദേശിച്ചതാണപോലും അത്തുടർന്നരാമാധ്യണം. സീതാരാമണാക്കട ഇംഗ്രേസ്റ്റത്തിനു വേണ്ടതു മുഖ്യാനും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സീതയുടെ മാഹാത്മ്യം സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശ്രീ. വരദുർഘാടനവും ഇംഗ്രേസ്റ്റരാമാധ്യണവും മലയാളത്തിൽ ശാന്തമായി തജ്ജമചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കാവുങ്ങൾ നീലക്കുപ്പിള്ളിയുടെ ശദ്യപരിശാഖയും മുഖ്യാനമാണു്.

കവാറിരാമാധ്യണം

മലയാളത്തിലെ ആദ്ദീരാമകമാക്കാവുമായ രാമചരിത്രത്തിനാപോലും ആദ്ദീരമായി വിത്തിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതാണു് കവർ തമിഴിലെ

ஒதிய ராமாயனா. கவராமாயனமனானது பூஸிலுமாயீ
கூலிடு. வழரை பள்ளகாலங்குதல் கேள்வதில் பூபாரதி
பூலிடுதான் கவராமாயனமனாது சாரிது விழுதயான். ஏரெ
மாநுக் குட்ணிய கூதுதலைகில் கவராமாயனபாநத்தினு
ஏற்றேயாவுமென்று ஏற்றெடுத்தியிருக்கா. கவராமாயனமா
யாரமாகவியூ ராமகமாபூவஷங்கத்தினா பணே பேச கேட்ட
தான் பாலக்காடு.

இலக்கான்ஸும்வராயூ கடமயான் கவர் ஏற்பதியீ
கூலிடு. உற்றராமாயனா கட்டுத்தரவர்கள் தமிழ் கவுரி ஏற்ப
திசேஷ்க்கூலாயி. வாலுமீகிராமாயனத்தில்கினா கமலூ
வல மரைதலைக் கவர் வத்தியிடுக்களூ. வாலுமீகியுட
முதுகாபுகவன் செஞ்சுமாயி ஊஶபரஸ்புபா கைக்காளை ரூ
கவராமாயனத்திலுமான். அதிவிபிபுலமாய தமிழ் ஸாமீ
துத்தில் வழரை பூபாரங்கூ கவராமாயனா தென்னிடுதியில்
கெதிபுஸ்மாநா பூபாரிப்புக்கென காருத்தில் செலுத்திய
ஸ்தாயினா சிலூரியப்பு. கவராமாயனத்தில்கினாபுவிப்பு
கெதியுட அலகுல உற்றரேதுதூயில்பேர்பாலும் ஆற்றத்திக்கூ
யுள்ளாயி.

கவராமாயனத்தினா சமூத்திலும் பதைத்திலும் மலை
உற்றதில் பரிலோஹக்குள்ளாகுடிடுக்களூ. யோகூர் ஏஸு. கெ.
நாயக்கெ பதைப்பரிலோஹ பூஸிலுமான். கவராமாயன
த்தின்ற வல ளாக்குள்ளும் தொற்பொவதுத்தினாபதையாக்கூ
நாயி மலைத்துதில் பள்ளத்தை சமூத்தில் விவந்தன்
செலுபேர்க்கிடுக்களூ. அதுயுளிக்குமையுமான். உற்றராமாயன
ஒருப்புடை அதேமை விவந்தாங்கென்று.

തുളസീഭാസരാമായണം

രാക്കമ കൈകുറ്യോ ചെള്ളുവരിൽ വാലുമീകിരെയും കമ്പരെയുംപോലെ പ്രസിഡന്റാണു് ശോസപാമി തുളസീഭാസു്. തുളസീഭാസനെന വാലുമീകിരുടെ അവതാരമായിട്ടാണു് ഒരു രാഹർ കണക്കേഴുന്നതു്. രാമചരിതമാനസമെന തുളസീഭാസൻറെ രാമായണം വാലുമീകിരാമായണംപോലെ പ്രസിഡ മാണു്. ഉത്തരേന്ത്യയിൽ കേതനാർ നിത്യപരാധായണംചെയ്യുണ്ടു് വിശേഷ്യുഗമാണു് ഹീറിയിലെഫുതപ്പേട്ടിട്ടുള്ള ആ കൃതി.

വാലുമീകിരാമായണാത്തയാണു് തുളസീഭാസൻ ദിവ്യാവ ലാംബമാക്കിയിട്ടുള്ളതെക്കിലും സംസ്കൃതത്തിലെതനെ ദരി രാമായണങ്ങളിലും കാവ്യനാടകകാലികളിലുംകൂടി രാമചരിതമാനസരചനയിൽ അദ്ദേഹം ഉപയോഗപ്പെട്ടത്തീയിട്ടുണ്ടു്. ശ്രീരാമൻറെ അവരാറസപ്രത്യുപം അതിനെന്നും പുസ്തകിമയിൽതനെന രാമചരിതമാനസത്തിൽ കാണാം. ഇംഗ്രേസായ ശ്രീരാമനു സൂത്രിച്ചുകൊണ്ട് പാടിന തുളസീഭാസൻ രാമൻറെ ഇംഗ്രേസപ്രസ്താവഞ്ചിനകളകംചേര്ക്കുന്നതെന്നു മറ്റൊള്ളിവർ ആക്ഷേപപിച്ചിട്ടുള്ളതും വാലുമീകിരാമായണത്തിൽ കാണുന്നതുമായ സംഭവങ്ങളോക്കെ പാടവ വിട്ടുകളിന്തു. സീതാപരിത്യാഗം തുളസീഭാസരാജാധാരായണത്തിലിലി സ്ഥി. ഗഹംണിയമായ ആ കൃത്യം ഇംഗ്രേസരാജാക്കോണ്ട്. ചെപ്പും ക്കാൻ ക്കേതാഘ്രസരനായ തുളസീഭാസനു് ഏങ്ങനെ കഴിയും? ശ്രീരാമനു എവമാക്കാൻ തുളസീഭാസനു കഴിഞ്ഞു.

തുളസീഭാസരാമാധാരായണം മലയാളത്തിൽ പുനരവത്തരംചെയ്യിട്ടുണ്ടു്. അതിനു നീമിത്തമായി വര്ത്തിച്ചുതു മററായ തുളസീഭാസനാണു്. ‘കേരളതുളസീഭാസൻ’ എന്ന പ്രസ്തുതി നേടിക്കൊണ്ടതിട്ടുള്ള സാക്ഷാത്ത് മഹാക.വി വെള്ളിക്കുളം ശോചാലക്ഷര പ്രാണതു്. തുളസീഭാസരാജാധാരായണത്തിനു മലയാളത്തിലുണ്ടായി

കൂടു മറ്റ് പരിശോഷകക്ലെപ്പും വൈഗ്നീകരിക്കുന്നതിനും പരിശോഷ പുറത്തുവരുന്നതേട്ടെടുത്തിരുന്നു. ഒരു സ്വന്തമായ മഹാകാവ്യംപോലെ ആസ്പദമാണു് ലളിതമനോഹരപദാവലി തിരുമ്പന ആ കൃതി.

എഴുത്തച്ചൻറീതെന്ന വിശ്രദിപ്പിക്കപ്പെട്ടുന്ന ശത്രുവരാമാ യണം കൊട്ടയം കേരളവർഷയുടെ പാതാളരാഹായണം തുടങ്ങി ഇന്നിയുള്ളണ്ടു് മലയാളത്തിൽ രാമാധാരണയാ. സംസൗത്തത്തിലെ ഹനുമദ്രാമാധാരണം തുടങ്ങിയ രാധാധാരണയാക്ക പരിശോഷ ഉണ്ടു് യിട്ടണാ എന്നതും അനേന്തപ്പണവിഷയമാണു്.

ഇതിഹാസപ്രാണാദാളിലൂടെ

ഇതിഹാസാനന്ദരഹായ ദഹാഭാരതത്തിലും പുരാണങ്ങളിലും തുടി രാഖക്കമ്പാപരാഖർശദണ്ഡു്. പരിശോഷകളിലൂടെ അവയും മലയാളത്തിലെത്തിയിട്ടുള്ള സ്ഥിതികൾ മലയാളത്തിലെ രാമക്കമാ സാഹിത്യത്തിൽ എവ്വും സ്ഥാനം കല്പിക്കണമ്പേണ്ടു്.

മഹാഭാരതത്തിനു കെ.എ.ക്കെള്ളുർ കൂൺത്തിക്കണ്ണൻതന്മുഖാൻ എഴുതിയ പുത്രാനവുത്തതജ്ഞീമ പ്രസിദ്ധമാണുപ്പോ. അതാണു് ദാഷ്ടാമഹാഭാരതം. വിഭാഗം കെ. പ്രകാശത്തിനും വ്യാസ മഹാഭാരതം ശദ്യവിവർത്തനവും പ്രസിദ്ധമാണു്. മഹാഭാരതത്തിലെ ആരണ്യപാത്രത്തിൽ ഇങ്ങനുറവിട്ടുപത്തിനാലു മുതൽ തെരഞ്ഞുറവിരണ്ടുവരെയുള്ള അധ്യായങ്ങളാണും രാമാധാരണക്കമ ശ്രദ്ധിപ്പാണിമുണ്ടിരിക്കുന്നു. ‘കാട്ടുബാലാട്ടെരു കാട്ടിൻ’ താമസി കാണു് ‘കല്ലാഗ്രതനനായ’ ആക്കെങ്കിലും ഇടവന്നിട്ടണാ എന്ന വനവാസകാലത്തു ധർമ്മപുത്രർ മാക്കണ്ണേയുമുന്നിയോട് ചോദി മുതിനു മരഹട്ടിയായി മനി പരിയുന്നതാണു് രാമക്കമാ. സുന്ദരമായ ഒരു രാമാധാരണസംഗ്രഹമാണുണ്ടു്. ദ്രോണപശ്വവുത്തിലെ

പോയശരാജകത്തിലും ശ്രീരാമൻറെ കമ പറഞ്ഞതിട്ടിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ രാമൻ അന്തരിച്ചപോയതായിപ്പറഞ്ഞു ഗ്രന്ഥബന്ധങ്ങൾ വസ്ത്രിക്ക കയാണും നാരദൻ.

എഴുത്തപ്പേൻ, വളർത്തേം, ഒട്ടവിൽ ശക്രൻകുട്ടിമേനവൻ തുടങ്ങിയവകുട മുയത്തൊമ്പായി പ്രസിദ്ധമാണെങ്കിലും പുരാണ ഷാഖാിൽ പലതിനും ലെയാളത്തിൽ പരിശോധകളണ്ടായി കൂട്ടും. എഴുത്തപ്പേൻറെ ഭാഗവതകിളിപ്പാട്ടും ഒരു പുരാണ തശ്ശൂർ എന്ന നിലയിലില്ല പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളിരും. രാമായണം പോലെ പ്രസിദ്ധമാണെന്നു കേരളക്കരയിൽ. ഭാഗവതപുരാണ പാരായണത്തിനു ‘സപ്താഹം’ നടത്തുന്നതും ഒരു പുന്നുകൾക്കു മായി ഇന്നം ഗ്രഹസ്ഥിക്കത്തോടു കണക്കാക്കുന്നു. ഭാഗവതാനുബന്ധം സ്വീകരിച്ചുതുറ്റും പതിനൊന്നാം അധ്യായണ്ണലിലായി ശ്രീരാമാവതാരകമ ചുത്തകി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മലയാളഗ്രൂഹാണ്ഡിപുരാണവും വളർത്തേണ്ണലിൻറെ കൃതിയാണെന്നുണ്ടും വിശപ്രസിച്ചവകന്നതും. ഗ്രൂഹാണ്ഡിപുരാണത്തിലെ ഉത്തരവണ്ണയത്തിൽ അധ്യാത്മാരാമായണം വലിയ വൃത്ത്യാസമി സ്ഥിരത്തെന്ന കാണാം. പത്രപുരാണത്തിലെ പാതാളവണ്ണയത്തിൽ രാമായണം വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കാളിഓ സൻ രഘുവംശരചനയിൽ പത്രപുരാണത്തിലെ ക്രമാഭാഗമാണും മിഥ്യാവലംബന്മാക്കിയിട്ടുള്ള നന്ദാനാനിക്കാം. അതുകൊടും അവയുടെ താലാത്യൂഫ്ഫുണ്ടും. അശ്വിപുരാണത്തിലും നാരദമഹർഷി വാലംമീകിക്കപ്പേശിപ്പുതും വായിപ്പാൽ കേതിയും മുക്തിയും പ്രഭാനംരചജ്ജന്നതും രാമായണം അശ്വിഗ്രഹവാൻ വാസിപ്പുനോട് പ്രവര്ത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണനോടുപോലെ ശിച്ച നീതിയും രാജയർഷമും മറ്റൊരു മൂശ പുരാണത്തിൽത്തെന്നു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗായഡിപുരാണത്തിൽ സംക്ഷിപ്പരാമായണം ഉൾപ്പെട്ടുനോടുണ്ടും. വിജ്ഞപ്പരംബന്നും, മതസ്ഥപുരാണം, സ്ത്രാദ

പുരാണം തുടങ്ങിയ മരം പുരാണങ്ങളിലും രാമകമാസ്യർഹം ഉണ്ട്. പത്നമപുരാണം തുടങ്ങിയവ വള്ളേതോടൊപ്പം സ്ത്രാദപുരാണം ഒടുവിൽ ശക്രൻകുട്ടിഡേനവാനം പരിശാഷപ്പെട്ടതിയിട്ടുണ്ടെല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിലെ രാമകമാപരാമർശത്തെ വിശദമായി പരിശോധിക്കുക എന്നതു ഒരു വലിയ ശ്രദ്ധയിൽക്കൊന്നതാണ്.

ആശാൻറെ ചിത്രാവിഷ്ടയായ സീത

മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഏററാവുമയികും വിശദനവിയേയും മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ ഒരു തൃതിയാണോ മഹാകവി കൂമാരനാശാന്നൻ ‘ചിത്രാവിഷ്ടയായ സീത.’ സീതാദേവി അന്തർഭാഗം ചെയ്യുന്നതിന്റെ തലേജിവാസം ദിനാന്ത്യത്തിൽ വാലും ശീക്ഷാത്മകതിന്റെ ഉടജാന്തവാടിയിലിരുന്ന തന്നെ പൂർണ്ണാനഭവണങ്ങളെയും ആസന്ന ദാവിഡയും പറാറി ചെയ്യുന്ന ചിന്തകളാണോ ഇല്ല. വാണിയകാവ്യം തതിലെ ഫ്രതിപാദ്യം. രാമാധാരതിലെ ഒരു കമാസനുംതെത്തു ആശുദ്ധമാക്കി ഭാവനാസന്ധിനന്നായ മഹാകവി തന്നതായ ഒരു മണിക്കൂർക്കാവ്യം നിന്മിക്കുന്നുണ്ടോ ചെയ്തു. എദ്ദേഹവും എദ്ദേഹവും തമിലും സംബന്ധം എന്ന സാഹിത്യയർഷം പുസ്തകമായി കാണാവുന്ന ഒരു കാവ്യക്കണ്ണമാണോ ഇല്ല വാണിയത്തി. ഹർഷ സുഗന്ധം ചൊരിയുന്ന ഇല്ല കാവ്യത്തിനാ രാമാധാരതാളിം പ്രാഥാന്യം കല്പിച്ചേണ്ടതിയാണു.

രാമാധാരതത്വാദയനപോലെ സീതാകാവ്യത്തിലും നിങ്ങളും തുലക്കുമായ പഠനത്തിനാ വിശയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. രാമാധാരകമാഡാഗതോടൊപ്പം ആശാന്നൻറെ സമീപനവും സീതാകാവ്യത്തിന്റെ കലാഴുല്യവുമാണോ ഏററാവുമയികും നിങ്ങളും വിശയമായിട്ടുണ്ടു. ആശാന്നൻറെ സ്ത്രിപാഠകങ്ങം ആശാനന്ന താളിപ്പുരയുന്നവക്കുണ്ടു. ‘ആശാന്നൻറെ സീതാകാവ്യം’ എന്ന

ഹൃംഹസ്തർ സുക്കഹാർ അഴീക്കോട്ടിന്റെ ഗവദശാണ് എററിവും പ്രായാന്വയൻമിക്കന്നതും. പല വർഷങ്ങൾക്കാലെൽ നാട്ടിക്കട്ടി പഠനംനടത്തി തദ്ദാരാക്കിയിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകം സീതാകാവ്യത്തി നേരം സംഘടിപ്പിച്ചായ ഒരു നിത്യപണ്ഡിതാണ്. ആശാന കേരള വാലുമീകി' എന്ന ബിത്തം നല്ലാമെന്ന ഹൃംഹസ്തർ സുക്കഹാർ അഴീക്കോട്ട യുക്തിയുക്തം സചർത്ഥിക്കുന്നു. വാലുമീകിരാമായ ണംപോലെ മുഖ്യാനവും ഏദയസ്ത്രിയുമായ 'ചിന്നാവിഷ്ടയായ സീത'യുടെ കത്താവായ മഹാകവി കുമാരനാശാനം കേരള വാലുമീകി' എന്ന ബിത്തം കരിക്കപ്പറാണ്.

‘ചത്രാഞ്ചയാഗ’ത്തിലെ ‘ആശഭന്നേര സീതയെപ്പറാൻ’ എന്ന മുഖ്യസ്താൻ ഭ്രിംഗൻ കുട്ടിക്കള്ളുമാരാർ സീതാകാവ്യത്തിനേരം രാമാധനം മാറ്റിഉർന്നതുകൂടും കലാത്മകവും മുല്യം നിണ്ണിയിക്കുക എന്ന തുട്ടും നിരുപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മാരാർ മുഖണ്ണക ദുക്കല്പം. അഥവിപ്രവേശത്തിനു മുൻപു സീത രാമനോടു സംസാരിച്ചുട്ടതിൽ പാരണ്ണത

“യദഹം ശാത്രസംസ്ത്രം ശതഃസ്മീ വിവരാ മ്രദം
കാമകരോ ന മേ തത്ര, തൈവം തത്രാപരാധ്യതി”

എന്ന പദ്യത്തിനേരം ഏതാണൊരു സ്വത്താനുജ്ഞമയാണ്

“എന്തനാശ വിപിനത്തിൽ വാഴ്വാ—
നാട്യായ എന്നെല്ലതെന്നേരം കിറിക്കുംബാ?—
പട്ടരാക്ഷസമചക്രവർത്തതിയെ—
നാടൻ മോഹിച്ചുതു തൊൻ പിഴച്ചുതോ?”

എന്ന സീതാകാവ്യത്തിലെ പദ്യമന്നം ഈ തജ്ജ്ഞമയിൽ മുതി പാദന്തേജംകൊണ്ടു ഭാവംവെജാത്യം പററിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്നം ചുണ്ടിക്കാട്ടാൻ മാരാർ മട്ടിക്കുന്നില്ല.

‘അന്തരീക്ഷം’ എന്ന പ്രഖ്യാസമാഹാരതിൽ സീതാകാവ്യത്തെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിച്ച് ജോസഫ് മണഡലോറിയുടെ വിലയിരുത്തൽ കാണാം. “തന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതിനു മറ്റൊപല കവികളം ചെങ്കുളുപോലെ രാമാധാക്കമ അദ്ദേഹാളമിന്നേബാളം കൂടും ചെബാളിച്ചുകുളകയല്ല ആശാൻ ചെയ്യുന്നു”. ആ കമയിൽ ഒട്ടജും ഒരു ഘട്ടം ഗ്രന്ഥമായി കല്പിച്ച സീതയുടെ ചിന്താസരം നീഡിലുടെ പുറ്റജീവിതസംഭവങ്ങളാണോനും നാനു കടന്ന പോകുന്നതെങ്കണ്ണെ എന്ന കാണിച്ചു “അവരുടെ പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്യാനാണും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധാം” എന്ന മണഡലോറി പറയുന്നതു പൂർണ്ണസത്യമാണെന്നും.

ആം കെ. എം. ഡാനിയൽ സുക്കരം അഴിക്കോടിന്റെ സീതാകാവ്യനിത്രപണാത്തത നിശ്ചിതമായി വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂന്ന് വിഷയങ്ങളിലും ഓട്ടിപ്പായം ‘വിമർശന വീഡി’ എന്ന പ്രഖ്യാസമാഹാരതത്തിലുണ്ട്. സുക്കരം അഴിക്കോടിന്റെ കേരളവാലും ശീകിബിയുടോന്നാത്തതെ എതിർക്കുകയാണും ആം ഡാനിയൽ. “വാലും മീകി വാലും മീകിയായിരും ആശാൻ ആശാനായുമിരിക്കുന്നതാണും രണ്ടുപേക്ഷം പ്രശംസാകരം” എന്ന തു ആം ഡാനിയലിന്റെ ഓട്ടിപ്പായം.

ആം. പി. ദാമോദരൻപിള്ള തുടങ്ങി അനേകം നിത്രപകൾ ആശാൻറെ സീതാകാവ്യത്തെപ്പറ്റി രണ്ടിലെബാനാ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എതായാലും മലയാളത്തിലെ രാമക്രമാശാഹിത്യത്തിൽ എഴുതി ചേരുന്ന അധ്യാത്മരാമാധാരാജത്തിനുംഗശേഷം ഏറ്റവുംധികാ ജനാഗ്രംഖാകർഷിച്ച തൃതി ആശാൻറെ സീതാകാവ്യമാണും.

പദ്മസംഹിത്യം (പരിശീലനം)

രാമക്രമാശ്വരാന്തരത്തിനാഴ വണ്ണി നിർമ്മിക്കുപ്പുട്ടിട്ടുള്ളതായ കാവ്യങ്ങളും രാമാധാരാജത്തിലെ ക്രമാസനദർശനമാ ക്രമാപാത്രങ്ങൾ

ഛോ പ്രഹോദനംനല്ലെങ്കയാൻ നിക്കുമ്പിക്കുള്ള അനേകം കവി
തകളിം മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പല വിഭാഗങ്ങളിലായി
മുൻപ് നാം പരിശോധിച്ച പദ്യത്തികൾക്കുടാതെ മറ്റൊള്ളിപ്പെയ
യാണോ ഇവിടെ അവലോകനംചെയ്യുന്നതോ.

ബാലരംഗാധിപാദം

രാമാധിപാദാസാരം കഴിയുന്നതു പ്രക്രൃതനാത്രപരമായ
വിധത്തിൽ ബാലപ്രദയങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിനാം
വലിയ പദ്യത്തികൾ വായിക്കാൻ കുട്ടികൾക്കു കൗതുകം ജനീ
പ്രീക്ഷന്തിനാംവേണ്ടി മഹാകവി ക്രമാനന്ദാശൻ രഹിച്ചതാണോ
ഈ തുടി. രാമാധിപാദാപാത്രങ്ങളിടെ ചീതും കുട്ടികളിടെ മന
സ്ഥിരം പതായുമാറോ അവക്കുടെ സ്വഭാവം ആവിഷ്ടരിക്കാൻ കവി
ആർമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബാലംമൈകിരാമാധിപാദത്തിൻറെ ചൊയ്യം രസവും
ആവോളം ബാലരാമാധിപാദത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. കുട്ടി
കരക്കു വായിച്ചുരസിക്കാവുന്ന തരത്തിൽ ലളിതമാണോ ഈ കാവ്യ
ത്തിലെ ആശാൻറെ രചനാരീതി. എന്നാൽ ബാലാദ്യാധ്യാര
ണ്യകാണ്യങ്ങളിടെ ക്രമമാത്രമേ ബാലരാമാധിപാദത്തിൽ ഉള്ളൂ.
ബാക്കിക്കുട്ടിച്ചട്ടി ഏഴുതിപ്പൂത്തിയാക്കണമെന്നോ ആശാന്നാറുഹ
മുണ്ഡായിക്കുന്നകിലും അതു സാധിക്കാതെത്തു മലയാളിബാലന്നാ
ടടെ അർഭാഗ്രമേന്നേ പറയേണ്ടു.

കീളിക്കരിഞ്ഞെ

വള്ളത്തോളിൻറെ ഈ കവിത പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാ. വായന
ക്കാരെ സകല്പവായുവിമാനത്തിലേറാം ത്രുതായുഗത്തിലെ മിമി
ലാപുരിയിലുള്ള വിദേഹരാജാവിൻറെ കൊട്ടാരവള്ളപ്പുംിലെ ഉദ്ഘാ
നത്തിൽക്കൊണ്ടിരക്കി ചുന്നുള്ളിനടക്കമന സീതാക്കമാരിയെ കാട്ടി
തയ്ക്കുന്ന കവി. ചുന്നുള്ളിനടക്കമന സീത, വാലംമൈകിയുടെ
ആശുമരത്തിൽനിന്നു പറഞ്ഞുത്തു രണ്ട് തയ്ക്കര സീതയെ

ആരാമൻ വേദശക്തിമുന്ന പറഞ്ഞതു കെട്ട ചോടിച്ചു. അവരും ധാതൃയോടൊപ്പും അധമയുടെ അടക്കലെല്ലത്രി. ധാതൃ കാര്യം പറഞ്ഞു. അധമ സന്നോഷിച്ചു. അപ്പോഴാണ് നിങ്ങ്മാപ്പക്കാരം വിട്ടുമാറിയിട്ടില്ലാത്ത എടുത്തു പൊട്ടു തിരിയുത്തു കൊള്ളസീതു യുടെ ചോദ്യം—“എന്തിനീ വാലുമീകി രാമഗവക്കാണെന്നു വേദപ്പുകിഴനും?” എന്നു. ഇന്നും ഉത്തരം കിട്ടാത്ത ഒരു പ്രജ്ഞ മായി അവഗ്രഹിക്കയോണ്ടു. കൂട്ടിക്കാംക്കലുംനെന്നു കുമ്മ മുണ്ടെന്നു അധമ പറഞ്ഞപ്പോരു പെണ്ണിൻറെ നിർബന്ധം നേരിക്കേണ്ണ—“മറായം വേണ്ടണെന്നുണ്ടുമാൻ വേദ്യാൽ മതി!” എന്നു. മഹാവസ്തു മിഥ്യേരി പറയുംപോലെ, “ശ്രേഷ്ഠവു തനിൻറെ മാധ്യരൂപം കോരിപ്പുകയുണ്ടു ഇം കവികളുന്നുഡു മനോ മാരിതെന്നു എത്തു വാഴ്ത്തിയാലും അധികമാവുകയീല്ല.”

രാവണന്റെ അന്തിമപുരശമനം

വള്ളുതോളിന്റെ ‘സാഹിത്യമജ്ജരി’ മുന്നാംഭാഗത്തിലുള്ള ഇം കവിത ‘ക്ഷേഖ്യാഹരണം’ ആട്ടക്കമെയിലെ രാവണനും ആട്ടാൻവേണ്ടിയെഴുതിയതാണു. ഇതും കവികളും വാനരരണസന്ദൃശ്യത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന മാനസിക പ്രഭാവമാണു. സംശയം രാവണനും അപ്പോരു അന്തിമപുരശമനിൽ മണ്ണോഭരി യെക്കാണാൻ ചോക്കു. രാവണനും വഴിയിൽ കണ്ണ കാഴ്ക ഉണ്ണു കവിതയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു.

ആരാമചരിതം

മഹാകവി പി. കണ്ണതിരാമൻനായർ റാമകുമാർ സുന്ദരമായി ഇം കാവ്യത്തിൽ ആവിഷ്ണരിച്ചിരിക്കുന്നു. എത്തു വട്ടു പറഞ്ഞു പഴക്കിയ കമയായിട്ടും കണ്ണതിരാമൻനായരുടെ കവിതയിലും ആവിഷ്ടതമായപ്പോരു അതിനോടു സ്ത്രീനൃത്യപം കൈവന്നു. നഘ്നപോലെ ആസപടിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു റാമക്കമാക്കാവു മാനീതു.

രാമക്രമാസുധ

വാലോമീകരാമാധാരണത്തിന്റെ സർവ്വഗാനങ്ങളും ഏന്നുള്ളടക്കാ പ്രകാശം ഈ തൃതീയത്തിൽ റണ്ടുമൺസിക്കൾക്കാണ്ട് റസകരമായി പാടി മുഴുപ്പിക്കത്തേക്കത്തറത്തിൽ രാമാധാരകമാണ്. വാഴക്കാം വാസുദേവൻനുവുതിരി സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു മനോഹരമായി രാമക്രമ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള കാവ്യം മറൊയിക്കില്ല. വായനക്കാരിൽ കേതി ജനിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ച് രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ തൃതീയക്കമാക്കാനുന്നതുമാണ്.

സുലോചന

അംഗിരാലുപ്പാട് നാരാധാരമനോന്നും ഒരു വണിയകാരിയാണെന്നുള്ളത്. രാമസേസനുത്തോടേറേറ്റു ഇന്ത്യാജിത്രു മാരിച്ചു. ഇന്ത്യാജിത്രു പത്രിയായ സുലോചന തന്നെന്ന് പ്രീയന്നും ജഡം കാണാൻ ശ്രീരാമനോട് പറഞ്ഞു. ഒരവസ്തുമുഖ്യക്കിത്തു സാമൈനം രാവണനോടപേക്ഷിച്ചു. രാവണനാക്കട്ട ക്രിഡനായി സുലോചനയെ അധിക്ഷേപിക്കുവാനും ചെയ്തു. ഒരുവിൽ സുലോചന നേരേ ശ്രീരാമന്നും അടക്കവലേയ്ക്കു പോയി. തന്നെന്ന് പ്രീയന്നും ജഡം അവശ ദർശിച്ചു. അവശിട്ടവെച്ചുതന്നു ചീതയിൽ ചാടി അവശ പരലോകം ചുക്കി. ജീവിതനിഷ്ട ജഡാധാര ഈ കാവ്യം തികച്ചും ആസ്പദ്ധകരമാണ്.

സുലോചന അമവാ ഒരു സത്തി

മേലുണ്ടയ കമാഡാഗത്തത്തെന്ന വിഷയമാക്കി കണ്ണുപുഴ തൃപ്പിവാര്യരേഴ്ത്തിയ കവിതയാണെന്നുള്ളത്. സുലോചന രാവണനോടഫേത്തമിക്കുന്ന ഭാഗം ഇതിലുണ്ട്. തൃപ്പിവാര്യരേഴ്ത്ത ഭാരതീ ഭ്രംജം' എന്ന പുസ്തകത്തിലുംപുച്ചത്തി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതി യാഥേണ്ടിയുണ്ടിയും. അതിൽത്തന്നെന്നയുള്ള മരൊപ്പ കവിതയാണും “കൈ സന്ദേശം അമവാ സീതയുടെ പദ്മാത്മാപം.” അശോകവനികയിൽ തന്നെ കണ്ണേത്തിയ മനമാനോട് സീത പരഞ്ഞ

യെല്ലുന്ന സദേശമാണിതിലെ വിഷയം. പരവര്ത്തിയിൽവച്ചു മുഖ്യമായ ലക്ഷ്യങ്ങോട് താൻ പരിഷമായി പറഞ്ഞപോയ വാക്കകളോത്തുള്ള സീതയുടെ പശ്ചാത്യാപത്തിനു പ്രാശാന്ത്യം നല്കി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചുഡാമൺ

വിദ്യാർഥികൾ കെ. കെ. പൊതുവാളുള്ളതിയ ഒരു വണികാവധി മാണിക്രാം. ശക്തിലുന്നൻ ‘ആശ്വര്യചുഡാമൺ’നാടകത്തെ ആരുധ്യിച്ച കമാഫടന അപദൈപ്പട്ടതിയിട്ടുള്ള ഈ കാവ്യത്തിൽ ശ്രൂർപ്പിണബയുമായിണ്ഡായ കലഹംമുന്നുത്തിൽ ഹനമാൻ സീതയുടെ പക്കൽനിന്നു ചുഡാമൺ വാങ്ങിക്കൊണ്ടവനു ശ്രീരാമനെ ഏല്പിക്കുന്നതുവരെയുള്ള കമയാണുള്ളതു.

ഉത്തരരാമചരിതം കാവ്യം

ആരും കൃഷ്ണപ്പിശാരടിയുടെ കൃതിയാണിതു. കവി സപനം ശ്രദ്ധിയിൽ ഉത്തരരാമാധികമായി ആലോചനയാം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കമ ചുന്നുമായമില്ല. വാലംമീകിയുടെയും കാളിഭാസ സീരായും കാവ്യസംസ്കാരം ഒംഗിയായി ഉംക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള കവിയുടെ വരീകളിൽ അഭ്യന്തര ആശയങ്ങൾ കടന്നാള്ക്കിയിട്ടുള്ളതു സ്വാഭാവികമാണെല്ലോ.

ചിന്താഗ്രസ്തനിയ ശ്രീരാമൻ

ആശാന്നിനു സീതാകാവധിത്തെ സാനകരിച്ച ശ്രീ. പി. വി. കൃഷ്ണവാരുപ്പരുച്ചതിയ ഒരു വണികാവധിമാണിതു. സീതയെ പരിത്യജിച്ചിരുത്തേണ്ട താൻ ചെയ്ത കൃത്യത്തപ്പുറാണിയുള്ള ശ്രീരാമന്നു മരിന്തകളാണിതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു. സീതയുടെ ചീന്ത കളാണെല്ലോ ആശാൻ ആവിഷ്ടരിച്ചതു. പ്രതിപാദ്യത്തിന്നു കാര്യത്തിൽ സാദൃശ്യമുണ്ടുന്നതെ കൃഷ്ണവാരുപ്പരുച്ചതെ കൃതിക്ക പറയത്തക്ക മെച്ചപ്പെടുത്തുന്ന തോന്ത്രിയില്ല.

ലക്ഷ്മണവിഷയം

ആശാനൻറ സീതാകാവ്യത്തെനകരിച്ചതെന ശ്രീ. വി. ഉദ്ധീക്ഷിക്കുന്നായർ എഴുതിയ വണ്ണകാവ്യമാണിതു്. സീതയെ കൊണ്ടേപോയി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു ശ്രീരാമൻ ആജന്മാപിച്ച ഉടൻതന്നെ ലക്ഷ്മണൻ രമമൊക്കുന്ന സുമഗ്രം നിശ്ചിം നല്ലി. എങ്കിലും ഒന്നുപസഹജമായ വികാരംമാക്കു വരുംവെ നായി ലക്ഷ്മണൻ വിഷാദഗ്രസ്തനാക്കും. ലക്ഷ്മണൻറ വിചാരം കവി നന്നായി ആവിഷ്ടരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ധർമ്മസക്തം

ശ്രീ. കന്ദ്രേതരി രാമൻമേനോൻറ ഒരു വണ്ണകാവ്യമാണിതു്. സീതയെ പരിത്യജിച്ച ജീവിക്കേണ്ടിവന ശ്രീരാമൻറ ധർമ്മസക്തമാണിതിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രാമൻറ ഭേദന്മാ വസ്തു ഒംഗരിയായി ആവിഷ്ടരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പ്രേമാംഗ്രലീയം

സീതാവിപ്രലംഘത്താൽ വിവശനായ ശ്രീരാമൻറ ഉന്നാ ഭാവസ്ഥയെ ശ്രീ. ടി. ആർ. നായർ ഇഴ വണ്ണകാവ്യത്തിൽ ചെറുകിരിച്ചിരിക്കും. വിപ്രലംഘന്റുംശാരം സൗഹ്യപ്രീക്കാൻ പദ്മാപ്ലമായിട്ടുണ്ടു് രഹനാരിതി.

ശ്രീരാമൻറ വനയംത്ര

ശ്രീ. കോനിയുർ ശോവിസപ്പിള്ളിയുടെ ഒരു വണ്ണകാവ്യമാണിതു്. പേരു സൗഹ്യമാക്കുന്നതുപോലെ ശ്രീരാമൻറ വന യാത്രയാണിതിൽ വിഷയം. തത്പരിന്താപാംബുരം ഉംകുഞ്ചിക്കാം കവി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഉൾക്കുളി

പന്തളത്തു കേരളവക്കുത്തന്നുരാൻറ ‘കമാക്കുമ്പാ’ എന്ന കവിതാസ്മാഹാരതിലുള്ള ഒരു കവിതയാണിതു്. ലക്ഷ്മണ

പത്രിയായ ഉംഗ്കുളിജ്ഞയെക്കരിച്ചുള്ള ഈ കവിതയിൽ വാലോമീ കിരെയ കററപ്പുട്ടതാനും കവി ശ്രമിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. കാരണം മററാ നാമല്ല; റാമായണാത്തിൽ ഉംഗ്കുളിജ്ഞു വേണ്ടതു മുഖ്യം കൊടുക്കാത്തതുതന്നെ.

പാഡ്യകന്ദ്രാഭർഘനം

മഹാകവി വെണ്ണീക്കളുത്തിൻറെ ‘വാസനോത്സവം’ എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിലെ ഈ കവിതയിൽ സീതയുടെയും അഹാ ലൃഥയുടെയും താരയുടെയും മഹോദരിയുടെയും പാണ്ഡുാലിയു ടെയും ദർശനമുണ്ടാക്കിത്തരാനാണ് കവിയുടെ ശ്രമം. പാഴുക്കി നാബാം കളിവന്നുവിയിലേറി പാതിരാക്കായലിലുടെ തുഴത്തു പോക്കേണ്ട കവി ഒരു വെള്ളിവിമാനം കണ്ടു് അതിലേറി ഷ്ട്രോയ്ഡാം ഇവരെരഹ്യാക്കക്കാണാനുതു്. എന്നിട്ടുവരെക്കരിച്ചുള്ള ചിത്രം വാക്കുളിലുടെ വരച്ചുകൊടുന്നു റാമാനും അവരുടെ ദർശനക്കാതിനാപകരിക്കുന്നു. പാഡ്യാലിയേഴ്സിച്ചുള്ളവരല്ലോ റാമക്രമാബിഞ്ചുകളുണ്ടോ.

അശോകവനത്തിലെ സീതയെക്കരിച്ചുള്ള ശ്രീ. ആലത്തുർ അരംജൻ നന്ദുതിരിപ്പുടിൻറെ കവിത, റാമായണകമ്പ നാതോന്ന തപ്പതത്തിലുത്തിയിട്ടുള്ള അപ്പുൻ്നന്ദുരാഘവൻറെ കവിത, കള്ളി തുറ്റു റാമൻമേനോൻറെ ‘സീതാചീത’ എന്ന കവിത എന്നി അനേകം ശ്രീരാമക്രമാബിഞ്ചുകമായ കവിതകൾ പിന്നെയുള്ളണ്ടു്. റാമായണം പരോക്ഷമായി കാരണമായിട്ടുള്ള കവിതകളും ചില്ലറ യല്ല.

പഠനദിംബം; വിമർശനദിംബം

റാമക്രമാബിഞ്ചയുകമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള തുതികളിൽ ഏററാവു മയിക്കം പഠനദിംബം വിമർശനദിംബമാണ്. ഉത്തമമായ ഏതു

കാവുതെ സംബന്ധിച്ചും ഇതുനെന്നായിരിക്കും വസ്തുതയെന്ന ഒരുക്കെങ്ങണ്ട രാമാധനാത്മകരിച്ചുകൊഞ്ചും അതുപെട്ടാനില്ലോ. പരിക്കാരം വിമർശിക്കാനും യോഗ്യമാക്കാമെങ്കിൽ തന്നെ അതുകൂടും അശാഖാധാരിയിരിക്കുമെല്ലോ മുതിപ്പാദ്യം. അങ്ങനെ നോക്കുവോരു രാമകമ്മയുടും ഏറ്റവും ഭ്രംജാധാരിച്ചുകൂടും ഇംഗ്ലീഷ് കാണാം.

ആരാക്കവിയുടെ ആരാക്കവും പ്രശ്നവും

ശ്രീമതും സിഖിനാമാനന്ദസ്ഥാപനികളുടെ ഒരുമാറ്റമാണിതും. പലതും പലവിധിയം വേഷമണിയിച്ചുതുക്കാണ്ടു തിരിച്ചപ്പറിയാൻ വയ്ക്കാതായിത്തീന്തിന്ത്രിച്ചുകൂടും അരീരാമനും ആരാക്കവിയായ വാലുമീകരി നാല്ലിയ അമാത്മാപാം കണ്ടു വന്നഞ്ഞാമുള്ള ഒരു ശ്രമമാണും സ്വാമികരി നടത്തിയിട്ടുള്ളതും. രാമാധനത്തിന്റെ സാഹിത്യകൂലും അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുനെന്ന അതിന്റെ ധന്മാനം ബോധവന്നുത്തു നിന്നുന്നതിക്കാണും സ്വാമികരി. ധന്മാനം ഡന്വിഷ്യത്തിൽ രാമാധനത്തിനും ഏകവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു വിജയത്തിനും തൈളിവാണും ഭാരതീയജനങ്ങിവിത്താനിന്റെ എല്ലാ തുടകളിലും അതിനും ചെലുത്താൻ കഴിഞ്ഞ സ്വാധീനം. “ഭാരത ത്വിലെ വ്യക്തിജീവിരാവും കുടംബജീവിതവും അങ്ങനെ സീതാ രാമനാരായി ആവിക്കുത്തണ്ണളാക്കും. ഇന്നി മറ്റു തലമ്പാളിടത്തു നോക്കാം. ഒന്നുടെ ശില്പം, സംഗീതം, ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇവയുടെ മേൽ രാമാധനത്തിനുള്ള സ്വാധീനം അളക്കാനാവില്ല. ഭാരതീയഭാഷകളിൽ ഏതെങ്കിലും എല്ലാപ്പെട്ടവയുടെ തുടക്കത്തിൽ പെട്ടതുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ വാലുമീകരിയുടെയും വ്യാസന്റെയും തുടക്കം ഉണ്ടായിരിക്കും. വാലുമീകരിയോടു കൂടപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ക്രാന്തി കവിയോ സാഹിത്യകാരന്മാരും ഭാരതത്തിലുണ്ടോ? എന്തിനും, അദ്യസ്തവിദ്യവന്നും ക്രാന്തിക്കാനിക്കണ്ണാമെന്ന ബന്ധങ്ങളിൽ വാലുമീകരികാവും പഠിച്ചിരിക്കും. രാജ്ഞീജമാന്യ

ലത്തിലോ? നമ്മുടെ രാഷ്ട്രപിരുവു സ്വപ്നം കണ്ണിൽനാൽ രാമ രാജ്യമാണോ.” എന്നിലേന്നെന്നാണോ സ്വാമികളുടെ നിഗമനം.

ഈ പ്രശ്നവും ചീനോളിപക്വമായ ഒരു പഠനം രാമ കമാവിഷയകമായി ഉല്ലാളത്തിൽ വേറു ഉണ്ടായിട്ടിരുന്നു പറയാം. മുസന്നധിരഹണം സ്വാമികളുടെ ശൈലി. ഏകാ ഗ്രത്യോടെ വേണം അതു വായിച്ചാസപദിക്ഷക. അതിനു കാരണം സാമ്പത്തികാഭിരാഷ്ട്രിയാണോ? “വെറും കമ്പായല്ലെ സ്വാമിയുടെ ലക്ഷ്യം, വായിക്ഷനാവക്ഷേ കമയിഞ്ഞാക്കലാണോ” എന്ന ശ്രൂഹഃ മുഴുള്ള നായർ അവതാരികയിൽ അതു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. രാമാധൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ പുതിയ ചക്രവാളങ്ങളിൽവരുമ്പോൾ മാർഗ്ഗം ഇതു പ്രഖ്യാതിയിലേന്ന സ്വാമികരം തുറന്നതുമാണ്.

ആര്ത്തികവി

ഈ പുസ്തകത്തിൽ സാഹിത്യരിരോധണാ പി. കെ ഗോവി ഐപ്പിള്ളി ആര്ത്തികവിയെയും രാമാധൻത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള പഠനമാണോ നടത്തിയിട്ടുള്ളതും. രാമാധൻരാജുതന്നതിനു വാലുമീകീക്ഷം ഉണ്ടായ മുഖ്യപാദനമെന്തൊന്നു വിശദമാക്കിയിട്ടും രാമാധൻകമ സംഗ്രഹിച്ചപശ്ചിമിട്ടുണ്ട്. കാവുരത്തിലെ നായികാ നായകനാർ, റസം, അലക്കാരം എന്നിവയെല്ലാം വിലയിക്കുന്ന യിട്ടുണ്ട്. വടക്കംതുറിന്നു ‘വാലുമീകി’യോടും അടുത്തനില്ലെന്ന ഗോവിപ്പിള്ളിയുടെ ‘ആര്ത്തികവി’.

വംഡീകി

വാലുമീകിയെയും ആര്ത്തികാവുരുത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള ഒരു സമഗ്രപഠനമാണോ ശ്രീ. വടക്കംതുറ രാജരാജവാഹനം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നടത്തിയിരിക്കുന്നതും. രാമാധൻകമാവസ്തു, നായികാനായകനാർ, പ്രതിനായകൻ തുടങ്ങി രാമാധൻത്തിന്നു സാഹിത്യപരമായ ദേനകളെയും തത്പരമായി അതിനുള്ള പ്രാധാന്യ

തെരയുംകരിച്ചുള്ള സംപൂർണ്ണമായ ഒരു പഠനം പതിനൊന്നുംധാര
ഒഴുക്കുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണാം. രാമായണത്തോട് അഭിഭാഷ
യിട്ടുള്ള നവീനാഭിപ്രായങ്ങൾ പരിശോധിക്കുകയും അവയിലെ
പുരുഷക്ഷണങ്ങൾ യുക്തിപൂർവ്വകമായ സമാധാനം കാണുകയും
ചെയ്തിട്ടുണ്ട് ഗ്രന്ഥകാരൻ. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിൽ രാമായ
ണത്തിനുള്ള സ്ഥാനമെന്തൊന്നും അദ്ദേഹം പര്യാലോചിച്ചിട്ടുണ്ട്.
രാമായണത്തോടിച്ചും വാലും മീകിയൈക്കരിച്ചും മലയാളത്തിലു
ണ്ണായിട്ടുള്ള സമഗ്രപഠനങ്ങളിൽ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന
കമ്മാണ്ഡും ഈ ഗ്രന്ഥം.

ദ്രോഗരഹമായണം

രാമായണത്തെ തത്ത്വശാസ്ത്രപരമായി പര്യവേക്ഷണംചെ
യ്യുന്ന ഒരു ലഘുഗ്രന്ഥമാണു് സ്വാമി അഞ്ചാനാന്നപരസ്പതി
രചിച്ച ഇതു്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രതിത്രംപരമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹ
ധ്യായ വാലും മീകി അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്നും ഒഴുമുൻ പത്തി
സ്ത്രീയങ്ങളുംകൂടും രമണജോട്ടക്കുട്ടിയ ശരീരത്തിന്റെ പ്രതിത്രം
മാണാനും മരം സ്വാമികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. രാമായണത്തെ
ആകൃതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നതും വ്യാവ്യാഹരിക്കുന്നതും സ്വാമി
കരം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

രാമരഹമം (രാമായണത്തിലെ രാമൻ)

ആരീരാജന്റെയും മരം കമ്മാപാത്രങ്ങളുടെയും വ്യക്തിത്രം
കമാവിശ്വാരത്തിലുടെ വൈളിപ്പുട്ടത്രുകയാണു് ശ്രീ. കൂനാത്ര
ജനാർദ്ദനമേനോൻ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ജനാർദ്ദ
നമേനോൻ പഴരാണികസാഹിത്യത്തിൽ നല്ലതേപാലെ അവാ
ഗാഹാദുള്ള ഒരു പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ഒട്ടയികം പുസ്തകങ്ങൾ
അല്ലെങ്കിലും രചിച്ചിട്ടുണ്ടാണു്.

രിവന്റപക്ഷം

ഈം ജനാർട്ടനമേന്നോൻറെ പുസ്തകമാണ്. ശ്രീരാമനെ ഗ്രന്ഥാധികാരിയായും രാവണനെ ഭോഷണമുള്ളടക്ക മുത്തിമദ്ദാവമായും അപും ആളുകൾ കയ്തി. എന്നാൽ കാലത്രംതീൽ രാമൻറെ പല ചെണ്ണികളിലും തെറരായി വ്യാവ്യാനിക്കപ്പെട്ടുകയും രാവണ നിൽ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആളുകൾ കണ്ണടക്കത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ വീക്ഷണത്തിൻറെ വാസ്തവമെന്നുന്ന രാമാധാരകമയുടെ ഉള്ളട കളിലേയും നിന്മ ത്രിക്കെബണ്ണുപോയി നമ്മകൾ കാണിച്ചതുന്ന തിനാണ് അനുകാരൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു. രാമൻറെ ഭോഷണമുള്ളം രാവണൻറെ ഗ്രന്ഥങ്ങിലും കളിച്ചവയേണ്ണംതെല്ലുനും വാലുമുകിപോലും അതിനു ശ്രമിച്ചിപ്പേണും അദ്ദേഹം സമത്വിക്കുന്നു.

വാലുമീകിരാമാധാരത്തിലെ ഉത്തരകാണ്യം

എന്ന പ്രഖ്യാം ജനാർട്ടനമേന്നോൻറെതന്നെ ‘ലേവാവതി’ എന്ന പ്രഖ്യാസമാഹാരത്തിലുണ്ട്. വളരെയധികം വിവാദ വിഷയമായിട്ടുള്ളതാണെല്ലാ ഉത്തരരാമാധാരത്തിൻറെ കർത്തുത്പാദം. യുദ്ധകാണ്യത്തോടെ രാമാധാരം പുസ്തകനാണെന്നും ഉത്തരരാമാധാരം വാലുമീകി രഹിച്ചതെല്ലാംമാണ് ജനാർട്ടനമേന്നോൻറെ അഭിപ്രായം.

വാലുമീകിയുടെ ലോകത്തിൽ

ശ്രീമാൻ ഏറ്റ. സി. ചാക്കോയുടെ കൃതിയാണിതു. വാലുമീകിയുടെ ലോകത്തിലുടെ സഖ്യരിച്ചും അഞ്ചിത്തായി ഒളിഞ്ഞ കിടക്കുന്ന തത്തപരതാങ്ങൾ കണ്ണടക്കത്തു നമ്മകൾ കാണിച്ചതാകയാണും ലേവകൾ. ആരു പ്രഖ്യാസമുള്ള ഈ അനുഭവത്തിൽ നവീനാധയങ്ങൾ പ്രഭാനംചെയ്യുന്ന ഒരു പഠനമാണും പ്രഖ്യാസകാരൻ നടത്തിയിരിക്കുന്നതും.

സീതമുതൽ സത്യവതിവരെ (പഠനം)

അമീതി ലളിതാംബിക അന്തജ്ജനത്തിൻറെ കൂതിയാണിതു്. ഈ പുസ്തകത്തിൻറെ കണ്ണാംഭാഗത്തിൽ വാല്മീകിയുടെ നായികമാരകൾ ചുള്ളു പഠനമാണു്. കാവൃത്തമകമായ ഗൈലിയിൽ രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ കൂതിയിൽ സീത, കഞ്ചല്യ, കൈകേയി, സുമിത്ര, ഉർക്കിള, മണ്ണോദരി എന്നിവരകൾ ചുള്ളു കമയുടെ ചുഡാ നിവർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു അന്തേപ്പണമാണു് നടത്തിയിരിക്കുന്നതു്. അവരകൾ പുതിയ സത്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ ഈ ഗ്രന്ഥം നമ്മുടെ സഹായിക്കുന്നു.

ഇതിഹാസകമാപാത്രങ്ങൾ

‘ഭന്തഗോപം’ എന്ന നിത്രപണസമാഹാരത്തിലുംപുസ്തകത്തിലുള്ള ഈ പ്രഖ്യാതത്തിൽ ഇതിഹാസകമാപാത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാമാധനകമാപാത്രങ്ങളെല്ലാം ചിന്താവിഷയമാക്കിയിട്ടുണ്ടു് ശ്രീ. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ. രാമാദികളുടെ നന്ദത്തിനുകൂടി പുതിയൊരു കാഴ്ചപ്പൂർവ്വിയിൽ നോക്കിക്കാണുകയാണു് മാരാർ.

ചീരജീവി വിഭേദങ്ങൾ

ഈ മാരാദിന ‘പലങം പലത്രം’ എന്ന പുസ്തകത്തിലെ ഒരു ലേഖനമാണു്. വിഭേദങ്ങൾന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ പുതിയ കരുള്യുകോലുപ്പരോഗിച്ചു കണക്കാക്കുകയാണു് മാരാർ. സ്വന്തം ജേയുള്ളനായ രാവണനെ ഉപേക്ഷിച്ചു രാമപക്ഷത്ര ചേന്ന് വന്ന സ്ഥലോ വിഭേദങ്ങൾ. രാമക്ഷതനെന്ന നിലയിൽ ആരാധ്യനായിരത്തീന്തിന്ത്യിട്ടുണ്ടു് ആ കമാപാത്രം. എന്നാൽ ധർമ്മത്തിന്റെ പേരിൽ വിഭേദങ്ങളെ വാഴ്ചപ്പൂർവ്വമന്നതു ശരിയല്ലെന്ന രാമാധനംകമാ അവലോകനംചെയ്യുകൊണ്ടു മാരാർ സമർത്ഥിക്കുന്നു. “ഈ അവസരസേവകനെ, ഈ സ്നേഹവിഭവകനെ, സ്നേഹത്തിന്റെ ആപദ്ദേശമായ ക്ഷതിയുടെ പേരിൽവെച്ചുരാധ്യിക്കണമെ

கிள் டுவிதமாறு போரா காப்டாந்துடி வேளா” என்னாலே ஹத்திரின்ற அடிப்படையால்.

வசராளைக்ஸாஹிதூத்திலெ நாயக்காரை புதினாயக்காரை

ஏன் பிலையும் வகசங்துரின்ற ‘தெய்வேஷன்’ தத்திலும் தான். ராமராவள்ளாரை வழக்கித்துப் புதினாயக்காரை வகசங்துரிமூலம் ரிசீகோள்ட் விலைக்குறைக்குமான் வகசங்துர்.

வாலுமீகிராமாயணத்திலெ உபமகரி

‘வாலுமீகிராமாயணத்திலெ உபமகரிசென்று ஸாக்கிதூ ஒத்து ஏன் உபரூபாஸஸமாஹாரத்திலும் வகசங்துர் பங்கங்காந்தியிரிக்கொ. ‘வாலுமீகி’ ஏன் புஸ்தகத்திற்கு ஒரு விஷயத்து சுதங்கமையி அடேஹா கைகாரூங்கெஜி டீன்ஜீ. உபமாபுரயோகத்திற்கு நினைவுபூர்வாகாரத்திற்கு வாலுமீகியேற்று கடத்துவது. “காலிராஸன்ற பிரஸிலெண்டு புராணங்கள் மாய பல உபமகாந்து, ராமாயணத்தில்கொ ரூபாதீர்த்தங்களை ஒத்து தேடுமிகொ மோடிபீடிபூரிசு புரயோகிப்பிறி கொங்காவயாக்கொ ஏன் காஸவால் தேடுமெலிஸு” ஏன்னேஹா ஒத்துக்காட்டுங்.

ராமாயணத்திலெ

ஏன்னால் பிலையும் அ. பி. ராமோத்திரபிழை ‘ஓபா நாகம்’ ஏன் தன்ற பிலையஸமாஹாரத்திற்கு உருபெட்டுத்தியிட்டுள்ளது. ராமாயணமென்கொ ராமமதமென்காள்தம்மென்னால் ‘ரா’ ஏன்று பரவுப்புவாசியும் ‘மா’ ஏன்று மாயாவாசியுமாக யாது ‘ரா’யில் ‘மா’யை வழிபூரிசு வாலுமீகியேற்றுவே மோக்காவ்ராக்கொத்தினாலே மாற்றுமானு ராமமதமென்னால் அ. பி.

ബാമോദരൻപീള്ളു രാമായണം സമഗ്രമായി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. “രാമൻറെ കമ വെരുമൊരു അവതാരകമ മാത്രമാണെന്നു നിശ്ചാരിക്കുന്നുകും അതു കമയറിയാതെ ആട്ടിം കാണുന്നതിനു തുല്യമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു” എന്നാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്.

ആരാമകമ

എന്ന പ്രഖ്യാസം ശ്രൂഹമുൻ്നർ സി. എഫ്. രാമൻനായകുടെ ‘നൃതന്ത്രപ്രഖ്യാസം’ എന്ന സ്ഥാഹാരത്തിലുണ്ടു്. ആരാമകമ കൈകാര്യംചെയ്യു കവികളുടെ ഭാവനാവൈവിധ്യം രാമൻനായൻ അവലോകനംചെയ്യുന്നു ഭാവനാവില്ലാസ്ത്രാഞ്ചിത്വം കാരാരോ കവിയും രാമകട്ടേഴ്സു് എന്നുള്ള മാറ്റംജൂഡാണു് വക്തവിയിട്ടുള്ളതെന്നു പരിശോധിക്കുന്നതു വളരെ രസകരമാണെന്നു. രാവണനെ വാലു് മീകിയും ഏഴുത്തച്ചുനും കിന്നുവൻനവ്യാസം എന്നുനേന്നുയാണുവത റിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ചീനതിച്ചുകൊണ്ടാണു് തുടക്കം. കണ്ണറുൻ, പുനം തുടങ്ങിയവൻ ജാരോരോ കമാസുംക്കുംപോരാ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു ലേവകൾ പരിശോധിക്കുന്നോരു പുന്നതിനെ നിരീതമായി വിശദിക്കുന്നുണ്ടു്. പത്രവയസ്സുള്ള സീതയെ സ്വന്തം വരമണ്ണംപത്തിലെയും പുനം അവതരിപ്പിക്കുന്നതു വളരെ രസകരമാണു്. അവളുടെ പ്രവേശത്തിൽ സകലരാജാക്കന്നായം മതിമറുനു കാട്ടുന്ന മ്രോഷ്ടുകൾ പുനം വണ്ണിക്കുന്നു. പത്രവയസ്സുള്ള സീതയുടെ വരവിൽ എല്ലു കണ്ണിട്ടാണുവോ രാജാക്കന്നു കുറഞ്ഞപിടിച്ചുതു് എന്ന ലേവകൾ ചോദിക്കാതെ ചോദിക്കുന്നതു വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു.

രാമമാർഗ്ഗം

രാമമാർഗ്ഗം എന്ന പ്രഖ്യാസം ശ്രൂഹമുൻ്നർ കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കുടെ ‘തുലികാവലന്തം’ റണ്ടാംഭാഗത്തിലുണ്ടു്. ദശരമപുത്രനായ രാമൻറെ ജനനത്തിനുമുൻപുതന്നു രാമായണം

ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയാൻ തെളിവുകളിലേന്ന പണ്ഡിതോ ചിത്മായി അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു. രാമശബ്ദത്തിനും ‘റഹംഗാർ’ എന്ന അറബിക്കാശം ശബ്ദത്തിനും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം ചുണ്ടിക്കാണ്‌തുകൊണ്ട് ഗവേഷണത്തിനുള്ള പുതിയ ലേഖകൾ തുറന്നിട്ടുണ്ട് ലേഖകൾ. രാമാധനമെന്നതിനു രാമാർപ്പണമെന്ന അത്മമാണ്‌ തുട്ടൽക്കുറഞ്ഞതുമാണും ശ്രദ്ധവാർപ്പണംപോലെ രാമാർപ്പണം ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണെന്നും രാമാർപ്പണം ശ്രദ്ധവാർപ്പണം തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തിന്റെ ഒരു ചരിത്രമാണ്‌ രാമാധനം പ്രാഥമ്പ്ലുർ പണികൾ സമർ ത്വിക്കുന്നു.

ഭർത്തുപരിത്യക്തകളായ റണ്ട് സാധപ്രികൾ

ഭർത്തുപരിത്യക്തകളായ റണ്ട് സാധപ്രികൾ എന്ന ലേഖനം ‘സാഹിത്യഭ്രംഷണം’ എന്ന ശ്രീ. ശ്രീരംനാട്ട് കിണ്ടതൻപിള്ളുടെ പുസ്തകത്തിലുള്ളും. സീതയെയും ഇംഗ്ലീഷിലെ ഹൈഡ്രി എട്ടാ മൺറ ഓരുധായിരുന്ന കാതരേൻ റാജഭരിശെയും താരതമ്പ പ്പെട്ടത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പഠനമാണ് ശ്രീ. കിണ്ടതൻപിള്ളു നടത്തിയിരിക്കുന്നതും. സാധപ്രികളായ റണ്ട് സ്കൂളീന്താങ്ങൾക്കിം ജീവിതത്തിൽ നേരിട്ടേണ്ടിവന്ന തിക്താന്വേത്ത അവക്കുടെ ജീവിതകമയിലെയും കടന്നാചെന്നകൊണ്ട് ലേഖകൾ ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. സീതയെന്ന കമ്പാത്രത്തിന്റെ സ്വഭാവിയിൽ വാലുമീ കിയെ കറിപ്പെട്ടതുന്നവക്കും ഈ ലേഖനം ഭംഗ്യന്തരേണ്ട മരുപടി നല്കുന്നണ്ടും. ചരിത്രസത്യമാണപ്പോ കാതരേന്നിന്നും അനാവും. അതുകൊണ്ട് സീതയുടെ ചരിത്രചിത്രണത്തിലും വാലുമീകിക്കിയ യാതോഴ പന്തിക്കെട്ടം പററിയിട്ടിരുന്നു സീതയുടെയുടെയും കാതരേന്നിന്നും അനാവുത്തുടെ സമാനത തെളിയിക്കുന്നു പറയാം. സംഭാവ്യമാണ് സീതയുടെ കമ്പ.

എന്തിനീ വാലോക്കി?

‘ആലോഹനാത്’എന്ന സാഹിത്യനിപുണഗമത്തിൽ മഹാമഹ്യസ്കർ മാത്രം ഉലകാരര ഉംപ്രേച്ചത്തിയിട്ടുള്ളതാണീ നിങ്ങളും. രാമാനന്ദ കമാപാത്രത്തിന്റെ സ്വഭാവിയിൽ അനന്ദചിത്യജ്ഞന്നെന്ന നിങ്ങളുടെ വിലയിൽത്തിക്കൊണ്ടും അദ്ദേഹം പറയുന്നതു വാലോക്കിയുടെ അഭ്യാസമനസ്സിന്റെ വ്യാപാരത്തെ മനസ്സാനുബദ്ധിഭ്യും അപഗ്രമിക്കണമെന്നാണും. ഉത്തമ നന്ദനായി രാമാനന്ദ ചിത്രീകരിക്കാൻ പുരശ്ചുട്ട വാലോക്കി രാമന്റെ ചരിത്രത്തിനു കളം വരക്കുകൊണ്ടും സീതൈയു ഉപേക്ഷിപ്പിച്ചതും ഒട്ടവിൽ ഉത്തമനാരിയെ ചിത്രീകരിച്ചതും വാലോക്കിയുടെ അഭ്യാസമനസ്സിൽ തനിക്കും രാമനും തന്ത്രിലുള്ള താഡാത്യുഗ്രഹിന്റെ ബോധം ഉറങ്ങുകിടക്കുന്നതുകാണാണെന്നും ഇലകംരം ശംകിപ്പായപ്പേച്ചുണ്ടാ. വാലോക്കിയും സപനം പത്തിയെ പരിത്യജിച്ചുംബാണല്ലോ വാലോക്കിയാക്കുന്നതിനുണ്ടും. രാമാനന്ദത്തിന്റെ സാഹിത്യരൂപങ്ങളും വാലോക്കിയുടെ കവിതപ്രശ്നക്കും മഹാമഹ്യസ്കർ ഉലകാരര നിരീക്ഷണം ചെയ്യാണണ്ടും.

വാലോക്കിയുടെ ശില്പം

വാലോക്കിയുടെ ശില്പം എന്ന ലേഖനം ശ്രീ. സി. പി. ശ്രീയരക്കുറ ജീവിതശില്പികൾ (പഠനം) എന്ന പുസ്തകത്തിലുണ്ടും. രാമാനന്ദത്തിന്റെ സാഹിത്യരൂപങ്ങളുംതന്ത്രാണും ശ്രീ. ശ്രീയരക്കുറ നിന്നുണ്ടായിക്കുന്നതും. വാലോക്കി ഏന്തിനു രാമാനന്ദം എഴുതി എന്ന പ്രസ്തുതത്തിനു സമാധാനം കണ്ണംതുറന്നാണും ലേഖകൾ. രാമാനന്ദം വാലോക്കിയുടെ കാലാവല്ലത്തിന്റെ ചിത്രമല്ലെന്നും വാലോക്കിയുടെ ആദർശലോകത്തിന്റെ ഭാവനാസ്വഭാവിയാണെന്നും ലേഖകൾ അടിപ്പായപ്പേച്ചുണ്ടാ.

രാമാനന്ദത്തെ ശരിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള പഠനങ്ങളാക്കം വിമർശനങ്ങളാക്കം കൈകയ്ക്കും കണക്കാക്കിപ്പാം. രാമകമാസംബന്ധിയായ

റുമാഡ്രിസ്ട്രേറ്റേറ്റുമായും അവതാരികയായും പ്രത്യേകിപ്പുട്ടി കൂട്ടു പ്രഖ്യാതമായിരുന്നു. രാമാധാരത്തെ പുറതി ചിന്തിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചിന്തകരില്ല. അമീരംസിഖിനാമാ നൗസപാമികളുടെ വാക്കുകൾ മന്ദിരം ഉഖരിച്ചുണ്ട്. അതിലും ഭേദം പരിയന്തപോലെ രാമാധാരത്തോട് കടപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത കേരാറകവിയോ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഭാരതത്തിലില്ല. രാമകമാ വിഷയകമായ ചിന്തകൾ പത്രഹാസികകളിലുടെ ഇപ്പോഴം പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ട്.

മറ്റൊരു

ഈതുവരെ നാം അവലോകനാച്ചയ്ക്ക് വിഭാഗങ്ങളിലോന്നം പെടാത്ത അനേകം സാഹിത്യസ്ഥികൾ രാമകമാവിഷയക മായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. രാമകമാ എറുവപരിജ്ഞനവുംതും രാമാധാരത്തെ സാക്ഷിയാക്കിമാറും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവവരായുണ്ട് അക്കുട്ടത്തിൽ.

വിരഹത്തിവം

കന്തതു ജനാർട്ടനമേന്നോൻറെ തുതിയാണിന്തു. രാമകമാ സാമ്രാജ്യത്തിൽ എല്ലായിടത്തും ചുററിസ്തുവെരിച്ചിട്ടുള്ള അള്ളാണ്ടും അഭ്രഹം. ചാത്രത്തുകളിലെന്നാടിയാജാട പാരിഭ്രാംഘയ അവലുംവമാക്കി ‘ഉത്തരാമഹരിതം’ നാടകത്തിൻറെ കമ ആസപാദ്യമായ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണും ഇത് ഗ്രാമം. വള്ളത്തോളിൻറെ വാലുമുകിരാമാധാരം കജഞ്ചനയിൽ നിന്നു പ്രസക്തമായ വരികൾ ഉഖരിച്ചുകൊണ്ട് ലക്ഷ്മിനാൻറെ ചരിത്രത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കി രാമാധാരകമാ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണും ജനാർട്ടനമേന്നോൻറെ ‘സുമിത്രാ’ ബാലരാക്ഷശവേണ്ടി രഹിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഇം കമ്പാട്ടതി വള്ളര ലക്ഷിത മാണും. മനമാൻറെ കമയും കൂട്ടിക്കൂശവേണ്ടി അഭ്രഹം

എഴുതിയിട്ടണ്ട്. അതാണ് ‘മാങ്കി.’ ഭരതൻറെ ഭാതുക്കേരി വ്യക്തമാക്കുന്നതിനു പ്രസ്തുതമായ കമയവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകമാണ് ‘ഭാതുക്കേരി’ എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയിട്ടുള്ളതും. രാമകമാവിഷയകമായി ഏററാവുമയികും ഗമ്മജാ രഹിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തി ശ്രീ. ജനാർദ്ദനമന്ത്രാലതനെയും പറയാം.

രഘുരാജമഹരിതം

രഘുവംശവുന്നതം പ്രതിപാദിക്കുന്ന പല കുതികളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ‘രഘുരാജമഹരിതം’ എന്ന പേരിൽത്തന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയിട്ടുണ്ട് പ്രാഹസ്സർ കെ. ബാലരാമപുണിക്കും ശ്രീ. എ. ആർ. വേലപ്പിള്ളാഞ്ചിയും. വിദ്യാത്മികരം കൈ വായിച്ചു സസിക്കാൻ പറിയവയാണെന്ന്.

ചാരിത്രക്ഷണം

മഹാകവി പഠി. കുഞ്ഞിരാമൻനായങ്ങൾ ഒരു ഗദ്യഗ്രന്ഥമാണീതും. സീതയുടെ ചാരിത്രത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കി രാമായണകമഴിശേഖര പ്രസക്തഭാഗം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആശ്വാസ്യപൂശ്യം സാംഖ്യാക്ഷരങ്ങൾ അനുയാച്ഛാണും കമാഡഭന്ന നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതും. കമാഡഭന്ന കമാപാത്രങ്ങളുടെ സംശാഖണ ഔദ്യോഗിക വ്യക്തമാക്കുന്നു. മനോഹരമായ ഈ ഗദ്യഗ്രന്ഥത്തെ ഉത്തരകാവ്യമായി എന്നീ ഉള്ളിട്ടും വളരെതോഴ്ന്നും മറ്റും മുക്കുന്നും പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ളതാണും.

ഉത്തരാമഹരിതം ഗദ്യപ്രഖ്യാതം

ശ്രീ. ജി. പദ്മനാഭപീഠിയുടെ ഈ കുതി ഉത്തരാമഹരിതം നാടകത്തെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടും എഴുത്തുപ്പെൻറും അധ്യാത്മരാമായണം ഉത്തരകാണ്യത്തിലെ കമ ആവിഷ്ണരിക്കുന്നതാണും. കമാ

പാത്രങ്ങളുടെ സംബന്ധങ്ങൾ ഉംപെട്ടത്തിയിട്ടുള്ളതു കമാഗതി യിൽ വായനക്കാരെ തൊട്ടുത്തവിടാൻ ഉപകരിക്കേണ്ടതു്.

രഹ്യരാമൻ

രഹ്യവംശമഹാകാവ്യത്തിന്റെ പത്രഭാരതം പതിനേംവരെ യുള്ള സർപ്പങ്ങളുടെ കമ ശ്രീ. കെ. വാസുദവൻമുറ്റു് ഈ കൃതിയിൽ അവിജ്ഞരിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രീരാമാവതാരംഥത്തു സ്വർഗ്ഗാഖാലിനാംവരെയുള്ള കമയുണ്ടിതിൽ. വാലുമൈകിരാമായണ തെരു ശ്രൂയിച്ചുണ്ടാണു് കമാഗതി. ഒന്നുകെന്ന ‘രഹ്യവംശ’ത്തിലെ രാമകമ അദ്ദേഹം വാലുമൈകിയെ അശ്രൂയിച്ചു പറഞ്ഞതിരിക്കുന്നു.

രാമാധാരകമാപാത്രങ്ങൾ

ശ്രീ. ആർ. എസ്. വർമ്മജിയുടെ ഈ വിവരങ്ങളുമും ഗവേഷകൾക്ക് വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണു്. രാമാധാരത്തിനു് ഒരു ഭവവരയും രാമാധാരകമാസംക്ഷേപവും രാമാധാരകമാപാത്രങ്ങളുടെ ഒരു വിവരങ്ങവും പാത്രസ്ഥിയുമായപ്പെട്ടതാണു് ഈ പുസ്തകം.

കവിരാമാധാരം

സരസകവി മുലുക് എസ്. പദ്മനാഭപ്പണിക്കരുടെ ഈ കൃതി ലലയാളകവിതാസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു യുല്ലത്തിനതന്നു വഴിതെളിച്ചു ഉണ്ടായപ്പോം. രാമാധാരത്തിലെ കമയോന്മിശ്ര കവിരാമാധാരത്തിൽ. കൊച്ചുപ്പുർ കണ്ണകിക്കുന്നതന്നു രാഞ്ചേരിക്കിയ ‘കവിഭാരത’ത്തിൽ അവർണ്ണരായ കവികളും ഉംപെട്ടതാണത്തിനു പ്രതികാരംവീട്ടംനാണു് മുലുക് ‘കവിരാമാധാരം’ എഴുതിയതു്. മുലുകിനമിത്രരായ ലലയാളകവികളും രാമാധാരത്തിലെ ഓരോരോ കമാപാത്രമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ചപ്പാളാണു് ഈ കൃതിയിലുള്ളതു്. രാമാധാരമാണപ്പോൾ ഈ

കൂതിയുടെ രഹസ്യങ്ങൾ പരോക്ഷമായ ഒരു മേതുവന്നതുകൊണ്ട് രാമകമാസാധിത്യത്തിൽ പരാമർശവിദ്യയാദ്യനേയുള്ളൂ.

രാവണായനം

മാസ്യസാധിത്യകാരനായ സീതാരാമൻറെ ‘ഹാസ്യലഹരി’ എന്ന സമാഹാരത്തിലെ ഒരു കവിതയാണിതു്. ശ്രീ. പജുളുത്ത് രാഖൻറെ കവിതാരിതിയെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് ശ്രീ. പജുളുത്ത് രാഖൻ ഗ്രൂപ്പതാനിടയുള്ളതായി സീതാരാമൻ കവിതയെ മുതിയിരിക്കുന്നു. രാമാധനകമാപാത്രവും രാമാധനവും ഉത്തേജനം നല്കിവെന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ പരാമർശിച്ചുനേയുള്ളൂ.

പോലീസുരംഗാധനകിളിപ്പാട്ട്

ശ്രീമാൻ ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഒരു ഫലപിതകവിതയാണിതു്. ലിറ്റർ എൻ. എ. ബിഷ്ണു തിരുവിതാംകൂരിൽ ചോലിസുകമ്പിഡിനാധിക്കന കാലത്തു നടന്ന സത്യാഗ്രഹങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയാണു് പ്രതിപാദ്യം. രാമാധനത്തിനാം പോലീസുരംഗാധനത്തിനാംതുകിൽ കടലും കടലാടിയുംതുകിലുള്ള ബന്ധമേയുള്ളുകൂടിലും രാമാധനത്തെ കവി തുട്ടപിടിച്ചുതുകൊണ്ടാണു് ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചതു്.

ആലത്തുർരാമാധനം കേരളകാണ്ഡം

ഇതിന്റെ കത്താവു് ശ്രീഹസ്തി ആനന്ദക്കുന്നാണു്. ഒരു മഹാകാവ്യം രചിക്കയാണു് അദ്ദേഹം. കന്നാംസർഗ്ഗത്തിൽ സാക്ഷാൽ ശ്രീരാമൻറെ വനയാത്ര വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം സർഗ്ഗത്തിലെ കമ്പ് ‘കഞ്ചകാലത്തു്’ ഒരു കൂദ്ദുമുറിയിൽവെച്ചു രാഖ്യാക്കം പിണ്ണുകും തമ്മിൽ രാമൻറെ വനയാത്രയെമ്പാല്പിയുള്ള വടംവലിയാണു്. മുന്നാം നാലും സർഗ്ഗങ്ങൾ ‘കൊച്ചുവർത്തമാനകാലത്തു്’ നടക്കുന്ന കമ്പ്. അഞ്ചാംസർഗ്ഗം ‘രേഖൻകാല’ തന്നാണു്. ഭരതനെ അധികാരത്തിൽനിന്നാം താഴെ ഇരക്കാൻ

ലക്ഷ്മണൻ ശ്രീരാമനോട് ഗ്രിഡാലോചന നടത്തുന്നു. രാമൻ എതി ക്കേന്നോരു ‘സപനം പാർട്ടി സിനാബാദ്’ എന്ന ലക്ഷ്മണൻ മലംവാക്കും മുഴക്കുന്നു. ആരാസപ്പറ്റും ‘കലികാല’^{ത്രം} നടക്കുന്നു. ചേട്ടനോടപമര്യാദയായി പെരുമാറിയതിനു തന്നെ ചവുട്ടിക്കൊ പ്ലാൻ ശ്രീരാമനോട് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ലക്ഷ്മണൻ ബോധംകെട്ട് വീഴുന്നു. “പന്നാതീരത്തിലെ വാസം നമ്മുണ്ടും വഴിതെറിച്ചു” എന്ന ശ്രീരാമൻ സീതയോട് പറയുന്നോരു “കേരളത്തിൽ ആർക്കം അംഗം അതാണനുഭവമെ”^{നും} ലക്ഷ്മണൻ അബോധാധാവസ്ഥയിൽ കീടനാതനെ പറയുന്നു. “ആയേ, നാം കേരളത്തിലായിരുന്നു” എന്ന ശ്രീരാമൻ സീതയോട് പറയുന്നതോടെ ആലത്തർ രാമാ യണ്ണത്തിലെ കേരളകാണ്യമവസാനിക്കുന്നു. കേരളരാഷ്ട്രീയ തത്തിലെ തൊഴത്തിന്റെത്തു ദ്രോധന്നും ആനന്ദക്കുന്നു രാമായന തത്തിന്റെ പദ്ധതിലെത്തിൽ നന്മല്ലാനമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അതിപൂരാതനമായ ആദികാവ്യം അതിനും പ്രചോദനം നൽകിയെന്നാൽ വിസ്തൃതകരമായിരിക്കുന്നു.

മററിന്നും ഇനിയും ധാരാളമുണ്ട്. രാമായനത്തിലെ കമ മനസ്സിൽ കീടനാഭവരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ എത്രയെത്ര സാഹിത്യസ്ഥികളിലുണ്ട് രാമക്രമാംശങ്ങൾ അറിയും അറിയാതെയും പ്രത്യുഷജപ്പടിക്കുണ്ട്. കാലത്തിനൊത്തു കോ ലാതുള്ളാനും രാമായനാം സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു കൂടുന്നു എന്ന താണം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു.

സിനിമാപ്പംട്ടകൾ

സാമ്പ്രദാനിനമായ സമാഭരണീയത കൈവന്നുകഴിഞ്ഞതിട്ടുള്ള ഒരു കലാപ്രമാണം സിനിമ. അതിനും, ജനജീവിതത്തിനെന്നും അവിഭാജ്യപ്രടക്കമാണും. സിനിമാപ്പംട്ടകൾ സാഹിത്യക്കോടി

യിൽ ഉംപ്പുട്ടമോ എന്ന കാര്യത്തിൽ ചിലരാക്കെ വിസംബരി ചെയ്യും. അതേയുംകൂടു. ഭാവനാസ്വനരായ എത്രാണും കവികൾ ഇന്ന് സിനിമാരംഗത്തു മുവർത്തിക്കമനങ്ങളോ. അവരുടെ യീഴ്ദിലൂ സിനിമാഗാനങ്ങളിൽ രാമാധാക്കമാപാത്രങ്ങളിൽ കമാഡാരങ്ങളിൽ ധാരാളമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

‘പിണ്ണുചുദയം’ എന്ന ചിത്രത്തിലെ ഒരു ശാന്താണ്

“കണ്ണക്കായം കാമിനിയാളേ റഡണീസീതേ_വരു നീ_

വന്നാൽ ലക്കാപുരാണിപ്പട്ടം തക്കവേൻ” എന്നാരംഭിക്കുന്നതും. രാവണന് സീതയോടഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതായാണ് രചന. “സീതാരാം ജയ രാജാരാം; രാജാരാംജയ സീതാരാം” എന്നാണ് ശാന്തമവസാനിക്കുന്നതും.

“മററായ സീതയ കാട്ടിലേക്കയക്കുന്ന ദൃശ്യത്താം ദർശിയി യീണ്ടും” എന്നാരംഭിക്കുന്ന ‘തവാട്ടമു’ എന്ന ചലച്ചിത്രത്തിലെ ശാന്തത്തിൽ മുസൂതമായ കമാഡാഗം അവതരിപ്പിക്കുന്നതാട്ടം പ്പുംതന്നെ സീതാപരിത്യാഗം എന്ന എഴുത്തേക്കമായ ആ രാമാധാക്കമാഡാഗം നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ മുറരത്തു തുന്നിടാൻ ശാന്തരചയിതാവിന കഴിഞ്ഞതിട്ടുണ്ട്.

“എക്കിലോ പണ്ണാൽക്കാലം

മംഗലാംഗൻ രാമദേവൻ

പതിനാലാണ്ടു കാട്ടിൽ പാക്കാൻ

മുതമെടുത്തു പോകിന്നോരം” എന്നിൽപ്പെന്നെന്ന തുടക്കമന്ന ശാന്തത്തിൽ രാമൻ പോകാനൊരുദ്ദേശ്യവോം സീതയും വനവാസത്തിനു തള്ളാരാക്കുന്നതും ശ്രീരാമൻ നീതിസാഹപ്പെട്ടതും നുതമാക്കു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘രോസി’ എന്ന ചിത്രത്തിലേ താണും ഇതു ശാന്തം.

“അശോകവനത്തിലെ സീതമും

അവളുടെ ശ്രീരാമൻ _അതുന്നും?”

എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങുന്ന ‘കള്ളിച്ചുപ്പുമുഖം’ എന്ന ചീത്തിലെ കാത്തിപ്പാട്ടിൽ സീതയുടെ വ്യക്തമായ ശ്രദ്ധം മനസ്സിൽ കണ്ട കൊണ്ടെ നൃഷിംഹരുവത്താനായും.

‘വാഴവേ മായം’ എന്ന ചീത്തിലെ “സീതാദേവി സ്വന്ദം വരംചെയ്യോകും” ശ്രീരാമനേകൾ തുള്ളി ഗാനത്തിൽ അല്ലെങ്കിം “കാഞ്ചവിരൻകൊണ്ടോന്ന തൊട്ടപ്പോരാ പണ്ട് കാട്ടിലെ കല്ലുങ്ങ മോഹിനിയായും” രാമായണക്കമ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഒത്തനഞ്ചൻ മകൻ” എന്ന ചീത്തിലെ “രാമായണത്തിലെ സീത്” എന്ന തുടങ്ങുന്ന ഗാനത്തിലും രാമനപേക്ഷിച്ച സീത തമസാതീരത്തുള്ള വാല്ലുകീയുടെ അതുമതത്തിൽ റണ്ട് തക്കടക്ക ഒരുള്ള പ്രസവിച്ചതും മറ്റൊരു ഉത്തരരാമായണക്കമ പാരഞ്ഞതി കൂടണ്ടോ.

കഴിഞ്ഞ കാലം ശതാബ്ദ്യത്തിൽ തുട്ടതൽ കാലമായി ഉത്തരാത്തരം അഭിപ്രാധി പ്രാപിച്ചുവരുന്ന മലയാളസിനിമയിൽ രാമകമ്പിള്ളും സ്ഥാനമെന്നും. രാഘവാനകമാവിഷയകമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സിനിമകളിലെ ഗാനങ്ങൾക്കു പലതുണ്ടുണ്ടോ. എൻ്റൊരാലും സർവ്വതു സിനിമാദ്രോം വളർന്നുവരുന്ന ഒഴുക്കുകളിൽ പോലും അതിപൂരവനാമായ രാമകമ്പിള്ളും സ്ഥാനം കുട്ടി എന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നും. ‘കലിയുഗം’ എന്ന ചീത്തിലെ “അമി പെററ മകളുണ്ടോ സീതപ്പുള്ളും” എന്ന തുടങ്ങുന്ന ഗാനത്തിലും “രാവണാനഞ്ചൻ ലക്ഷ്യിലെ പൊന്നശോകത്തോട്ടത്തിൽ താമസിച്ച തീരിച്ചവന് ശർഖിണിപ്പുള്ളും”യും സീതയെ തെല്ലവജ്ഞയോടെയോ സന്നക്കിലും പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉപസംധിയാഠം

വളരെയധികം സംഘവാഡികൾ മലയാളത്തിലെ രാമകമാം സാഹിത്യം എന്ന നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. കൊല്ലനികയുഗമാരംഭിക്കു-

നന്തിന മുൻപുള്ള ലലയാളസാഹിത്യത്തിലെ കൂതികളിൽ നല്കു പങ്കം രാമക്രമാർപ്പയക്കണ്ണളായിരുന്നു. കാല്പനികയുഗമാരം ദിച്ചുശ്രേഷ്ഠം അടിക്കടി പുതിയ പുതിയ സങ്കേതങ്ങൾ തേടി പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാനു് മലയാളസാഹിത്യം. പുതിയ സങ്കേതങ്ങൾ എന്ന പരിയന്തരതു പാശ്ചാത്യർ പരീക്ഷിച്ചു പരാജയമടങ്ങുവയാണെന്നുള്ള വസ്തു മറച്ചുവെച്ചുകൂടാ. അവ ഇവിടെ പരീക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതു മോശമാണെന്ന അഴിപ്രായം ഇംഗ്ലീഷു വന്നു ഇല്ലതാനും. എന്നായാലും പരീക്ഷണങ്ങളുടെക്കിടയിലും രാമക്രമാവിഷയക്കണ്ണളായ കാവുങ്ങൾ ഉണ്ടായി എന്നതാണു് യാമാത്യും. പിന്നെ, നിങ്ങപകരാക്കട്ടേ വാല്ലീകിയുടെ രാമക്രമയും പീഡ്യാലകവികൾ വെച്ചുകെട്ടിയ പൊടിപ്പും തൊണ്ടലും എടുത്തുകളണ്ണു് ആദികാവുത്തിന്റെ സംഗമിത്യുല്പന്നതും അംഗാക്കരിക്കാൻ വൈമനസ്യം മുകടിപ്പുക്കാതെ മുന്നോട്ടു എന്നതും ആരംഭപ്പാസകരമാണു്. സമീപജാവിയിലെങ്ങും വിസൂരിക്കാനാകാത്തവള്ളും ലലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പേരുന്നിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന തൃതായുഗത്തിലെ ആരംഭങ്ങൾ കമ എന്ന പരിഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞു.

‘രാമചരിതം’എത്തൻ ‘പിന്നാവിഷ്യയായ സീത’വരെ എന്നാണു് ലലയാളത്തിലേ രാമക്രമാസാഹിത്യത്തെക്കണ്ണരിച്ചു പറയുന്നതു്. എററവും പ്രാചീനമായ കാലഘട്ടംധതൻ എററവും ആധുനികമായ കാലഘട്ടവരെ ഉണ്ടായ കൂതികളെ ഉംചെട്ടുത്താനാണെന്നെന്ന പരിയന്നതെന്നു കാണാമല്ലോ. അതും കഴിഞ്ഞു് ഒരു പടിത്തടി കടും സിനിമാപ്രാട്ടകരംവരെ നാം പരിശോധിക്കുകയാണെല്ലോ. ഇന്നിയും ലലയാളസാഹിത്യത്തിൽ രാമക്രമയുള്ളിട്ടും സ്ഥാനത്തെക്കണ്ണരിച്ചു് കനാംതന്നെ പറയേണ്ടതില്ല.

മലയാളത്തിലേ രാമക്രമാസാഹിത്യത്തെക്കണ്ണരിച്ചു സന്ധുണ്ട് മായ പംന്തത്തിനു് ഇത് ചെരുപ്പുണ്ടും ഒരു മവിട്ടപടിയെക്കിപ്പുമാക്കുമ്പോൾ താൻ കൂതാത്മനായി.

ഉദ്ദരണികളുടെ സൂചിക

1. പഠനസംഹിത്യം

“സംസ്കാരത്തിനെ അതുകൂടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള.....
വളർച്ചവന്നിട്ടുള്ളത്.”

പ്രക്ഷേഖിണം—യാഴ്കൾ മേലനാട്ട് അച്ചൂത
മേനോൻ. 1950. ഫുറം-13.

2. രാമചരിതം

1. “ആരീവീരരാമവർണ്ണാവു”.....താൽക്കാലം
അനുമാനിക്കാം.”

പ്രാചീനമലയാളമാതൃകകൾ— ഇള്ളിൾ
(അവതാരിക)

2. “എതായാലും മലയാളഭാഷയിൽ.....നിസ്തക്കം
പാരയാവുന്നതാണ്.”

രാമചരിതം—പ്രസാധകൻ. എക. സാംബ
ഗൈശാസ്ക്രി. 1932. പ്രസാദന. ഫുറം-4.

3. “ദ്രമിഡിസംഹാരാക്ഷാരനിബാല എത്രകാമോന്നവുമുണ്ടെങ്കിൽ
പാട്ടം പാടും.”

ലീലാതിലകം—സവ്യാഖ്യാനം—ഇളംകുളം
പി.എൻ. കൃഷ്ണൻപിള്ള—മുന്നാംപതിപ്പ്
1962. ശില്പം കന്ന്. സുതം 11. ഫുറം-61.

4. “ഹീനിയിയിൽ വിദ്യാപതിയിടെ കാവും ദശാക്ഷണം സ്ഥാനം
ഭാഷയിൽ രാമചരിതത്തിനു നല്ലാം.”

ഭാഷയും സാഹിത്യവും എറണാട്ടുകളിൽ
ഇളംകുളം പി. എൻ. കൃഷ്ണൻപിള്ള
മുന്നാംപതിപ്പ് 1962. ഫുറം-114.

3. രാമകമ്പള്ളുട്ട്

1. “പി. ഗോവിന്ദപുരീ പറയുന്നിടത്തോളം ഈ കുതിക്ക
പഴക്കെടുത്തോ എന്ന കാര്യവും സംശയമാണോ.”
കേരളഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം—ഭാഗം റണ്ട്.
അൽ. നാരായണപുണിക്കർ—നാലാംപതിപ്പ്.
1955. പും_98.

2. “ചെപ്പുടിയരക്കൻവേദനൻ.....
.....
.....
.....വിദ്വാന്തിനാനിസ്ഥമൻറ്”
രാമകമ്പള്ളുട്ട്—ഭാഷാപരിമളം. വാല്യം ഒന്ന്.
ഡാക്ടർ പി. കെ. നാരായണപാഠിയ്യ. 1970.
പും_5 15.

4. കണ്ണറൂരമായണം

1. “മാനിതമാകിയ.....
.....ചെരുളിച്ചേര്.”
ആമഹാക്ഷീളരാമാധാരണം—ഉത്തരകാണ്ഡം.
പ്രസാധകൻ—കാവുങ്ങൽ നീലക്ഷ്മിപ്പുരീ
1102 (കൊല്ലം) പദ്മം 768. പും_109.
2. “പ്രശംസനിയമായ ശ്രദ്ധഭാഗിയും.....
.....ക്ഷീളരാമാധാരണത്തിന് സിലബിച്ചിട്ടുണ്ട്.”
സാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം—ഇളംകുളം
പി. എൻ. കുമാരൻപാഠിയ്യ 1962. പും_40.
3. “നരപാലകൻ.....
.....
.....
.....മയിലാനദിപ്പിള്ളുപോലെ.”

കണ്ണറൂരാമായൻ—(ബാലകാണ്ഡവും അരയോ
ധ്യാകാണ്ഡവും) മാനസംകീര്ത്തനസ് ലൈ
ബ്രൗ പ്രസിദ്ധീകരണം—1968. പുറം—109.

4. “ഇടിവെട്ടിട്ടംവള്ളും.....
.....
.....സന്ദേഹംപുസ്തകാരം.”
- അധ്യാത്മരാമായൻ—കന്നാംകാഗം
പ്രകാശകൾ പഴർ നാരായൻമേനോൻ
1959. പുറം—84.
5. “എഴുത്തപ്പേൻറ മെൻനോച്ചത്തിൽ.....
കണ്ണറൂരുത്തികളിലുണ്ട്.”
- പ്രകക്ഷിണം—ഡാക്ടർ ചേലനാട്ട് അച്ചൂത
മേനോൻ. 1950. പുറം—61

5. ചന്ദ്രക്കലാ

രാമായണചന്ദ്ര

1. “രാമായണചന്ദ്രവിനെക്കരിച്ചു”
ശാല്പനാളിയുത്തമാത്രഭാണം.”
- സാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം —ഇളംകുളം
പി. എൻ. കൃഷ്ണൻപീളി. 1962.
പുറം—67.
2. “കൂളീട്ടം ഭാഗപാളീ.....
.....
.....
.....കോമളാഞ്ചേരം പദ്മാഞ്ചേരം.”
- ഭാഷാരാമായണംചന്ദ്ര—കേരളസാഹിത്യ
അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരണം—1967.
സീതാസ്പദംവരം പദ്മം 90. പുറം—226.
3. “ഭ്രവനമശ്രഷ്ടം.....തങ്ങാംസാന്നാ.”
- ഭാഷാരാമായണംചന്ദ്ര—വരവായം
ഗദ്യം 4. പുറം—372.

6. അധ്യാത്മരംമയണം കീഴ്പ്പുണ്ട്

“മുലത്തിലെ ഗ്രന്ഥാത്മരങ്ങളായ.....
രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു.”

കേരളസർവ്വകലാശാലാഗ്രന്ഥാവലി നമ്പർ 30
കേരളസാഹിത്യചരിത്രം — വാല്യം ഒഞ്ചു.

ഉള്ളട്ട്. പുറം 507.

7. തുള്ളൽക്കമ്മാസാഹിത്യം

1. “ആക്കംബാനക്കുള്ളായ പെണ്ണിനെ തന്റെപാട്ടി—

ലാക്കാമെംനാത്താലവഖ്യമേയുള്ളൂ.”

60 തുള്ളൽക്കമ്മകൾ — ഗ്രീറാമവിലാസം മു
സിലൈക്രണം. 1121 (കൊല്ലം) പുറം 578

2. സീതയെക്കെട്ട്.....

.....നിത്രുവാനേലാ”

60 തുള്ളൽക്കമ്മകൾ—പുറം 579.

8. കേരളവംരാമായണം

“എഴുത്തപ്പുന്നുകൾപായിക്കുന്ന എഴുത്തപ്പുട്ടിക്കുന്നതെങ്കിൽ അ^{തു} ഒരു ആദർശത്തിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുമായിക്കുന്ന.”

അധ്യനികമലയാളസാഹിത്യം — കൗംഡാ
ല്യൂ. പി. കെ. പാരമേഷ്ഠപരൻനായർ.

1954. പുറം 33.

9. മഹാകാവ്യങ്ങൾ

രാമചന്ദ്രവിലാസം

“രാമചന്ദ്രവിലാസം ഒരു നാല്ലു.....
പരിഹശിക്കാമായിക്കുന്ന.”

രാമചന്ദ്രവിലാസം—അങ്കത്രു പദ്മമനം
കംഡപ്പു—രണ്ടാംപതിപ്പു 1095 (കൊല്ലം)
അവതാരിക—പുറം 2.

10. വള്ളത്തോഴിക്കേൻറു വാലുമീകിരാമായണംതജ്ഞിൽ

“രാഹാദികക്കൈ.....മലയാളികരക്കപ്പകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

വള്ളത്തോരകവിത__ക്കൈ പഠനം__ മണി
ദ്രോറി. 1971. പുറം 119.

11. ആശാന്നു ചിന്തവിഷ്ടയായ സീത

1. “അപഹംഗാത്രസംസ്കർം ഗതാസ്തി വിവശാ പ്രദോ
ക്കഹക്കഹാ നമേ തത്ര, ഒരുവം തത്രാ പരായുതി.”

ആമുഖംവാലുമീകിരാമായണം (സംസ്കൃതം).
പ്രകാശകക്ക്: എൻ. രാമരത്നം. 1958.
പുറം 902.

2. “നെടുനാരു വിപ്രിന്തതിൽ.....

.....
.....ഞാൻ പിശച്ചുതോ.”

ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത__കമാരനാശാൻ.
പദ്യം 91.

3. “തന്നെ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതിനു.....അഭ്യേഷത്തി
നും ശ്രമം.”

അന്തരീക്ഷം __ മണിദ്രോറി__ അഞ്ചുംപതി
പു. 1967. പുറം 65-66.

4. “വാലുമീകി വാലുമീകിയായും ആശാൻ ആശാനായമിരി
ക്കുന്നതാണു” രണ്ടുപേരുകൾ പ്രശംസാകരം.”

വിശ്വർവ്വീമി__കെ. എം. ഡാനിയൽ__
കുന്നാംപതിപു. 1962. പുറം 111.

12. കിളിക്കലാഡ്യുൽ

1. “എന്തിനു വാലുമീകി രാമനെക്കാണഡുന്നു വേംപുംക്കുന്നു”
വള്ളത്തോരാസ്യ__സന്ധാരകക്ക് കുറിപ്പു
ക്കില്ലപു. 1962. കുന്നാംഡോഗം. പുറം 76.

2. “മറ്റായം വേണ്ടെന്നെയുന്നതാൻ വേട്ടാൻ മതി”
വള്ളത്തോടുസ്യയ് കന്നാംഭാഗം—പുറം 76.
3. “ഒഴശവുത്തിനെന്നു.....അധികമാവുകയില്ല.”
വള്ളത്തോടുക്കവിത—കയ പറമ്പം—
മുണ്ടേറീ—1971. പുറം 53.

13. പറമ്പംപാ, വിമർശനപാദ്ധതി

ആര്തികവിയുടെ ആദർശപുരുഷൻ

1. “ഓരത്തതിലെ വ്യക്തിജീവിതവും.....രാമരാജ്യമാണ്.”
ആര്തികവിയുടെ ആദർശപുരുഷൻ—സിഡ്നി
നാമാനന്ദസപാമി—1966. പുറം 226.
2. “വെരും കമ്പറയല്ല സ്പാമിയുടെ ലക്ഷ്യം; വായിക്കുന്ന
വർക്കു കമ്പയുണ്ടാക്കലാണ്.”
ആര്തികവിയുടെ ആദർശപുരുഷൻ—അവതാ
രിക—പുറം 12.

14. ഫൈഞ്ചീവി വിലീംഖനൻ

“ഈ അവസരസേവകനു.....കാപട്ടംകൂട്ടി വേണം.”
പലകം പലതും—കുട്ടിക്കൂളമാരാർ—1953.
പുറം 105.

15. വാലുമീകിരാമായണത്തിലെ ഉപമ

“കാളിബാസൻനു പ്രസിദ്ധമാളിം.....ക്ഷേഖമീല്ല.”
സാഹിത്യഗ്രാഥങ്ങൾ—വടക്കംകൂർരാജരാജവം
—1114 (കൊല്ലം) പുറം 124_125.

16. രാമായണത്തിലുടെ

“ആരാമൻനു ചുരിതും വെരുമൊക്കും.....തുല്യമായിരിക്കു
മെന്ന തോന്നുനു.”

ചീപാന്തികം—പി. ദാമോദരൻപിള്ള
രണ്ടാംപതിപ്പും 1964. പുറം 114.

കിളിപ്പുട്ടുത്തങ്ങൾ

(രാജമികചന്നം)

വി. രാമൻ, എം. എ.

17

18

കിളിപ്പാട്ടവുത്തമ്പാർ

സാഹിത്യവരിത്രംബളിലും ഉപന്യാസസമാഹാരങ്ങളിലും ആനഷംഗികപഠനങ്ങൾക്കും, മലയാളഭാഷയും സ്വന്തമായും വൃത്തങ്ങളെക്കറിച്ചു് ഏകദേശം പത്തിൽപ്പരം പഠനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടിട്ടും, ഇവയിൽ ഗവേഷണപ്രഖ്യാനങ്ങളും ഉംപ്പട്ടം, എന്നിട്ടും ഭാഷാവുത്തപഠനം ഷുഠിയായിട്ടിട്ടുണ്ടോ അവകാശപ്പെട്ടിട്ടും, സർജ്ജത്വവും അവികലവുമായ ലക്ഷണങ്ങൾ ദിശയം ഭാഷാവുത്തങ്ങളെക്കിച്ചു്. പോകം ലക്ഷണവും കല്പിക്കാൻ കഴിയാതെ അവഗണണിക്കുന്ന വൃത്തങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഇന്തയുമണ്ഡും. പഠനവിശയങ്ങളായ വൃത്തങ്ങളിൽ തന്നെ പലതിന്റെയും ജാതിയും സ്വത്പച്ചും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള കൂഴപ്പങ്ങളും കുറച്ചും, പല്ലവിനി മുറിപിൽ എഴുത്തെല്ലും എഴുതിയ ഇന്റടികളുള്ളകാകളി എന്നോ എ. ആരം ഉംനതരംഗിണി എന്ന കെ. കെ. വാദ്യായം ലഘുതരംഗിണി എന്ന പി. കുമതിക്കുള്ളമേനോനം തെരിഡിബരിച്ചതു് കൈദാഹരണം, ഒരേ വൃത്തത്തിന്നെന്ന ദ്രോക്കാകളി എന്നാരി ട്രിം സപ്പിണിയെന്നു മറ്റാരിട്ടതു് എ. ആർ. തന്നെ തീനു നാമങ്ങളിൽ ലക്ഷണം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു മറ്റാരിദാഹരണം, ഭാഷാവുത്തങ്ങളെ ആഗമക്കമായി പഠിക്കാതിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണോ ഈ മാതൊരി അവധിപ്പമുകളും പ്രമാണങ്ങളും സംഭവിച്ചിരിക്ക

നാതു. ഓഷ്യവുത്തമ്പളിൽ ഒരു പ്രധാനവിഭാഗമായ കീഴിപ്പാട്ട് പുത്തമ്പള ആഗമികമായി പഠിക്കാൻ നമ്മൾക്കിടത് ശ്രമിക്കാം.

കീഴിപ്പാട്ട് പുത്തമ്പളനാൽ?

കീഴിപ്പാട്ട് പുത്തമ്പളക്കറിച്ചുള്ള പീലി തെററിലുണ്ടാക്കാം നീക്കിയിട്ടും എന്നും നാം മുന്നോട്ട് നീങ്ങാൻ. കീഴിപ്പാട്ട് എന്നതു പുത്തസംജ്ഞയാണെന്നു പീലിൽ ദരിച്ചുമട്ടണ്ട്. എഴുത്തപ്പേൻ ഓഷ്യ റിലേർപ്പുട്ടതിൽ പരിപ്പൂരണപ്പളശരിച്ചു പറയുന്ന തുട്ടതിൽ എ. അർ. എഴുതുന്ന: “സംസ്കൃതപ്പേരുദ്ധാരൂത്തിലെ വർഗ്ഗനിയമ തന്ത്രം മാത്രാനിയമതന്ത്രം തമിഴ് പുത്തമ്പളിൽക്കൂടി പ്രവേശിപ്പിച്ചു പുതുതായി ‘കീഴിപ്പാട്ട്’ മതലായ മലയാളപുത്തമ്പള നടപ്പിൽ വരുത്തി.”¹ മാട്ടേറി മാധവവാസ്സർ ഇതുനാ രേഖ പ്പെട്ടതുന്ന: “പിപ്പാലത്തു കീഴിപ്പാട്ടേന്നു പറയുന്ന പുത്തമ്പള കൂടെ ചുമ്പുക്കുളം റാമചരിതംമത്തൽ കാണം.”² ഇവിടെ, പ്രയോക്താക്കളിടെ വിവക്ഷ എന്നതെന്ന ആയിരുന്നാലും കീഴിപ്പാട്ട് പുത്തസംജ്ഞയാണെന്ന അത്മമാണീ വാക്യങ്ങൾക്കുള്ളതും. വാസ്തവത്തിൽ കീഴിപ്പാട്ട് എന്നതു പുത്തസംജ്ഞയല്ല; ഒരു കമ നബ്രാഹിയുടെ അമ്ഭവാ പ്രതിപാദനസ്ഥാവത്തിന്റെ പേരാണു. കീഴിയെ വിളിച്ചുവരുത്തി, സത്കരിച്ച പ്രീതിപ്പെട്ട ദത്തി, ശാതിനൈക്കാണ്ടു കമ പറയിക്കുന്ന രീതിയിൽ, ഓഷ്യ പുത്തമ്പളം ഉപയോഗിച്ചു് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാവ്യങ്ങൾക്കു പതിഞ്ഞത പേരാണു. കീഴിപ്പാട്ടകൂത്തികളിടെ നടന്നായകമായി വിരാജിക്കുന്നതു് എഴുത്തപ്പേൻറെ അല്പുംതമരാമായണാഡിക്കൂത്തികളാണു. എഴുത്തപ്പേൻറെ തുടികളിലും ആ തുടികളിടെ മാതൃകയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇതരനുത്തികളിലും കാണാപ്പെടുന്ന ഓഷ്യപുത്തമ്പളക്കാണു കീഴിപ്പാട്ട് പുത്തമ്പളം എന്ന പറയുന്നതു്.

1 കേരളപാണിനീഡി: നാലാം എൻ.ബി.എസ്. പതിപ്പ്; പും 89.

2 കമ്പ്യൂംവരെ: മാട്ടേറി മാധവവാസ്സർ. പും 433.

കിളിപ്പാട്ടവുത്തെങ്ങം എന്തെല്ലാം?

കിളിപ്പാട്ടവുത്തെങ്ങം എന്ന കിടംബത്തിൽ, ഉംഗപ്പട്ടിക്കുള്ള വൃത്തങ്ങൾ എവരും ഇക്കാര്യത്തിൽ വലിയ അഭിപ്രാധാര്യത്വാസ മോനം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. 1) കാകളി, 2) കളകാഞ്ചി, 3) മണികാഞ്ചി, 4) മിഞ്ഞകാകളി, 5) ഉഞ്ഞകാകളി എന്ന പദ്ധവിനി, 6) ചുതകാകളി എന്ന സപ്പിണി, 7) കേക, 8) അനന്ത എന്നീ എട്ട് വൃത്തങ്ങളാണ് കിളിപ്പാട്ടവുത്തെങ്ങം. ഇതിൽ ചുതകാകളി എന്ന സപ്പിണി കിളിപ്പാട്ടവുത്തമഖ്ലീനും എ. ആറിനും അഭിപ്രാധാര്യം³ എന്നാൽ കേരളവർമ്മരാധാരാധനത്തിലെ കിഴ്ചി സ്ഥാകാണ്യത്തിൽ ഫ്രാഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ വൃത്തത്തെ കിളിപ്പാട്ടവുത്തമായി പരിഗണിക്കുന്നുണ്ടോ. കിളിപ്പാട്ടവുത്തെങ്ങളിൽ അതിപ്രാധാര്യമഹിക്കുന്നവയാണ് കാകളിയും കേകയും കളകാഞ്ചിയും അനന്തനയ്ക്കും. ഈ നാലുവുത്തെങ്ങം ആദ്യമായി പേരും ലക്ഷണവും നൽകിയതു കോവൺഡി റെട്ടംജാടിയാണും. ശേഷിക്കുന്ന നാലും അപ്രധാനവുത്തെങ്ങൾക്കും പേരും ലക്ഷണവും നൽകിയതും എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയും.

കിളിപ്പാട്ടവുത്തെങ്ങളിടെ സ്ഥാനം

കിളിപ്പാട്ടവുത്തെങ്ങളെ മാത്രമെന്തു പഠിക്കുന്നതും ഇതര ഭാഷാവുത്തെങ്ങളാട്ട കാണിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ അനീതിയിലേക്കും ഇത് സങ്കേതം മറ്റൊരു വൃത്തങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കിളിപ്പാട്ടവുത്തെങ്ങൾക്കും സ്ഥാനവും ഫ്രാധാര്യവും മനസ്സിലാക്കുന്നോരും തനിച്ചെയ മാറിക്കൊള്ളിയും.

മലയാളകവിതയ്ക്കും അനശ്വരസംഘര്യം നൽകിയതും ചില സംസ്കൃതവുത്തെങ്ങളാണും. അവയിലോന്നാണ് ‘ഉണ്ണനീലിസങ്ഗ ശ’ത്തിലെ മദ്ദക്രാന്താവുത്തം. വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപുണിക്ക

3 വുത്തമഞ്ചരി: എൻ. ബി. എസ്. . Revised Edition:

അടെ ‘ക്ക വിലാപം’ എന്ന കാവ്യത്തിലെ സ്രൂജനരാവുത്തത്തിനും ഇത് കഴിവുണ്ട്. കമാറനാഗാന്നർ ‘പ്രഹാദനം’ വിജയാഗ്രിനീ വുത്തത്തിലെഴുതിയിരുന്നുകൾ അതിനും ഇന്നാളും മഹത്പത്തി സ്ത്രീയും ഗാംഭീര്യത്തിന്റെയും പക്തിയും നശ്ചപ്രേട്ടമായിരുന്നു. അതുപോലെ ‘ചിന്താവിധ്യയായ സീത്’ ശാർഡ്രു ലവിത്രിഡിയിൽ തതിലോ മറോ ഏഴുതപ്പേട്ടിരുന്നുകൾ, ശ്രൂണണ്ടാവത്തിന്റെ സമസ്താവഞ്ചലെയും നിബോദിപ്പിക്കുവാൻ അക്കാവ്യത്തിനു കഴിയാതെ പോയേനോ! ഉമിത്തൈപോലെ നീറിപ്പിടിക്കുന്ന ജീവിൽ ചിന്തകളെ ഉണ്ട്രാന്നതിനു നാലപ്പറ്റു നാരാധാരമേന്നോന്നർ ‘കണ്ണനീത്രുഷ്ടി’യിലെ ഉപജാതിപ്പുത്തത്തിനും കഴിവും അതു താവഹമാണു.

ഈഞ്ഞൻ ചുരുക്കം ചില സംസ്കൃതപ്പുത്തു സദാചി മലയാള കവിതയുടെ മഹത്പത്തെ മഞ്ഞാതെ നീലനിർത്തുന്നതിനു കഴി ഞങ്ങളും കാല്പനികവിപ്പുവത്തോടുകൂടി കവികൾ സംസ്കൃതപ്പു തന്മാഖലെ പരിത്യജിച്ചുള്ളുടാണി മലയാളികളുടെ ആത്മാവിൽ നീന്മരണനാഴകി, അവക്കുടെ നാവിൽ തത്തികളെം്കുന്ന ശീലകളിൽ കവിതകളുതിയാൽ അവ കേരളീയത്താട മനസ്സിൽ തന്ത്രി നീല്ലുമെന്ന ധാരണയാണും സംസ്കൃതപ്പുത്തമാഖലെ തൃജിക്കാനും ഒരു കാരണം. ആശയങ്ങളുടെ അനാർഘ്യപ്രവാഹത്തിനു സംസ്കൃതപ്പുത്തം പലപ്പോഴും തടസ്സം നീനു. ശാർഡ്രു ലവിത്രിഡിയിൽ ദിന്മലവുത്തമാഖലിൽ കവനം ചെയ്യുവോരാ പുത്തംഗം വരാതെ കഴിപ്പാൻ ച, വൈ, തു, ഹി, അമ, തദന, തദാനിം തുടങ്ങിയ പദങ്ങളും നീരത്മകമായി തിരക്കിക്കൊള്ളുകയേണ്ടതായും വനു. ശീതാത്മകത സംസ്കൃതപ്പുത്തമാഖരം ആപേക്ഷികമായി കുറവുമാണും. ഇതിനെല്ലാംപുരാമേ ശ്രദ്ധാവിഡവുത്തമാഖരകാണ്ടത നെ ഉൽക്കച്ചുമാഖായ കാവ്യമാഖരം നീമ്മിക്കാമെന്ന ചെരുദ്രോറിയും ഏഴുതപ്പുനു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു ധാമാത്മ്യങ്ങ

കൂടു വെളിച്ചതിലാണ് നന്മാട കവികൾ ഓഷ്യവുത്തമ്പദ്ധതി
സ്പീകരിച്ചതുണ്ടായതു്.

സംസ്കർത്ഥമലേ പുറത്തുണ്ടിക്കാണ്ടുന്ന നീരവധി
ഓഷ്യവുത്തമ്പദ്ധതിൽ ചുരുക്കം ചിലതിനേ പ്രചാരപ്രാരംഭം ആ
മാനുവും ലഭിച്ചുള്ളൂ. ഉള്ളിൽ എഴുതുന്ന: “ഈനാ പ്രായേന
ഓഷ്യകവികൾ ആ ശ്രദ്ധയിക്കുന്ന ഭാവിയവുത്തമ്പദ്ധം മഞ്ഞരിയം
കേക്കയും അവ കഴിഞ്ഞാൽ നേതാന്തയും ദ്രതകാളിയും അവ
യും പിന്നിട്ടു് അനന്തരയും കാകളിയുമാകുന്ന.”⁴ 1108-ൽ
മഹാകവി എഴുതിയ ഈ വാക്യം ഈനാ തിരുത്തിയെഴുതേണ്ടതായി
വരുന്നു. ഭാവിയവുത്തതിലെഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മൊത്തം ഇംഗ്ലീഷ്
പരിശോധിച്ചാൽ ഒന്നാംസ്ഥാനം കേക്കയും രണ്ടാംസ്ഥാനം
മഞ്ഞരിക്കം മൂന്നാംസ്ഥാനം കാകളിക്കം നാലാംസ്ഥാനം ദ്രതകാക
ളിക്കം പിന്നിട്ടുള്ള സ്ഥാനം നേതാന്തയും അനന്തരയും
നൽകേണ്ടിവരും. മൊത്തം ഇംഗ്ലീഷ് നോക്കിയാൽ എഴുപതു
ശതമാനവും കിളിപ്പാട്ടവുത്തമ്പദ്ധിൽ നീബുദ്ധമാണെന്ന കാണാം.

മനപരമായി നോക്കിയാലും കിളിപ്പാട്ടവുത്തമ്പദ്ധം മൂന്നിട്ട്
നീല്ലുന്നതായിക്കാണാം. ചെറുദേഹരിയുടെ മഞ്ഞരിയും രാമപുരത്തു
വാരുങ്ങുന്ന നേതാന്തയും നവ്യാങ്ഗുടെ തരംഗിണി തുടങ്ങിയ
വുത്തമ്പദ്ധം പ്രധാനമായാൽ വരുന്നു. എന്നാൽ അവയ്ക്കില്ലാത്ത പല
മുണ്ടായും കിളിപ്പാട്ടവുത്തമ്പദ്ധരാക്കുണ്ടോ. ലളിതജസ്പുണ്ടായും
ജീവിതകാവാനുള്ള ചിത്രകരിപ്പാനു മഞ്ഞരിക്ക കഴിഞ്ഞതിട്ടുള്ളൂ;
കഴിയുകയുണ്ടുള്ളൂ. നേതാന്ത സുക്ഷമിച്ച കൈകാഞ്ഞും ചെള്ളില്ലെല്ലു
കും ഉദ്ദേശത്തിനു വിഹരിതമായ ഫലം ഉള്ളവക്കും; “മുല്ലപും
കോതയാറിൽ തിരുത്തിത്താ തിരെത്തു” എന്ന എഴുതോ ഒരു കവി
അനുഭവംതിരുന്നാളിൻറെ മുമ്പിൽ കവിത ചൊല്ലിക്കൊണ്ടപ്പീഡ്യ

4 പിഞ്ചോന്തോറിക്. മൂന്നാംഡംഗം. ഉള്ളിൽ. പും 327.

മട്ടാക്കം. ചുങ്കൾപ്പിറയെട്ട്, ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്യാവരണ ഒള്ളം നവരസങ്ങളും ചിറ്റികരിപ്പുന്ന കീഴിപ്പംട്ടവുത്തന്നേരം കഴല്ലു കഴിവും ഇതരകാശാവുത്തന്നേരം കഴഞ്ഞു തോന്നുന്നില്ല. തീവ്രതെല്ലാരപോലെ ശ്രൂതാക്കളുടെ അന്വസ്ഥിലേപ്പും ചുഴിഞ്ഞ ചുഴിഞ്ഞതിനും ചുപ്പാനും, ആത്മാവിനെ അലിയിക്കാനും ചിത്ര തത്തിൽ നിന്മാണങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന ജീവിതാനുദ്ധതികളെ വിളിച്ചു നാത്താനും കാകളിക്കും കേക്കയ്ക്കും മറവുകളും സാമർത്ഥ്യം ഭാഷയിലെ ഒരു പുത്രത്തിനുംകുണ്ടുണ്ടോ തോന്നുന്നില്ല. ഉദാഹരണംകൊണ്ടിരു സമർത്ഥിക്കാം. ക്രാക്കേശത്രംഗിയിൽ മരിച്ചുവീണാവരുടെ ജീവശാഖ നോക്കിക്കണ്ട് വിലപിക്കുന്ന ഗാന്ധാരിയുടെ പരിശീലനമാണും സംബന്ധം.

ഉള്ളി മകനേ ദുരിയോധനാ തവ
 പൊന്നിന്കിരീടവും ഭ്രംജാലവും
 ഉന്പർക്കാനോത്തൊക്കെ വൻപും പ്രതിപവും
 ഗംഭീരഹായോക ഭാവവും ഭംഗിയും
 ഇട്ടുകളഞ്ഞുടനെന്നുമെന്തുയു—
 മിഷ്ടനായീടും പിതാവിനെന്നതെന്നും
 പെട്ടെന്നപേക്കൾച്ചു പോരുളുണ്ടെന്നതെന്നും
 പൊട്ടന്നിതെന്നും കണ്ണിതല്ലാമെന്നോ
 പട്ടകിടക്കുമേലേ കിടക്കുന്ന നീ
 പട്ടകിടക്കുമാറായിതോ ചോരയിൽ?
 പുഞ്ജുക്കോപത്രോട് മാത്രതിച്ചുടൻ
 പൊട്ടച്ചു കാലുമൊട്ടച്ചുകൊന്നിങ്ങനെ
 കണ്ണുളായെന്നിക്കുന്ന ഗാന്ധാരിയും
 മണ്ണിനാരം വീണാളുങ്ങും തെരുതെരെ....

സ്രൂപിപ്പിച്ചു.

ജീവിതത്തിന്റെ നണ്ഡററത്തെയും ഏട്ടത്തുകാട്ടാനും, ജീവിത തത്തിന്റെ ക്ഷണിക്തങ്ങളെയും നില്ലാരത്തേയും അനുഭവപ്പെട്ടത് തത്തരാനും ഈ ഭാഗത്തിനുള്ള കഴിവും ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരി ക്ഷമന കാകളിടുലും തുലോം വർഷിച്ചിരിക്കുന്നു. കാകളിപ്പുത തത്തിന്റെ ഇംഗാം, രാഖിപ്പിച്ചും ‘മോഹനം’ഭാഗത്തിലാലുപിക്കാ വുന്ന ഇംഗാം, ഈ ഭാഗത്തെ അപ്രതിക്രിമാക്കുന്നു. മഞ്ഞരിയിലോ നശ്താനുതയിലോ തരംഗിണിയിലോ ശ്രൂണം” ഈ ഭാഗം ഏഴ്ത്തി യിക്കുന്നതെങ്കിൽ ചുവേബാന്നാം വിഞ്ചുന്ന മർത്യുജീവിതം വായന ക്കാക്കും അനുഭവപ്പെട്ടതുന്നതിനു കഴിവുണ്ടാക്കായിരുന്നോ?

അനുഭവിവക്കളുമനിലസുതപ്പുദയച്ചും തളി—

ശത്താഹനവിശ്വപദം ഗമിച്ചും തമാ.

വിഭുധപതിരൈയാടു നിശിചരാലയം വെന്തൊക്കു

പുത്രാന്തമെല്ലാമരിയിച്ചുകൊള്ളുവാൻ

അഹമഹമികാധിയാ പാരാക്കാലക്ക—

ഇംഗാരതോള്ളയൻ്നുചെന്നു മുംബാ.

നിശിചരാലയം വെന്തതിൽ അടക്കവെള്ളാത്ത ആളുവാം, അ പുത്രാന്തം വിഭുധപതിരൈ അരിയിക്കുന്നതിനുള്ളു ആളുവാം ജന്മ തിട്ടക്കം, ചുവുന്നീരു ചെറുശ്രദ്ധയും ഒക്ടാറ്റിക്കല്ലേത്തതിലുള്ള ധാർമ്മികമായ സംതൃപ്തി ഏന്നിവ ഉണ്ടത്തുന്നതിനും ഈ കള കാണ്ണി വഹിക്കുന്ന പക്കും അല്ലെന്നാനുമല്ല. വന്നമാണു വീര ശ്രൂരപരാക്രമങ്ങളും മഹത്തെപ്പും വണ്ണിക്കാൻ കളകാണ്ണിയെല്ലാതെ മറ്റൊരു പുത്രം മലയാളത്തിലില്ല.

ആലംബന,മനക്കുലം, തീംഖവന

കുലം പരിഞ്ഞവിഭുധക്കുലം

ബാലം, ജലധരനീലം തിലകിത

ഹാലം, മുനിന്തപദക്കമലം

കാലം, ബഹുമയിലം, സുശ്യം
ഗീലം, പരിമിതപരമുപകിലം
സാലംതുമുപി കൊലം, ഭഗമൻ—
കാലം മുറിയസവി! ഇജവിമലം—സൗഹ്യികം.

കെതിംബത്തിന്റെ പരകോടിയിൽ ആത്മാവിനന്നവെപ്പുചുന
ആനന്ദനത്തന്നെന്ന അനുഭവപ്പുചുന്നതും ഈ പദ്ധവിനിസ്തീലി
നീളു സിഖി സംസ്കൃതമലയാളങ്ങളിലെ മറൈതെക്കിലും വുത്ത
തന്നീനണ്ണോ എന്നതു സംശയമാണ്.

ജീവിതാന്ത്രികക്കെളു ചിറ്റികരിക്കണ്ണതിനു കേക്കപുത്തത്തി
നീളു കഴിവിനും ക്ഷണംഹരണം നന്ദികിക്കാണ്ടും ഇം കാഗം അവ
സാനിസ്തീകരാം. വാണിയവവന്നാഹമ്പട്ടത്തിൽ ഇരിതയുടെ കുടം
ബവതിൽ നടന്ന സംശയാണമാണും സംശ്ലിഷ്ടം.

എന്നതു കെട്ട പരശത്തീടിനാം ഇരിതയു—
മെന്നുടെ പെത്തണ്ണലേ! നിങ്ങളുമൊന്നുവേണും
ഇക്കണ്ണമരത്തിന്റെക്കീഴ്ക്കണ്ണലീമടയതിൽ
പുക്കകൊള്ളുവിൻ നിങ്ങളെന്നാൻ താനൊന്നാഹയ്യും
പൂഴികൊണ്ടതിന്റെവം മുടിവയ്യും ചെയ്യാ—
മുഴിതൻ താഴെത്തീയും തട്ടകയില്ലയെല്ലാ.
കീഴേ പോയ്യിടനാകൊണ്ടിട്ടുവിൻ, തീയാറിയാൻ
പൂഴിയും നീക്കിക്കാണ്ടുപോന്നകൊള്ളുവന്നെല്ലാ.
പെത്തണ്ണലുക്കേട്ട മാതാവോട്ടരഹയ്യാർ
പെത്തണ്ണലേന്നാട്ട മേവുമെല്ലിയുണ്ടതിലമേം!
പരപ്പാൻ ചിറകില്ല നടപ്പാനില്ല കാല—
മിറച്ചിക്കണ്ണാലെല്ലിപിടിച്ചു തിന്നമല്ലോ.
ജയ്യക്കണ്ണ കൊച്ചിച്ചിട്ടു മരിക്കണ്ണതിനേക്കാരം
രാജ്യ മുക്കണ്ണതന്ത്രേ ഗതിയെന്നാറിഞ്ഞാലും

ഒത്താവുതനെ പ്രാപിച്ചുതമമാരായുള്ള
പുതമാരേയും ലഭിച്ചിട്ടുക മാതാവേ നീ
എന്നതു കേട്ടേനും വന്നോടു ശോകത്താട
തന്നെട പെത്തുപെല്ലെന്നോക്കിയും കരണ്ടിട്ടും
പിന്നെത്താൻ പറക്കയും മറിഞ്ഞേന്നോക്കകയു—
മെന്നുടെ കർമ്മമെന്നു കല്പിച്ചുപോയാളുവരു.

സംഖ്യപദ്ധതി.

കൈകാല്പന്തത്തിന്റെ സംഗീതം ശോകഹതമായ ലോകജീവിത
തതിനും ഇവിടെ അനശ്വരത നൽകിയിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധക്ഷാക്കല
നായ അഥവാ ആത്മായുംനേബാൾ, തങ്ങായും മക്കളും സംരക്ഷി
ക്കാൻ കടപ്പെട്ട ദർശനാവു മരുരാത്തത്തിയുമായി രമിക്കുന്നോരും,
ചീരകു മഴുള്ളാത്ത, കാലുറള്ളാത്ത ക്ഷേത്രമക്കളെ അഥവായിൽനിന്നു
രക്ഷിക്കാൻ ഉപായം കാണാതെ എണ്ണം പിടയുന്ന അബവലധ്യായ
മാതാവിന്റെ ഏദയരെതെ, മരണത്തിന്റെ നട്ടവിൽ മരുരാ
ഗതിയുമില്ലാതിരിക്കുന്ന അശ്വരണവും നിഷ്ടളക്കുകായ ജീവിത
പോലെ, ഇവിടെ ജാജിപ്പല്ലുന്നമാക്കിക്കാണിക്കുന്നതിൽ ഒക്ക
യുടെ പങ്ക് കിരച്ചി.

ഇന്നു, മരുരാ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നു നോക്കിയാലും കിളി
പ്പാട്ടവുത്തുപോളെട പ്രാഡാന്തം പ്രകടമാവും. അർവ്വാച്ചിനാജം
പ്രാചീനതമായ ശ്രദ്ധയുകവികളുടെ കൗംകീട് കവിതകൾ
ഒന്നുള്ളി. ചെരുദ്രേരിയുടെ തൃജ്യഗാമ മജ്രീപ്പുത്തത്തിലാണ്. രാമവരിതം എന്ന ആദ്യത്തീയിൽ കിളിപ്പാട്ടവുത്തുപോളിൽ
ചിലതു കാണാം. എഴുത്തപ്പേരും തുതികളും കിളിപ്പാട്ടവുത
പോളിലാണ്. പുന്നാനംനുതിരിയുടെ തുതികളിൽ കിളിപ്പാട്ട
വുത്തുപോളിപ്പെട്ട ദ്രതകാകളി എന്ന സർപ്പിണി പ്രശ്നാഗിക്ക
പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കണ്വുന്നവ്യാകരണ തുമ്മിലുകളിലും കിളിപ്പാട്ട
വുത്തുപോളിപ്പെട്ട വൃഥതയാണ് കാണാം. എഴുത്തപ്പേരും ശിഖ്യ

നാരായ കവികളുടെയും കോട്ടയം കേരളവർമ്മയുടെയും കൃതികൾ കിളിപ്പാട്ടവും തന്നെലിലാണ്. ഉദ്ദീഖിവാച്ചുകട്ടെന്നു പറയ പ്പെടുന്ന ശിരിജാകല്യാണംഗീതപ്രബന്ധവും കിളിപ്പാട്ടവും തന്നെലിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ആധുനികരിലേയും കടന്നാലും കമ മരിച്ചുണ്ട്. തുടർന്തീ കളിൽ വള്ളത്തോഴം ഉള്ളിൽ കിളിപ്പാട്ടവും തന്നെലിലാണ്² ഇതു ജാലം കാട്ടിയവരാണ്³. വള്ളത്തോഴിൻറെ ‘അഞ്ചും മകളും’ എന്ന കാവ്യം കേക്കയിലാണ്. ‘പുരാണങ്ങൾ’ തുടങ്ങിയ നിര വയി ഭാവഗാനങ്ങൾ വള്ളത്തോരം കിളിപ്പാട്ടവും തന്നെലിൽ എഴു തിയിട്ടണ്ടും. ദേശാഭിമാനത്തിൻറെ ആദ്വേഷം ജനങ്ങളിൽ ആളി കത്തിക്കിടന്നതിനും വള്ളത്തോഴിൻറെ കേക്കയും കിക്കളിക്കണ കഴി തെരിട്ടിട്ടണ്ടും. വള്ളത്തോഴിൻറെ ജീവനാളി കവിതകളെല്ലാം കിളിപ്പാട്ടവും തന്നെലിലെഫുതപ്പെട്ടിട്ടിള്ളുതാണ്. മുതകാകളി എന്ന സപ്പിണിപ്പുത്തത്തിൽ ആശാൻ എഴുതിയ കവിത—ചണ്ണാല ലിക്ഷ്യകുയിലെ റണ്ണാംഭാഗം—ഈതിമനോജ്ഞത്തമാണ്. ശക്ര കശരപ്പും, വൈവല്യപ്പീജ്ഞി, വൈണ്ണികജ്ഞം, പാലാ, ഇടപ്പേരി, എൻ. വി., വയലാർ, ഓ. എൻ. വി., തിരക്കാലുകൾ തുടങ്ങിയ ആധുനികരുടെ അഭാഗത്തിനിലെ കിളിപ്പാട്ടവും തന്നെലിൽ പ്പെട്ട കേക്കയിലും, കാകളിയിലും മുതകാകളി എന്ന സപ്പിണിയി ദുരാണ് വാന്നുവിണിട്ടിള്ളുതും.

സ്ത്രീശവും ഗംഗിരവും ശത്രീകവും ആല്യാത്മീകവുമായ സകല ജീവിതാന്ത്രികളെയും ചിത്രീകരിക്കാൻ ഒരപോലെ കഴിവുള്ള കിളിപ്പാട്ടവും തന്നെലിലും⁴ ഇതരഭാഷാപുത്തനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു പല കാരണങ്ങളാലും ഫ്രാധാന്യമുണ്ടുന്നുനുണ്ടെന്നു നാം കണ്ണറി തെരിരിക്കുന്നു. മുണ്ടത്തിലും അളവിലുമുള്ള മും ഫ്രാധാന്യം പുത്തശാസ്ത്രകാരന്മാർ കാജരകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തി

കൂട്ടണ്ണിനെട്ടണാടിതനെ പ്രധാനമായും പ്രമാഥമായും കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെല്ലാണ്⁵ കണക്കിലെടുത്തതു⁶. രാജരാജ വമ്മ കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെ, തുള്ളൻവുത്തന്നെ, ഇങ്ങപത്തിനാലു വുത്തന്നെ, ശാമാവുത്തന്നെ, വാഞ്ചിപ്പാട്ടവുത്തന്നെ എന്നിൽ നെ ശാഖാവുത്തന്നെല്ല വിജിച്ചിപ്പിൽ, കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെല്ല യാണ്⁷ ആദ്യം പരാമർശിക്കുന്നതു⁸. കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെല്ലക്കുള്ള പ്രാഥാണ്ണത്തിനു ഇതു സുചകമാണ്⁹. ഭാഷാവും നെ സമം കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെ എന്ന നിലപോലായിട്ടുണ്ട് ഇന്നു¹⁰ എന്ന തോന്നും. ഇതുനേതാളും ആധാനുമുള്ള, ജീവിതാവിഷ്ണുരണ്ണം ക്രിയുള്ള കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെല്ല പ്രത്യേകമെട്ടതു പരിശോധിക്കുന്നതു¹¹ ഇതരവുത്തന്നെല്ല വിഗണിച്ചുകാണ്ണു. അതോടു ചീറുന്നുന്നനയമായി കയറ്റുകയും വേണ്ട.

കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെല്ലടുട അതുഗമം

കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെല്ലടുട അതുഗമത്തെല്ലുംബന്ധിച്ച വളരെ യേറെ തെററിഡിലാരണകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതു തെററിഡിലാരണ കരം നീക്കാൻ വുത്തശാസ്ത്രരചയിതാക്കിൽ അഡിക്കം ഗ്രബിച്ചിട്ടുണ്ട്. കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെ ഉംപ്പുടെയുള്ള ഭാഷാവും നെ തമിഴിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നു അഡിപ്രായം പ്രാഥാണികരായ പണ്ഡിതന്മാർമ്മണം¹². കോവള്ളി നെട്ടണാടി എഴുതുന്ന: “മേൽ പ്രൂണത നാലു തുറയിൽ വെവ്വെയിലമർന്ന കുറളടിപ്രായത്തിലേ ഷുജാം ആശരീയത്തുറയ്ക്കും എക്കുദേഹം ക്കുന്നതാക്കാം തുഞ്ചെൻറു കീഴിപ്പാട്ടക്കുളം¹³.”¹⁴ “ഈ മലയാളത്തിലേയും ആദ്യക്വാഡായ തുമിംകബിയെ നോക്കിത്താനു തെന്നു കീഴിപ്പാട്ട കുളേ തിരുത്.”¹⁵ പ്രസിദ്ധ വെവ്വൊക്കരണ്ണം വുത്തശാസ്ത്രകാര

5, 6 കേരളക്കണ്ണാടി. Quoted in പ്രജാവിച്ചാരം. കെ. കെ. വാല്യുർ.

പും 20, 21.

38*

നമായ എ. ആർ. റാജരാജവർമ്മയുടോ ഇതേ അഭിപ്രാധാന്യം ഇല്ല. കേരളപാണിനീതിയത്തിൻറെ പീഠികയിൽ പുത്രത്വാർപ്പണ ത്തിനെക്കണ്ടിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അഭിപ്രാധാന്യം രേഖപ്പെടുത്തിയതു മാറ്റുവാരിട്ടു പറഞ്ഞു. പുത്രമജ്ജരിയിൽ അദ്ദേഹമെഴുന്നു.

“പ്രാധാന്യം ഭാഷാപുത്രത്തോടു തമിഴിന്റെ വഴിക്കുതാൻ അതിനാൽ ശാന്തരീതിക്കു ചേരുമീരടിയാണീയ.”⁷

ഈ രണ്ട് പണ്ഡിതന്മാരുടെയും അഭിപ്രാധാന്യങ്ങളെ ഏലാ: പി. വി. കൃഷ്ണൻനായകും എറിവുപരിശീലനക്കുമാണ്. രാമചരിതവ്യാഖ്യാന ത്തിന്റെ ആരുവത്തിൽ ഏലാമഹറ്സൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു: “രാമചരിതത്തിലെ പുത്രത്വാർപ്പണം തമിഴ് വിഭാഗത്വാർപ്പണം”. അവ യാണോ പിന്നീട് ഭാഷാപുത്രത്വാർപ്പണി തുണ്ടൻ, കണ്ണൻ മുതലായ മഹാകവികളുടെ കൂതികളിൽ ആപാന്തരപ്പെടുക്കാണെന്നു. “പ്രാധാന്യം ഭാഷാപുത്രത്വാർപ്പിച്ചു ആക്കാണുണ്ടോ വഴിക്കു താൻ” എന്നു കേരള പാണിനീ അഭിപ്രാധാന്യപ്പെടുത്തിച്ചു. ⁸ ഈ വാസ്തവം മനസ്സിൽ ചെച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കുണ്ടോ. ഭാഷാപുത്രത്വാർപ്പണം മുഴുവൻ തമിഴിന്നന്നിനാണായതാണെന്നു മഹാപണ്ഡിതന്മാർ ഒരേ സ്വന്തത്തിൽ അഭിപ്രാധാന്യപ്പെടുത്തിച്ചു സ്ഥിതിക്കു തമിഴ് പുത്രശാസ്ത്രത്വം കണ്ടിച്ചു. ഒരു സാമാന്യനീരിക്കുണ്ടോ ഇവിടെ ആവശ്യമായി വരുന്നു. മലയാളപുത്രത്വാർപ്പണം തമിഴ് പുത്രത്വാർപ്പണം ഇന്ത്യ ജനക്കാവുത്തു സംബന്ധിക്കുന്ന യാമാത്മ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും, അതുവഴി കിളിപ്പെടുപുത്രത്വാർപ്പണം ക്രൈസ്തവക്കൂദാതെക്കണ്ടിച്ചു അഭിപ്രാധാന്യം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും ഇത്തരമൊരു പഠനം അനീവാച്ചുണ്ടുണ്ടോ.

⁷ പുത്രമജ്ജരി. എൻ. ബി. എസ്. പത്രിപ്പ്. ചും 65

⁸ രാമചരിതവ്യാഖ്യാനം. ആരുവം. എ. XI. വ്യാ: പി. വി. കൃഷ്ണൻ നായൻ.

തമിഴ് പുത്തശാസ്ത്ര ഘടകങ്ങൾ

തമിഴിൽ പൂത്തശാസ്ത്രം പാശ്ചാത്യ ഫോനാജിനും പരയുക. എഴുത്തും, അഞ്ചെ, മീർ, തബ്ലേ, അട്ടി, തൊടെ ഫോനിൽപ്പെന്ന ആവ ഘടകങ്ങൾ ചേന്നാണ് തമിഴിൽ പൂത്തശാസ്ത്രം. ഇവ യോദരാനിനെക്കണിച്ചും വിവരിക്കാം.

1. എഴുത്ത്

അക്ഷരത്തിനാണ് എഴുത്ത് എന്ന പരയുന്നത്. ഇതു നെടിക്ക് (ഒംഗലം) ഫോനം കിറിക്കുന്ന ഫോനം (ആസ്പ്രേമനം) റണ്ട് തരത്തിലുണ്ട്.

2. അഞ്ചെ (Metrical syllable)

തമിഴ് പുത്തശാസ്ത്രത്തിലെ എറിവും ഫ്രാന്റ് ലാളുഘടക മാണി അഞ്ചെ. എഴുത്ത് ചേന്നാണ് അഞ്ചെ ഉള്ളാക്കുന്നത്. നേരശേഷ ഫോനം നിരയശേഷ ഫോനം ഇതു തണ്ടുതരംഘണ്ട്.

നേരശേഷ നാലുതരം:

അഞ്ചെയുടെ വിഭാഗമായ നേരശേഷ നാലുതരത്തിൽ വരും. ഒരു ഫ്രാപ്പേമോ ടീം്പേമോ തന്ത്രിച്ചു വന്നാലും പരമായ ഒരു വ്യഞ്ജനത്താട്ടുട്ടി വന്നാലും നേരശേഷ ആകും. ഉദാ: 1) പ, 2) പൽ, 3) പം, 4) പാൻ.

നിരയശേഷയും നാലുതരം:

റണ്ട് ഫ്രാപ്പാക്ഷരങ്ങളോ, ഒരു ഫ്രാപ്പും ടീം്പേമുമോ തന്ത്രിച്ചു വന്നാലും പരമായ ഒരു വ്യഞ്ജനത്താട്ടുട്ടി വന്നാലും നിരയശേഷ ആകും. ഉദാ: 1) പറ, 2) പരാ, 3) പരൽ, 4) പരാൽ.

3. മീർ (Metrical feet)

ഈ അഞ്ചെക്കും ചേന്നാണ് ചീങ്ങണ്ടാക്കുന്നത്. ചീങ്ങം നാലുതരത്തിലുണ്ട്.

a) ഓരജൈച്ചുപീർ അമവാ ഓരജൈച്ചുപീർ:

കയ നേരജൈദയോ കയ നിരയജൈദയോ മാത്രമുള്ള ചീരാണു ഓരജൈച്ചുപീർ. ഉഭാ: നേർ, നാം, നിരൈ, മലർ,.

b) ഇരജൈച്ചുപീർ അമവാ ഇയർച്ചുപീർ:

ഒന്നേജൈകൾ വീതമുള്ള ചീരാണു ഇയർച്ചുപീർ. ഉഭാ: തേമാ (നേർ, നേർ), പുളിമാ (നിരൈരെ നേർ), കുവളം (നേർ നിരൈ), കുങ്വിളം (നിരൈരെ നിരൈ).

c) മുവജൈച്ചുപീർ അമവാ ഉരിച്ചുപീർ:

മുന്ന അരജൈകൾ വീതമുള്ള ചീയകരകൾ മുവജൈച്ചുപീർ എന്ന പറയുന്നു.

ഉഭാ: 1) തേമാകായ് (നേർ, നേർ, നേർ)

2) പുളിമാകായ് (നിരൈരെ, നേർ, നേർ)

3) കുങ്വിളകായ് (നിരൈരെ, നിരൈരെ, നേർ)

4) കുവിളകായ് (നേർ, നിരൈരെ, നേർ)

5) തേമാകനീ (നേർ, നേർ, നിരൈരെ)

6) പുളിമാകനീ (നിരൈരെ, നേർ, നിരൈരെ)

7) കുങ്വിളകനീ (നിരൈരെ, നിരൈരെ, നിരൈരെ)

8) കുവിളകനീ (നേർ, നിരൈരെ, നിരൈരെ).

d) നാലജൈച്ചുപീർ അമവാ പൊതുച്ചുപീർ:

നാലജൈകൾ വീതമുള്ള ചീയകരകൾ പൊതുച്ചുപീർ എന്ന പറയുന്നതു. ഉഭാ: 1) തേമാന്തല്ലിചൽ, പുളിമാന്തല്ലിചൽ, കുങ്വിളന്തല്ലിചൽ, കുവിളന്തല്ലിചൽ. 2) തേമാന്തൺചു, പുളിമാന്തൺചു, കുങ്വിളന്തൺചു, കുവിളന്തൺചു. 3) തേമാന്തരന്യു പുളിമാന്തരന്യു, കുങ്വിളന്തരന്യു, കുവിളന്തരന്യു.

തരഞ്ഞ (Metrical connection)

ചീയകരത്തെ ഇല്ലെന്ന ബന്ധത്തിനു സന്തായതു കയ ചീർ ഇന്ന ശാരാജണ്ണയുറിൻ്റെ ശാഖന്മാനിച്ചാൽ മററേച്ചുപീർ ഇന്ന അംഗൾ

യിൽ ആരംഭിക്കുമെന്ന നിയമത്തിനാണ് തിരുപ്പ് എന്ന പറയുന്നതു്. തിരുപ്പ് എഴുതരത്തിലുണ്ടോ. പുത്രങ്ങളെ വേർത്തിരിക്കുന്ന ഉപാധിയാക്കയാൽ തിരുപ്പ് തമിഴ് പുത്രശാസ്ത്രത്തിൽ പരമപ്രാധാന്യമുണ്ടാക്കുന്നതു്.

അടി (Metrical lines)

പാദത്തിനാണ് അടി എന്ന പറയുന്നതു്. ശീരകളുടെ എല്ലാം കണക്കാക്കി അടിക്കരിക്കുന്ന ഉദാഹരണം. ഇതു് അഞ്ചു തരംതാണു്.

- രണ്ട് ചീരകളോടുകൂടിയ പാദത്തിനു് കുളട്ടി എന്ന പറയും.
- ഒന്ന് ചീരകളോടുകൂടിയ പാദത്തിനു് ചീനടി എന്നും പോക.
- നാലു ചീരകളോടുകൂടിയ പാദത്തിനു് അളവടി എന്നും പോർ.
- അഞ്ചു ചീരകൾ ഉള്ള പാദത്തിനു് കൊടിലടി എന്നാം.
- അഞ്ചു ചീരകൾ ഉള്ള പാദത്തിനു് കഴിനെ കൊടിലടി എന്നാം പറയും.

തെരിഞ്ഞെട (Rhyme)

എതുക, മോന തുടങ്ങിയ പ്രാസംഘരിക്കാണു് തൊനെട എന്നു പറയുന്നതു്. ചീതീയാക്ഷരപ്രാസങ്കരാച്ചു് എതാണ്ടു് അട്ടത്തു് വയനാതാണു് എതുക. പാദം രണ്ടായി മരിക്കുന്നവാരം ലഭിക്കുന്ന വാനിയാണു് അതുകൂടിയാണുകൊണ്ടു് സാമ്യമാണു് മോന.

പരിഷ്ഠാ

മെൻപ്പുറത്തെ തൊനെടക്കളോടുകൂടിയോ കൂടാതെയോ ഉള്ള ഗീതങ്ങളാണു് പഠിക്കി. പാക്കളുടെ ശുന്നത്തിനു പാവിനും എന്നു

പറയും. വെൺപാ, കല്പിപ്പാ, വദ്ധവിപ്പാ ആച്ചിരിയപ്പാ എന്നീ ഞബന പാക്കശ നാലു വിധാതിലുണ്ട്. ഓരോ പാവിനും തുറ, താഴിശൈ, വിങ്ഗത്തം എന്നിങ്ങനെ രേഖയും പിരിവുകൾ ഉണ്ട്. വിങ്ഗത്തം പുത്തത്തിന്റെ തത്ത്വമാണ്. ദ്രോകാംപോലെ നാലു വരിയിങ്ങങ്ങൾ അതിൽ.

വെൺപാ

വെൺപായ്യു നാലു ചീർവ്വിതം മുന്നടിയിൽ; നാലാമത്തെ തിന്റെ മുന്ന ചീർ. ഒട്ടവിലെ വരി നാം, മലർ, കാരു, വിറപ്പും എന്നീ അശങ്കമത്തിൽ അവസാനിക്കണം. മാവിനു മുമ്പിൽ നിര, കായ്യു മുമ്പിൽ നേർ, വിള്ളത്തിനു മുമ്പിൽ നേർ — ഇങ്ങനെ അശങ്കമം.

എം:

തടമണ്ഡ താമരൈയിൻ രതോ പലവൻ
ഇടമണിച്ചുമ്പാതരെന കണ്ടു പണേട തെണ്ടു
മുഴിക്കതവജടക്കം പുത്തുരേ ഫോയ്കട്ടംതുശി
നാടായി നൃർ.

യാപ്പുങ്കലക്കണ്ണിക്കെ ഹ്യൂട്ട് സം. പ. പ്ര. പ. 413

വദ്ധവിപ്പാ

വദ്ധവിപ്പായ്യു രണ്ടു ചീർ ഓരോ ആട്ടിയിൽ വേണാം. ആകെ നാലടക്കക്കാ വേണാം. ഒറ്റ വിഷയത്തെപ്പറ്റാറി മുന്ന പദ്യമടങ്ങണം എന്നാളുടെ വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. വദ്ധവിപ്പായ്യുഭാഹരണാഃ —

മടവിടയേ മതവേഴ്ശം

തടക്കെയാൽ വെയിൽ മരെരക്കം

ഇരെച്ചുരു മിറന്താർക്കേ

നടക്കമെൻ മനനേ കാണം

യാപ്പുങ്കലക്കണ്ണിക്കെ പി. സം. പ. പ്ര. 413

ആചിരിയപ്പും

ആചിരിയപ്പായ്ക്കും സംഗവീതമുള്ള നാലു ചീസ്; വരീ എത്ര വേണമെക്കിലും ആക്കാം. തേമാകനി, തുവിളകനി തുടങ്ങിയ കനിച്ചീർ വരാൻ പാടില്ല. എററവുമധികം പഴക്കമുള്ള ആചിരിയം പഴയ കാലത്തെ ശാന്തപ്പത്താജ്ഞിൽനിന്നാണായതാകണമെന്നാണുഹം. സംഘംതുരികളിൽ ഗണ്യമായ ഭാഗം ഈ പുത്തനതി ബാണം. മരക പുത്തനാളുടെ ബന്ധസക്രീണ്ടത് ഇതിനില്ല. കാരോ അടിയിലും 4 മുതൽ 10വരെ ചീരകളുള്ള ആചിരിയവിത്തെ ദണ്ഡം. ആദ്യകാലത്തു നാലുചീരാണയിക്കും. ഉദാ:

മാവും പുളിം പതിവിയൻ പടര

മാനീർ വിരിന്ത ചുവും തുന്ത.

Q.B. സാ. ച. പ. P. 413

കലിപ്പും

കലിപ്പാവിൽ കാരോ അടിയിലും നാലുചീര; ആകെ നാലു വരീ. ആചിരിയത്തെ ആചിരിയ വിത്തത്തിനെന്നപോലെ ‘കലിത്തെ കലിവിത്തത്തിനും ആപ്പുംമായിരിക്കും. തുവഴ ത്തിനു ചീനിൽ കാവിലും എന്ന മട്ടിലാണ തളക്കുമം.

കീളരാളി ചീളരെമ കെട്ടവതൻ മുന്നം

വളരാളി മായോൻ മാവിയ കോയിൽ

വളരിലം പൊഴിൽച്ചുഴും മാലിക്കേഡുപോലെ

തളക്കവിലരാകിൽ ചാർവതു പതിരേ

സാ. ച പ. 413

കട്ടിക്കലീപ്പും, കട്ടിക്കലീത്തുറ തുടങ്ങിയ വിഭാഗങ്ങൾ ഇതിനണ്ടും. നേരശൈലീയിൽ തുടങ്ങിയാൽ 11 ഓക്കുറം നീറയ ശൈലീയിൽ തുടങ്ങിയാൽ 12 ഓക്കുറം എന്നിങ്ങനെ കട്ടിക്കലീപ്പായിൽ ഓക്കുറംമുള്ളടക്കിയണ്ടും. കട്ടിക്കലീത്തുറയിലെ ഒരു വരിയിൽ നേരശൈലകൊണ്ട് തുടങ്ങിയാൽ 14ഉം നീറയശൈലകൊണ്ടായാൽ 16ഉം ഓക്കുറങ്ങും കാണാം.

വൈജാത്യം

തമിഴ്‌പുത്രഗ്രന്ഥത്തപദ്ധതിട ഈ വീവരണത്തിൽനിന്നും തന്നെ തമിഴ്‌പുത്രങ്ങളുടെയും ഓഷ്യാപുത്രങ്ങളുടെയും വൈജാത്യം പ്രകടമാണ്. എക്കിലും അവയുടെ അന്തരം കിരുളിട്ടി സുക്ഷ്മ മായി വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഒന്നാമതായി പുത്രരെന്ന അത്മതതിൽ പാക്കിം എന്ന പദം മലയാളത്തിലില്ല. മറ്റൊരെക്കിലും അത്മതതിൽ ആ വാക്ക് ഓഷ്യ തിലുണ്ടോ എന്നതും സംശയമാണ്. മലയാളത്തിൽ ശീലകൾ എന്നാണ് പറയുക.

ഒംകാമത്രും, സക്കിണ്ണവും കുത്രിമവുമാണ് തമിഴ്‌പുത്രങ്ങളുടെ ആവശ്യമെന്ന വ്യക്തമാണ്. എഴുത്തുടക്കായി ആരു ഘടകങ്ങൾിൽ കുത്യമായി കൂട്ടിയിണക്കിയാലേ തമിഴിൽ ഒരു പുത്രമണ്ഡാക്കി. ഓഷ്യാപുത്രങ്ങൾ ലളിത്തങ്ങളിൽ നെന്നസർപ്പിക്കങ്ങളുമാണ്. ഈണ തതിനം താളത്തിനമാണ് ഓഷ്യാപുത്രങ്ങളിൽ പ്രാഥമ്യം.

കുന്നാമത്രും അശ, ചീർ, തളഞ്ചി, തൊട എന്നിവ നന്നുടെ കവികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന എന്നതിനു തെളിവൊന്നുണ്ടും. രാമ ചരിത്രത്തിൽ ഇവാ കണ്ണാന്നംബനും ആരക്കിലും പരഞ്ഞതാൻ, അതൊരു കുത്രിമമിശ്രഭാക്തതിയാണെന്നു കാണ്ണും കാർക്കണം. ഈ നിയമങ്ങൾ ഓഷ്യാകവികൾ ആരാച്ചിക്കിരുന്നവും ഇംഗ്ലീഷ് സാങ്കേതികപദങ്ങൾ പ്രാചീനസാഹിത്യങ്ങളിലെവിടെയേക്കി ദും കാണമായിരുന്നു.

എത്രുകു, മോന എന്നി പ്രാസവിശേഷങ്ങൾ തമിഴിൽ പുത്രത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുന്നോം, മലയാളത്തിൽ അവ ശബ്ദം പക്കാരങ്ങളുടെ വിഭാഗത്തിലാണ് വരിക.

സുക്ഷ്മമാലോചിച്ചുണ്ട് തമിഴിൽ മാത്ര എന്നാനുണ്ടെന്നും കാണാം. എഴുത്തുകൾ ചേന്നാണ് തമിഴിൽ മാത്രയുടെ സ്ഥാനം

വഹിക്കുന്നതനു പരയപ്പെട്ടു അംഗ ഉണ്ടാകുന്നതു് ക. കൽ. കാ. കാൽ എന്നിവ തമിഴിൽ നേരശകളാണോ. മലയാളത്തിൽ ക..എന്നതിനു കാ എന്നതിനു മാത്രയിൽ വ്യക്താസങ്കളു്. ചുഡ ക്കുത്തിൽ അംഗ എന്നതു മാത്രയേ അല്ല.

മാത്രയേ അംഗീകരിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് തമിഴിൽ താളത്തിനും മ്രാധാന്യമില്ല. മാത്രയും താളവും മാറിയാൽ മലയാളത്തിൽ പുത്രവും മാറം. മാത്രാനിയമവും താളനിയമവും തമിഴ് സ്റ്റൈൽ റിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടതനു ശാന്താത്മകതയും തമിഴ് പുത്രങ്ങൾിൽ കുറിപ്പ്. ഇപ്പോൾ നോക്കിയാൽ അടിസ്ഥാനപരമായ കാഞ്ഞങ്ങളിൽ തമിഴ് പുത്രങ്ങൾക്കും മലയാളപുത്രങ്ങൾക്കും പുലബന്ധം പോലുമില്ലെന്ന വ്യക്തമാകിം. തികച്ചും സ്റ്റത്രഭവും കുറിമുഖ മായ ഒരു പുത്രസന്ത്രായമാണോ തമിഴർക്കുള്ളതു്. “മരാറ ഇൻഡ്യൻഡോഷയും ഇതിനെ അനുകരിക്കുന്നില്ലെന്നും തോന്നുന്നു” എന്ന തമിഴ് പുത്രസന്ത്രായരത്നക്കൾിൽ കെ. എൻ. എഴുത്തപ്പും പറയുന്നതു പരമാത്മമാണോ”.

സത്യമിതാബന്ധക്കിൽ, നെട്ടണ്ടാടിയുടേയും ഏ. ആൻ. റാജ് രാജവർമ്മയുടേയും പി. വി. കൂദ്ദമൻനായകരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങൾ ശരിയല്ലെന്നു ശരിയല്ലെന്നു വരും. പിരീന്ന ആ അഭിപ്രായങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? കലിപ്പാവിലേയും അംഗീൽ ആചിരിയവിക്രത ത്രിലേയും ചില പാട്ടകളുമായി യഥാകുമം കാകളിക്കും കേക്കയ്ക്കും സാദ്ധ്യും കാണുന്നുണ്ടോ. കേവലം ഉപരിതലസാദ്ധ്യംമാത്രമേ അവയ്ക്കുള്ളി. അതു തികച്ചും യാദപ്പെട്ടിക്കമാണോ. ഇത്തരം യാദപ്പെട്ടിക്കസാദ്ധ്യും കാകളിക്കും സംസ്കൃതത്തിലെ ജഗതിപ്പദാസ്ത്രിൽ പ്പെട്ട ചില പുത്രങ്ങളോടും, കേക്കയ്ക്കും ശക്രരീപ്പദാസ്ത്രിൽപ്പെട്ട പുത്രങ്ങളോടും കല്പിക്കാവുന്നതാണോ. അതുകൊണ്ടമാത്രം കാകളിയും കേക്കയും തമിഴിൽനിന്നോ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നോ ജനീച്ച

താണ്ടന പറയുന്നതു വിവേകമാവില്ല. തമിഴം മലയാളവും കുറെ
ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാക്കാണ്ടും വളരെക്കാലം അവയ്ക്ക്⁹
അടച്ചതിടപഴക്കേണ്ടിവന്നതുകാണ്ടും ആയിരീക്കണം ഇത്തരം
സാദൃശ്യം വന്നാവെട്ടതു¹⁰. ആർ. നാരായണപ്പൻകുർ എഴുത്തായ
ആഖ്യാക്ക: “നൈറോമറിച്ച മുല്ലൂവിധാഡാക്കടംവത്തിലെ
എററവും അടച്ചത ശാബകളായ രമിച്ചിനും മലയാളത്തിനും തമ്മിൽ
ഇത്തരം സാദൃശ്യങ്ങൾ കാണാതിരുന്നാലേ അദ്ദേഹത്തിനും അവ
കാശേരിയാണ്.” 10

“ഇ മലയാളത്തിലേയ്ക്ക്” ആദികവിയായ തുഞ്ചത്തു ഗ്രന്ഥ
നാമക്ക് എന്നുംതന്നേവാരു നെട്ടതാടക്ക മരൊരു പിടിപ്പു
കെട്ടു പിണ്ണം. തുഞ്ചന മുമ്പായിരുന്ന കവികളെ അദ്ദേഹം
വിസ്തരിച്ചുകളഞ്ഞു തുഞ്ചത്തു ഗ്രന്ഥപാടക്ക് മുമ്പും മലയാളത്തിൽ
കവികൾ ഉണ്ടായിരുന്ന എന്ന മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുകിൽ,
അവരുടെ സ്വഭാവികളെക്കരിച്ചും അവയിലെ പുത്രങ്ങളെക്കരിച്ചും
പഠിക്കാൻ അവസരം കീട്ടിയിരുന്നുകിൽ, അവ്യക്തവും അബവിഭ
ജടിലവുമായ ഇത്തരമൊരു അഴിപ്രായം അദ്ദേഹം അവതരിപ്പി
ക്കുമായിരുന്നില്ല. പെക്കിളിക്ക്ലേറ്റിയെന്നാം പരാപരക്ക്ലേറ്റിയെ
നും പറയുന്നതു തായുമാനവസ്ത്രമികളുടെ രണ്ടു ഗാനങ്ങളാണെ
നും എഴുത്തപ്പേരും കാലം കഴിഞ്ഞ പിന്നെയും ഒരു ശതകത്തിനു
മുണ്ടാണും തായുമാനവർ ജീവിച്ചിരുത്തുന്നതെന്നാം അദ്ദേഹം പാണ്യപ്പു
രാജാവായ വിജയരംഗമെച്ചാക്കാമുന്നു കീഴിൽ തൃപ്പൂണിപ്പുള്ളി
യിൽ ക്ഷയേധഗസ്യമന്നയിരുന്നാവുന്നു, മരിച്ചതു 917-ാമാണ്ടിൽ
പ്രിയാംകുരുപ്പുത്തരമുണ്ടാണെന്നും തുഞ്ചനും ഉള്ളിൽ എഴുത്താണ്. അപ്പും പരാപരക്ക്ലേറ്റിയിലും
മരം കാണുന്ന പുത്രങ്ങളുടെ അനുകരണങ്ങളാണും തുഞ്ചനും കിളിപ്പും ചുത്രങ്ങളും എഴുത്താണ്. “പെപ

10. കേരളഭാഷാ സംഗ്രഹത്തിൽത്തന്നെന്നും വാച്ചും.

கிழிக்கணி'யிலும் மருவ காளங்கதலூ கிழிப்பாடுகளே யாதொன் வூத்தவும் ஏனா பரங்கிட்டிலூ'”¹¹ எனா உலக்கு ஏழுது நாறும் ஹவிடெ ஸங்கூரிக்கக். ““எனால் அது ரீலுக்குடை சாநரீதி அது மஹாத்மாவின்ற உலூபித்தினா புரப்புடுபோலே ஸாபூரத கேவலம் தமிழரீதிகை பேந்திரிக்கயுமிலூ’”¹² எனா “எக்கலேஶ கெள்ளதாளூ” துவைன்ற கிழிப்பாடுக்கலூபூ’”¹³ எனா பரங்கேபூர, கேவலம் உபரிபூவஸாதங்குத்தின பரி ஸாபூரத்தைக்கூட தமிழ் வூத்தைக்கூட தமுக்க ஜங்கங்க ஸாவம் கழுக்கான் கடியுகயிலூந கோவுணி'க்கத்தை ஸாவி பூயங்களையித்தாயி மன்றிலாக்காா.

ஏ. அதுவின்ற ஸாலிப்பாயவும் ஹத்தோலைத்தை யுக்கி ரக்கித்தமாளூ”. ஸஂஸ் துதைப்புரூபுத்திலே மாறுானியமதை யும் வள்ளுநியமதையும் ஏழுத்தைப்புக் கூதிசூப்புத்தைக்கலீலேயூங் கடத்திவிடபேரா உள்ளையதாளூ” கிழிப்பாடுபூத்தைச்சா ஏனா ஸாலிப்பாயம் மும்பூங்குத்தை பூமாபூங்குமாளூ. மாறு கால ததின்ற ஸாலுவாளூ. அதறு ஸஂஸ் துதத்திலும் மலயாலுத்திலும் கணபோலே அஞ்சானே வசியுக்கூ. அது நிலயூங் ஸஂஸ் துதத்திலே மாறுானியமம் ஏனா பரங்காறு மாறுவை காலித்து ஸாலுத்தையை ஸுவிப்பிக்கானே உபகரித்து. ஸஂஸ் துதத்திலே வள்ளுநியமதை ஸோபூத்தைச்சா அங்கைகரிக்கானது மிலூ. “பூயென ஸோபூத்தைச்சா தமிழின்ற வசிக்கதான்” ஏனா காரிக்கயுத்தியைக்கிலூ. “ஸோபூத்தைச்சா ஒவுமாயி தமிழரீதியை ஸங்கூரிக்கானது ரண்டும் பாடுக்கலூயிடு பாகா நூலு வரிக்கலூள்ளானாலூ அங்கத்திலாக்கா”¹⁴ ஏனா வூத்தி

11 கேரளசுவரியுமிகுறும் ரண்ணவாத்தும். உலக்கு. புரா 502.

12, 13 கேரளக்காடு. Quoted in வூத்தவிமாந. புரா 21, 20

14 வூத்தமஜரி. ஏந்த. வி. ஏஸ். பதிப்பு. புரா 66.

യിൽ അദ്ദേഹം മററിയെഴുതുന്നണം. എന്നാൽ മാത്രയും താഴവും തമിഴിലിപ്പാത്തതുകാണ്ട് ഭാഷാപുത്ര ഒരിം പാടാവുന്നതുപോലെ തമിഴ് പുത്താം പാടാൻ പരവകയിലെപ്പുന്ന സത്യം അംഗീകരിക്കുന്നുാണ് പുത്തമജ്ജരീകാരൻറെ ശാഖിപ്പുയെവും യുക്തിസഹമ ലൈൻ വരും. ഭാഷാപുത്താം തമിഴിൽനിന്നുണ്ടായി എന്ന തരപ്പീച്ചപറയാൻ പുത്തമജ്ജരീകാരനും ഉറപ്പീലൈൻ അദ്ദേഹ തതിന്റെ വിശദീകരണംതന്നെ വെളിവാക്കുന്നണും.

രാമചരിതത്തിൽനിന്നോ?

രാമചരിതത്തിലെ പുത്തമജ്ജലൈൻ തമിഴിലിപ്പത്തമജ്ജലൈൻ എന്ന ഫ്രേഡ്: പി. വി. കൃഷ്ണൻനായർ പരയുന്നതിലും സുക്ഷ്മ കാരിവുണ്ടും. ഒരു കുത്തിമമിശ്രപശാകൃതിയായ രാമചരിതത്തിലെ ഭ്രാഹ്മം പുത്തമജ്ജം തന്നിത്തമിഴ് പുത്തമജ്ജംതന്നെയാണും. അതോടൊപ്പും കേരളത്തിൽ നിലവിലിക്കുന്ന പുത്തമജ്ജം രാമചരിതകാരൻ സ്പീകരിച്ചിട്ടുണ്ടും.

മീതണ്ണയ്യ നടങ്കനിത്തരിവീരനെപ്പുറമാരിപ്പെ—

പ്രേതമൊന്നിരുത്താണ്ടാണ്ടാം തൊട്ടത്തു പാവകമത്തിരം.

രാമചരിതം 26_1.

എന്ന മല്ലികാപുത്തം അവയിലോന്നാണും. മല്ലിക സംസ്കൃത പുത്തമാണെന്നു പുത്തമജ്ജരിയിൽ പരബ്രഹ്മിക്കളിൽ ശരിയല്ല. കാമനക്കട്ടൻ എന്ന സമാസമപുത്തത്തിന്റെ ഉറട്ടിപ്പീനെയാണും മല്ലിക എന്ന പരയുന്നതും.

കാമനക്കട്ടൻ ശ്രോവിന്നൻ ബലവരാമമനൈക്രിടക്രിടകാതെ

കാമിനീമണിയമ്പതന്നുകസ്മീമനി ചെന്ന കേരിനാൻ.

മാത്രയിലോ ഇണ്ണത്തിലോ അക്ഷരസംഖ്യയിലോ ഇവയ്ക്കു തമ്മിൽ ധാതൊരന്തരവും ഇല്ല എന്നിരിക്കു മല്ലിക സംസ്കൃത പുത്തമാണെന്നു പരബ്രഹ്മാൽ സമാസമവും സംസ്കൃതപുത്തമാണു

നു പറയണം. അതു ശരീരുമല്ലെല്ലാ. കേരളക്കരയിൽനിന്ന് രാമ മഹിതകാരൻ സ്വീകരിച്ച പുത്തന്നോഡു പലതും പിൻകലാലകവി കളിടെ തുതികളിലും കാണാം. അതു രാമചരിത്രത്തിൽനിന്ന് പക ത്തിയതാകണമെന്നില്ല. രാമചരിതകാരൻ ചെയ്തുപോലെ പിൻകലാലകവികളിലും നാട്ടിൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന പുത്തന്നോഡു സ്വീകരിച്ച എന്നു കരുതേണ്ട. പക്കു രാമമഹിതത്തിൽക്കാണുന്ന തനിത്തമിഴപുത്തന്നോഡു തുണ്ടൻ കണ്ണുൻ മുതലായ കവികളിടെ തുതികളിൽ ആപദ്ദേതോടെ പ്രത്യക്ഷിപ്പുട്ടിരിക്കുന്ന എന്ന വാദം അഭ്യർഥം അംഗീകരിക്കു വയ്ക്കു.

“ശാവന്ധത്രടന്റിച്ചതരിയവൻപടയുമായ്
വിവിതൻ നിന്നുവൻ വെടിന്തവർ കലാന്തകനവൻ.”

രാമചരിതം 11-1

കാനനകളിലരൻ കളിടമായെ കരിഞ്ഞിയായ്
കാർത്തകക്ലൂസ് തമ്മിൽ വിളയാട്ടിനടന്ന—
നാനന്നം വടക്കുള്ളാനവടിവായവരുൾ—
തനാദിയേ നല്ല വിനായകനെനൊരമലനേ!

രാമചരിതം 1-1

എന്നിങ്ങനെയുള്ള തമിഴപുത്തന്നോഡിൽ കാകളി കണ്ണെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കേവലം ഗ്രൂപ്പുമായ വാണിയിൽത്തിന്റെ പണിയാണ്. ഇണ്ട്രൈലും താളത്തിലും മാത്രയിലുണ്ടാണു കാകളി ഇമായി ഒരു പൊക്കത്തവുമില്ലെന്നു ഇം പുത്തന്നോഡെ, അക്കുറ സംവ്യൂദ്ധ ഗ്രന്ഥിച്ചും ഹരിച്ചുമാണ് കാകളിയാക്കിയതു്. അതാക്കട്ട ഉത്തരം തുതിമവ്യാധാമംമാത്രമാണ്. രാമചരിതപുത്തന്നോഡിൽനിന്ന് കീഴിപ്പുട്ടുവുത്തന്നോഡു ആപദപ്പുട്ടി എന്നതല്ല സത്യം; കേരളക്കരയിൽ നിലവിലിരുന്ന അവഗണനിക്കാൻവയ്ക്കുതു വള്ളും ശാന്തത്വക്കും സുന്ദരങ്ങളുമായ പുത്തന്നോഡെ രാമചരിതകാരന്നു സ്വീകരിച്ച എന്നതാണ് സത്യം. അപ്പോൾ തമിഴിൽനിന്ന്

നേരിട്ടം തമിഴിൽന്നിനു രാമചരിത്രത്തിലുടെയും കടന്നവന്നതാണു് കിളിപ്പുട്ടവുത്തന്നെങ്ങം എന്ന വാദത്തിനു ശാസ്ത്രീയമായ സൗജന്യത്തിലും ഭ്രംതയുമില്ലെന്ന വരുന്നു. അത്തരം വാദഗതിയെ ഭ്രംതായ അടിസ്ഥാനത്തിനേക്കും നിശ്ചയിക്കുന്നവരാണു് അപ്പുകു തന്മാരാണും ഉള്ളിൽ ആർ. നാരായണപ്പൻകുമാരം എസു്. കെ. നായകും കെ. കെ. വാല്യാരാധി പി. കൃഷ്ണകുമാരമേനോൻം.

എവിടെനീനു്

ഡാഷാവുത്തന്നെള്ളം അവയിലോക വിഭാഗമായ കിളിപ്പുട്ടവുത്തന്നെള്ളം തമിഴിൽന്നിനാണോയവയ്ക്കുകിൽ പിന്നു അവയുടെ മൂലമെവിടെ?

കേരളത്തിലെ ആദിമമനസ്യങ്ങട ആത്മബിലെ ക്ഷതി, ശ്രോകം എന്നീ രണ്ട് വികാരങ്ങളാണു് കിളിപ്പുട്ടവുത്തന്നെള്ളായതു്. കിളിപ്പുട്ടവുത്തന്നെള്ളട വളർച്ചയെ താഴേക്കാണാലുകാരം വിജീച്ഛകാണാവുന്നതാണു്. വികാരങ്ങൾ ഇണ്ണങ്ങളായി ആപ്പെട്ടു നാടൻപാട്ടകളിൽ കിളിപ്പുട്ടവുത്തന്നെള്ളട ആദ്യഘട്ടം കാണാം. ഇന്ന കാണാനു നാടൻപാട്ടകൾ മിക്കവയും ആധുനികമായുള്ളാകാം. എന്നാൽ അവയിലെ ഇണ്ണങ്ങൾക്കു മാറ്റമുണ്ടായി എന്ന ക്രതുകവായു. അതുകൊണ്ടാണു് നാടൻപാട്ടകൾക്കു മുാദ്ദമും കല്പിച്ചുള്ളൂ. എ. ഡി. ഹരിശങ്കരും ഈ അഭിപ്രായമാണു്. പഴഞ്ചാലുകളും കടക്കടകളും കിളിപ്പുട്ടവുത്തന്നെള്ളട ആദിത്രപ്പങ്ങളായി സ്വീകരിക്കണമെന്നു് ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്. പി. കൃഷ്ണകുമാരമേനോൻ എഴുതുന്നു: “ഈപ്പോൾ പഴഞ്ചാലുകളും കടക്കമകളും വായ്ത്താരികളും സൂക്ഷ്മായി പരിശോധിച്ചുകൂടി പല ഭാഷാവുത്തന്നെള്ളം അവിടെ കണ്ണേനു വരും.”¹⁵ ഈ അഭിപ്രായം അംഗീകരിക്കവായു. പഴഞ്ചാലുകളും കടക്കമകളും നാടൻപാട്ടകളിലെ ഇണ്ണങ്ങൾം ഉണ്ടായ

¹⁵ ടോമാസുന്നാരിപ്പിക. പി. കൃഷ്ണകുമാരമേനോൻ. പും 34.

താക്കണം. കാരണം, പഴഞ്ചാല്ലുകളിൽ മറ്റൊ വികാരത്തെ അപേക്ഷിച്ചു വിചാരത്തിന്റെ പ്രകടനങ്ങളാണ്. ഒരുമാസംകൊന്നവും ഒരു സൂക്ഷ്മാധ്യ നിർബന്ധം ചെയ്യുകയിട്ടിരുത്താണെന്നോ പഴഞ്ചാല്ലുകളിൽ മറ്റൊ വികാരങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷും വുന്നതിനെന്തുതന്നെ നിന്നൊക്കാരിൽ കാലഭേദത്തിലും അവ പഴഞ്ചാല്ലുകളിൽ മറ്റൊക്കാൻ എടുത്തിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് പ്രിൻസിപ്പാട അംഗവും പഴഞ്ചാല്ലുകളിൽ എറിയിരിക്കണം. ഇതിനൊക്കെപ്പുറമേ വികാര മണ്ഡായതിനുശേഷമാതൃമേ വിചാരമുണ്ടാവുകയുംഛില്ല എന്ന തത്ത്വവും ഓർമ്മിക്കണം. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ പഴഞ്ചാല്ലുകളും മറ്റൊ അതിരുപ്പങ്ങളായി കാണുന്നതു് അനുചിതമാണു്. ഇവിടെനിന്നും ഭാഗവതംപാട്ടു്, ഭാരകവയംപാട്ടു്, ഗ്രാന്തക്ഷിണിപ്പാട്ടു്, സൗത്രബവസ്യനംപാട്ടു് എന്നീ പാടകളിൽമുട്ടിക്കടന്ന രാമചരിതം, രാമകമപ്പാട്ടു്, പഴയ ചന്ദ്രകരാ എന്നീവയിലൂടെ എഴുത്തപ്പേരുള്ളതികളിലെത്തി. എഴുത്തപ്പേരുള്ളതികളിൽവച്ചു് ഇംഗ്ലീഷീകാരവും മാനുതയും കിട്ടി.

മാനദണ്ഡങ്ങൾ

കീഴിലുള്ളവയുടെത്തുകാലിക്കുന്ന പരിയന്നതിനും അവയെ ഇതരപുത്രങ്ങളിൽനിന്നും വ്യാവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉപയോഗിക്കേണ്ട മാനദണ്ഡങ്ങൾ എവയില്ലെന്നും അഥിപ്രായവുമുഖ്യാസംശയം ഇല്ലാതില്ല. ആഗമികവീക്ഷണത്തിന്റെ അഭാവമാണു് ഇവിടെയും അഭിപ്രായവുമുഖ്യാസംശയങ്ങൾടങ്ങുന്നതു. അശയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കോവണ്ണിനെടുങ്ങാടി ഭാഷാപൂര്ണത്തെക്കുള്ള അളക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ആ ശ്രമം ശരീരപ്പെടുന്ന മുൻപേ വിശദീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സംസ്കൃതപ്പേരുള്ളവയുടെത്തിലെ മാത്രാനിയമവും വണ്ണനിയമവും തമിഴ് പുത്രങ്ങളിൽ സംക്രമിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കിയതാണു് കാശാവുടെത്തുകാലിയുമുണ്ടാണു് മാനദണ്ഡങ്ങളായി.

സ്പീകറിച്ചതു. ഭാഷാപുത്രങ്ങൾ വർഗ്ഗനിയമത്തെ അംഗീകരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന പരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കാകളിയിലും കേകയിലും ഇപ്പോൾ വർഗ്ഗനിയമം കാണാൻ ശ്രദ്ധിക്കിലും ആദ്യകാലത്തു അവയും അക്കദാനിയമത്തെ അനുസരിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന പിന്നീട് വിജയിക്കരിക്കാം. ഭാഷാപുത്രങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? വളർച്ചയുടെ ഘട്ടങ്ങളിൽ അവയുടെ സാഹചര്യങ്ങൾ എവി? എന്നിവയെല്ലാം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് വേണം മാനദണ്ഡസ്പീകരണം.

വികാരങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷാധികാരി അപപ്രൂട്ടതിൽ വർഗ്ഗങ്ങൾ നികന്ദണായതാണു. കിളിപ്പാട്ടപുത്രങ്ങൾ എന്നും ആദ്യമേ പറയുകയുണ്ടായി. ആ നിലയ്ക്കു കിളിപ്പാട്ടപുത്രങ്ങളുടെ കനാമത്തെ മാനദണ്ഡം ഇംഗ്ലീഷാധികാരിക്കണം. ഇവിടെ ചീല വൈഷ്ണവരും മനസ്സിലും മനസ്സിലും മനസ്സിലും മനസ്സിലും മനസ്സിലും സംഗീതവാസനയും അനുസ്ഥതമായി കാരണം ഭാഷാപുത്രവും കനിലധികം ഇംഗ്ലീഷിൽ ചൊല്ലാവുന്നതാണു. അപ്പോൾ എത്ര ഇംഗ്ലീഷാത്തെ സ്പീകറിക്കണമെന്നതു ഒരു പ്രധാനമായി അവഗ്രഹിക്കാം. എങ്കിലും ആദ്യകാലത്തു കാരാപുത്രത്തിനും അതിനും അടിസ്ഥാനം ഇംഗ്ലീഷിലും കണ്ടപിടിച്ചു അതിനേരിൽ പുത്രങ്ങൾ നിന്നും ക്ഷമപ്പെട്ടുകൂടുന്ന വേണം.

കാരാപുത്രത്തിനും നെന്നും താഴെക്കൂടുമായ താഴുക്കുമായ ഉണ്ടും നേരത്തെ പരിഞ്ഞിവല്ലോ. താഴുത്തിനേരിൽ അടിസ്ഥാനമായ എക്കകംമാത്രയാണു. അതുകൊണ്ട് ഭാഷാപുത്രങ്ങളുടെ രണ്ടാമത്തെ അളവുകോലായി താഴുത്തെ അമുഖം മാത്രം സ്പീകറിക്കാം. മറ്റൊരുത്തരത്തിൽ നോക്കിയാലും താഴുത്തിനേരിൽ ഫ്രാധാന്തും ഫ്രൈട്ടമാവും. മതവിശ്വാസസംബന്ധികളും അല്ലാത്തവയുമായ കമ്മ്റേഡിക്കേഷൻഡിയാണുല്ലോ പല നാടൻപാട്ടകളിൽ ഉണ്ടായതും. ആ കമ്മ്റേഡിക്കും പാട്ടകൾ പാട്ടാനോടു ഇടയ്ക്കുന്ന നിലയാണു,

മെണ്ണേ തുടക്കിയ വാദ്യംപകരണങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ആ വാദ്യംപകരണങ്ങളിടെ താഴ്ത്തിനാസരിച്ചും ചില പുതു ക്ഷേരം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ നിലയ്ക്കു നോക്കിയാലും കിളിപ്പുട്ട് പുതുക്ക്ഷേരം അളവുകോലായി താഴും അംഗീകരിക്കേണ്ടതാണെന്ന ഒരു വക്കും. എന്നാലും വികാരത്തിലെ താഴ്ത്തിനതനെ മൂലം നൃം നർക്കേണ്ടതാണെന്നാണു് എൻ്റെ പക്ഷം. ഈണ്ണവും താഴവുംകൊണ്ട് ദ്രോഹത്തുക്ക്ഷേരം അളക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു ശക്കരെന്റെ മക്കരെന്റെ സ്പദാവത്രണങ്ങളെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും അയാളത്തെ ശേഖവിന്റെന്റെ സ്പദാവത്രണവെച്ചു നിന്ന് യിക്കണ്ടപോലെ അവഹാസ്യമായിരിക്കും. ഒൻപ്പുത്തികമായ സവിശേഷസ്പദാവത്ക്ക്ഷേരം അടിസ്ഥാനത്തിലേ ശേഖാവുതുക്കുള്ള അളക്കാവും എന്ന സാരം.

നീട്ടലും കുടക്കലും

ഗ്രാവാക്കാമിപ്പോലെ പാടി നീട്ടി ലഘുക്കാളി
അതുപോലീയ പീഠവത്രക്കണക്കാവുമ്പുമാം. 16
എന്ന പുതുമജ്ജരീകാരൻ എഴുതുന്നാണെല്ലോ. ലഘുക്കാളി പാടി
നീട്ടി മുകളിക്കാടുണ്ടു്; അചുമ്പുമായി മറിച്ചും. പക്ഷേ അതു
ഇഷ്ടംപോലെയല്ല. നിഷ്ടുമ്പുമായ നിയമമനസരിച്ചാണുതു
ചെയ്യുന്നതു്. ഓരോ പുതുത്തിനാം അതതിന്റെ ഉണ്ണവും താഴു
വുമ്പേണ്ണേ പറഞ്ഞു. ഇണ്ണത്തിനുള്ള ആ താഴവട്ടം പുത്തിയാ
കാൻ എത്ര മാത്രയുടെ കുവുംബവീച്ചുവോ അതുയും മാത്രയേ
അവിടെ ചെർക്കാവു. അതിൽ കൂടുതൽ ഒരു കാൽമാത്രപോലും
അവിടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെക്കാൻ പാടില്ല. നീട്ടലിന്റെയും
കുടക്കലിന്റെയും അടിസ്ഥാനനിയമം ഇതാണു്.

‘വധവസ്ഥയെല്ലാം ശിമീലം മുഖാനം ഗാനരീതിയാണു്’ 17

16 പുതുമജ്ജരീ. പും 66

17 പുതുമജ്ജരീ. പും 66

എന്ന പുതമജ്ഞരീകാരൻ പറയുന്നത് ഭാഷാപുത്തനമംഗളമല്ല
നിശ്ചയിച്ചുനിയമമ്പറാ കണ്ണദത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയാതിരു
ന്നതുകൊണ്ടാണോ. ഈണാത്തെ ഉദ്ദേശ്യിച്ചുണ്ട് ‘ഗാനരീതി’ എന്ന
പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ, ‘പ്രധാനം ഗാനരീതിതാൻ’ എന്ന നിംബ്
രം സ്വീകാര്യമാണോ.

ഈ വസ്തുതകളിടെ വെളിച്ചത്തിൽ നമ്മൾ കിളിപ്പാട്ടപുത്ത
അപ്പേണ്ടി അപഗ്രാമിച്ചേന്നുക്കാം.

കേൾ

കിളിപ്പാട്ടപുത്തനമഡ്ലിലും ഭാഷാപുത്തനമഡ്ലിൽത്തന്നെന്നും
പരമല്ലായാനുമഹിക്കണ കേക്കാപുത്തനത്തകൾവിച്ചും അല്ലെങ്കിലും പരാ
മർശിക്കാം.

മുനം റണ്ടം റണ്ടം മുനം റണ്ടം റണ്ടെന്നുത്തുകൾ
പതിനൊഡിനൊരുഗണം പാദം റണ്ടിലുമൊന്നുപോരു,
ഗ്രാവാനുകളിലും വേണം മാറാതോരോ ഗണത്തിലും
നടക്കയതിപാഠിപ്പുായത്തമിൽ കേകയാം. 18

എന്ന കേകയും പുതമജ്ഞരീയിൽ ലക്ഷ്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഉംഗത്തിലോരോ ഗണവും മുവശ്രദ്ദിക്കുവീരതും

എഴുത്തിനെമുന്നാക്കുന്നാലുക്കുള്ളായ കേകയാം. 19

എന്ന കേരളക്കൂട്ടിനിയമത്തെപ്പറിപ്പുരിപ്പിച്ചണാക്കിയതാണോ
പുതമജ്ഞരീകാരൻറെ ലക്ഷ്യം. “കേകാലക്ഷ്യംത്തിനു വലിയ
തെററക്കററണമല്ലാണോ പരയാനില്ല”20 എന്ന കെ. കെ. വാ
ഡ്യാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുനണ്ണുക്കിലും, ഗ്രാവാനുകളിലും വേണം
മാറാതോരോ ഗണത്തിലും എന്ന വ്യവസ്ഥയും പാഠിപ്പുായ

18 പുതമജ്ഞരീ. പും 71.

19 കേരളക്കൂട്ടി. Quoted in പുതവിധാരം പും 67.

20 പുതവിധാരം കെ. കെ. വാദ്യാർ. പും 68.

எது வேளையென நியமவும் கடிவாக்களைத்தாளையா? அதேவோ ஸாலிப்ராயப்பூட்டுள்ளது. மாறுதல் கால்திடிலும் திருமாய களைக்க பரவேங்களிடிலும் ஏதும் வாஸ்யாக நிர்ணயிக்கின்றன. இதினெல்லாம் புரோ கேக்கயக்களிடு சூலேயமாய காலிப்ராயவும் வாஸ்யாக ஈவதறிப்பிக்கின்றன. அதேவாத்தினென்ற வாக்கங்களை உலகில் கிடைக்கும்: “நம்முடைக்கேக்கியில் ரண்டு முவழக்களை தொண்டும். ‘சரி துபர’மாயி விழினாமெதிலை ரண்டினும் பூத்து, அக்காரணம் வழா குமத்திலும் ஏறுக்குறிப்புவும் கோணாவுத்தன்னால்கெட வொறுவாய நியமங்களைமீலுவும்கூலம் கை பூத்தமாயி உக்கிழேற்கங்களாய தலை கேக்கி.....ரண்டினமென்ற பரவைத்ததிடில் கணம் தாழை மிலூத்த கிளிப்புஞ் கேக்கயாஸ்”; அது தமிழ் பூத்தத்தினென்ற பரிளைமாம். மரைான தாழைக்கும் கேக்; அது துஷாலிலே ‘பாயன்’ (வக்கு)பூத்தத்தின்கிளிமா பரிளைமிப்புது...”² 1

தன்ற புதிய ஸிலூக்டம் அாரி. வால்பார் வழக்க வட்டம் ரிசீப் விஶலீகரிப்பிடிட்டுள்ளது. ஹை தீர்மானம் பொறுத்திடுவதே ஸப்பதம் அலீப்ராய்த்தின்ற அடித்திர தோட்டுள, பரப்புவின் ஸமாய அலீப்ராய்த்தைக் கடன்தூட்டியிடுவது. “கன தாழ்வி ஸ்ரீத கிழிப்புநகேக்கயாஸ்” என 71-ாம்தெ புரதும் “பாய கிழிப்புநகேக்கக்கல்லித்தென தாழ்வும், ரண்டாம்து வர ணத, கேக்யுடெ ‘ஷாவ’ நஸ்வண்ணமுள்ளது. கனாங்கவுக்காக ரண்மாஸ் ‘ஶரீஜாகல்பாஸ்’ என 74-ாம்புரதும் பாயுள்ளது வரப்புவின்ஸமலேபு? அதுவோலதென, அல்பாத்துராமாய்னா, மூவாண்புராணா, நக்காரிதம் என்னிவயில்கின தமிழ் விக்கிரமவசிக்கலூட்டுஸாக்கான் கேக்கலே, ஸிராஞ்சவா, மார்க்கப்பாடு, பூர்வாவளவுய் துக்குத் என்னிவயில்கின யாப்புக்கேரை கேக்கலே டிச்சாந்தைத்தூயி கூப்பது ஹர்ட்டிக்கா உலரிப்பிடு”.

വാദ്യാർത്ഥനെ പോരിക്കേണ: “ഇവിടെ ഉല്ലരിച്ചിരിക്കുന്ന ശീല
കളിൽനിന്ന് ഇന്നതു ഇന്നയിനും എന്ന വേർത്തിരിച്ചുപറയാൻ
പറയേണ്ടും ചൊൽവടവിലോ വർണ്ണവിന്യാസത്തിലോ എന്നു
ഡേഡോ കല്പിക്കാൻ കഴിയും? ഈ രണ്ടിനും പുത്രമെങ്കിൽ ഇന്നതീ
രിവിന്റെ അതിംവാദനോശും”²² രണ്ടിനും കേക്കക്കു ഉതക്കി
ചേരുന്നണായതാണു ഇന്നതെന്ന കേക്ക എന്ന അഭിപ്രായത്തെ നിരാ
സ്പദമാക്കുന്നതാണു ഇംഗ്ലീഷും സാരോഗംജും പരസ്പരവിജ്ഞാനമായ അഭി
പ്രായവും. ഭാഷാപുത്രങ്ങളുടെ ഉല്ലത്തിനെയെന്നെന്നു? അവയുടെ
നിയാമകത്തെപ്പാടു എവി? എന്നീ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തി
ക്കാതെ പുത്രംജീവിലെ ഭാഷാപുത്രപ്രകരണത്തിലെ നൂതന
കരം ചുണ്ടിക്കാട്ടാൻമാത്രം മുതിന്ത്രത്തെകാണ്ടണംയെ അബ്ദിപാദമാണു
വാദ്യാർക്കു പററിയതു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷും താഴെ
തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഭാഷാപുത്രങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യം
കല്പിക്കാൻ മുതിർന്ന അറി. മാരാർ, “ഈ വിവരിച്ചു ഉഹാം ശരി
യാണെങ്കിൽ, ആ പഴയ പുത്രത്തിനും ആഭിഹോക എന്ന പോരി
ടാം. തമിഴിൽ ഉതിനു ‘ശരാശീർ കഴിനെടിലടി ആച്ചരിയ
വിത്തതം’ എന്നാണെന്നു പേര്.”²³ എന്നെന്നുത്തിയതു അഭ്യർത്ഥനായി
തോന്നും. തമിഴിലെ ആച്ചരിയവിത്തത്തിൽനിന്നുണ്ടാണു കേ
ക്കയുണ്ടായതു എന്ന അഭിപ്രായം ഉള്ളൂറിനും ഉണ്ടായിരുന്നതായി
പുത്രവിചാരത്തിൽനിനും മനസ്സിലാക്കാം.

കേക്കയും മറ്റു പുത്രങ്ങളുപോലെ താഴെണ്ടാണു. എന്നാൽ
താഴേബോധമില്ലാത്തവയും കേക്കാപുത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേക ഇംഗ്ലീഷും
വും താഴവും മനസ്സിലാക്കുന്നതവയുമായ ശരാശീർ പതിനൊല്ല
ക്കുറംവീതം പാഠത്തിൽ നിരത്തിവെയ്ക്കുന്നീടത്തു താഴും കണ്ണി
ല്ലെന്ന വാദം. അതുകൊണ്ട് കേക്കയും താഴെണ്ടില്ലെന്ന വാദനില്ല.”

22 പുത്രവിചാരം പും 75

23 പുത്രഗീലിപ്പം കട്ടിക്കുന്നുമാണ് പും 119.

ഇതുവും പരഞ്ഞതതുകൊണ്ട് കേക്ക തികച്ചും താളിച്ചതമാണെന്നായും മീലു. താളിച്ചിട്ട് ചൊല്ലുത്തക്കവിലംതെന്ന ചീലവരുളന്നുണ്ട്. അതിൽ ശ്രദ്ധയില്ലാത്തവരെഴുതിയതും താളിത്തിനാപ്പീകരാൻ സാധിക്കാണ്ണുഹിലു; അവിടെ ഒഴുവില്ലെന്നാണമാത്രം.”²⁴ എന്ന പി. കുഞ്ഞതിള്ളുമേനോൻ എഴുതിയതാണ് സത്യം. അതിശീ ക്രിട്ടി കേക്കയുടെ ഉർച്ചപത്രിയെന്നെന്ന ഏന്ന നോക്കാം.

തമിഴിൽനിന്ന് പരിണമിച്ച കേക്ക, തുല്യലിലെ പരയൻവു തുരത്തിക്കിന്നു പരിണമിച്ച കേക്ക എന്നിങ്ങനെ കേക്ക രണ്ട് രൂ തതിലിലും; കനാംമാറുമെയുള്ളൂ. നമ്മുടെ പുത്രീകരണ ശത്രുതമാവിലെ ശോകവികാരം അതിശേരി സ്വത്തസ്ഥിഭവായ ഖുണ്ണ തതിലും താളിത്തിലും ഒഴുകിയതാണ് കേക്ക. അതുകൊണ്ട് കേക്കയും ഖുണ്ണവും താളിവുംുണ്ട്. ആ ഖുണ്ണത്തെന്നും താളിത്തെന്നും പ്രതി നിയീഡീക്കുന്ന ഒരു വായ്ത്താരിയുണ്ട്. ആ വായ്ത്താരി പാടിയതിനു ശ്രദ്ധാർ നാടൻപാട്ടുകാർ കേക്കാവുംതും പാടാടുള്ളൂ. പരമ്പരാഗതമായി ഉപയോഗിച്ചപോങ്ങുന്ന ആ വായ്ത്താരി

തിന്തിനും തീയോതീയാ തിന്തിനും തീയോ തീയോ
തിന്തിനും തീയോ തീയോ തിന്തിനും തീയോ തീയോ
എന്നിങ്ങനെന്നയാണ്. ശാപുവും സദംബ്രാളിൽ വൈപിത്രത്തിനു
വേണ്ടി

തിന്തിനും തീയോ തീയോ തിന്തിനും തീയോ തീയോ
തീയോ തിന്തിനും താര തിന്തിനും താരാം.

എന്നും വായ്ത്താരി മാറാടുണ്ട്. ഈ ഖുണ്ണത്തിലും താളിത്തിലും പാടാൻ ചാറാത്ത ഒരോറാറിക്കേക്കപ്പോലും മലയാളാഷയിൽ ഇന്നാളുമണ്ണായിട്ടിലും.

ഈ ഇംഗ്ലീഷ് താളിവും പുത്രഭജരീകാരനു് എറക്കരെ പരിചിതമായിരുന്നവെന്ന തോന്തരം തീയോ തീയോ എന്നൊരിണംതെ അവത്തിച്ചതാണു് കേക്ക എന്നാളുള്ള കൊണ്ടു് ‘നടക്കഡയതി’ എന്ന നിയമം തെററില്ല; കേക്ക 24 മാത്ര യൂം $(6+3+3) \times 2$ 28 മാത്രയും $(6+4+4) \times 2$ ഇടയുള്ള നിയോജിപ്പിണ്ട ഒരു പുത്രമാണു്. ഇംഗ്ലീഷാഭ്യംബാക്സ് 28മാത്രയുള്ള കുല്യും അതുയും മാത്രയുള്ള കേക്കാപാദങ്ങൾ കണ്ണിപ്പേന്ന വരും. 24 മാത്രയിൽ കൂട്ടെഴുവെന്ന പാദങ്ങളെ കുറഞ്ഞതു 24 മാത്ര ദയക്കിലുമാക്കിച്ചേരുപ്പിണ്ടതാണു്. ഇംഗ്ലീഷ് ഉല്പത്തിയുംവെച്ചു നോക്കേണ്ടാണു്, മുക്കുവെന്നകുല്യം വേണ്ണം മാറ്റോതോരോ ശാ തയിലും എന്ന നിബന്ധനയുള്ളും കുറവു പറയാനാവില്ല.

ഉദാ:—

അക്കണ്ണതെത്തമാവിൽനിന്നാല്യതെപ്പുംവീഴ്ത്തു
അയ്യതൻ നേതൃത്വിൽനിന്നതിനു് ചുട്ടക്ക്ലീർ.

—വെവലോപ്പുഷ്ടി

അട്ടിക്കാടകരു മാനന്തായിരം നീലപ്പുണ്ടതി—

കിാട്ടകരു പരന്നപോലും പ്രഖ്യാതതിൽ.

—വയലാർ

അതിപ്രാഹീനമായ ഒരു ഓഷ്യാപുത്രമാണു് കേക്ക. നാടന്പാട്ടു കളിലും പഴയ പാട്ടുതികളിലും ഈ പുത്രം സുലഭമായി കാണാം. പക്ഷേ ഇന്നതെന്ന കേക്കയുടെ അക്ഷരസംഖ്യാനിയമം അവയ്ക്കില്ല. അതുകൊണ്ടു് അത്തരം കേക്കകളെ മുഴവൻ അച്ചിരി യവിക്കുന്നതു പലതം തെററിലും; അച്ചിരിയത്തിന്നും അല്പക്കലേക്കയും അവതരം ശരീക്കു കന്ധ്യിലാക്കിയവർ ദോഡം.

പില ഉദാ—

1. കനാനാം കൊച്ചുതുവി ഫേരൻറുടെപ്പോങ്ങമോ നീ
നീന്റെയുടെപ്പോന്നനാൽ ഫേരന്തല്ലാം തങ്ങമനിക്കു.
തുവിതുള്ളൽ. സാ. ച. ഫ. പു. 99
2. കന്നവട്ടാവിലോ തൊഴ്ത്തിട്ട മലപ്പുവോ
അപ്പുവെതംകൊള്ളണ്ട് തക നല്ല നാഗത്താനെ.
സപ്പുച്ചുട്ട്. സാ. ച. ഫ. പു. 103
3. കംരിക്കം നിറമൊത്ത തിരുത്തി തൊഴനേൻ
കന്തുക്കണ്ണും തിരുനെറററിത്തിലകം കൈതൊഴനേൻ.
തീയാട്ട്. സാ. ച. ഫ. പു. 105
4. വെണ്ണതിക്കലയണിനേൻ വേദങ്ങൾ വേർത്തിരിതേനാൻ
അംബികക്ക്ഷേത്രനായേൻ അരബന്നന വാമം പുണ്ണേൻ.
എവർന്നാടകം. സാ. ച. ഫ. പു. 115
5. ഗണപതിക്കഗവാനേ നമ്മൊനൊന്നിരപ്പേൻ
തണ്ണർപ്പെട്ടശിവപുത്രിം തുയപാച്ചുര തനേൻ.
യാത്രക്കളി. കേ. ഭാ. സാ. ച. ഫ. 1. 59
6. അരച്ചപ്പുകര കോനേ മേനേലയം തുയപിടിത്തീവണ്ണും
പുരികിഴലാളൈ നണ്ണിപ്പോകമെതല്ല കാലം.
രാമചരിതം.
7. വണ്ടപോൽ വണ്ണിവേന്തൻ പരിചെഴും കർക്കളത്തിൽ
അംഭേദക്കാമാനെപ്പുംലെ അവനിയാണ്ടിരിക്കണാളിൽ.
ഇവിക്കടിപ്പിള്ളപ്പോത്. വു. വി. പു. 72
8. ഫുടലത്തുല്ലോടൊന്തേനന്നിന്നമിഴികവക്കാൻ
പാടകം കലവിലെന്നപ്പാടിനിന്റുമെടം.

ഉള്ളിയാട്ടിചരിതം.

ഇവയെല്ലാം കേക്കാവുത്തങ്ങൾതന്നെയാണ്. കേക്കയുടെ വ്യക്ത വും അക്കിഷ്ടുമായ താളവും ഇംഗ്ലീഷ് തെററിക്കാത്ത ഇം വരികളെ ആചിരിയവിക്കത്തൊക്കെന്നെന്തെന്നും അക്കാദിക്കിലും പതിനൊലു വേണമെന്ന നിയമം ഇവിടെ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. താളത്തിനോത്രും പദ്ധതി മറിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഫ്രൈനും ആർക്കു കാലക്കേക്കയുടെ ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒരു സവിശേഷതയാണ്.

ഡാവതംപാട്ടിനെറിയും ഗ്രാമക്കിണപ്പൂട്ടിനെറിയും കാലം മുതൽ കേക്ക വന്നുനിയമത്തിനു വിധേയമായിരുന്നുക്കൂടി എന്ന തൊന്ത്രം. അക്കാദിക്കിയമം വന്നതിനുശേഷവും കേക്കയിൽ താളത്തിനോ ഇംഗ്ലീഷിനോ ഉൾനംതട്ടിയിട്ടില്ല.

ഡാവതം മംഗലം പൊക്കിട്ടുമന്ദാടിതന്നീൽ
വാരിജനേത്രനേയും രാമനേയും സുവത്താൻ
വേണിവളത്തിട്ടന മാതാപിതാക്കന്മാരും
പിനെ മെല്ലെ വളർന്നാരോമനവാലക്കൂർ.

ഡാവതംപാട്ട്. കെ. സാ. പ. 2-160

വേദന പെരുക്കിട്ടും മേഖിനീഭാരം തീപ്പുണ്ട്
വേധാവിന്നകളുാലേയിപ്പൂഴുതവനിയിൽ
രോഹിനീസുതനായും വേവകീസുതനായും
രണ്ടായിപ്പിന്നീട്ടമീശനേ ഒരു ഒരു.

ഗ്രാമക്കിണപ്പൂട്ട്. കെ. സാ. പ. 2-164

കുറിഞ്ഞതു മുന്നാഡിനും താമരനയനനും
താർച്ചരവെതിതെൻ്റെ ചെക്കന്നുമിഴിപ്പോലെ.

സേതുബന്ധനം. കെ. സാ. പ. 2-164

ഇവിടെയെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിനും താളത്തിനും പുറതെ അക്കാദിക്കാംവും വ്യവസ്ഥപ്പൂട്ടിരിക്കുന്നു. എഴുത്തപ്പുന്നുതന്നെ കേക്ക തന്നെതെ ആപത്തിൽ വളർന്നിരുന്ന എന്നും ഇതു സുപിപ്പിക്കുന്നു.

വണ്ണനായമം

ഇരുണ്ടതിലും താഴെത്തിലും അപിപ്പിതമായിരുന്ന കേക്കയും വണ്ണനായമം വന്നതെങ്ങനെ എന്നതും ഒരു വിഷമപ്രഗ്രാമംണും. സംസ്കൃതത്തിലെ മാലിനിപ്പത്തിൻറെ സ്വാധീനം കേക്കയുടെ അക്ഷരസംഖ്യ ഉറപ്പിക്കുന്നതിൽ സഹായിച്ചിരിക്കണമെന്നാരു ഭിപ്രായമുണ്ട്. അതു ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാരണം മാലിനായുടെ ഇരുണ്ണവും താഴുവും വേരെ. കേക്കയുടെ ഇരുണ്ണവും താഴുവും വേരെ. പോരെക്കിൽ മാലിനിക്ക് 15 അക്ഷരവുമാണോ അ പാദത്തിൽ. എന്നാൽ

“നജജലംജളം ഗ്രാവരും പ്രമാം” — പുത്രമജരി. പു. 39

“നരനരംജളം ലഗമതും സുകേസരം” — പുത്രമജരി. പു. 39

എന്നിങ്ങനെ ശക്രപരീപ്പിന്റെപ്പുട്ട് വുത്തംജളം കേക്ക യുടെയും ഇരുണ്ണം ഒരുപോലെയിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൻറെ സ്വാധീനംകൊണ്ടാണും കേക്കയും പതിനൊലക്ഷരം എന്ന കണക്കായതും ഏന്ന പറഞ്ഞെങ്കിൽ അടങ്കു എന്നാണെങ്കിൽ ഇരുണ്ണ തതിലും അക്ഷരസംഖ്യയിലും സാദ്ധ്യമുള്ള ശക്രപരീപ്പിന്റെന്നു സ്വാധീനമാണുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞതാൽപ്പോരെ. വായ്ത്താരിയിലെ അക്ഷരസംഖ്യയെ പ്രമാണമാക്കിയാണും കേക്ക പതിനൊലക്ഷര തതിൽ കത്രണിനിന്നുത്തെന്നു വിചാരിക്കുന്നതോ? വുത്തംജരം പ്രശ്നം ദശയിലേയ്ക്കുത്തുവോം, പുണ്ണവളിച്ച പ്രാപിക്കുവോം ഇരുണ്ണ വും താഴുവും ശാഖമാവുകയും വണ്ണവുവുമും വന്നുചേരുകയും ചെയ്യുകെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതു മുന്നു കാരണംജളം ക്കുമിച്ച പ്രവർത്തിച്ചാക്കണം കേക്ക പതിനൊലക്ഷരമുള്ള ഒരു പുത്രമായതും.

ആച്ചിരിയവും കേക്കയും

കേക്ക ആച്ചിരിയവിൽത്തത്തിൽനിന്നും ഉത്തതിരിഞ്ഞതു സാന്നിദ്ധിപ്രായമുണ്ടെല്ലോ. കാഡാവുത്തംജരംക്കു തമിഴ് പുത്ര
36*

ക്കോളാട് ബന്ധമില്ലെന്ന പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവക്കിപ്പോലും ഈ അടി
പ്രായം ഉള്ളതായി നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. “ഇംഗ്ലീഷിലെ സ്റ്റാങ്ക്²⁵
വേഴ്സ്” (Blank verse) മട്ടിൽ പ്രാസനിർബന്ധമില്ലാതെയും
ഈരംഖമ്പീഞ്ചക്കോളാട്ടട്ടി, വരികരംകു സ്റ്റാങ്കിയില്ലാതെയും കാണാം
ന ഒരു പഴയ പുത്രമാണിതും.²⁶ എന്നും ആച്ചിരിയവിക്കു
തെതക്കൾിലും കെ. എൻ. എഴുത്തച്ചൻ വിശദിക്കരിക്കുന്നു. മെല്ല
റഞ്ഞത് ആച്ചിരിയവിക്കു
തെതക്കൾിലും കെ. എൻ. എഴുത്തച്ചൻ വിശദിക്കരിക്കുന്നു.
“തികച്ചും തമിഴ്‌ലക്ഷ്മണം പഴയ മലയാളത്തിലെ വരിക്കോളാട്
യോജിപ്പില്ലെന്ന വരാം; എന്താണു യോജിപ്പുള്ളതും, കേക്കാഡി
വിലക്കണവുമായ ഒരു പുത്രം എന്നത്മുമേ ആച്ചിരിയവിക്കുന്നു
ഇവിടെ വിവക്ഷിപ്പിട്ടുള്ളു”²⁷ എന്നൊരടിക്കരിപ്പും അദ്ദേഹം
നൽകിക്കാണുന്നു. ഇതിനത്മം തമിഴിലെ ആച്ചിരിയവിക്കു
മലയാളത്തിൽ കാണുന്നില്ലെന്നും പാനങ്ങളാറുത്തിൽനിന്നും
സംഘകളിയിൽനിന്നും ഉണ്ണിയാട്ടിചരിത്തുകൂടിനിന്നും മറ്റു
മായി ആച്ചിരിയവിക്കുത്തിനു കെ. എൻ. എഴുത്തച്ചൻ ഉല്ലരി
ച്ചിരിക്കുന്ന (സാ. ച. പ്ര. 420) വരികരാ വാസ്തവത്തിൽ കേക്ക
തന്നെയാണ്—ആച്ചിരിയവിക്കുത്തിനു കേക്ക. ഉള്ളടിഞ്ഞു ഭാഷ
യിൽ ‘കാലുറയ്ക്കാതെ കേക്ക’ എന്ന പറയാം. കേക്കയ്ക്കും ഇംഗ്ലീഷിനു
താഴെയും ഇല്ലെന്നും അക്കംഡാംബുദ്ധയെ ഉള്ള എന്നും ധരിച്ചതു
കൊണ്ടാണ് അവരെ ആച്ചിരിയമായി പലഞ്ചം കണ്ടും. ആച്ചി
രിയവിക്കുത്തിന്നുപെട്ട ഭാഷയും എന്താണും മരിലും ഇരട്ടിക്കരി
ക്കും കേക്കയ്ക്കും സാദ്ധയും ഉണ്ടെന്നുള്ളൂ. ഈ സാമ്യം സ്ഥിര
വും സമൃദ്ധിവുമല്ലതാണും. “അതുകൊണ്ട് സമാനമായുകക്കരി
രണ്ടു ഭാഷയിലും രണ്ടു നിലയിൽ വളരുംവെന്നും അവിടവിടെ
അവ തുല്യതുപണ്ഡായിരുന്നുവെന്നും പറയുന്നതുണ്ടും യുക്തി

25 സാമീത്യചരിത്രം പ്രസാനജജില്ലട. പും 418

26 സാമീത്യചരിത്രം പ്രസാനജജില്ലട. പും 420

യുക്തം”²⁷ എന്ന ശാഖിപ്രായം സ്വീകാര്യമാണ്. മറിച്ചു അല്ലെങ്കിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കിന്ന കൈകളും ഉണ്ടായി എന്ന പരാഗതാൽ ശൈലേച്ചു സ്ഥിരിക്കാൻ കൈകളും ഉണ്ടായിരാം എന്നാം പരിശയാദിവജം.

താളിത്തുക്കരിച്ചു

കൈകയുടെ താളിം പലക്കം അജ്ഞാതമാണെന്നും തൊന്തരം. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ കൈകയും താളിമില്ലെന്നാണെന്ന പലകം അജ്ഞാപ്രായപ്പെട്ടിരും. കൈകയുടെ താളിത്തുക്കും ഒരു സവിശേഷതയുണ്ടോ. ചില അക്ഷരങ്ങൾ കീഴിന്മായിയില്ലോ മറ്റൊരില്ലോ അക്ഷരങ്ങൾ മെൽസ്യായിയില്ലോ ചൊല്ലുണ്ടതുണ്ടോ. അതിനു ആനപ്പാതീകമായ ബലവും ശക്തിയും ആ വർഗ്ഗം അക്ഷരങ്ങൾ നൽകുകയും വേണം. ഉള്ളതുനാന്നാത്തംസ്പരിതാദിനിയമങ്ങൾ ദീക്ഷിച്ചു വേദം ചൊല്ലുന്നതിനെ അനുസ്മരിക്കുന്ന കൈകയുടെ ഇംഗ്ലീഷും താളിം. ധാരക ക്ലെയിലെ നാലു പാദച്ചം ഭ്രാഹ്മണിപ്പുട്ടകളിം മറ്റും ചേരുന്നതിലും മന്ത്രാച്ഛാരണന്തീരിൻറെ ഇംഗ്ലീഷും പാട്ടനവധി നേണ്ടും (കെ. ഓ. സാ. ച. V. 1 പും 56, സാ. ച. ഫ. പു. 199. എന്നിവ കാണുക). ആദികാലത്തു ചെറിയ സംഘങ്ങളിലായി വന്ന ആദ്യമാർ ആദിമനിവാസികൾക്കു കീഴടക്കാ വളരുക്കാലും ഇങ്ങനിരിക്കണമെന്നും സംഘവുലക്കുവിന്നാൽ ഇവർ ദ്രാവിഡാധാരങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കാണെന്നും ചില തെളിവുകൾ ഉഖരിച്ച രാജരാജവന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടും. (കേരളപാണിനീയം പും 43). അന്നും ശാഖർ വേദമന്ത്രങ്ങളിം മറ്റും ആലപിച്ചിരുന്നു. ദ്രാവിഡാധാരയും സംസkrയും നിമിത്തമാക്കണം അവക്കു വേദം നബ്ദപ്പെട്ടിരും. കേരളപാണിനീയുടെ ഇംഗ്ലീഷാധാരം സ്വീകാര്യമുണ്ടുമെങ്കിൽ, ആ മുമ്മാഗതാദ്യമാരകം വേദ മന്ത്രാച്ഛാരണരീതി കൈപ്പുത്തത്തിൽ സ്വാധീനംചെലുത്തിയി,

ടീംസ് എന്ന സന്ദേഹിക്കണം. പ്രാചീനത്തികളിൽ കേക്കയും കാണുന്ന സാമ്പത്തികപ്രവാദവും ഉഭാരതാന്വാദതാഴീനിയമങ്ങൾ ശാന്നിദ്ധ്യരിപ്പിക്കണ ഇണബും അത്തരമൊരു സന്ദേഹത്തിനു പഴയ നൽകണാ. എക്കിൽ ആ കേക്കയെ തമിഴിലെ തുറിമവും സക്രീണ്ട്രവുമായ പുതഞ്ചാന്നുനിയമങ്ങളുടെ ചട്ടമുട്ടിൽ അടക്കിച്ചുപഠി ഉണ്ടാക്കിയതാക്കരേണ്ടോ തമിഴിലെ ആചാരിയവിത്തും. ഏതായാലും അതിപ്രാചീനവും സാമ്പത്തികപ്രവാദവുമുള്ള ഒരു പുതഞ്ചാന്ന് കേക്ക എന്ന് ഇവിടെ തിരക്കാലം പരഞ്ഞുനിത്തുനാ.

കീകളി

കൃഷ്ണാട്ടപുത്രജാളിൽ റണ്ടാംസ്ഥാനം വഹിക്കണ പുതു മാണ്ഡ് കാകളി. കളക്കുവീശണികാണ്വ്യാദികൾ കാകളിയിൽ നിന്നാതിവിച്ചുവയാണെന്നു മിക്കപ്പേരും സന്തതിച്ചിരിക്കണം. ആ നിലയ്ക്കു കാകളി ഒട്ടിസ്ഥാനപുതുമാണ്.

മാത്രയക്ഷരം മുന്നിൽ വരുന്നോടു ശാഖകളെ

എടുക്കുവരുമുള്ളിടക്കിൽ ചോല്ലാം കാകളിയെന്നാപേര്. 28

എന്ന രാജരാജവർമ്മ കാകളിക്കു ലക്ഷ്യണം പരഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. രാജരാജവർമ്മ പരഞ്ഞത മാത്രാക്കണക്കാണും പാക്കരക്കണക്കാണും കുട്ടിക്കള്ളു മാറായും കെ. കെ. വാഖ്യാനം കിഞ്ഞതിള്ളിമേനോനും അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. പുതുമാജരിയിലെ കാകളിലെക്കണ്ണത്തെ സുക്കൂഡായ അപഗ്രാമത്തിനും നിശിത്തമായ വിമർശനത്തിനും കെ. കെ. വാഖ്യാൻ വിധേയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അചിപ്രായ ഔദ്യോഗിക്കാം ആദ്യം പരിശോധിക്കാം.

കാകളി സമപുത്രമായിരിക്കു, ഇരട്ടിക്കു ലക്ഷ്യണം പറയേണ്ടില്ലായിരുന്ന എന്നാണ് വാഖ്യാനതു നിർദ്ദേശം.

“గளமென்றுமேற்றோ பிளவுங்கடி ரஷ்டிவை

காஸைஷத்தினாக்காலின்கூங்ஶலீலு காகலீ.” 29

എன்ன கேரளக்ஷாலீலக்ஷணத்துக் களீட்டுப்புறாயாவங்காலை³⁰ கொள்ள வன பிச்சாளித்தன வாஸ்யால் ஸத்துமிகங்க. ஸுது முப்புத்திலாயாலும் காரிகாருப்புத்திலாயாலும் லக்ஷணம் அதுவுள்ளிடத்தூலும் புன்னிய நீங்கூட்டுக்கொள்ள நீவென்கீர்க்கொள்ளதானோ நீதுகொள்ளு ஹூ வாலம் ஸப்ரீகாரமானா.

தீந மாறுயும் நாலு மாறுயும் அது மாறுயும் உஷ்டு ஶள கை காகலீயிட்டு ஸுலக்மாளங்காலும் உபாவரங்கங்காலைதான் வா ஸ்யால் அல்லிப்ராய்க்குப்புடிரிக்கங்க. நீஷேயிக்காவத்திலும் ஹூ அதி ப்ராயவும்.

“காகலீயிடக் குக்காவத்திலும் அதுக்கங்கால் முத்துப்பாலிக்கங்காலை— ர. த. க. ம. ஶளங்கலீலவாகாலும்..... சொல்லுப் பல்லு ஸாக்கித்தூறுப்புத்திட்டத்தங்க ஹூ வியமாயிரிக்கங்காலும்” 30 என்க பாலாதிற்கு என்க ஸுப்புயாங்காயமால் விட்டபோய்கு கொள்ளு

திரிச்சுங்க சென்டிட்டுக்கள் மாநாங்காலும்

ஸூரிச்சாஞ்சு ஶாலாதாகாங்கிடு பாத்மங்க

எரிச்சுஞ்சு தீயிட்டு பதிச்சிட்டுவாங்காயும்

குதிச்சூங் சாட்டி மாரே தூங்குஶாரே. 30

என் தீங்காறுயாத்தூத்தாத்துக் காகலீயென்காலும் அது. நாராயண பூளிக்கூற தெரிவிலூரிச்சுப்புவங்க வாஸ்யால் அதுக்கூப்புங்காயிக்கங்க. அதுக்கங்கால் முத்துப்பாலிக்கங்காலாய்ரிக்கங்கங்காது காகலீயிடக் கீவுற்குப்புயாங்காய லக்ஷணம்பலு. ஹூவையும் தாலுவுமானுக்காகலீயிடக் கீவுற்காய லக்ஷணம். அது லக்ஷணம் மந்திரம்

29 கேரளக்காந்தி Quoted in புத்தவிமாரங். புரா. 38

30 புத்தவிமாரங். ஏக். செ வாஸ்யால் புரா. 41

കാതിരന്നതുകൊണ്ടാണ് ഉജംഗപ്പയാതത്തെ കാകളിയായി നാരായണപ്പുണികൾ കണ്ണേതു്. ആദിഗണം ഗ്രംവാദിഗണമാകാതിരന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഏ. അറിനേപ്പോലെ തന്നെ വാദ്യാം സംസ്കൃതപുത്രങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡമായ ഗ്രം ലഘുനിയമത്തിൽ മുരക്കപ്പിടിച്ചുതുകൊണ്ടാണ് ആദിഗണം ഗ്രംവാദിഗണമായിരിക്കണമെന്ന ശാംപിടിക്കുന്നതു്. ഇണ തതിനു പേരിടാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൊണ്ടും അതിനു വെളിവാക്കാനുള്ള ഉപാധിയുടെ അഭാവംകൊണ്ടുണ്ടാണ് എ. ആർ. അതു ചുണ്ടിക്കാട്ടാതീരന്നതു്. തന്മുലഫുള്ള അതിവ്യാപ്തിപോഷണേ ആ ലക്ഷം നാത്തിനു കാണുന്നല്ലോ.

കാകളി എവിടെനിന്നു്?

കേക്കവുത്തെഴുപോലെ കാകളിയും കേരളത്തിലെ ആദിമ മനമുദ്ദേശ ശോകഭാവത്തിൽനിന്നുത്തുവിച്ചുതാണു്. എക്കിൽ കേക്കപോലെയിരിക്കേണ്ടതല്ല കാകളിയും എന്ന ഫോറിക്കാം. പ്രഭാദാനത്തിലും ചിന്താവിഷ്ടയായ സീതയിലും ശോകമാണു് പ്രതിപാദ്യശൈക്ഷിലും അവായുടെ പുത്രങ്ങൾ റണ്ടുണ്ടും. പുതം മാറിയതിന്റെ കാരണം ശോകവികാരത്തിന്റെ ദേഹമാണു്. അഥവാ കേരളകൊണ്ടുള്ള അന്തരം കേക്കയും കാകളിക്കുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണ് കാകളി കേക്കപോലുകാതിരന്നതു്.

ഇത്തണ്ണം

ശോകഭാവോൽക്കവമാണു് കാകളി എന്നതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ ഒരു ശാഖയും വളരെ പതിനേത മട്ടിലാണു്. അതു ഇണത്തിനു്

രാരീരം രാരീരം രാരീരം രാരീരം

രാരീരം രാരീരം രാരീരം രാരീരം.

എന്നിങ്ങനെയാൽ വായ്ത്താരി കള്ളിക്കാം. ഈ മട്ടിൽ ‘താനിനാ’ എന്നാരീണശണം ആവത്തിച്ചാലും മതി. ഈ വായ്ത്താരി പ്രകാരം കാകളിയുടെ കാരോ ശണ്ഠതിനം 6 മാത്രവീതിയിൽനാം വരുമാണ്. അതു⁵ ആദ്യകാലകാകളിയുടെ ഒരു സവിശേഷതയായി പറിഗണിക്കണം. ഷ്ടൈമാത്രാശണ പുത്രഭാണ്ഡ് കാകളി എന്ന പ്രാംഘാക്കമാരിപ്പും സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കും ഈ ഷണി മാത്രാവാദഗതിയും ഭാന്തൻറ്റി ജല്ലാമാശണനാം പരഞ്ഞതയ്ക്കും. പക്ഷേ സത്യമാണോ. അതു സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം.

കാകളി ഷ്ടൈമാത്രാശണപുത്രമാശണനാം പരഞ്ഞതവരിൽച്ചില്ല ലഭ്യനെ കാകളിയിൽ ആവധാരം വരുമെന്ന സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

മനവക്കാരായ തെങ്ങംബകൾ ചിന്തിച്ചും
പിന്നെന്നുറീരാമനം ലക്ഷ്മണൻതന്നോട്
രാമനം കുസല്യാദേവിരുക്കാഴ്ചയെ

എന്നിങ്ങനെ ഷണിമാത്രാശണം വരുന്ന വരീകൾ എഴുത്തപ്പെട്ടു തികളിൽനിന്നൊക്കെ. കെ. വാല്സ്യാർ ഉദ്ദരിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുക. (പു. റി. പ. 40) ഇവിടെ കാരോ വരീയിലും കാരോ ഷണിമാത്രാശണമേയുള്ളൂ കനിലയിക്കും ഷണിമാത്രാശണങ്ങാം വരുന്ന വരീകൾ ചിന്നാലെ ഉദ്ദരിക്കണം.

ഒജ്ജരിപ്പുത്തത്തിനു ലക്ഷ്മണം പരയുന്നോരാ കാകളിയിൽ മഹാബും വരാമെന്ന രാജരാജവർമ്മയും സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ കാകളിയിൽ മഹാബുരിക്കുന്ന പുത്രമജ്ജരിയുടെ 68-ാമതെത്തു പേജിൽ പരഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ട് മഹാബുരുന്നു കാകളിയെ ദ്രുമകാകളി എന്ന 77-ാമതെത്തു പേജിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പറയുന്നു. പുത്രമജ്ജരിയുടെ വികാസപരിശാമങ്ങളെ ചരിത്രപരമായി നോക്കിക്കണ്ണിക്കുന്നവക്കിൽ ദ്രുമകാകളി എന്നായ പുത്ര

തന്ത കല്പിക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നില്ല. കെ. കെ. വാഡ്യൻ പറയുന്നതുപോലെ (പുത്രവിഹാരം 143-ാംപുറം കാണക)- ദ്രോ കാകളി കാകളിക്കിനമായ ഒരു പുത്രത്തില്ല. അതുകൊലക്കാകളി തന്നെയാണ്. അധികാരിക്കുന്നതുമട്ടിൽ, പതിനേതരമട്ടിൽ, അപ്പുന്നതനു മാൻറ ഉച്ചയിൽ കനാംകാലത്തിൽ പഠിയിരുന്ന ഒരു പുത്ര മാണം കാകളി എന്ന ദ്രോക്കാകളി എന്ന പേരുതന്നെ സ്വചന കർക്കണ.

കാകളിയിൽ മുന്നമാത്രയിലും നാലുമാത്രയിലുമുള്ള ശബ്ദങ്ങളും ഒഴിവുണ്ടോ.

നീലമിഴിക്കൊണ്ടിലെദാണ്ടാണ്ടനിന്നൊരു

നീരിന്കണ്ണിക തുള്ളുന്നകണ്ട തൊന്ത്.

—വയലാർ

ഇതിലെ കനാംപാദത്തിലെ കനാംഗണത്തിനു നാലു മാത്രയും റണ്ടാംപാദത്തിലെ റണ്ടാംഗണത്തിനു മുന്നാ മാത്രയുമെല്ലാം.

എല്ലു ഇനമേജയന്നാം നരപതി

വേദത്രയമൊട്ട് ഓ.വത്രയമത്രം

നീലോല്ലുലഭലവലവപിലോചനൻ

എന്നിങ്ങനെ മുന്നാ മാത്രയുമുള്ള കാകളിപാദങ്ങൾ സ്വലഭമാണ്. അപ്പോരും മാത്രാപരമായ കരവുവസ്ഥ കാകളിക്കണ്ണെന്ന വാദനം. ഈ അവധിവസ്ഥ എങ്ങനെ പരിഹരിക്കാം. ഈ പ്രണ്ടം ചണ്ണം മാത്രാവാദത്തിലേയുള്ള നശം നയിക്കുന്നു. അതോ കാകളിയുടെ ഇംഗാഗണത്തിനു " 6 മാത്രയുണ്ടെന്നും ഉണ്ടായിരുന്നവെന്നുമുള്ള സത്യം അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടോ അവധിവസ്ഥ പരിപ്രേതമാക്കം.

താളത്തിനും ഇംഗാഗത്തിനും കോട്ടംവരുതെ അധികാരിക്കുന്നതുമട്ടി കണ്ണ സ്ഥാനത്തു മുടക്കിയെട്ടിനു പാടി മാത്ര കുടക്കിയപ്പോഴാണ് കാകളി എഴുതാഗണപുത്രമായതു്. എഴുത്തുകൂട്ടം പിന്തു

കാലകവികളും ഇവ രണ്ടാംമലട്ടകാകളിയാണെന്നുപയോഗിക്കുന്നതു്. കാകളി വളക്കയും അക്ഷരസംവ്യയിൽ മുക്കിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോണ്ടു് 6 മാതൃ ര മാതൃയായി ശാരിയതു്. വ്യക്തിഗത മായ ഭാവസ്വിഗ്രഹണയും പതിനേത ഇംഗ്ലീഷിൽ പാടാൻമുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും ഇത്തരമായ പരിണാമത്തിനു സഹായിച്ചിരിക്കുണ്ടു്. അതു സംഭാവ്യവും സ്ഥാനാവികവുംഒരുമാണു്. കാകളി ഇംഗ്ലീഷിലും താളത്തിലും അധികിരിച്ചതമായ ഒരു പുതഞ്ചാകയാൽ, ആദ്യ കാലത്തു് അതിൽ അക്ഷരവ്യവസ്ഥയില്ലാതിങ്ങനു. ഇതു് ആദ്യ കാലകാകളിയുടെ രണ്ടാമത്തെത സവിശേഷതയാണു്. അക്ഷരം കിണങ്ങുവന്നാൽ ശേഷിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷും താളവട്ടവും വായിന്ത്യാ റികോണ്ട് പൂരിപ്പിക്കുന്നതും കാണാം. ഇതു മുന്നാമത്തെത സവിശേഷതയാണു്. ഇം ഫ്രെഞ്ചുകതകൾ ആകടിപ്പിക്കുന്ന ചീല ദേശാന്തരങ്ങൾ പഴയ പാട്ടകളിൽനിന്നുംബാധികാരിക്കുന്നു.

- 1 അത്തപ്പത്തോൺമട്ടത്തല്ലോ നായറേ
മോതിപ്പുംഞ്ചുവാൻ നെല്ലില്ലറിന്താലും.

ഓൺപ്പാട്ടകൾ. സാ. ച. ഫ. പ. 97

- 2 ഉത്തമമാം കെപ്പുമുഖായി ഉക്കിളി
അത്തപ്പും വന്ന പിറന്ന ഗണപതി.
ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടു്. കേ. ഭാ. സാ. ച. vol. I. പ. 48, 49
- 3 കണ്ണചുരൻ തല തുണ്ടമിട്ടുന്നവർ
മാമുണ്ടിയെന്നാൽ നാമം തരിപ്പുവാ
കിണ്ണലും കാതിനു വാരനാംപുണ്ണവരു
കൂളിപ്പേരുടും ചുഴുതുട്ടപ്പുവരു.

ദ്രോകാളിപ്പാട്ടു്. കേ. ഭാ. സാ. ച. vol. I. പ. 48

- 4 മാതേക്കം മനമ വീരനും നല്ലോക്കം
മാനിക്കം വല്ലുകൻ മാത്തനും ചേർപ്പാം.

കേരളത്തിലെ കാളീസേവ പ. 130

- 5 ഇളയിലെപ്പാട്ടനപോലെയരിഞ്ഞ
നകമാകു ചൊട്ടിക്കരണതു പറഞ്ഞതിനേ.
പാസ്പ്രാട്ടകൾ. ജി. ഓഫീസർപ്പിഇ
- 6 നട്ട വലംതിരിഞ്ഞെത താരികന്താരോം
നട്ട പറഞ്ഞിരിഞ്ഞെത താരിതിന്നെന്താം
നട്ട തരവു കണ്ണെ താരികന്താരോം
ഞാറിട്ട് കൈവണ്ണങ്ങു് താരിതിന്നെന്താം.
കെ. നാ. പാ. പു. 26. കിളിമാനുർ വിശ്വാസൻ
- 7 മേറിയേൽ കൈവണ്ണങ്ങു് താരികന്താരോം
ഒന്നോരു കൈവണ്ണങ്ങു് താരിതിന്നെന്താം.
കെ. നാ. പാ. കിളിമാനുർ വിശ്വാസൻ
അടിവരയിട്ട് ഭാഗങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥാശാഖകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.
അഞ്ചുാമത്തെ ഉഭാഹരണത്തിൽ അക്ഷരസംഖ്യയിലും. വായുത്താ
രികൾക്കാണ്ട് താഴവും ഇണാവും പുത്തിയാക്കുന്നതിനും ആരും
എഴും ഉഭാഹരണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

ശാരവമറ്റ ചീല പഴയ കുരികളിലും കാകളി കാണാ
നണ്ടു്. ചീല ഉഭാഹരണങ്ങൾക്കുടി:

ചേവടിയവുാട്ട് ചെത്തുപണിയ്ക്കുടൻ
നീ വിളിവിട്ടു് നീചാചരതേന്നെയ
ആമളവും വിരുന്താക്കുകയിരുക്കുക—
നീവിതെളിവേതാരരക്കുന്നാടേകിനാൻ.

രാമചരിതം 21-ാംപട്ടം. 11

ചീലുരത്തിന്കുവിംഗതേരലുണ്ടണ്ടുന്നു
ചീത്തിരത്തിന്പമായു് വണ്ണപാടിന്നുനടം
താരവേ താരിലുബൈക്കുചുക്കുംബാത്തുംജാ—
താരവേ കാളിമാ കാളിമേവിന്നുനടം.

ഉണ്ണിയാടി. പു. 21

തുംപയൻപുണ്ടുടെടത്തംപീരാങ്കായിലാ_

ക്ഷീംപത്രായിരു നല്പട്ടമീ വേലയാ.

ഉള്ളിയച്ചി. പ. 29

പണ്ട ബാണാനും വാതിൽക്കാഞ്ഞന്പിരാൻ.

ഉള്ളിച്ചിങ്ങവേതി.

ആമധുരാപുരിതനിലുണ്ടേറിയ

ആകരമായൊരു രാജഭാനിപരം

കോമളമാനന്ധമപ്പുരം തന്നിലേ—

ക്ഷീംലാഹലം പറയാവല്ലന്നനം.

ഡ. പാ. കെ. സാ. ച. Vol. II പ. 160

കാലകാലൻമകനാരമുവനേയും

കാളിമാതോട്ടമലമകരാ ദേവകരാ

സൃഷ്ടിയനക്കിയും സോമൻ യദനേനം

ചുത്തൊരുവനം വായു വത്സനം.

ഗ്രാക്കിണപ്പുട്ട്. കെ. സാ. ച. II. 162

ചീല സ്ത്രീ ഗ്രുതു നികളിലും കാകളിപ്പുണ്ടത്തിന്താഹരണംക്കരി കാണാം. ചാദ്രി നാശാരാജില്ലോ ഉഖരിക്കുന്നതു സൗകര്യപ്രദമല്ല. ഈ വിവരണത്തിൽനിന്നും അനുസ്യൂതഹായ ഒരു വളർച്ചയുടെ ഫലമാണു് കാകളിപ്പുത്തെമന്നു വരും.

വർണ്ണനിയമം

ഈണ്ണപ്രധാനവും മാത്രാപ്രധാനവുമായ കാകളി പിൽക്കാലത്തു് ഏതാണ്ടു വണ്ണപ്രധാനമായി മറിയതായിക്കാണുന്നു. ഈ പരിവർത്തനം എന്ന നടന്ന എന്ന കൃത്യമായി പറയുക വജ്ര. ഒന്നു തീച്ച്യാണു് എഴുത്തെല്ലാം കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നു കാകളി ഒരു വർണ്ണപ്രത്യയിൽ പദവിയിലേഴ്ചയന്നിരുന്നു. “പഴയ ബാഡാളിയിൽ മാത്രാപ്രധാനമായിരുന്ന (16 മാത്ര) ഒരു ശൈയപ്പത്രമാണു് മധ്യകാലത്തു ‘പയാർ’ എന്ന പേരിൽ വരി

யிர்ப் பதினாலக்குறவீதம் உரியூன்னது³² கே. ஏஸ். எஃகுடைக்குள் ரேவப்பூத்துன்னது ஞாலாப்ஹாஸ்³³. ஹஸன்புரயான கைத்தும் மாறுபுரயானகைத்துமாய் வூத்துப்பா வழக்குப் பூபிக்க வேங்கால் வர்ண்ணபுத்துக்கைத்துயி மார்ம கா நோரத்தெ பாளத்துக் கை உபோக்கில்லை³⁴ ஹஸன்புரயாய். அதேக்காலத்துள்ளே யிக்கான பில் நாகந்பாட்டுக்கல்லிக்கினாஸ்³⁵ ஹுன்னத்தெ பல புர யஸங்ஸுத்துப்புத்துக்கை ஹஸ்காயத்தெகா கூட்டித்தில்லைமாரால் அஷ்டிபுர யப்பூத்துன்னது³⁶ ஹஸ நிரமத்தெக்கை அதேக்காலத்துன். அதேபூரில் காகலையும் கேக்கயும் ஹையைலெ வழக்குமுருளிய ரஷ்ட வூத்துக்கை ஹஸ்காய பாரயாமெகா தோனான் ஸாஸுத்துத்துக்கை ஜஹான் ஸ்தீகெங்கு ஸபாயீன சூர ஜாத்தெக்கை ஸபாவைக்கமாயுணு வழவ ஸமாதால்ரூபும் குமிக்கமாய் ஹஸ வழக்குப்பூசு³⁷ அதேக்காலத்துக்கை ரீக்கொ.

காகலையும் கலபிவிதத்தெவும்

காகலைக்க தமிழிலெ கலபிவிதத்தெதொட்டுணு ஸாஸ்தரம் கோவண்ணியும் ராரா எடுத்துக்காட்டியத்துக்கை.

அக்கொக்கொய் ராவுபிக்க கோங்காளக் வாவவாந்கை மிக்காலத்தெரத்தெ மஹால் விலூபித்துப் பட்டு.

(பெரியாஷுவார் திங்கமொஷு)

வேய்தலெல நீடிய வெஜ்ஜிவிலகலபிக்க

அதுய்தலிவெனாஸ் பூட்டாஷியிக்கினாந்ரால்.

வாய்தலி நீள்ளிரல் வெந்தை மங்காந்து-

நீதெலை சென்றெரை நீங்காந்த காப்பாய்.

(யாப்புக்கலக்காரிக)

32 ஸங்கீதயுமரிது புரோபாக்கிலூடெ. யூ. 416.

33 வூத்துரைபூ. யூ. 71.

എന്നിങ്ങനെ എതാനംചീല കലിവിക്രത്തൊള്ളമായി കാകളിക്കു
സാദ്ധ്യമണ്ട്. എന്നാൽ ഭരിപക്ഷം പാട്ടുകളിലും വൈസാദ്ധ്യ
മുഖ്യവയാണ്. യാദ്ദേശ്വികമായ ഈ സാദ്ധ്യം പുറപ്പറിച്ച കാ
കളി കലിവിക്രത്തതിൽനിന്നാണ്ടായതാണെന്നു പറയാമോ?

കളക്കാഡ്യാ

കളക്കാഡ്യായും മനികാഡ്യായും മിഞ്ചകളിയും മറ്റും
കാകളീജന്നുപുളാണ്. എക്കിലും അവയെ ഇവിടെ മുത്തേകം
പരാമർശിക്കുകയാണ്.

കാകളിക്കാഡ്യപാഡ്യ റണ്ടാ മുന്നാ ഗണങ്ങളു
അയ്യു ലംഘവാക്കീടിലുളവാം കളക്കാഡ്യാ കേരം. 34

എന്ന കളക്കാഡ്യിക്ക വൃത്തമജ്ജരിയിൽ ലക്ഷ്യം നൽകിയിരി
ക്കുന്നു.

കാകളിമുന്നടിക്കല്ലാം മുടക്കിരോന്നപതക്കാം

ആദ്യേ മാത്രമൊപ്പിച്ചും പാട്ടുമേ കളക്കാഡ്യായും. 35

എന്ന കേരളക്കൗമുഖിലക്ഷ്യാവും വൃത്തമജ്ജരീലക്ഷ്യാവും തമ്മിൽ
സാദ്ധ്യം കാണാം. കേരളക്കൗമുഖിലക്ഷ്യാവരത പീൻതുടങ്കകയാ
ണ് വൃത്തമജ്ജരിയും.

അംഗമഹമീകായിയാ പാവക്കജ്പാലക—

ഇംബവരന്താളുമും നീചവന്നുക്കു.

ഇതിൽ ലഘുക്കയഗണം ഒന്നേയുള്ളി.

ഞൗടിയാടയിലിടൻപൊക്കതുശംരിക തവ തന ഉൾ
നുറം മരിക്കും ഭവാനിരിക്കും ദുഡാ.

മഹാഭാരതം. ഭീഷ്മം പു. 470

ഇവിടെ നാലു ഗാന്ധും ലഘുക്കയഗണം.

34 വൃത്തമജ്ജരി പു. 68.

35 കേരളക്കൗമുഖി Quoted in വൃത്തവിച്ചാരം. പു. 41.

സംബന്ധിവന്നിവന്നിവരിജലധിപരിമാണവും

തുല്യവനവികാശവും ടിഗ്രിശൈഖണ്ഡങ്ങളിൽ.

മഹാഖാരതം. ലീഡ്സ് പി. 470

ഈ വരികളിൽ റണ്ടാമത്തെ പാടത്തിലെ ആദിഗണവും ലഘുമയ മായിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ലക്ഷ്യങ്ങളെ ഉംകൊള്ളുന്ന ത്രാണി യില്ലാത്തതാണു് പുത്രമജ്ജരിയിലെ ലക്ഷ്യണം എന്ന സിഖി കഴനു.

കാകളിയട ചീല ഗണങ്ങളെ ലഘുമയമോ ലഘുപ്രായ ഗണമോ ആക്കിയതാണു് കളകാണ്വി എന്ന പറഞ്ഞതാൽ ലക്ഷ്യണങ്ങൾ ഏതാണു് പരിഹരിക്കാം. അപ്പോൾ മണിക്കാണ്വിയും മിശ്രകാകളിയും തുടി ഇ ലക്ഷ്യണത്തിൽ കത്തുള്ളും. ആ റണ്ട് പുത്ര ഒഴുക്കുള്ളും വേണ്ടനവച്ചുണ്ടു് വലിയ ദോഷമൊന്നാമില്ല. കളകാണ്വി മണിക്കാണ്വി മിശ്രകാകളി എന്നീ കിളിപ്പാട്ടപുത്രങ്ങളെ ഓമനക്കിളി എന്നൊരു പൊതുമത്തിന്റെ കീഴിലെംതായിരിക്കുന്നും ഒരു ക്ഷേമഭ്രംഗനും.

വർണ്ണം പാറുണ്ടിലേറിട്ട് പെക്കിളിക്കൂട്ടിൽ റിനിട്ടം

പാട്ടകരിക്ക കമിച്ചിടാം ഓമനക്കിളിയെന്ന പേര്. 3 ത

എന്നു് അപ്പേരും ഓമനക്കിളിക്ക ലക്ഷ്യണവും പറഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. അതു വളരെയെറു സ്ഥാനത്തിൽമാണു്.

കേവലം ഒരു വൈചിത്ര്യത്തിനവേണ്ടിയാണു് കാകളിയിൽനിന്നു കളകാണ്വിയെ നില്ക്കാംപ്പിച്ചുനേരുന്ന കരതാൻ വിഷമുണ്ടു്. വിസ്തൃതാം, സംഭൂതം ആദിയായ വികാരങ്ങളുടെ മുട്ടലഗതിയെ പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടിനാണപ്പോഴായിരിക്കുന്നും ഇത്തന്നും ഒരു പുത്രവുത്തത്തിന്റെ ആവശ്യം നേരിട്ടും. ലഘുപക്ഷരം ഒരിക്കുകൊണ്ടുതന്നെയുള്ള പുത്രഗണ്യിയായ ചീല ഗദ്യങ്ങൾ ഉള്ളൂ ചീരുതേവിതുടങ്ങിയ പ്രാചീനചന്ദ്രക്കളിൽ കാണാണെന്നു്. ആ

പ്രവണത കളകാബുഡിയുടെ നില്പാദനത്തിൽ സഹായിച്ചിരിക്കാം. അതോടൊപ്പം ഇടയ്ക്ക് തുടങ്ങിയ ചീല വാദ്യോപകരണങ്ങളുടെ താളവും കാകളിയിൽനിന്നു കളകാബുഡിയെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിൽ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന തോന്നുന്നു. എതായാലും സപകീയവു കതിപ്പും മുഖതന്ത്രയും അവകാശപ്പെടാവുന്ന ഒരു പുതഥാണ് കളകാബുഡി എന്നതിൽ തക്കമില്ല.

ജനകത്രുതകമലമണി ഒണ്ണേന കെട്ട
ചുക്കാവനന്തരതകർത്ത കമ കെട്ട
വിരവിലത വചനമാട തെളിവേംത കെട്ട
ഞന്നൽകാണ്ടലുകപുരി ചുട്ട കമ കെട്ട.

ഒരു ഗ്രൂപ്പ് നാടൻപാട്ടുകൾ. പു. 193, 194
കളകാബുഡിയുടെ തിരപ്പറപ്പാടിവിടെ കാണുന്നതാണ്.

മതമൊഴിമടവയതുടവതിപെടുന്നു കാട്
ക്കത്രുക്കതവ ഇരുമണിക തള്ളിതരം നിരത്യാരിടം.

ഉള്ളിയാടി .പു. 36

ഈ പുതശ്രേഷ്ഠയും കളകാബുഡിയിൽപ്പെട്ടതൊപ്പുന്നതാണ്.

കരക്കാഡയാട കരകളിരിൽ വിലസിന ശരംഭളം
ചൂപവും പീതനിറക്കയാടയും.

(മുക്കുംക്കിണപ്പാട്ട്)

നാഗാനന്ദം കിളിപ്പാട്ട തുടങ്ങിയ മുഖിനൃത്തികളിലും കളകാബുഡിപ്പുത്തത്തിലും വരികര ധാരാളം കാണാം. കാകളിക്കം കേക്കയും കിട്ടുന്നിടത്തോളം ദൃശ്യാനാഭരം കളകാബുഡിക്കു മുഖിനൃത്തികളിൽ കിട്ടുന്നില്ലെന്നുള്ളൂ. കളകാബുഡിക്കു സദ്ധമായ ചീല വരികര കോപ്പള്ളി തമിഴിൽ കണ്ണത്രഞ്ഞാണ്ടും.

മണികാബുഡി

കാകളിയിൽനിന്നുന്നായ മണികാബുഡിപ്പുത്തത്തിനു കളകാബുഡികളും മുഖാനുമില്ല. ഒരധ്യായം മുഴവൻ ഈ പുതശ്രേഷ്ഠത്തിൽ എഴുതിയിട്ടില്ലെന്നതും സവിശേഷം മുഖാനുമാണ്.

കാകളിക്കളു പാദങ്ങൾ റണ്ടിലും പിന്നെയാറിമാം

ഗണം മാത്രം ലഘുമയമായാലോ മനികാഞ്ചിയാം.

എന്ന പുത്തമജ്ജരീലക്ഷ്യമനസ്സായിച്ചു കാകളിയുടെ റണ്ട് വാദ ത്തിലേഡയും ആദ്യഗണംമാത്രം ലഘുമയമാക്കിയാൽ മനികാഞ്ചിയാകും. കളകാഞ്ചിയിൽ ഉംപ്പുച്ചത്താവുന്ന ഒരു പുത്തമാണെന്നും. അതിനാൽ കളകാഞ്ചിക്കു പറത്തു ഉംപ്പുത്തി ഇതിനം ഏകദേശം യോജിക്കും. എഴുത്തപ്പുന്നമുമ്പും ഈ പുത്തം ഓഷധി ഫുണ്ടായിരുന്നു.

ഉഭാ:

1. വീരവിലുള്ളരായിനാർ നീലനം മെന്തുനം വിവിതനമിട്ടവകം വേന്തർക്കാൻ ചൊല്ലിനാൻ.

രാമചരിതം. 13_2

2. ഇതമൊട്ട തെളിഞ്ഞുടൻ തന്നെയല്ലാവയിൽ—
ക്ലിട്ടുഫയിരോക്കെയപ്പുച്ചതാനുള്ളിലും.

ഭാ. ഭഗവദ്ഗീത. 6_12

3. അമലജലപുരിതാ ഹസ്തിനപുരത്തു—
തന്മരനബിയൻറപോൽ ചുർണ്ണിമേവിനേന്നടം.

ഉണ്ണിയാടി. പു. 20

തുണ്ടുനുമുതന്നെ മനികാഞ്ചിപുത്തം ഇന്ന കാണുന്ന നീലയിൽ വളർന്നകഴിഞ്ഞിരുന്നവുന്ന മേൽപ്പേരുത്ത ഉഭാഹരണങ്ങൾ വൃക്തമാക്കുന്നു.

മിശ്രകാകളി

ഈതും കാകളിയിൽനിന്നുണ്ടായ ഒരു പുത്തമാണെന്നും. കളകാഞ്ചിയിൽ അന്തർവേപിപ്പുടിക്കാവുന്ന ഇം പുത്തത്തിനം മനികാഞ്ചിയോളം മുഖ്യാന്വേദമയുള്ളൂ.

ഈപ്പോലെ ചിലേടത്തു ലഘുപ്രായഗണങ്ങളെ

ചെത്തും കാകളിചെള്ളിടാമതിന്റെപേര് മിശ്രകാകളി.

എന്ന പുത്തമഞ്ചരിയിൽ ഇതിന് ലക്ഷണം കർപ്പീച്ചിരിക്കും. കളകാഡിയിലും മൺകാഡിയിലും പറഞ്ഞത് സ്ഥാനങ്ങൾക്കിട്ടു തെ ലഘുമധ്യഗണമോ ലഘുപ്രായഗണമോ റണ്ടും പേരുതേരാ ഫ്രേഡൈക്കും കാകളീദേമാണോ മിറുകാകളീ.

ജനിതൃതിനിവാരണം ജഗദ്ധദ്യകാരണം
ചരണനന്ദചാരണം ചരിതമധുചുരണം.

എന്നഭാവരണം. പഴയ തുതികളിൽ മിറുകാകളിപ്പുത്തതിനോ ഉഭാവരണങ്ങൾ കാണാം.

പിണവുമണിനിണവുമുംതുക്കൾനെയുംപോരിട—
പ്ലേറിയപടനായകനാർ തിരിന്തൊള്ളുചെൻ്റ്.

രാമചരിതം 77-3

കരിയ കാനനകളിലും മലകളിലും നെരിയവേ
കടക്കവർണ്ണനക്കുടുവാകയവരാർത്തതേ.

രാമകമ്പ്രാഥ്. vol. I. പ. 824

വാസ്തവതിൽ കളകാഡി, മൺകാഡി, മിറുകാകളീ എന്നീ പുത്തമാളെ ഒന്നായി പരിഗണിക്കുന്നതാണോ ഒംഗി. ഈ മുന്ന പുത്തമാളിലും കാകളിയിൽനിന്നനായത്തിരിഞ്ഞതുകയാൽ എല്ലാം കാകളിയിൽ അന്തർഭവിപ്പിക്കുന്നതിലും തെററില്ല. ഏമാറ്റാ ശണപുത്തമാളായ ഇവയിൽ അക്ഷരസംഖ്യയിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതേ യില്ല. പദ്ധത്പ്ലേഗ് പരിഗണിക്കുന്നംബേം തോന്നും. എന്നാൽ കിളി പ്ലാട്ടിൽനിന്നും അതിന് ദുഡ്യാന്തങ്ങൾ കാണായ്ക്കും—കിളി പ്ലാട്ടുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലയാൽ—അതിനെ ഈ പഠന ത്തിൽനിന്നുംഭാരിവാക്കുന്നു.

ഉന്നക്കരകളീ എന്ന പല്ലവിനി

കിളിപ്ലാട്ടപുത്തമാളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉന്നക്കരകളിയേയും രാജരാജവമ്മ ഉംപ്ലാട്ടത്തിയിട്ടുണ്ടോ.

രണ്ടാംപാദാവസാനത്തിൽ വാക്കോങ്ങ ഗണത്തിന്

വള്ളേമെന്ന കുറത്തൊടിലുനക്കാകളിയായതു്.” 37

എന്നതിനു ലക്ഷണവും നീകിരിഡിമെന്ന.

തന്ത്ര വരികരിക്തണ്ണാരി മമ

ചിത്തം ദഹ്നപി തെളിത്തിതയ്യാ.

(ഭാരതം സഭാപർവ്വം)

ഭാരതംകീഴിപ്പാട്ടിലെ ഈ വരികളാണു ഉഞ്ചകാകളിക്കണ്ണാധ രണ്ണം. റാണ്ണനിയമംകൊണ്ടു ഭാഷാപൂരത്തണ്ണാളു നിണ്ണായിപ്പത്തുകൊണ്ടായ ദോഷനാദിക്കൾ ഒന്നാമുദ്ധാധരണാമാണു ഉഞ്ചകാകളി. കാകളിയുടെ രണ്ടാംപാദാവസാനത്തിൽ ഒരു വള്ളും കുറഞ്ഞവയുണ്ടായും ഉഞ്ചകാകളി എന്ന ലക്ഷണം അക്കാദമിക്കണ്ണാക്കണ്ണവയ്ക്കു നോക്കുന്നും ലക്ഷ്യത്തിൽ ഏടിക്കും. പ്രക്ഷേ ഭാഷാപൂരത്തണ്ണാളിടെ മാനണണ്യം അക്കാദമിക്കണ്ണാക്കണ്ണവയ്ക്കും മാത്രയുള്ള ഒരു പുത്രഭാണിത്തണ്ണാ വരുന്നു.

കാകളിയുടെ രണ്ടാംപാദാവസാനത്തിൽ ഉള്ള ഗണത്തിന്റെ അനുവബള്ളം കുറച്ച്

“ഗാരീകപ്പെപ്പുതലേ ചാക്കരീലേ വരി—

കാരോമലേ കട്ടാരേഷാ പും മഹാല്പു്.”

(പുത്രവിചാരം പുറം 50)

““ഇന്ന ഞാൻ നാളെ നീ ഇന്ന ഞാൻ നാളെ നീ

ഇന്നം പ്രതിജ്ഞപ്രാഖ്യന്നിത്തനോമ്മ്”

(പുത്രവിചാരം പുറം 50)

ഇത്യാദി ശൈലുകളു മുകളിലുഖരിച്ച ശൈലുഖായിച്ചേര്ത്ത് പാടി നോക്കുക. ഇണ്ണവും ദൃഗ്തൃസ്ത്രക്കന്നതായി കാണാം. ഇണ്ണവും താളവും മാത്രയും ദൃഗ്തൃസ്ത്രക്കന്നതായി ഉല്പ്പന്നമുണ്ടാക്കാകളി യുദ്ധത്തിലുണ്ട്.

ഉണ്ടതരംഗിണിയോ?

ഉണ്ടകാക്കളിയെല്ലുകിൽ ഈ ഇംഗ്രേസിയുടെ പുതശ്ശേരു്? വുതി വിമാനത്തിൽ ഈ ശീലവിനെക്കൊരിച്ചു് ശ്രദ്ധിക്കുന്ന പറയുന്നാ: “സവു് ഗ്രാൻഡും സവു് ലൈഡും ഇങ്ങനെ ഇടവിട്ടു തുട്ടു ദേശഭൂമി. അന്ത്യഗണ തതിനും ഉണ്ടത ഉപാന്ത്യഗണം എതാട്ടുംപുംബു ഗണംപോലെ തന്നെ ലഘുമയം അന്ത്യഗണത്തിൽ രണ്ടാംആർഡുംപും വണ്ണം കുറ തെരു. ഈ മഹത്താരുഗണപുതം ഉണ്ടകാക്കളിയല്ല; ഉണ്ടതരംഗിണിയാണോ.”¹⁴⁸ ഈ ശാക്ഷിപ്രായം രാഹിയല്ല. ഉണ്ടതരംഗിണിക്കു കുക. കുക. വായും റല്ലുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ താഴെ പെട്ടെന്നു.

സുരവായുജായകട നടവിലിഡാനീം

നരവധു മേരകയിംപ്പു....

ഉച്ചു് യകാണ്യാവളയുടെ നടവിൽ

പാച്ചുളവാളയാളുംപോലെ. (നാള പരിതം)

അക്കതെനോതാനാമെനോതാ—

നാഡു വിശേഷപ്പും

നാരു താഴും നാരും നെനോതാ—

നോരാഭേദനിക്കണ്ടപ്പും

എന്നാധാരവിൽ സ്വാംപ്പുംമുട്ടിലെ

നാണ്ണാപ്പുംകിളിയത്രേ.

ചുതിയ കൊല്ലും പുതിയൊരാലയും

(പുതിവിച്ചാരം പുരം 32)

ഈ വരീകളുമായി വിശദവിഷയശായ ശീല താരതമ്യപ്പെട്ടു തുടക. ഇംഗ്രേസിൽ യോജിപ്പു കാണാകയില്ല. അപ്പോൾ ഉണ്ടതരംഗിണിയാണോ പുതിയെന്നു കുക. കുക. വായും പറത്തുതു തെരാഡണം വയന്നു.

ലഘുതരംഗിണിയോ?

“തന്ത്ര വരികരിക്കൽപ്പാരി മമ

ചീതം മൂളപ്പി തെളിഞ്ഞിതയ്യു”

(ഭാരതം സഭാപർബ്ബം)

“നർത്തനമൊഴി മമ തന്ത്ര ടീനമന

ചീതേ സുവമങ്ങളുക് സരസേ”

(സൗഖ്യപർബ്ബം)

ഭാഷാഭക്തനിധിമദ്ദേശ്യ മന്ത്രിന

ഭാഷാക്ഷണനട ചരിത്രസം

(സൗഖ്യപർബ്ബം)

ഇത്യാദി ശീലകൾ ലഘുതരംഗിണിയാണെന്ന പി. കണ്ണത്തിക്കുള്ളി
മേനോൻ പറയുന്നു. ശ്രീ മേനോന്തന്നെ ലഘുതരംഗിണിക്കു
നൽകുന്ന

“കാരോ കാരോ വേഗം വാ നീ—

ഉറിം വേണാ നമ്മുടു”

(ഭാഷാപുത്രദീപിക)

കയിലേ കയിലേ കളഞ്ഞവുമെന്ന—

കരളിൽ കളിരേകീടില്ല.

(ഭാഷാപുത്രദീപിക)

എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾക്ക് മഹാഭാരതത്തിലെ ഉല്ലുത
ശീലമായി സാജാത്യം കാണുന്നില്ല. അപ്പോരു ലഘുതരംഗി
ണിയെന്നു് എങ്ങനെ പറയും?

“ഇപ്പത്തിനാലുപുത്രത്തിൻ്റെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട പല്ലവിനി
യും എഴുത്തപ്പും ഭാരതത്തിലുപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു കീഴി
പുംചിൻ്റെ ചട്ടികയിൽ പെട്ടതാണ് തന്മുഖം മറന്നതാവാം” കേര
എന്നുംതീയ ശ്രീ മേനോൻ പല്ലവിനിക്കു ഭാരതത്തിൽനിന്നും

ഉദാഹരണങ്ങൾ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചീടിലും. എക്കിലും ഈ അംഗി മുഖം ശരിയാണ്. പല്ലവിനിപുണ്ടവും ഏഴത്തും ഓരത ത്തിലുപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉംനകാകളി എന്നും ഏ. ആരും ഉംനതരംഗിണി എന്നു കെ. കെ. വാധ്യാക്കം ലഹുതരംഗിണി യെന്നു പി. കിഞ്ഞിക്കുള്ളുമേനോനം അധിമജ്ജരി എന്നും എൻ. വി. കുള്ളവാരുങ്ങം തെററിഡബരിച്ച പുതം പല്ലവിനിയാണ്. ഓരതംകിളിപ്പാട്ടിലെ സൗഖ്യികം, സ്രീ, ഏഴും, സം, വിരാം എന്നീ പദ്ധതാളിടെ ആരംഭത്തിൽ ഈ പല്ലവിനിപുതം കാണാം. എവിടെനിന്നു്?

പരിസരം മുഖവൻ മറന്നപോകില്ലെങ്കിലും, സ്വന്തം അസ്ത്രിതപം പോലും റാനപോകില്ലെങ്കിലും കേതിജാവത്തിൽനിന്നാണ്—കിരാച്ചു തുടി സുക്ഷ്മായിപ്പറഞ്ഞതാൽ കേതിജാവജീവനായ ആനാദ്വന്ത തതിൽനിന്നാണ് പല്ലവിനി ഇനിച്ചുതു്. തരംഗിണി ഇത്തരം ഒരു ഓവത്തിൽനിന്നല്ല ഇനിച്ചുതു്. കേതി മുഴുവന്വാദ ആത്മാ വിൽ അനുഭവപ്പെട്ടുന്ന രൂതക്കണ്ണല്ലോ—തുഞ്ഞലപ്പു. ആ ആത്മ നാത്തനമാണ് പല്ലവിനിയായതു്. കേതാൻ ആനാദ എകാണ്ട രൂതാ വെയ്ക്കുന്നതും കാട്ടിത്തുഞ്ഞല്ലാറൻ താഴുതിബാത്രു തുഞ്ഞുന്നതും രണ്ടാണ്. തരംഗിണി ഉല്ലതമാണ്. പല്ലവിനി ദാരെ ദരി ചൂണ്ടും. ഒരു നാം സ്ത്രീശ്വരത്വാണു് പല്ലവിനിപുതാതിനെന്ന ഇണ്ണത്തിനുള്ളുതു്. ഈ സ്ത്രീശ്വര കണ്ഠാംബം അധിമജ്ജരിയെന്ന തിനെ എൻ. റാ. വിളിച്ചുതു്.

രാധാതുകഗണങ്ങളാട്ടക്കുടിയ ഒരു പുതമാണു് പല്ലവിനി. അതുകൊണ്ടാണു് കെ. കെ. വാധ്യാക്കം കിഞ്ഞിക്കുള്ളുമേനോനം ഇതിനെ യമാക്രമം ഉംനതരംഗിണിയും ലഹുതരംഗിണിയുമാക്കിയതു്. പല്ലവിനിക്ക കുട്ടിക്കുള്ളുമാരാർ ഒരു വായ്ത്താരി നൽകുന്ന സ്ത്രീലും.

തണ്ണിന തയികിണ തണ്ണിന തയികിണ

എണ്ണിന തയികിണ തയികിണങ്ങും

എന്നിങ്ങനും ഈ റായ്‌തൊരിയിൽ ഇഷ്ടാർക്കേദം വിഘട്ടിയാണോ കമ്പുകളി മുതലായ നാടൻ കലകൾ രാക്കും ഈ ഇംഗ്ലാം ചൊല്ലുന്നതും.

തണ്ണിനു തയികിണ്ണ തണ്ണിനു അയികിണ്ണ

‘ തണ്ണിനു തയികിണ്ണ തയികിണ്ണ തോം

നാടൻ കലകൾക്കും ഈ റായ്‌താരാരിക്കും ഒരു നീയമരൂപം. സബാ ഹിത്യുപ്പെതിൽ വിച്ഛിപ്പേയ ശാന്ത തികയ്യുംനാണും തണ്ണിനു എന്ന ദിപ്പിപ്പിപ്പിച്ചുവും. തോം ഗണത്തിനു നാലുഭാര്യാഖ്യാനങ്ങൾ പറയേണ്ടതില്ലേണ്ടാം. ഉദാ:

“ഇലാർഹാനിനിയുടെ മനക്കാവ്യതീലോറ
ഒന്നും ഒരു പരമൻ
മനനരഹപരവശൈഖരായ ശോപ—
ഡ്യൂബാണികളുടെ ഉന്നേഷ്ടും”

(ഭാരതം റൈഖികം 628)

മനസ്സന്നസിജം ശരണാദനം നണ്ണി
മരതിച്ചിയന്നാശ്ശുഖിൽക്കുതിയും
മരിം ചൊല്ലിക്കുണ്ടുമഹിരാക്കേടുകൊണ്ടും
പെരിക്കുവുംകുട്ടിച്ചുണ്ടുവക്കുല്ലും.”

(രഭി റാഡികം)

ലഹപക്ഷിരഖംകുപകരം ഗ്രാവുകഷംപദംകൊണ്ടും റാ മാത്രഗണ ഔദ്ധോട്ടുടിയ ഈ വൃത്തംകും. ഓതായതു സവുളുകു സർവ്വ ലാലു ഏന്നിങ്ങനും ഇടവീടു തുടന്നായനു മട്ടിച്ചുമാക്കാമെന്നു സാരം. ഉദാ:

അലബുവനുകുളം ത്രിശ്വന—

സുലം പരിഞ്ഞതവിബുദ്ധക്കലം

ബാലം ജലധരനീലം തിലാകിത—

മാലം ദക്കിനതവാക്കക്കലം.

(സംഖ്യികവർണ്ണം)

നൽകേതെന്നാഴി മെ തന്ത്ര ദിനചര
ചീതേ സുവാമങ്കു സരംഗ
ചുശ്യംകുനിയിമലേഖ ഉദബിന
മുശ്യക്ഷണനട ചരിത്രസം
തന്ത്ര വരികരിക്കണ്ണപീരി മെ
ചീത്തം ദഹ്രഹപി തളിഞ്ഞിതയ്യാ.

പ്രധാനമായും ഈ ശീലധരക്കും ഉന്നതരാഗിണ്യോദിശീലകരക്കും
കൈ സാദ്ധ്യം തോന്നാം. പക്ഷേ ഉള്ളിലേയ്യിറാമിച്ചുനാൻ
വൈജാത്യമാണ് കാണക. ഉണ്ണാതെത്തുട്ടി പാഠാനിക്കാതെ
മാത്രയെക്കാതും അധ്യാർമ്മകൾ ഭാഷാപുഠത്താളി സമീപിക്കുന്നതി
നെന്ന് വോകലും വാളിപ്പുട്ടാനും റാത്രം സദ്ഗംഭീഡിലാണ്.

കേക്കാവുത്തന്തിൽനിന്നുന്ന പല്ലവനിനൈ ജനീപ്പിക്കാമെന്നതു
സപീകാരമല്ല. കേകയുടെ ഗ്രാത്തന്തിൽപ്പുട ഒരു വൃത്തമല്ലിൽ. അക്ഷരസംഖ്യ എണ്ണിനൊക്കെിരപ്പും കന്നാംപാദത്തിൽ 14
അക്ഷരവും രണ്ടാംപാദത്തിൽ 11 അക്ഷരവും കണ്ണതുകാണ്ടായി
രിക്കണം കേകയിൽനിന്നും അതിനെ നീപ്പാദിപ്പിക്കാൻ തന്നു
രാഞ്ഞ തുംബിച്ചതും. ഏകയുടെ ഇണ്ണവും താളവും കണമല്ല പല്ല
വിനിക്കിയ്ക്കുന്നതും. ആ നീലജ്ജ അതിനാഡു കേകയിൽനിന്നു നീ
പ്പാദിപ്പിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു തണ്ടിയല്ല.

എഴുത്തപ്പുന്നും ഈ വൃത്താം ഉണ്ണാക്കിയെന്നിരിക്കാം. പ
ക്കേ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാംപില്ല. ഒരു പക്ഷേ ഈ വൃത്തം
എഴുത്തപ്പുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിയാണോ വന്നതുകാണ്ണില്ല. എത്തായാലും
ഈ വൃത്തം വൈമാറിത്തിനാവേണ്ടിയാണ് എഴുത്തപ്പുണ്ട് ഉപ
ഘോഗിച്ചതും എന്ന പരിജ്ഞാന വൃത്തശാസ്ത്രത്തിലെ കവിതയും
സപദിപ്പാൻ കഴിവില്ലാത്തവാഡം കവിതയും വൃത്തവും തക്കിലുണ്ടും
ബന്ധം എന്നെന്ന മനസ്സിലാക്കാത്തവയമായിരിക്കും; സംശയ
മില്ല.

ദ്രതകാകളീ എന സർപ്പിണി

കേരളവർഷമാമാധാരത്തിലെ കിഴ്ചിസ്യാകാണ്യത്തിൽ
കാണാൻ,

വാരിവാഹോദരത്തിലിരുന്നപ്പോൾ

വരികകൊണ്ട് മറമായെറാവും

ഹല്ലുക്കണ്ണളിൽ മാറിടപെട്ടുണ്ട്

ചെല്ലുകകൊണ്ട് ശീതളമായിട്ടും

കേതകിഗ്രന്ധത്തോടിച്ചു വീയുന്ന

വാതം ഏകകൊണ്ണട്ടത്തു കുടിക്കലോ.

(കേ. റാ. കിഴ്ചിസ്യാകാണ്യം)

എന്നിപ്രകാരമുള്ള ശീലുകളേയും, കിളിപ്പുട്ടപ്പത്തമായി കാണാം. എന്താണി ശീലിന്റെ പുത്രനും മുകളിലുഭരിച്ച ശീലുകളുടും സാജാത്യമുള്ള

കാളമേലുകളായങ്ങളേക്കാളിം

കാളനാളീകപാളികളേക്കാളിം

കാളിമകൊണ്ട് കാളിം കളേഖബരം

പാനേന്നാർകാവിലിശ്പരീ പാഹി മാം.

(പു. മഞ്ചരി പുറം 70)

എന നാലു വരികൾ ദ്രതകാകളീകൾ ഉഭാവരണമായി എ. അർ. രാജരാജവമ്മ നൽകിയിരിക്കുന്നു.

രണ്ട്പാദത്തിലും പീനേനയന്ത്യമായ ഗണത്തിനും

40വൺ്നുമൊന്നു കിരണ്ടതീടിൽ ദ്രതകാകളീകീത്തനെ

എന ദ്രതകാകളീകൾ ലക്ഷ്യിണം. കാകളിയുടെ രണ്ട് പാദത്തിൽ നിന്നും അന്ത്യഗണത്തിലെ ഒരേ വൺ്നും കിരയുന്നതും ഉണ്ട് കാകളിയാണും; ദ്രതകാകളിയല്ല.

“ച്ചാവണ്ണിച്ചുംലിൻമെയുന്നേ തെയ്യന്താരാ

വെയ്യലത്തും മണത്തത്തിട്ടേ തെയ്യന്താരാ”

“‘ഇന്നും മാറൻ വാക്കെന്ന ചൊല്ലി

കാമരിതേന്ത്രം കടം വാങ്ങി വെച്ച്”

(പുത്തവിച്ചാരം)

എന്നിങ്ങനെയായിരിക്കണം ഉള്ളകാകളി.

ചുതശതിയിൽ പാടേണ്ടതാണ്ടേല്ലോ ചുതകാകളി. എന്നാൽ ‘കാളമേഹകളായശൈലേക്കാളി’ എന്നാം മറവുള്ള വരികൾ മറ്റ് ശതിയില്ലോതെ പാടാൻ വയ്ക്കുന്ന അപ്പോൾ അസംഭവം എന്ന ലക്ഷ്യാന്തരംമുള്ളിത്തമാണ് ഈ കാരിക എന്ന വക്കനാ.

മുകളിലുംരിച്ച കാളിസ്തോത്രത്തെ അനുസ്മരിച്ചിക്കുന്ന ഒരു ശീല പുത്തമജ്ജരിയിലുണ്ടോ.

“പുഴസാഗരംവലയാക്കോ_

അഴിതനിൽ റാറിയുന ലോകരെ

പുഴക്കോക്കരാളുടാതെ രക്ഷിച്ച

നാഴികതോടും രാജാവുഡാവിനു.”

(പുത്തമജ്ജരി പുരം 7.9)

എന്നിങ്ങനെ. ഈ പുത്തത്തിനു സർപ്പിണിയെന്ന പേരു പുത്ത മജ്ജരികാരൻ നല്ലിയിരിക്കുന്നു. ഒരേ ഇംഗ്ലീഷാട്ടക്കിയ ഈ മുന്ന ശീലകളുടെയും പുത്തം സർപ്പിണിയാണ്. ചുതകാകളി എന്ന പേരിൽ പുത്തമജ്ജരികാരൻ നിഃസ്ത്രിക്കുന്ന വരികളുടെ പുത്തം സർപ്പിണിയുണ്ടെന്നും സാരം.

ലക്ഷ്യാം

ഈ പുത്തത്തിനു നിധിക്കുശുമായ ഒരു ലക്ഷ്യാം പറയാൻ പുത്തഗാന്മുകാരമാക്കണമെന്ന കഴിഞ്ഞതിട്ടില്ല. മീനുഗതിയിലും (പുഴമാത്ര) തൃപ്തശതിയിലും (ആരമാത്ര) വണ്ണശതിയിലും (അഞ്ചുമാത്ര) മറവമായി ഈ പുത്തം പാടിവരുന്ന എന്നതാണ് കാരണം.

മിന്നഗതിസ്പീക്കാര്യം

പ്രധാനമായും റണ്ട് കാരണങ്ങളാൽ സർപ്പിണി മിന്നഗതി തീർ പാട്ടുന്നതാണുചിത്തമെന്ന തോന്തരം. സർപ്പം ഇംഗ്ലീഷ് ക്ഷേമമാതിരി മറ്റമായി, അതായതു പതിനേഴമട്ടിൽ പാടേണ്ടതോ ണി വൃത്തമെന്ന സർപ്പിണി എന്ന പേരിൽത്തെന്ന ഒരു സുവന്ന കിട്ടണം. റണ്ടാമതായി സർപ്പിണിപ്പുത്തം ഭക്തിഭാവത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്. ഭക്തിയുടെ വിനയാന്പരിതാമ്മനാഭാവം (earnest request) അതിന്റെ മറ്റഗതിയിലും ഇംഗ്ലീഷ് താളത്തിലും ഉള്ളതിരിഞ്ഞതാണ് സർപ്പിണി. ആ നിലയ്ക്കും മിന്നഗതിയാണ് സ്പീക്കാര്യമെന്ന വക്കൻ. തീക്കച്ചും ഇംഗ്ലീഷാനമായ ഈ വൃത്തത്തെ അക്ഷാരക്കണക്കെവച്ചും അളന്നുമുണ്ടാക്കുന്നതു തെറ്റാണ്. മറ്റൊരു പ്രതികളിലും സർപ്പിണി പാടാടേണ്ടക്കിലും അവ ശാരതിന്റെ മലവിക ഇംഗ്ലീഷാനമാണെന്ന പറയുക വയ്ക്കുന്നതു. മിന്നഗതിയിൽ പാടാൻ വൈഷ്ണവം നേരിട്ടവരായിരിക്കുണ്ടാണ് അതിനെക്കുറക്കാനും വിവിധ ഇംഗ്ലീഷും നാട്കാനും മുതിർന്നുനായും. അതുകൊണ്ട് ഒരു ഗുമം കാകളിയിലും മറ്റൊരു നടന്നിട്ടുണ്ടും നേരംതെ സുവിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ. തീക്കച്ചും ആശയംഗീകരായിരിക്കുണ്ടാണ് അതിനെക്കുറക്കാനും വിവിധ ഇംഗ്ലീഷും നാട്കാനും മുതിർന്നുമെറിയുത്തുമായ ഇംഗ്ലീഷും, പാടാനും വൈഷ്ണവക്കാണ്ടും താഴെ തത്തിനു കോട്ടംവയത്താതെ കൂടുക്കുക, പിന്നീടും ഇംഗ്ലീഷും ശാഖാക്കിശ്ശാണ്ടും വർണ്ണനയിലും സ്പദം വന്നുചേരുക— വൃത്തങ്ങളിടെ വളർച്ച ഇരത്രുമൊരു മുക്തിയായിലുംകയാലും?

പലതരത്തിലും കീറാട്ടിയായ ഈ വൃത്തവും വളരെ പഴക്ക മുള്ളു കണ്ണാണ്. ചീല ഉള്ള:

അസ്ഥിക്കാത്തണായും തിരുമെന്നിമേ—

ലാരമവിളിച്ചുടിന് ശകരാ

റുത്തമാടിയനേരം കനൻക്കുന്നിൽ

നിമ്മലമായി ജനിച്ചും കാളീ.

കേരളത്തിലെ കാളീസ്വ. പു. 130

നാലാംവരീയിയിൽ പുത്രഭാഗമണ്ട്. ‘നിന്മലയാൽ’ എന്നാക്കിയാൽ പോലെ തീങ്കം.

തല്ലേക്കാണ്ട് തകർത്തുയിൽ തന—
കരീല്ലയായിൽ തക്കിന തേരഹാട്ടം
റാഡ്യോബന്ധകവാൻ വീഴ്ചപൊ—
തല്ലുല്പിടിയരക്കരുമോടിനാൽ.

രാമചരിതം പു. 72

തരതലന്താനളന്താ, വിളന്താപൊന്നൻ
തനകചോതാർവ്വയന്താമൽ വാണാൻതനന്ന
കരമരിന്താപൊഞ്ഞാനവന്മായുട
കയക്കളരിന്താ പുരാനേ മുരാരീക്കണാ.

ലീലാതിലവകം. പു. 62

ഈതു സർപ്പിണിയുടെ ഒരു അപമാനം. അക്ഷാരത്തിലല്ലാതെ മാറ്റബന്ധാനമില്ല.

വീരൻ വരവാന്തനം വാണാഞ്ചിട്ടം
മെന്നിതക്കിന വെജുളുകിരുളും.

രാമചരിതാ. പു. 82

ലീലാതിലവകം. പതിമുന്നാമദിഷ്ടാ സർപ്പിണിയാണെ കുംഖിൽ രാമചാരി വരത്തിലെ ശ്രീ വാരി പാരതക്ഷാരത്തിലുള്ള സർപ്പിണിയാണം.

ഈതുവാന,

“വീരൻവാരവാന്തനം വാണാഞ്ചിട്ടം
മെന്നിതക്കിനവോജുളുകിരുളുവാൻ—”

എന്ന പാഠാന്ത്യത്തിൽ ഓരോ വർണ്ണം കൂട്ടിപ്പേക്കംപോരം ‘അസ്സൽ’ പാനതന്നെയായി—(പുത്രവിചാരം പു. 163) എന്ന കെ. കെ. വാഡ്യാർ എഴുതിയപ്പോൾ, സർപ്പിണി അക്ഷാരസംഖ്യ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഒരു പുത്രമാണെന്നുണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം.

ഈതികം മേനീവെള്ളത്തെത്തരാനും—

ലറിയ ചൂലമെട്ടു പിടിത്ത തീ.

രാമചരിതം. പു. 83

പരുണ്ണക്ഷരത്തിലുള്ള ഈ സർപ്പിണികൾും ഉപസർപ്പിണിയെന്നു
ങഞ്ച പേരു വൃത്താജ്ഞരികാൻ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. വിവിധ അക്കാ
സംഖ്യയോടുകൂടിയ ഈ വൃത്തങ്ങളെ സർപ്പിണിയുടെ ഫുദ്ദേ
ഞാളായി കണ്ണാൽ മതിയാകം.

അക്കിണിപ്പൂളുള്ളപദിവാകര
ക്ഷതവസ്തലപാപവിനാഗ്രഹ
ത്രംസപത്രം മമ എതിരൊന്നു—
മാറിത്യുജഗവാനേ വണ്ണഞ്ഞേന്നു.

—സൗംകീതത്തം.

എന്നിങ്ങനെ കേരളീയഗ്രഹാന്തരിക്ഷമജളിലും

പണ്ടപണ്ടുള്ള വിത്തുകളെല്ലാമേ

കണ്ണാലുമരിയാതെ മരഞ്ഞപോയും.

(ഭാ. ച. കു. പ.)

എന്നിങ്ങനെ മലനാട്ടിന്റെ തൊട്ടികളിലും തുള്ളവിനിന്നു സംഗീ
തഗണ്യയിഥായ ഒരു വൃത്തമാണ് ദ്രുതകാകളി എന്ന സർപ്പിണി.
ക്ഷതിഭാവജന്മായ, ക്ഷതിഭാവനിർഭരായ ഈ ഇംഗ്ലീഷെത്തു—
വൃത്തത്തെ—കീഴിപ്പാട്ടവൃത്തങ്ങളിൽ ഉംബ്രപ്പടത്താതിരിക്കുന്നതു
അനുഘ്യായമാണ്.

സർപ്പിണിയും പൊന്നമരതരയും

“സന്താനഗ്രാപാലം ജന്താനപ്പാന ഇവകളിൽ കാണാനുള്ള
മുദ്ദേവ തമിഴിലേതായ പൊന്നമാതരിനു ശരിയായ (ശ്രദ്ധപതി
നാലുവൃത്തം—സുരൂവാദശ പിറന്ന ഭ്രാഹ്മനാം എന്നതിനു ശരി
യായ) നാലടിതനെ”⁴¹ എന്നിങ്ങനെ പൊന്നമാതരിനും സർ

41 കേരളകണ്ഠഭാബി Quoted in വൃത്തവിചംഗം. പും 62.

പു'ണിക്കും തന്മീലുള്ള ബന്ധം കൊവുള്ളി ചുണ്ടിക്കാണിക്കും.

പൊന്നമാതരെ ചുമിയെ നാടിടേൻ
എന്നനാടിയ വെന്നായിൽ നാതരൈ. 42

എന്ന ശാന്നം തായ്മാനവക്രതാണ്⁴². പൊന്നമാതരെ എ നോക്കുന്ന വുത്തെരിപ്പ് എന്നം പാന എന്ന പേരിൽ ഒരു കാവുചിട്ടാം തമിഴ്സാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്നില്ലെന്നും ഉള്ളിൽ അഭിപ്രായ ഷ്ടുട്ടന് (കേരളസാഹിത്യചരിത്രം റണ്ടാംവാളും പുറം 600) ഇതു ശാന്നതോടുമാത്രമല്ല

ചിർക്കണ്ണത്തിന്റെരിവക്കുന്നിലെ—

നർക്കണ്ണത്തറിതെള്ളിയുള്ളംഗൾ 43

എന്ന പദ്യത്തിൽ കാണുന്ന കലിവിൽ തതിനും സർപ്പിണിയോട് സാമുംകാണും⁴³. ഈ സാദൃശ്യം വെച്ചുകൊണ്ട് കേരളത്തിൽ അഭിപ്രാചീനകാലം മുതൽ സാവൃത്തികപ്രവാഹം നേടിപ്പുന്ന സർപ്പിണി തച്ചിപ്പിന്നിന്നുണ്ടായതാണെന്നും വാദിക്കുന്നു ശരീരാക്കമെന്ന തോന്നുന്നില്ല.

അന്നനട

അവസാനക്കായി അനന്നനട എന്ന പുത്തത്തെഴറിച്ച് പാരിക്കൊം.

ലഘുചുവും ഗ്രാഹമേരട്ടിൽ ദ്രുക്കിഷാഗണം
ആരോള്ളും മദ്യയതിരാലംഖിതം മുറി രണ്ടില്ലും
ആരംഭേ നീയമം നീത്യമിതനനടവജനശീൽ 44

എന്ന അനന്നനടലക്ഷ്യം കാണുക. അന്നനടയ്ക്കു ലക്ഷ്യം പറയുന്ന കിഞ്ഞതിള്ളുമെന്നോൻ “പുത്തമജ്ജരിയിൽ ചാറ്റാതിട്ടുള്ള

42 നാടിത്യചരിത്രം പ്രധാനാംശുള്ളിപ്പുരാഡ പുറം 422

43 കവ്യരാഖായണം Quoted in സം. മ. ഫ. പുറം 422

44 പുത്തമജ്ജരി. പുറം 72

ലക്ഷണത്തിൽനിന്ന് ഒരു വ്യതിചലിക്കുന്നില്ല” ഭാഷാവും പിപിക. പും 187). “അനന്നട ലഗണംകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന; ഇടയിൽ പഗണവും വരാം; നഗണം പ്രയോഗിച്ചുകണ്ടിട്ടില്ല; നാലാംഗണം ഉത്തരംഗിണിച്ചടിൽ ഇതുനാം” (പുത്തൻില്ലും പും 39) എന്ന കുട്ടിയുഥാരാർ. ഈ ലക്ഷണവും ഏകദേശം പുത്ത മജ്ജരീലക്ഷണത്തോടു കൂടി.

മുവശ്രൂദിരുത്താകം
 ചൊവ്വോട്ടീരാവശീലിലെ
 കൈവാങ്ങം കണ്ണപവ്യത്തിൽ
 കാണന്നനടയന്നശീൽ. 45

എന്ന കേരളകൗമൃദിലക്ഷണവും പുത്തമജ്ജരീയിലെ ലക്ഷണവും ഏകദേശം സദ്ഗഹാണ്ണാനു കെ. കെ. വാല്യാർ അഡിപ്രായപ്പെട്ട ടന്റ. കൗമൃദിലക്ഷണത്തിനപരിധായി പുത്തമജ്ജരീ എപ്പെട്ടു തതിയ രണ്ടു പരിപ്പൂരണങ്ങളും വേണ്ടാത്തതായിരുന്നുവന്നും കെ. കെ. വാല്യാർ അഡിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു യതിയുടേചും ആരം ഗ്രണ്ടണ്ടേം മുൻലാലു പരിസ്ഥിതി എന്ന കുംബം അവശ്യം അനുജ്ഞാ കണ്ണം. ദയുധാരിക്കാണ്ടു കാണോ ദാദവും രണ്ടായി ദറിയണം. ഇതു രണ്ടുമാണു പുത്തമജ്ജരീ ഏർപ്പെട്ടു തതിയ പരിപ്പൂരണങ്ങൾ. ബാക്കി കാര്യങ്ങളിൽ വലിയ അഡിപ്രായവ്യത്യാസമെന്നാണ് അഭിപ്പി.

“എന്നാൽ അനന്നടയുടെ ഉപജന്താതാവും എഴുത്തെല്ലാനു തന്നെയാണും എനിക്കു തോന്നാനും. കണ്ണപവ്യത്തിനുമുമ്പും ആ പുത്തം തോൻ ഭാഷയിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. തമിഴ്സാഹിത്യത്തിലും അരുളുതായി എറിയുന്നില്ല” (കെ. സാ. ച. രണ്ടാംവാള്യം. പി. 503) എന്ന ഉള്ളിൽ പറയുന്നതു ശരീയപ്പെട്ടു. കമ്പരാഹായണാഡി കളിൽ ഇത് പുത്തം സുലഭമാണെന്നു കെ. എൻ എഴുത്തെല്ലാം പറയുന്നതു നടക്കം വിശ്രസിക്കാം. തമിഴിലുണ്ടകില്ലും ഇല്ലെങ്കി

ലും കാഷയിൽ എഴുത്തപ്പെടുവും ഇംഗ്ലീഷിൽ എന്നാണോ നോക്കേണ്ടതും.

വരികലാങ്കാ പൊതവതിനായി
വളരെ വാപേശിയങ്ങളിയക്കതാൻ
വരബലംകൊണ്ട് മറിച്ച നിനാട—

.....

കുള്ളപ്പേശാതെ കുടകെ നിലൈക്കാ
കുള്ളപ്പേൻ ഞാൻ കുടക്കണ്ണാങ്ക
കയർത്ത ഭായകൻശിരസ്സുവര്ത്തനം.

കേരളത്തിലെ കാളീബേവ പു. 130

എന വരികളെ

വിവിധമിത്തരം പറന്തേക്കുണ്ടോ—
രഹചനന്താഴുതുരെ വയ്യാൻ സുതൻ.

കർണ്ണപർവ്വം

എന വരിയുമായി താരതമ്പ്യപ്പെട്ടത്തിനോക്കുക. വൃത്യാസമാനം മില്ല. ഇനി നാടൻപാട്ടുകളിലും അനന്തരാജ്യാഹരണം കാണാം.

നിന്നെ ചെന്നിറാ കലന്ത് ഫുമാല

അണിയണിവേരത്തുകീയേ
മിനമിനെ മിനിയച്ചക കാത്തിടം

വിളക്കകൾ തുണ്ടിച്ചരിയാൻ.

കയറ്റു നാടൻപാട്ടുകൾ. പു. 103, 104

അടിവരയിട്ട് വരികൾ തുണി അനന്തരപുത്രംതന്നെന്നയാണോ.

ഉത്തപ്പത്തി?

പണ്ഡിതാമരത്തെ ശ്രദ്ധക്രിയചെയ്യിൽ അനന്തര കിട്ടുമെന്ന കെ. എൻ. എഴുത്തപ്പേൻ പറയുന്ന. (സാ. ച. പു. പു. 421). ശ്രദ്ധക്രിയയിൽ കളിയേണ്ട ഭാഗം എത്തു്, എഴുക്കേണ്ട ഭാഗം എത്തു്

എന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നില്ല. പണ്ഡവമരത്തെ ശസ്ത്രങ്ങിയ ചെയ്യാൻ അന്നടക്കിട്ടുണ്ടോ” അദ്ദേഹത്തിനും അറിയാം. “പക്ഷേ, മുസ്പരീർല്ലങ്ങൾ ഒരേ ക്രമത്തിൽ ദംഗിക്കബേണ്ടി ചെത്തുകൊത്തതാവാനോ” വഴി’ (കെ. സാ. പ. പു. 421) എ നടന്നതെന്ന തീയത്തുന്നതു” അതുകൊണ്ടാണോ.

മറ്റ പുത്രങ്ങളിൽ പീലിത്തെന്നുപാലു അന്നനടയും ക്ഷതി ഭാവത്തിൽനിന്നാണോയതാണോ. ക്ഷതിഭാവത്തിന്റെ ഖണ്ണം

നരനായിങ്ങനെ ജനിച്ച ഭ്രമിയിൽ

നരകവാരിയി നട്ടവിൽ ഞാൻ.

എന്ന സമാസമവുംത്തതിൽ കാണാം. ഈ സമാസമവുംത്തതി നെറ്റ് രണ്ടുംപാത്തതിൽ രണ്ടുക്ക്ഷരം ചെത്താൻ അന്നനടയായി. സമാസമത്തിൽ ഖണ്ണം ദീപ്തമാണൊക്കിൽ അന്നനടയിലെത്തു ദന്വും ഖണ്ണം കിരയുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടും.

നരനായിങ്ങനെ ജനിച്ച ഭ്രമിയിൽ

നരകവാരിയി നട്ടവിൽ ഞാനിതാ

നരകത്തിനെന്നെന്നക്കരകേറീടെനാം

തീയവെബ്ബും വാഴും ഗൈവശംജോ പോറി

കണികാണം നേരം കമലനേത്രുനെറ്റ്

നീറമേരം മഞ്ഞത്തുക്കിൽ ചാർത്തതിടെനാം

കനകക്കിഞ്ഞിണി വളക്കം മോതിര—

മണിഞ്ഞുകിണ്ണെനാം ഭഗവാനെന തവ

ഇതന്നനടയല്ലോ” ആക്ഷ പറയാൻ കഴിയും? അന്നനടയുടെ രണ്ടാംവരിയിലെ രണ്ടുക്ക്ഷരം കിരച്ചാൽ സമാസമവുമാകിം.

നീറന പീലിക്കരാ നീരകവേ ക്ഷതി

നെരകയിൽക്കൂട്ടിത്തിനെമാട്

കനകനെച്ചുണ്ടാ കുടനിരതമേര്

ഉന്നനെപ്പുടിശ്രതാരുചൊടി

‘മൊട്ട’ ‘പോടി’ എന്നിവയെ ‘മോട്ട്’ ‘പോടി’ എന്നിങ്ങനെ ദീർഘിപ്പിച്ച് ചൊല്ലാം. അതോടു ഒഴുപരിഹാരം (Compensatory change) മാത്രമാണ്.

സമാസമത്വിന്റെ രണ്ടാംവരിയിൽ റണ്ടുക്കൾ ചേര്ത്തെത നിന്ന്, അനന്തവസ്ത്രവുംപുതമാണോ എന്നീ സദേശങ്ങളും ഒരു പടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. അനന്തവസ്ത്രവുംപുതമല്ല. മാത്രാവുതം തന്നെയാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ റണ്ടുവസ്ത്രം പേക്കണം അനന്തവസ്ത്രം ജീവൻ. പീനെന്തിനു റണ്ടുവസ്ത്രം പേക്കണം. ഉത്തരം പറയാം. സമാസമത്വിന്റെ ഗണം താഴെക്കാണുംപ്രകാരം കൂട്ടിച്ചേരുമാരും വിജിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു.

നന്നാ	യി—	അനൈ	ജനിച്ച	ഞ—	മിയിൽ
നരക	വാ—	രിയി	നടവിൽ	തൊൻ ..	—.

ആധാരം വീതകളും ഒരു പുതമാണും സമാസമം. അപ്പോരും സമാസമം ഭാഷയിലെ വിഷമപുതമാണോകും അല്ലെന്നു തോന്തനു. രണ്ടാംവരിയിലെ ആറാംഗണത്തിനും അക്ഷരമില്ല; ഇംഗ്ലീഷുമേ യൂളി. ആറാംഗണത്തിലെ ഇംഗ്ലീഷ്യിന്റെ മാത്ര തീക്ക്ലാനാണും രണ്ടു വസ്ത്രം ചേര്ത്തും; വസ്ത്രംപുതമായതുകൊണ്ടല്ല. റണ്ടുക്കൾ ചേര്ത്തതിനത്തിലും മുന്നു മാത്ര ചേര്ത്തു എന്നാണും.

സമാസമപുതത്തിനും എട്ട്, നാലു, എട്ട്, നാലു എന്ന മാത്രാക്രമത്തിലും നാലുഗണാം കനാംപാദത്തിലും എട്ട്, നാലു, എട്ട് എന്ന മാത്രാക്രമത്തിലും മുന്നു മുന്നു ഗണം രണ്ടാംപാദത്തിലും വേണ്ടുമെന്നു കണ്ണതിച്ചേരുമെന്നോൻ പറയുന്നതു വെച്ചു നോക്കിയാലും രണ്ടാംപാദത്തിലെ നാലുംഗണം അപുസ്ത്രമായി നില്ക്കുന്നതു കാണാം. ആ അപുസ്ത്രയെ മാത്ര തീക്ക്ലുക്കയേ ചെയ്യുള്ളൂ. സമാസമം അനന്തവസ്ത്രയെപ്പും സംഖ്യവിച്ചു മാറ്റം രണ്ടാണും. കനും രണ്ടാംപാദത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിലും ഇംഗ്ലീഷ്യിന്റെ

സ്ഥാനത്തു മാത്രമല്ലോത്തു വന്നും ചേര്ത്ത്. റണ്ട് അന്നനടയി ലേഡീസ് വന്നപ്പോൾ ഇതണം കുറക്കി.

അന്നനട ലഗണംകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന ഏറ്റവ മാരാർ പറയുന്നതു ലഘുചുവപ്പും ഗ്രാഫറം എന്നും ഏ. ആർ. പറൻതത്തുതനന്ന യാണും. ഈ വ്യവസ്ഥ ആരം ശണ്ടതിലും കാണായ്ക്കാൽ ഇടയിൽ പഗണവും വരാമെന്നും സാദ്ധ്യമും എഴുതി. റണ്ടുപേരും മുക്കാതുബന്ധായി അന്നനടയെ ഓംഗരീകരിക്കുന്നുണ്ട്. മാത്രയുടെ കാൽനടയിൽ ആക്ഷം അഭിപ്രായവൃത്താസമില്ല. കെ. കെ. വാധ്യാർ പറയുന്നതുപോലെ അന്നനടയിൽ മധുദായതി കുണ്ണനില്ല. അവിടെ ഒരു നിരുത്തുള്ളതായി അനുഭവപ്പെടുന്നമില്ല.

അന്നനട ഒരു ഗ്രൂപ്പ് തമിഴ്വുതമാബന്നും ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരും അപുന്തവും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അന്നനടയുടെ ഉൾപ്പെടെ വിശദീകരിച്ച കഴിവെന്തെന്നും അതിനെപ്പറിപ്പുന്നതും അസംബന്ധമാക്കം. ഏതായാലും അന്നനട തമിഴ്വുതമാബന്നും കുതാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്.

കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെള്ളം തമിഴ്വുത്തന്നെള്ളം

കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെള്ളം സുഗ്രഹമായ ചീല തമിഴ്വുത്തന്നെള്ളം നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ആ സാദ്ധ്യം ബൈച്ചുകാണ്ടു കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെള്ളം തമിഴിൽനിന്നുന്നാണെന്നു ചീലർ വാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനേക്കണ്ടിച്ചും പരാശർഹിച്ചിരിക്കുന്നു. അടിസ്ഥാനത്തപ്പേരും ഉണ്ടായെന്നു ബൈജാത്യമുള്ള സ്ഥിതിക്കും ആ വാദം കഴിവില്ലാത്തതാണും പറയേണ്ടവയുണ്ടും. നമ്മുടെ കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെള്ളം ഇതരവ്യതിരിക്കുമായ ഒരു വ്യക്തിത്പദ്ധതിം. അവ ജനിച്ചതുകേരളത്തിലെ ആദിമഹാശ്വരനും ആത്മാവിഞ്ഞിന്നാണും. സ്വാഭാവികവും അനുകൂലവുമായ ഒരു വികാസപരിണാമത്തിലുംനിന്നും കീഴിപ്പാട്ടവുത്തന്നെള്ളം ഇന്നത്തെ നീലയിലെത്തി

യതു°. തമിഴ്പുത്തമ്പള്ളിട സ്വാധീനം വളര്യുടെ ഘട്ടങ്ങളിലെക്കിലുംഡായിരുന്നുകൾ കൂടിപ്പാട്ടുവുത്തമ്പള്ളി ദടിന്തു മടങ്ങിക്കോടിപ്പൂക്കമായിരുന്നു. ഇതുശാത്രം സംഗീതാത്മകതയും അവയും കൈവരിപ്പുയായിരുന്നു. അതുകൊല്ലത്തു തചിഴിലും ദല ധാളത്തിലേതുപോലെ ഇണബും താളവുംഡു ശീലുകളായിരിക്കണം ഉണ്ടായിരുന്നതു°. തമിഴക്കൽത്തു പൊതുവേ ഒരു ഭാഷ നിലവിലിരുന്നതുപോലെ ഇം ശീലുകളിലും പൊതുവായിരുന്നിരിക്കണം. ആ ശീലുകളെ പിന്നീട് തമിഴിലുണ്ടായ കൂത്തിമവും സക്കിണ്ണവുമായ പുത്തശാസ്ത്രനിയമങ്ങളിട ചട്ടമുട്ടിൽ തല്ലിപ്പുത്തിയെടുത്തതിനശേഷം അവശേഷിച്ച ശീലുകൾ സ്വഭാവികമായി വളർന്ന് വികസിച്ചവയാകണം നമ്മുടെ കൂളിപ്പാട്ടുവുത്തമ്പള്ളി സാദ്ധ്യം വഹിക്കുന്ന തമിഴ് ഭാഷാന്തരങ്ങൾ.

എഴുത്തുപ്പിംസാഹിത്യത്തിലെ വ്യാഖ്യാ

ശവേഷണങ്ങളിലും സുക്ഷ്മപഠനങ്ങളിലും വേണ്ടതു നടക്കാതിരുന്ന കാലത്തു°, കൂളിപ്പാട്ടുവുത്തമ്പള്ളിട ഉപജ്ഞാതാവും എഴുത്തുപ്പിംസാഹിത്യനാണു പലതു ദാരിച്ചിരുന്നു. കൂളിപ്പാട്ടുവുത്തമ്പള്ളി എന്നറിയപ്പെട്ടുന്ന ഭാഷാപുത്തമ്പള്ളിക്കു ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ നാടോടിപ്പാട്ടകൾക്കും സത്രഃഭാഷ ചന്താരിൽ കാണാനുണ്ടെന്നിരിക്കു, ഇം അഭിപ്രായം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു വരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കൂളിപ്പാട്ടുവുത്തമ്പള്ളിട കാഞ്ഞത്തിൽ എഴുത്തുപ്പിൻ പരിപ്പാരങ്ങളോന്നാമേർപ്പെട്ടത്തിയില്ലെന്നത്മില്ല. എന്നു മാത്രവുമല്ല, ഇം വിഷയത്തിൽ എഴുത്തുപ്പിൻ നൽകിയ സംഭാവനകൾ വിസ്തുരിക്കാവതല്ല.

എഴുത്തുപ്പിൻ ഏർപ്പെട്ടത്തിയ ഏററവും വലിയ പരിപ്പാരമായി എല്ലാവരും എടുത്തുകാണിക്കുന്നതു കൂളിപ്പാട്ടുവുത്തമ്പള്ളി വ്യവസ്ഥാപനം ചെയ്തു എന്നതാണും. “പൂർണ്ണരിക്കാ മുംഗാ

ഗിച്ച പുത്തന്നെല്ല സമജസമായ റീതിയിൽ വ്യവസ്ഥാപനം മെയ്ക്കയും....” എന്ന ഉള്ളിൾ പറയുന്നോം, “ശദ്രോഹം പണ്ണേ ഷുച്ചപണ്ണേ കേരളത്തിൽ നടപ്പിലിരുന്ന പുത്തന്നെല്ല കണ്ണാലറി യാത്രവിധത്തിൽ ഒന്ന തേച്ച മിനസപ്പുട്ടത്തിയേന്നേയുള്ളി” എന്ന് ആർ. നാരായണപ്പണിക്കൻ എഴുതുന്നു. “ഭാഷാശൈലിയെ വ്യവസ്ഥിതമാക്കിയെന്നതിന് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന പുത്തന്നെല്ല ഒരു വ്യവസ്ഥ വക്കത്തിയെന്നമാത്രം അത്മം കല്പിച്ചാൽ അതു ശരിയാകും” എന്ന സി. കെ. ചന്ദ്രശേഖരൻനായരും അഭിപ്രായ പ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം ഷുച്ചമായും അംഗീകരിക്കവേയും. എഴുത്തപ്പേരുള്ളതികളിൽ കാണുന്ന റീതിക്കിൽ കീളിപ്പാട്ടപുത്തന്നെല്ല ഷുച്ചുള്ളതികളിൽ കാണാം. എന്നാൽ ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ അതുപോറും ഈ പുത്തന്നെല്ല ഇന്നതെത്ത ആവത്തിൽ കണ്ണെന്ന വരിപ്പിലും. അതുകൊണ്ടും ഈ അഭിപ്രായം ഭാഗികമായി സമ്മതിക്കുക. എന്നാൽ ഇതിനേക്കാം തുടക്കം വ്യാപ്തി കീളിപ്പാട്ടപുത്തന്നെല്ലക്കും എഴുത്തപ്പേരുള്ളതികളിലൂടെ ലഭിക്കുന്നണ്ടും.

എഴുത്തപ്പേരുള്ളും കീളിപ്പാട്ടപുത്തന്നെല്ല ഉണ്ടായിരുന്ന കീലും അപ്പിക്കുന്ന വിലയും നിലച്ചും ശ്രാവ്യന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശ്രദ്ധാളും വിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കാൻ കീളിപ്പാട്ട പുത്തന്നെല്ല മറ്റൊരു ഉപകരിക്കില്ലെന്നും ഡാരൻ അനു കവിക്കരാക്കി സഹായക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ നിലയും ധാരണയും മാററിഉടക്കാനുപകരിച്ചുതും എഴുത്തപ്പേരുള്ളതികളിലെ കീളിപ്പാട്ടപുത്തന്നെല്ലാണും.

അംഗീകാരമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ കീളിപ്പാട്ടപുത്തന്നെല്ല വേണ്ടതു പ്രമാണവുമില്ലായിരുന്നു. നാടൻകവികളും നാടൻകലകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നവരുടുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇടയിൽ മാത്രം ഈ പുത്തന്നെല്ലക്കും ഒരുജീക്ഷാഡേശിവെന്നും. എന്നാൽ എഴുത്തപ്പേരുള്ളസാഹിത്യത്തിൽ അവയ്ക്കുന്ന മാനുതയും അംഗീ

കൊടു ശ്രദ്ധയിട്ട് സാമ്പത്തികപ്രമാരംതിനു കാരണമായി. എഴുത്തപ്പേരുംശിഖാധ കവികൾ കിളിപ്പാട്ടപ്പത്തോടു ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ മത്സരിച്ചതുടർന്നു. കേരളവർമ്മയുഗത്തിൽ സംസ്കൃതപ്പത്തോടു ഒന്നു തലവൊക്കാൻ നോക്കിരുക്കിലും ആ ദിവസം അതു ഇഡ്യുപ്പേട്ടില്ല. എഴുത്തപ്പേരുകുത്തികളിൽ കിളിപ്പാട്ടപ്പത്തോടുവരുന്ന ശക്തിയും വ്യാപ്തിയുമാണ് ഇതിനൊക്കെ കാരണം. തങ്ങളിടെ മനസ്സിലെ താളിവും ഇംഗ്ലീഷുമായി ഇണങ്ങിപ്പോകുന്നതിനും, തങ്ങളിടെ ആത്മാവിലെ സത്യത്വത്തെ മറച്ചുനിൽക്കുന്ന ഹിന്ദുമായ പാതയും മാറ്റി ജീവിതയാമുഖ മൃദുലാളിലേഡ്യും തങ്ങളെ ദയിക്കുന്നതിനും, എഴുത്തപ്പേരുപോയാണിപ്പു പുത്തപ്പള്ളിടെ ഇണങ്ങാത്തിനും താളിത്തിനും മാത്രമേ ഫഴിവുള്ളു എന്നവർ കണ്ടു. ഈ ശക്തിയും വ്യാപ്തിയുമാണ് അനുന്നതരം കാലത്തു സംസ്കൃതപ്പാതയോടു വജ്ജിക്കാൻ കവികളും പ്രേരിപ്പിച്ചതും. മറിച്ചു കേവലം ഭാഷാപ്രമാധികനില്ല. അവഗണകക്കുപ്പുടു അനുവദി നാടകപ്പുത്തങ്ങളെ തുടരിക്കുന്നതിനും പ്രചയാഗതിക്കു വകുത്തുന്നതിനും എഴുത്തപ്പേരുന്നു കിളിപ്പാട്ടകൾ പ്രചോദനം നൽകുകയുണ്ടായി.

ആവ്യാനകാവ്യങ്ങളാക്കി എറബും ഇണങ്ങുന്നതു കിളിപ്പാട്ടപ്പുത്തങ്ങളാണോ സംസ്കൃതപ്പാതങ്ങളാല്ലെന്നും എഴുത്തപ്പേരുന്നു കിളിപ്പാട്ടപ്പത്തോടു ജീവദാളു ഉന്നസ്ഥിതാക്കി. എ. കെ. കുഞ്ഞത്തൻരാജാവിന്നുന്ന അധ്യാത്മാശായിണാം പുണ്യാനവ്യാതത്തോടു ജാഗ്രാഹിക്കുന്നതു അധ്യാത്മാവാഹിനിക്കുന്നതു എഴുത്തപ്പേരുന്നു കെ. എൻ. എഴുത്തപ്പേരു എഴുതുന്ന: “അതിനെ തുഞ്ചുന്നുനു കുതിച്ചുമായി തട്ടിച്ചുംബാക്കിയാൽ, മലയാളത്തിൽ കിളിപ്പാട്ടായി കരംഗ്രഹിതകലാകാരൻ നടത്തുന്ന തർജ്ജമ സംസ്കൃതത്തേക്കാം എത്രമാത്രം മുതിനിനിൽക്കുമെന്നു വ്യക്ത അക്കം.” ഇതിനൊരുടെക്കിടിപ്പിലും അദ്ദേഹം നൽകുന്ന: “പുത

തതിനം ഇര വിഷയത്തിൽ കുറേ പങ്കണ്ടം മറക്കേതു്. അവും നെത്തിക്കരക്ക കിളിപ്പാട്ടപ്പോലുമുള്ള ഭാവിധപ്പുത്തന്നെ വളരെ പററിയവയാണോ.” (എഴുത്തച്ചൻറെ അധ്യാത്മരാഹാരണം ഒരു പഠനം. പു. 131, 132) സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളെ അതിജീവിക്കു രഥക്ക കാവ്യങ്ങൾ എഴുതാൻ വേണ്ട ശക്തിയും കാജല്ലും കിളിപ്പാട്ടപ്പുത്തന്നെക്കണ്ടം സാരം.

സംഭാവനക്കെല്ല ചീരുകൊള്ളിപ്പാണം പ്രതിപാദ്യത്തിൻറെ പ്രതീതി ഇനിപ്പിക്കാനം കിളിപ്പാട്ടപ്പുത്തന്നെരംകു ശക്തിയുണ്ടോ. മ്രു. പി കണ്ണത്തിക്കുള്ളിച്ചേരേണ്ടാൻ എഴുതുനാ: “നാടകങ്ങളിൽ ദ്രോക്കങ്ങൾ വൃത്തം മാറി മാറിയുച്ചെന്നുതുപോലെ കൂടു കൂടു മാറാം വരയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിലും കാരോ കാണ്ണയത്തിലും പര്യാതിയും പ്രതിപാദ്യമായ പ്രധാനവിഷയത്തിനോ അനുസ്രവമായി റിക്ഷം അതിലെ വൃത്തം. ഇപ്പോൾ, കണ്ണപൻം അന്നനടയാളം ചുക്കാക്കി പാതമ്പാരമിരു വണ്ണിച്ചുതും സുപ്പോർട്ടം കാകളിയായി ശാഖകൾ ഗാന്ധാരീവിലാപം എദ്യമാക്കിയതും അധ്യാത്മരാമായണം സുന്ദരകാണ്യം കളകാഞ്ചിയും മിശ്രകാകളിച്ചും (സുന്ദരകാണ്യം മുഴവൻ കളകാഞ്ചിയാണെന്നു പലതം തെററിബാറി ചീടുണ്ടോ.) പുത്തന്നെളവലംബിച്ച ഹന്മാൻറെ പരാഞ്ഞമണ്ഡിടു പ്രതീതി ഇനിപ്പിച്ചുതും മറ്റൊം ശുഭവയമാണോ.” എഴുത്തച്ചൻ ചുനോ ദരവതാരിക. പു. 46. സുലഹരിമിതിനിമീതം ഒന്നാണിട്ടാഹരണങ്ങൾമാത്രം പറയാം.

വീണിരോഗ്നാ കീടക്കുന്ന ധരണിയിൽ
ശോണിതവുമണിഞ്ഞയോ ശൈവശരിവ്.
നല്ല മരതകക്കല്ലുപ്പോന്നാതൊരുതായ
കല്യാണങ്ങുപൻ ക്രമാരൻ മദ്ദോഹരൻ
ചൊല്ലുള്ളജ്ഞനൻതന്നെ തിരുക്കൻ
വല്ലവീരാല്ലോ നിന്നെ മദ്ദമകൻ

കൊല്ലാതെ കൊള്ളാണ്ടതന്തവൻതന്നെന നീ
കൊല്ലിക്കയേ തു നിനക്കു രസമട്ടോ.

ശാസ്യാരിയുടെ ഇതു ക്രാനമയമായ വിലാപം എന്നു ശില്പാദ്വാര അതേയും അലിയിക്കം. കാകളിപ്പത്തെത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇതു ഇംഗ്ലീഷിൽ ആലപിക്കുക. അപ്പോൾ നിരുദ്ധാരവും അശ്രദ്ധ വുമായ മർത്ത്യുജീവിതം, ആ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗ്യം, ഭാഗ്യവി പച്ചയം, ക്ഷണിക്കത്, സദ്ഗുഖവരി കാലത്രുപരായ ഇംഗ്ലീഷിൽ ദൈപരാഡിക്കും രവിനോം എന്നിവയെല്ലാം അനവാചകവും യെല്ലാം തെളിഞ്ഞുയും. കാകളിപ്പത്തെത്തിന്റെ ശക്തിയാണെന്നു സാധിക്കുന്നതു.

യുദ്ധം സംഭ്രംജനകമാണ്. യുദ്ധത്തിലെ നിർക്കണ്ണവ കൂം അതിനെക്കറിച്ചു കേരാക്കണമ്പക്കും തിട്ടക്കവും ബഹളവു മൊക്കെ അന്നവെപ്പുള്ളം; യുദ്ധത്തിൽ വിജയിക്കണമ്പക്കും ആക്ഷാം ഭജന്മായ തിട്ടക്കവും. ഇവായല്ലാം പരിപൂർണ്ണമാണീ ചിത്രീകരിക്കണ്ട് മലയാളത്തിൽ ഒരേയോരു പുത്രമേയുള്ളൂ — കളകാണ്ണി. ക്രാനവാഹണം ഉല്ലരിച്ചാൽ ഇതു വ്യക്തമാകും.

അനലശിവകളുമനിലസുതവും തെളി—

എതാഹനവിള്ളപദം ഗമിച്ചു തും.

വിശ്വയപതിയോടു നിശ്ചിഹ്നാലയം ചുന്നോങ്ങ

പുത്രാന്തരമല്ലാമറിയിച്ചുകാളിക്കാൻ

അഹമഹമികാധിരാപാവകജ്ഞാലക—

ഇംബുരതോളമുയൻംപെന്തു മും

ഭവനതലവതവിലെവുംവുരതാഘലാൽ

ഭതിപരിപൂർണ്ണമായുള്ള ലക്ഷ്യം

പുനരനിലസുതനിതിഓഹിപ്പിച്ചിതെക്കിലും

ഭതിപരിപൂർണ്ണമായ് വന്നിതുടരം.

ക്രിക്കറ്റ് പെയ്സ്ട്രൂം കെട്ടത്തിക്കളേന്തതതിലുമ്മു ആനദേശം, അതു പുതാനും വിബുധവതിരെ അറിയിക്കുന്നതിലുമ്മു തിട്ടക്കം, ലങ്കാ നഗരി ഹനമാൻ നഗരിപ്പിച്ചതിന്റെപ്പോൾ ഭരിപ്പണ്ട്രംഗമായതിലു മുകളിൽ വിസ്താരം ഏന്നിവ ധനിപ്പിക്കുന്നതും ഇവിടെ കളകാണ്ഡവിപു തന്മാണം. സംഘരണമാദേഹാന്തിസ്ഥാനിച്ചലവും ദ്രോഗതീയമുള്ളതു മായ വികാരങ്ങൾ മുൻഗഠിപ്പിക്കാൻ കളകാണ്ഡവിപു തന്മാണപോലെയാണ് വുത്തം ഭാഷയിലോ സാംസ്കൃതത്തിലോ കാണില്ല.

കെതിജന്മമായ ആനദേശം, ഭഗവാൻമർഖന്തതിലുമ്മു നിർവ്വ തി, അതിൽനിന്നുംവെള്ളുക്കുന്ന മുഖ്യാനന്ത, നിശ്ചയത്തുമുഖ്യ അ നാശവഹ്നിയുള്ളതുന്നതിനും

നിന്നു പീലികൾ നിരക്കോ കുത്തി—
നെടുകയിൽക്കൂട്ടിത്തിരിമെന്തു കെട്ടി
കരിക്കിലോത്ത ചീകരണവും
മണികൾ മിന്നിട്ടം മണിക്കിരീടവും
കൗക്കന്തച്ചുനും കുന്നിര തന്ത്രം
നന്നനെപ്പാടിഞ്ഞതായ പൊടിപററി

എന്ന തട്ടുന്ന തോത്തിലുംവെള്ളന്നയിലെ അന്നനട പുത്തത്തിനുമ്മു സിഖിയും ശക്തിയും വന്നുന്നതീതമാണും.

ആനദേശവും ആനദേശന്മായ ആത്മനത്തനവും ഭാവകരിൽ അന്നഭാവപ്പുട്ടുള്ളതിനു പല്ലവിനിപുത്തത്തിനു കഴിയുമെന്ന പല്ലവിനിയേക്കരിച്ച പരഞ്ഞപ്പും സുചീപ്പിച്ചതോക്കുക.

വികാരത്തിന്റെ ഒധുരിമയും വിചാരത്തിന്റെ ഗാംഡിരുവും ചീത്രീകരിക്കാനും ശരൂവഴി ജീവിതത്തെ സഹാരമായി അന്നത്ര മാക്കുന്നതിനും കീഴിപ്പാട്ടപുത്തനങ്ങൾക്കു കഴിയുമെന്നും എഴുത്തുക്കു കുളിപ്പാട്ടകൾ മുഖ്യപിച്ച. ഉഭാത്മാങ്ങളായ സ്ത്രാസിക്കു

കൂതികൾ നിന്മിക്കെന്നതിനുള്ള കഴിവും കിളിപ്പാട്ടപുത്തൻമാരാക്ക സെന്ന സത്യം എഴുത്തപ്പേൻറു വുന്നത്തെല്ലാണായും തെളിയിച്ചതു്. ചുങ്കക്കെത്തിൽ കിളിപ്പാട്ടപുത്തൻമാരാ എഴുത്തപ്പേൻസാഹിത്യ ത്രിശ്വർത്ഥു് അംഗകം മിചിവും താജഞ്ജിച്ചു്; അന്തന്റും ആട്ടിജാത്യ വും നേടി അവിസ്തുരണ്ടിയങ്ങളായിത്തീം.

അനന്തരവരിണാമങ്ങൾ

കിളിപ്പാട്ടപുത്തൻമാരാ ക്രമികമായി പരിണമിച്ചശായാധാരം നാം കണ്ടുകൂണിത്തു. ആ നിലയ്ക്കു് എഴുത്തപ്പേൻകൂതികളിൽ അവ നേടിയ വളർച്ചയ്ക്കും ഉണ്ഡായ പരിണാമങ്ങളെ കണ്ണിച്ചു് ചിന്തിക്കെന്നതു വിജ്ഞാനപ്രദമാവും. എഴുത്തപ്പേന്നും കിളിപ്പാട്ടപുത്തൻമാരാക്ക കാഞ്ഞമായ പരിവർത്തനം സംഖ്യിച്ചു.

കംകളീജന്യങ്ങളായ പുത്തങ്ങളിടെ പ്രധാനവും പ്രധ്യാഗവും എതാണ്ടു നിലച്ച മട്ടാണിപ്പോം. വിശ്രഷ്ടിച്ചു് കളകാണ്വി തിരിസു് തുതമായെന്ന തോന്നുന്നു. ഈ സുല്പ്രധാനപരിണാമത്തിനും കരണം മഹാകവി ഉള്ളിൽ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു: “പണ്ട പ്രചുരങ്ങളായിരുന്ന പുത്തങ്ങളിൽ ശബ്ദപ്രധാനമായും മാത്രമല്ലാതെ ശ്രോവക്കത്തുവാൻ പ്രധാനമായും കളകാണ്വിയെ ആധുനികകവികൾ ആദരിക്കുന്നില്ല.” (വിജ്ഞാനപിക മുന്നാം ഭാഗം. പുറം 329) ഉള്ളിനും മഹാകവിത്തെത്തിനു് അപമാനകരമായ ഒരു പ്രസ്താവനമാണിതു്. കളകാണ്വി അവഗണിക്കുപ്പെട്ടതിനും ധമാത്മകാരണം വേറെയാണു്. ദീപ്പുപച്ചതിലു ദേയും സുന്ദരകാണ്യത്തിലും ദേയും എഴുത്തപ്പേൻ ആവിഷ്കൃതിക്കെന്ന വികാരങ്ങാടു് — അന്തർകാവസ്ത്വതാടു് — അട്ടത്തുനാിൽക്കെന്ന വികാരം — അന്തർകാവസ്ത്വം — എഴുത്തപ്പേനും ശ്രദ്ധിച്ചു കവികൾക്കില്ലോ തെപ്പായതാണു് കളകാണ്വി തഴയപ്പെട്ടാൻ കാരണം. ഒരുപ ക്രഷ കയിക്കളെത്തിന്തെയ്ക്കുമെക്കിലും സത്യമിതാണു്.

ദ്രതകാകളി എന്ന സർപ്പിണിയുടെ പ്രചാരം കൗത്തടി വർഖിച്ചു. അപവരമായ ചീല പരിഞ്ഞാമ്പെടംക്കു വിഡേയമാവുകയും ചെയ്തു. സർപ്പിണിക്കു പതിനൊന്നുക്കുറവും ഉപസർപ്പിണിക്കു 12 സൂക്ഷ്മരവും എന്നാൽ കണക്കാഡല്ലോ. സർപ്പിണിയാക്കന്നോരും ആദ്യക്ഷേരങ്ങൾ മുകളായിരിക്കും. എന്നാൽ,

വരിക ഗസ്യപ്പഗായകാ വീണ്ടും

വരിക കാത്തുനിൽക്കുന്നിതാ കാലം

തരിക്കെന്തുക്കുരുതൻ കൈകളിലേയ്ക്കു—

മധുരനാദമലർമഞ്ജരിക്കം.

—കൗ. എൻ. വി.

ഇവിടെ ആദിഗണം ലഘുപ്രക്ഷേരങ്ങൾക്കാണ് നിറഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഇതു[°] കന്നാംതരം സർപ്പിണിതന്നെ.

സർപ്പിണിയുടെ എട്ട് വരികൾ ഒരുമിച്ചുവേണ്ടു സംസ്കൃതത്തിലെ ഒരു ദ്രോകംപോലെ ആക്കിയതാണ് മററായ പരിവർത്തനം. ഒരാഴയം സർപ്പിണിയുടെ എട്ട് വരികൾക്കാണു പുത്തിയാക്കുന്ന ഈ സംഗ്രഹായം തിരുന്നല്ലെങ്കിലും കൈഞ്ഞാകരണം മേഖലയിലെവിവരങ്ങളിൽ കാണാം. ഒരാഹരണം:

തയ്യലാളെയും വേർപെട്ട തൻകണം

കൈകയിൽനിന്നു പോൻകുക്കുന്നുന്നുവൻ

മാസമേതാനമാശേലസീമയിൽ

വാസമാന്നവാരാട്ടിപ്പുലർച്ചയിൽ

കൊന്ധുക്കത്തിക്കളിക്കാണായെന്നും

കൊന്ധവനാനപോൻ കാണാനുശക്മായും

താഴുവരായതുകിവന്നെന്നതിട്ടും

കാർമ്മകിലിനെക്കണ്ണിതാക്കാമുകൻ.

മേഖലയേശം; തിരുന്നല്ലെങ്കിലും

ഇവിടെ ഏററവും സംഗീതാത്തകമായ ഒരു വൃത്തമായി സർപ്പിനീ വളക്കയണ്ണായി.

അനന്നടപ്പുത്തതിനും ചീല പരിവർത്തനയും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ചതികൾ, പായൽപോലരിച്ചക്കേരിയോ—
രന്നാസ്യതൻ തണ്ണപ്പിവ, തൻ നാടമീ
കൊഴുള്ളുങ്ങളോടു ചെളിയിൽ, മുഡമീ—
യൈക്കമയെപ്പാലെ പുതഞ്ഞും ചൊഞ്ചിയും
സംസിക്കകയല്ലീ?

.....

നിനക്കീ ദിവസും പരിചയത്തിനാൽ
സുവായീ, ശൈലമായീ കഴിത്തല്ലീ? കുഴും
മനസ്സു, നീയുമിരുക്കമയെപ്പാലെ!
കവ വരുന്നീയ
പണിയെന്നില്ലാത്ത
ചെളിയിൽച്ചുടുമീ—
യൈക്കമയെപ്പാലെ—

(എക്കമ: സുഗതക്കമാരി. മാതൃത്വം
കാനും വിശ്വഷാൽപ്പതി 1974)

അനന്നടപ്പുത്തംതന്നെയാണിതു്. ആറര വരികൾക്കാണ്ടു് ഒരു ശയം പുത്തിയാക്കുകയാണീ കവിതയിൽ. ഉദ്ദരിച്ച ശൈലിലെ അഥവാമത്ര വരിയിൽ മുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ശൈലിക്ക നീ ദാഗള്ളു് അഞ്ചു വരിയിൽ കരാഗ്യം എന്നുംമാക്കുന്നു. ഇന്തി കണ്ണക്കുപെക്കിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒട്ടവിലത്തെ റണ്ട് വരികൾ നാലു വണ്ണങ്ങളാക്കിയിരിക്കുന്നു. നാലു കായ്ക്കുവാക്കു പ്രാധാന്യവും ശക്തിയും തിളക്കുവും നൽകാൻ ഈ വണ്ണങ്ങളാക്കിപ്പുസ്ഥാനം ഉപകരിക്കും. ആശയങ്ങളുടെ അവിച്ചിനമായ ഒരുക്കിനും അംഗ

രോധമായ റീതിയിൽ ഇന്നടിക്രമത്തിലെംതുകൾനിൽക്കാതെ അന്ന നടക്കെ ഉപയോഗിക്കുന്നണ്ടു്. 1973 ഒക്ടോബർ 7-ാംതീയത്തി കുറിലെ മാത്രംമുള്ള അഴച്ചുപ്പത്തിപ്പിൽ സൗത്തിബിഡിക്കരാ എന്ന പേരിൽ ശ്രീ. ടി. വി. കെട്ടി ഏഴുതിയ കവിത ഇതിനൊരുക്കാഹരണമാണോ.

എറവും കൂട്ടത്തിൽ പരിവർത്തനത്തിനു വിധേയമായ പുത്തം കേക്കയാണോ. കേക്കയുടെ ഒരു പാദത്തെ രണ്ട് മുറിയാക്കി അർദ്ധം കേക്ക എന്ന പേരിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു സന്ദൃഢായം കിഞ്ചിത്തു നിവൃത്തി പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. കൂർഖലബു എന്ന പേരിലെറിയ പ്ലേട്ടന്തും അർദ്ധകേക്ക എന്ന പുത്തം തന്നെ.

“ഇത്തം ഫോഷിച്ച ചിത്ര—
യോധി പരിജ്ഞനാര—
ബംഭവചന്മത
കെട്ടഹേഹയ്രപൻ”
മാത്രുംബിക്കനിനെയു്
പാത്രത്തു തോൻ വണ്ണമുണ്ടാണ
ആത്തികളാഴിച്ചുനേന
കാത്തീഡേനമേ ദേവി.

തുല്യലീന പരാരാത്ത ഇണ്ണം കേക്കയിൽനിന്നു കളിയാണും അന്ന യോജ്യമായ താഴിം നൽകാണും ഇം പരിപ്പാരത്തിനു കഴിയും. അതാണീ പരിവർത്തനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും.

ഇംഗ്ലീഷിലെ സ്റ്റാൻസ്(Stanza)യു അനുസ്ഥിപ്പിക്കുന്ന കേക്കയിലെ ആരു വരികൾ ചേത്തു് ഒരു വണ്ണികയാക്കുന്ന സന്ദൃഢായവും ഉണ്ടു്. ഉള്ളിരിഞ്ഞു ‘കെതിഡീപിക’യിൽ ഇം സന്ദൃഢായം കാണാം. ഇംഗ്ലീഷിലെ സോണാറാറിഞ്ഞു മാതൃകയിൽ കേക്കയുടെ എട്ട് വരികൾ പ്രേരിതാരാശയവും ആരു വരികൾ ചേത്തു് മരുന്നാരാശയവും—അരുദൂശയത്തിഞ്ഞു അവകാശമണി.

അപാത്തവും ആശയം—ആവിഷ്ടരിക്കാടണ്ട്. പക്ഷേ ഇവ
പുതപരിക്കണമെല്ലനതിലൂപരി കാവ്യത്രാവിഷ്ടാരമാണ്.

എൻ്റെ ഭാഷത്തിന് ദ്രോഡിച്ചിക്കുള്ളും

ലോല | ഗസ്യമായ്,

പരാഗ സംസ്കീരണമാ—

യദ്യസ്വരായ് | തിരിട്ടു

നിന്നെന്നുറിപരിവേഷമായ്; ശാന്താ |

ജ്ഞാനമാസങ്ങാഹനവലയങ്ങളിൽ

എന | ശ്രദ്ധമാം തവോന്നും ദിപ്പിസീമയിൽ

സീമാ | തീരമെൻ രാഗം സ്ഥാപ്യകാമമായെ ലയം കൊണ്ടുകൊ

(“സൗത്തി”: മഹത്ത്വമീ അക്ഷ്യപ്പതിപ്പ് 1970 ഡിസ. 20) കേക്കപ്പുത്തത്തിന്റെ ആര വരികളാണിതും. സൗത്തിയുണ്ടാക്കിയ വികാരങ്ങളുടെ മഴവത, സീമാതീരരാഗം ലയം കൊള്ളുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ആവേശം—ഇവ അടിവ്യക്തമാക്കാണും കേക്കയുടെ ശ്രദ്ധം തകർത്തും. മാത്രയിൽ വ്യതിയാനമില്ലെന്നും കാക്ക. നാവ്യാങ്കെട അല്ലകെക്കയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ശരീരാർഥം കേക്കയീതാ:

വാനിലെ നീലച്ചീല

കഴിയെക്കുലച്ചിതാ

ഞാണിടാൻ തുടങ്ങുന്നു;

ചക്രവാളാംബിൻ തുവിൽ

നീനു നേത്രത്താക്കവിര—

യുദ്ധൻ മഹാർഖാദോ—

ത്രംഗക്ക്ലോലങ്ങളിൽ—

ആമലാരവച്ചയൻ—

തെരിയു, മുംഗന്തകങ്ങളി—
 വാഴും ബലവാനി—
 ഇപ്പാലകളിൽക്കീയ—
 മുന്നതഗിരിന്റും—
 ഒളിലും തേരെയും—
 മിനിച്ചമനർഹവര—
 നാഞ്ഞലെ വിളയിച്ച.

(‘എന്നോഹാഫം’: മാതൃക്കു റിപ്പബ്ലിക്കപ്പതിപ്പ്
 1974 ജനവരി 27)

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻറെ ഈ കവിതയിലെ പുത്തവും കേക്കയാണ്. ആശയത്തിന്റെ അനന്തരാല്പത്വം അതിനുസരിച്ചാണ് തന്നെ കവിതയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. ആയുന്നിക്കവിത കളിൽനിന്നും ഇന്നിയും ഉദാഹരണങ്ങൾ പരതിയെടുക്കാൻ കാണാം.

കാകളിപ്പത്തവും പരിണാമവിയേയുമായിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിൽ കത്തക്കിനിന്ത്താത്ത കേക്കയുടും ഒരുപാഠമാണിതാ.

എന്നെങ്കിലും പെറര വളത്തിനെയാരീകരി
 മന്ത്രിൽ പൊടിച്ച പല്ലിന്മിഴിത്രവിലും
 എൻ്റെ കണ്ണിൻകണ്ണമല്ലോ? അതിന്തുട—
 ചുപ്പെൻ്റെ രക്താണകശജല്ലോ? അതിനെന്തു—
 മാവിയായ മാഡ്യുവതെന്നെ തപിപ്പിക്കണ—
 മാനിഡാഹകുശരൂമല്ലോ? അതിൽ സുര്യ—
 തേരെയുണ്ടെന്നൊരുതല്ലോ? വിടന്നാതന്ന
 ഫേതനെയും പാവമിന്തുണ്ണപാളിയും.

(ക. എൻ. വി. മാതൃക്കു റിപ്പബ്ലിക്കപ്പതിപ്പ്
 1974 ജനവരി 27)

കാകളിയുടെ കരീരടിയെ നാലു വരികളാക്കുക; മൂന്തിൽ ഒൻ്റാമ് തെത്തു വരിയിൽ മുന്നക്കണ്ണം, രണ്ടാംതെത്തു വരിയിൽ ഒൻപതു ക്കണ്ണം, മൂന്നാമതെത്തു വരിയിൽ ഒറ്റക്കണ്ണം, നാലില്ലോപാതത്തിൽ അതുക്കണ്ണം. എന്ന കുമം പുലത്തുക—ഉംഗംഡാഞ്ചു—പരിണാമ മാണം ഓ. വി. ഉഷ്ണുടെ ചിറി എന്ന കവിതയ്ക്കിൽ കുകളിക്ക് സംഭവിച്ചതു.

ഒദ്ദേശ്യം

ജീവം മട്ടത്തിലു ഭിംബിക്കു—

ലാകവേനിനോന്ത്

വേങ്ങ പിടിക്കയാൽ

ഒദ്ദേശ്യം

ജീവൻ കരിഞ്ഞതിലു ഭിംബിക്കു—

ലാകവേ നിന്നനിഴൽ

വീണകിടക്കയാൽ.

(‘ചിറി’: ഓ. വി. ഉഷ്ണ: മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്

1973 ഓക്ടോബർ 21)

നമ്മുടെ കിളിപ്പാട്ടവുത്തെങ്ങംരക്ക് ഈ മാതീരി പരിവർത്തനയിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പൊതുവിൽ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വുത്തത്രപം സ്പീകരിച്ചാൽ അധികപദ്ധതികൾ ചേരുന്നു കവിതയുടെ ശക്തിക്കും തിളക്കത്തിനും ഭോഷം വരുത്തേണ്ടിവരുമ്പോൾ ദയമാണീ പരിണാമത്തിന്റെ കാരണം. തെങ്ങളുടെ അന്തർഭാവത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങൾപോലും നഘ്നപ്പുടാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി കവിക്കും സ്പീകരിക്കുന്ന ഈ സസ്യാഭ്യം സ്പാസ്റ്റാർ മാണസന്മാനം ദോന്നുന്നു. Soaring and singing and singing and soaring എന്ന മട്ടിൽ കതിച്ചു കതിച്ചു പോകുന്ന വികാരം

வெந்தானவே ஸாயாறளகிலயில் புராத்தமாயி புவமி கண்டின சிறுகிரிப்பானலை ஏழுத்தப்பூர் கல்கானவி எக் கொண்டது°. ஏதாளாமாதிரிப்பிரீக்ஷனாஸத்° தலைவரமாய பரிவர்த்தனைச்சுமாளோ கிழிப்புஞ்சுத்தனைச்சுமில் நடக்கின்றது°.

ஶ

தமிழ்புதையங்குத்தத்தப்பைப் பீட்டுநூதிகீங் உபங்காரியு
ரம்பை.

- 1) கெந்தலைக்காஸமித்துவதிறு° (ரணங்கங்கா)
- 2) ராமவரிதா: வர்யாவர்ய° பி. வி. துஜுங்கங்காயர்
- 3) ஸாஹித்துவதிறு° புராத்தனைச்சுமிலுந

